

Cám Dỗ Chí Mạng

Contents

Cám Dỗ Chí Mạng	2
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2: Gặp Lại Ở Nepal (1)	3
3. Chương 2: Gặp Lại Ở Nepal (2)	7
4. Chương 3: Gặp Lại Ở Nepal (3)	11
5. Chương 4	15
6. Chương 5	20
7. Chương 6	25
8. Chương 7: Khi Yêu Ma Gặp Quỷ Quái (1)	30
9. Chương 8: Khi Yêu Ma Gặp Quỷ Quái (2)	35
10. Chương 9: Khi Yêu Ma Gặp Quỷ Quái (3)	40
11. Chương 10: Buổi Tối Ở Lumbini (1)	45
12. Chương 11: Buổi Tối Ở Lumbini (2)	49
13. Chương 12: Thần Phật Phần Nộ (1)	53
14. Chương 13: Thần Phật Phần Nộ (2)	58
15. Chương 14: Thần Phật Phần Nộ (3)	62
16. Chương 15: Vận Mệnh (1)	66
17. Chương 16: Vận Mệnh (2)	68
18. Chương 17: Vận Mệnh (3)	72
19. Chương 18: Cuộc Sống Trong Bóng Tối (1)	75
20. Chương 19: Cuộc Sống Trong Bóng Tối (2)	79
21. Chương 20: Cuộc Sống Trong Bóng Tối (3)	83
22. Chương 21: Đôi Mắt Kim Cương (1)	86
23. Chương 22: Đôi Mắt Kim Cương (2)	90
24. Chương 23: Đôi Mắt Kim Cương (3)	93
25. Chương 24: Nhớ Nhung (1)	97
26. Chương 25: Nhớ Nhung (2)	101
27. Chương 26: Nhớ Nhung (3)	107
28. Chương 27: Thuận Theo Phật (1)	111
29. Chương 28: Thuận Theo Phật (2)	114
30. Chương 29: Thuận Theo Phật (3)	118
31. Chương 30: Thuận Theo Phật (4)	122
32. Chương 31	125
33. Chương 32	128
34. Chương 33: Sống Trong Địa Ngục (1)	132
35. Chương 34: Sống Trong Địa Ngục (2)	135
36. Chương 35: Sống Trong Địa Ngục (3)	139
37. Chương 36: Sống Trong Địa Ngục (4)	143
38. Chương 37: Sống Trong Địa Ngục (5)	146
39. Chương 38: Giấc Mơ Ở Bên Cạnh Người (1)	151
40. Chương 39: Giấc Mơ Ở Bên Cạnh Người (2)	155

41. Chương 40: Giấc Mơ Bên Cạnh Người (3)	159
42. Chương 41: Phật Trở Về Với Phật (1)	164
43. Chương 42: Phật Trở Về Với Phật (2)	167
44. Chương 43: Phật Trở Về Với Phật (3)	171
45. Chương 44: Phật Trở Về Với Phật (4)	177
46. Chương 45: Địa Ngục Trở Về Với Địa Ngục (1)	180
47. Chương 46: Địa Ngục Trở Về Với Địa Ngục (2)	184
48. Chương 47: Địa Ngục Trở Về Với Địa Ngục (3)	188
49. Chương 48: Địa Ngục Trở Về Với Địa Ngục	190
50. Chương 49: Trần Thế Về Với Trần Thế	194
51. Chương 50: Tình Yêu Trở Về Với Tình Yêu	197

Cám Đồ Chí Mạng

Giới thiệu

Dịch giả: Greenrosetq Công ty phát hành: Văn Việt Nhà xuất bản: Văn Học Số trang: 528 Ngày xuất bản: 07-2017 Vào nử

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-do-chi-mang>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

“Đại mộng thủy tiên giác, bình sinh ngã tự tri” (Mộng dài ai sớm tỉnh. Đời ta, ta biết ta).

Chú thích: Trong tác phẩm “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, khi Lưu Bị lần thứ ba đến ngôi nhà cỏ của Khổng Minh (Tam cố thảo lư) mời ông làm quân sư cho mình, Khổng Minh đã xuất khẩu thành câu thơ này.

“Hả?” Anh ngạc nhiên: “Đại sư cũng biết điển tích ”Tam cố thảo lư“?”

Câu này xuất phát từ Gia Cát Lượng, anh không ngờ lại được nghe từ miệng một vị cao tăng Phật giáo Tây Tạng.

Cao tăng tiếp tục lên tiếng: “Nhân sinh như ảo mộng, xem ai có thể nhìn thấu mà thôi. Mỗi con người từng làm chuyện gì, bất kể là việc tốt hay xấu, cũng chỉ bản thân biết rõ nhất. Tôi giải thích có sai không?”

“Không sai đâu ạ.” Không ngờ trình độ cổ văn của vị sư già lại cao như vậy.

“Câu chuyện lịch sử của các anh cũng chứa giáo lý đạo Phật, rất thú vị.” Cao tăng nhìn anh: “Chàng trai trẻ, giống như câu nói vừa rồi, trong quá khứ anh làm điều ác hay hành thiện, chỉ bản thân anh biết rõ. Tại sao anh đến đây? Lúc nào mới rời đi? Anh không cần nói cho tôi biết.”

Nói xong, cao tăng mỉm cười.

Bốn bề lại rơi vào trạng thái vô cùng tĩnh mịch. Trình Mục Vân ngồi một lúc rồi đứng dậy đi ra ngoài. Anh đi xuyên qua nhiều cửa thấp, đi qua con đường lát đá tràn ngập ánh nắng. Cuối cùng, anh đi vào một điện thờ.

Điện thờ của ngôi chùa luôn tối tăm, bên trong gần như không có ánh mặt trời, chỉ có ánh sáng le lói từ ngọn đèn dầu.

Các Lạt ma nhỏ tuổi ngồi trên bậc thềm cao đến đầu gối, lặng lẽ tụng kinh. Xung quanh có hành lang hai người có thể đi qua. Nơi này tương đối hẻo lánh, buổi chiều mới thỉnh thoảng xuất hiện du khách đeo ba lô đi vào. Khách ba lô và các Lạt ma nhỏ tuổi giống như người của hai thế giới, gương mặt dò xét đối phương trong ánh sáng màu hoàng hôn của ngọn đèn dầu.

Lạt ma: nhà sư thuộc Phật giáo Tây Tạng.

Chỉ có anh cụp mi mắt, đi qua hai ba du khách này.

Trong mắt những người du khách, Trình Mục Vân cũng chỉ là một Lạt ma trẻ tuổi, trên người mặc áo cà sa màu đỏ, bên ngoài khoác tấm vải màu đỏ tím, chỉ khác các Lạt ma ở đây về tuổi tác.

Anh ra khỏi đại diện, men theo con đường đá tiếp tục tiến về phía trước. Vừa đi, anh vừa không ngừng hỏi bản thân: Trình Mục Vân, tại sao cậu lại tới nơi này? Tại sao cậu muốn thuyết phục vị sư già, để cậu ẩn náu ở đây với thân phận người xuất gia? Chỉ bản thân cậu mới biết tất cả những đáp án này.

Cậu bước ra từ địa ngục, trải qua bao dầu sôi lửa bỏng mới có thể đứng ở đây. Một khi nhân gian chỉ là ảo mộng chân thực, vậy thì những kẻ luôn đòi lấy mạng cậu và những người muốn cậu cứu mạng bao giờ mới buông tha cậu?

Đột nhiên, một luồng sáng màu vàng vụt qua trước mắt Trình Mục Vân. Anh ngoảnh đầu theo phản xạ có điều kiện. Bên cạnh dãy “chuyển kinh luân” (1) chuyển động có một cô gái đội mũ che nắng màu trắng, tay phải cô lướt qua hàng “chuyển kinh luân”, miệng lầm bầm câu gì đó.

(1) Chuyển kinh luân: những ống đồng cao một mét, hình tròn, bề mặt có hoa văn chim chóc muông thú, bên trong đựng đầy kinh Phật.

Trình Mục Vân đứng ngược sáng, quan sát cô gái đi đến trước mặt anh, cả người trong tư thế như chuẩn bị tấn công. Một con dao nhỏ từ tay áo của Trình Mục Vân thò ra, âm thầm rơi xuống lòng bàn tay anh.

Cuối cùng cô gái cũng xoay đến “chuyển kinh luân” cuối cùng. Cô ngẩng đầu nhìn anh, nở nụ cười hết sức thân thiện, thành kính chấp hai tay trước ngực, cúi thấp người hành lễ: “Chào buổi chiều, Lạt ma.”

Ngữ điệu của cô tương đối kỳ lạ, cách dùng từ cũng không bình thường, giống người nước ngoài nói tiếng Trung.

Nhưng ngữ quan của cô đặc sệt người Trung Quốc.

Trình Mục Vân vẫn đứng ngược sáng, chậm rãi chấp hai tay trước ngực, lưỡi dao giấu trong lòng bàn tay. Anh hơi gạt đầu với cô. Động tác của anh rất nhẹ nhàng, không hề có tiếng quần áo sột soạt.

Đây là lần đầu tiên Ôn Hàn gặp Trình Mục Vân.

Anh có đôi mắt “đan phượng” (2) trong sách thường miêu tả, ngoài đời rất hiếm gặp.

(2) Mắt đan phượng: đôi mắt hẹp và dài, đầu mắt hơi chúc xuống, đuôi mắt nhếch lên. Là đôi mắt đẹp theo quan niệm của người xưa.

Lúc bấy giờ, cô tưởng anh là Lạt ma thật sự. Sau này biết rõ sự thật... Ôn Hàn vẫn cho rằng, Trình Mục Vân là người đàn ông có Phật tính nhất mà cô từng gặp. Tuy toàn thân anh tỏa ra vẻ âm u lạnh lẽo như con rắn mất kính, một con rắn ngủ say dưới chân Phật tổ.

2. Chương 1-2: Gặp Lại Ở Nepal (1)

Nửa năm sau, tại vùng núi Hymalaya.

“Tháng bảy tháng tám ở Nepal là mùa mưa, cũng là mùa vắng khách du lịch.” Tài xế dùng thứ tiếng Anh bập bõm giải thích: “Người rất thưa thớt... Nếu các vị nhất định đi, tôi sẽ giới thiệu nhà nghỉ do bạn thân của tôi mở...”

Thật ra bốn người khách trên xe cũng đều có trình độ tiếng Anh gà mờ.

Hai người là người Nga, hai người còn lại là người Hoa trưởng thành ở nước Nga. Gà mờ và gà mờ gặp nhau có một ưu điểm, tôi hiểu ý anh, anh cũng nghe hiểu lời tôi nói, hai bên có thể giao tiếp bình thường.

Lúc này, bên ngoài cửa xe mưa tuôn xối xả, con đường quốc tế tới Nepal lầy lội bởi nước mưa. Gọi là đường quốc tế, nhưng thật ra không bằng con đường núi tới Tây Tạng ở Trung Quốc.

Cách lớp cửa kính nước mưa mờ mịt, tầm mắt của Ôn Hàn dừng lại ở đám du khách đeo ba lô bên đường. Bởi vì trời mưa lớn, rất nhiều người bỏ lại phương tiện giao thông, đeo ba lô dựng hành lý, đi bộ về phía chân núi Himalaya.

“Tôi thấy, các vị cũng sắp phải xuống xe rồi.” Người tài xế thở dài: “Nepal bị kẹp giữa Trung Quốc và Ấn Độ nên cái gì cũng bị hạn chế. Ấn Độ không cho bọn họ làm một con đường tử tế.”

“Ý anh là, chính phủ Ấn Độ hạn chế?” Người ngồi ngay sau tài xế là Vương Văn Hạo đẩy gọng kính trên sống mũi, mở miệng truy vấn: “Tại sao Ấn Độ không cho Nepal sửa đường?”

“Nepal có ba mặt giáp Ấn Độ, một mặt giáp Trung Quốc. Chàng trai trẻ, cậu thử nghĩ đi, nếu Nepal làm đường tốt, người Ấn Độ sẽ không thấy thoải mái.”

Ôn Hàn im lặng lắng nghe, ánh mắt cô đột nhiên dừng lại ở một điểm.

Ban đầu, cô chỉ nhìn thấy một người đàn ông đội mũ của bộ đồ leo núi màu đen che già nửa gương mặt. Dù trời mưa nhưng người đó vẫn đeo kính râm đen, giống ngôi sao điện ảnh chỉ hạn không thể che hết toàn bộ dung mạo. Đúng lúc cô nhìn người đó, anh ta bất chợt tháo kính, quan sát xe ô tô duy nhất vẫn còn miễn cưỡng chạy trên đoạn đường sạt lở mà cô đang ngồi.

Đôi mắt của người đàn ông vô cùng đặc biệt...

Là Lạt ma cô từng gặp ở Tây Tạng?

Lạt ma đã hoàn tục?

Không thể nào, có lẽ cô đã nhìn nhầm người.

Xe ô tô lắc lư nghiêng ngả trong vũng bùn, cả người Ôn Hàn bị bật lên, rồi lại đập xuống chỗ ngồi. Đầu óc cô vẫn nghĩ đến Lạt ma hoàn tục, do đó cô quay đầu tìm kiếm theo phản xạ có điều kiện. Xe ô tô đã đi qua đoạn đường đó, mưa vẫn rơi ào ào. Tầm mắt Ôn Hàn không rõ ràng, nhưng cuối cùng cô vẫn tìm thấy hình bóng của người đàn ông ngay tức khắc. Lúc này, trong tay anh ta xuất hiện một khẩu súng màu đen. Ở giây tiếp theo, gờ tay nhắm vào một khách ba lô vừa đi qua xe ô tô của cô.

“A.”

Tất cả mọi người quay sang Ôn Hàn. Cô há hốc miệng, trợn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đáng tiếc xe ô tô đã đi qua ngã rẽ, người đàn ông hoàn toàn khuất dạng.

Vương Văn Hạo không hiểu tại sao Ôn Hàn hoảng sợ, anh vỗ vai cô: “Em nghỉ ngơi một lúc đi, lát nữa chúng ta phải xuống xe, có lẽ phải đi bộ bảy tám tiếng đồng hồ mới đến thủ đô của bọn họ.”

Ôn Hàn vẫn chưa định thần, trong đầu cô toàn là cảnh tượng vừa rồi. Nghe Vương Văn Hạo nói xuống xe, cô lập tức nghĩ đến Lạt ma hoàn tục cầm súng. Ngộ nhỡ xuống xe, anh ta đuổi theo thì sao?

“Em vừa nhìn thấy có người cầm súng.” Cô túm cánh tay Vương Văn Hạo, nói nhỏ bằng tiếng Nga.

Agassi, cô gái người Nga ngồi sau ghé sát: “Cậu nhìn thấy gì? Súng ư?”

“Là súng.” Ôn Hàn đáp, ngữ điệu run run.

Thật ra Ôn Hàn đã từng nhìn thấy súng ở Moscow. Moscow là nơi xã hội đen khổng lồ chế nũa thành phố, súng ống không phải là thứ đặc biệt. Chỉ là ở nơi đất khách quê người, ngay dưới chân núi Himalaya đột nhiên bắt gặp cảnh tượng này, cô cảm thấy rất đáng sợ. Nhóm của cô đến đây du lịch, nếu gặp phải phản tử vũ trang chống chính phủ, bọn cô sẽ làm thế nào để ứng phó?

Moscow: Thủ đô nước Nga.

Nhưng nhỡ cô hoa mắt, vị Lạt ma đó chỉ cầm thứ màu đen chứ không phải súng thì sao?

Chỉ vì câu nói của Ôn Hàn, mấy người đồng hành đều tỏ ra căng thẳng, hỏi tài xế xem có thể tiếp tục lái xe về phía trước. Người tài xế chỉ tay xuống mặt đường đã bị sụt lún, từ chối đề nghị của bọn họ. Mọi người xuống ô tô, đeo hành lý đội mưa tiếp tục đi bộ, bọn họ không hẹn cùng rảo bước nhanh hơn.

Ôn Hàn mấy lần định quay đầu, bị Vương Văn Hạo ngăn lại: "Nơi này đúng là có phần tử vũ trang chống chính phủ, em đừng quay đầu. Nếu gặp phải bọn họ, chúng ta và họ còn có thể coi như không nhìn thấy nhau."

Mọi người tỏ ra thần hồn nát thần tính, Ôn Hàn cũng không nói cho họ biết, nửa năm trước cô từng gặp người cầm súng ở Tây Tạng.

May mà mọi người đều lớn lên ở Moscow, ít nhiều không lạ lẫm với những cuộc đổi đầu của xã hội đen nên không đến nỗi sợ hết hồn hết vía. Bọn họ chỉ trầm mặc tiến bước về phía trước.

Đi bộ sáu tiếng đồng hồ, cuối cùng bọn họ cũng đến thủ đô Kathmandu của đất nước Nepal.

Lúc này, mưa đã ngừng rơi. Bốn người toàn thân đầy bùn đất, đi vào thành phố tụ tập nhiều du khách. Ôn Hàn không tìm đến nhà trọ người tài xế giới thiệu, mà đến nhà nghỉ nhỏ cô đã gọi điện thoại đặt từ trước. Bốn người hỏi đường rất lâu, đi vào một ngõ lát đá hẹp và dài. Ôn Hàn vừa nhìn tấm danh thiếp trên tay, vừa đối chiếu biển hiệu của các nhà nghỉ. Cuối cùng, cô dừng lại ở một góc.

Ôn Hàn nói với mọi người: "Chắc là nơi này."

Agassi thở phào: "Mình phải tắm nước nóng một phát mới được, mình cần hồi sinh." Cô vừa nói vừa khoác vai Ôn Hàn: "Có phải cậu nhìn nhầm không đấy? Tuy nhiên nhìn nhầm cũng tốt, giúp chúng ta có thể rút ngắn thời gian. Bình thường đi đến đây cũng phải mất bảy tám tiếng đồng hồ."

Ôn Hàn giơ tay, đẩy cánh cửa gỗ của nhà nghỉ. Khi tiếng bản lề cửa kéo kẹt vang lên, một cậu bé ngẩng đầu lặng lẽ nhìn bọn họ.

Là dung mạo người Ấn Độ điển hình.

Agassi mỉm cười, lẩm bẩm một câu bằng tiếng Nga: "Trời ạ, chúng ta đi bộ sáu tiếng đồng hồ, lại quay về Ấn Độ hay sao?"

Rum, anh trai Agassi cười nói: "Ở đây có nhiều người Ấn."

Đang sau vang lên tiếng rì rào nhỏ nhỏ, Ôn Hàn bắt đầu nói chuyện với cậu bé gác cửa. Thằng bé khá nhanh nhẹn, giở quyển sổ màu vàng, tìm đến tên Ôn Hàn: "Tên này phải không?"

Ôn Hàn gật đầu: "Ở đây chắc chắn có nước nóng đấy chứ?"

"Có."

Thằng bé đưa bọn họ lên tầng ba. Nơi này còn ba căn phòng trống.

Thằng bé giải thích tầng hai đã có người đặt phòng, chỉ còn lại tầng ba và tầng bốn. Có nghĩa một người phải ở tầng bốn. Vương Văn Hạo liếc qua ba người, chủ động đề xuất bản thân lên tầng bốn.

Ôn Hàn nói nhỏ bằng tiếng Nga với Vương Văn Hạo: "Em thế tầng hai chắc chắn vẫn còn phòng trống. Bây giờ là mùa ít khách, em đã hỏi những người từng đến đây. Thời điểm này phần lớn khách sạn và nhà nghỉ đều không có người ở. Thằng bé nói vậy chỉ nhằm mục đích khiến chúng ta cảm thấy, nhà nghỉ này rất đắt khách."

Lúc nói câu này, ánh mắt cô vụt qua tia gian manh, khóe môi mỏng cong cong trông rất cuốn hút.

Wương Văn Hạo tiện miệng đáp: "Vậy sao?"

Anh ta chẳng bận tâm đến việc nhà nghỉ còn trống hay đầy khách, anh ta chỉ muốn ở cùng phòng với cô.

Wương Văn Hạo dự định tìm một ngôi chùa ở đất nước này để tỏ tình với Ôn Hàn. Tuy anh ta không tin Phật giáo nhưng Ôn Hàn là một Phật tử ngoan đạo. Anh ta có thể chiều theo tín ngưỡng của cô. Vấn đề quan trọng hơn cả, anh ta đã chờ đợi từ năm cô mười tám tuổi đến giờ, khi cô bước vào tuổi hai mươi. Anh

ta sắp mất hết sự nhẫn nại. Eva của anh ta khiến người khác chỉ muốn phạm tội, nhưng lại không chịu để người khác tiến lại gần.

Vương Văn Hạo từng ám chỉ rất nhiều lần, tuy nhiên vẫn chưa có cơ hội tiến thêm một bước.

Ôn Hàn, Ôn Hàn.

Tại thủ đô Kathmandu của đất nước Nepal này, anh ta sẽ biến cô thành người phụ nữ của anh ta trước khi anh ta cưới cô, khiến cô không thể chạy thoát.

Vương Văn Hạo đưa Ôn Hàn vào phòng. Trước khi rời đi, anh ta tháo cặp kính, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng: “Em hãy đi tắm rồi ngủ một lúc, Ôn Hàn bé bỏng của anh.”

Bất gặp tình cảm dễ nhận biết trong đáy mắt anh ta, Ôn Hàn mím chặt môi.

Mẹ nuôi nói, Vương Văn Hạo sẽ là bạn trai lý tưởng.

Ôn Hàn nhanh chóng gội đầu và tắm rửa sạch sẽ. Cô dùng khăn mặt lau gần khô tóc. Sau đó, cô đứng tựa vào cửa sổ, vừa quan sát ngõ nhỏ không người, vừa nghĩ xem tối nay ăn gì? Nhớ đến Vương Văn Hạo, quả thực cô không thể tìm ra một khuyết điểm trên con người anh ta. Anh ta dịu dàng tinh tế, công việc ổn định, lại rất yêu cô.

Đã biết như vậy, nếu bây giờ cô mở miệng nói ra câu “ở bên nhau” trước, có lẽ anh ta sẽ càng yêu cô hơn?

Ôn Hàn vẫn có chút dấn đo như thường lệ. Nhưng cô lại cảm thấy nên chấp nhận Vương Văn Hạo, dường như đây là sự lựa chọn tốt nhất. Nhắm mắt cô cũng có thể tưởng tượng cuộc sống yên ổn trong tương lai. Cô quyết định lần này sẽ không do dự.

Ôn Hàn buông khăn mặt, thay áo sơ mi màu xanh da trời nhàn nhạt, bên ngoài quần khăn choàng vai mua ở Ấn Độ, mỉm cười với cô gái trong gương.

Sau đó, cô rời phòng đi lên tầng bốn. Tầng bốn vô cùng yên tĩnh, bốn căn phòng đều khép chặt cửa.

Vừa rồi Ôn Hàn vào phòng trước nên không biết Vương Văn Hạo ở phòng nào.

“Vương Văn Hạo.” Ôn Hàn dùng tiếng Nga gọi khẽ một tiếng. Ở đây chắc chỉ có Vương Văn Hạo nghe hiểu tiếng Nga, anh nhất định sẽ nhanh chóng ra ngoài, không kinh động đến người khác.

“Không có ai sao?” Ôn Hàn chau mày, ngó nghiêng quan sát bốn cánh cửa.

“Sao lại không có người nhỉ?” Cô tiếp tục lẩm bẩm.

Đột nhiên ở bên trái phía sau vang lên tiếng động. Rõ ràng là tiếng bản lề cửa cũ kỹ ma sát, mới phát ra âm thanh kỳ lạ như vậy.

Cuối cùng Vương Văn Hạo cũng nghe thấy tiếng cô gọi?

Ôn Hàn mỉm cười. Nhưng vào thời khắc quay người, cổ tay cô đã bị túm chặt, sau đó cô bị một lực mạnh lôi vào căn phòng tối mờ mờ.

Cánh cửa đóng chặt ngay tức thì.

Lưng Ôn Hàn đập vào cánh cửa gỗ, một thân hình cao lớn đè lên người cô. Thân thể cô bị bao bọc bởi hơi ấm xa lạ và nguy hiểm. Đầu óc Ôn Hàn trống rỗng. Ở giây tiếp theo, một đôi môi đè xuống môi cô. Trước khi Ôn Hàn có phản ứng, đầu lưỡi lạnh lẽo nhanh chóng tách môi cô tiến vào trong, cuốn lấy đầu lưỡi cô rồi tiến sâu vào cổ họng.

Ôn Hàn định giãy giụa, nhưng có hai ngón tay cứng như sắt đã kẹp chặt cổ họng của cô, khiến cô không dám động đậy.

“Suyt... đừng có la hét, đừng giãy giụa. Tôi thích phụ nữ ngoan ngoãn một chút.”

Cuối cùng đối phương cũng mở miệng. Một điều bất ngờ là anh ta dùng tiếng Nga nói nhỏ bên tai cô.

Từ trước đến nay, Ôn Hàn không hề hay biết, sức lực của một người đàn ông lại có thể lớn đến vậy. Cô không thể nuốt nước bọt, cũng không thở nổi. Mọi cảm giác và hy vọng sinh tồn đều phụ thuộc vào cổ họng

của cô, giờ đây bị bàn tay một người đàn ông khổng chế. Cô ngược đầu, liền chạm phải đôi mắt của người đàn ông.

Là anh ta... là anh ta...

Sống lưng Ôn Hàn lạnh toát, thân thể cô run rẩy, bởi vì thiếu dưỡng khí, cũng bởi vì người đàn ông trước mặt.

Người xuất gia ở cao nguyên Tây Tạng trầm lặng nửa năm trước, người đàn ông cầm súng trong cơn mưa lớn vài tiếng đồng hồ trước, và người đàn ông hiện đang vén váy, vuốt ve đùi cô.

Hình như anh ta đã quên cô.

Mình đang ở dưới địa ngục chăng? Đây là địa ngục phải không?

Đôi mắt đan phượng không bao giờ gặp ở phái mày râu nheo nheo, dò xét Ôn Hàn. Vào giây phút đó, cô chỉ cảm thấy anh ta giống ngọn núi Hymalaya trong gió tuyết, có một sự uy hiếp không người nào dám đối mặt và nỗi nguy hiểm không thể dự đoán trước.

Ôn Hàn không ngừng bấm móng tay vào cửa gỗ. Bởi vì thiếu dưỡng khí, đầu óc cô bắt đầu choáng váng, trước mắt cô xuất hiện một vùng sáng trắng.

“Em đẹp thật.” Người đàn ông thì thầm bên tai cô: “Vẻ đẹp của em khiến thần hồn tôi điên đảo.”

Ngón tay anh ta bắt đầu thăm dò tìm kiếm, từ đùi người phụ nữ đến lớp vải cuối cùng. Anh ta dùng hai ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, giống như lần đầu tiên chạm vào nơi nhạy cảm đó.

Anh ta nghiêm túc như làm quen với các góc và cấu tạo của vật thể trước khi hạ bút vẽ.

Căn phòng này rất lạnh.

Ngón tay của anh ta cũng rất lạnh, lưu luyến ở nơi nhạy cảm nhất của Ôn Hàn. Anh ta nhẫn nại vuốt ve, nhưng phát hiện cơ thể cô không có sự thay đổi đặc biệt, tựa hồ một bé gái chưa trải qua chuyện đời. Ngoài run rẩy, cô chỉ biết khóc.

Ngược lại, cơ thể của người đàn ông nhanh chóng có phản ứng.

Trình Mục Vân kéo gấu áo sơ mi khỏi cạp quần, bắt đầu cởi thắt lưng.

Ôn Hàn ra sức thở hổn hển nhưng vẫn không có khí ôxy. Ngược lại, cô càng cảm thấy khó thở.

Cô muốn lên tiếng, nhưng nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Cô bé, sao em cứ khóc mãi thế?” Trình Mục Vân dùng tiếng Nga nói nhỏ, như thủ thỉ với người tình: “Hay là em thích trò khác biệt?”

Lúc này, người đàn ông không còn là con rắn nằm ngủ say dưới chân Phật tổ. Con rắn chiếm cứ đường ranh giới một thời gian dài đã từ từ thức tỉnh. Nó ngóc cao thân thể của mình, thè cái lưỡi đỏ tươi về phía Ôn Hàn.

3. Chương 2: Gặp Lại Ở Nepal (2)

Người đàn ông lại một lần nữa phủ môi xuống.

Đầu lưỡi của anh sục sạo trong khoang miệng Ôn Hàn, quấn lấy đầu lưỡi của cô, hút hết chút dưỡng khí cuối cùng. Ngón tay kẹp cổ Ôn Hàn hơi thả lỏng, để cô có thể hít thở, sau đó lại tàn nhẫn hút sạch.

Nơi này là đường Thamel, khu vực tụ tập đông du khách nước ngoài.

Nơi này xuất hiện vô số khách du lịch đeo ba lô đến từ nhiều quốc gia, đâu đâu cũng là nhà nghỉ khách sạn. Thậm chí bên ngoài cửa sổ còn có người cất cao giọng hát bằng tiếng địa phương, có âm nhạc của người Ấn. Ôn Hàn nghe thấy cả tiếng cười của Agassi từ tầng dưới vọng lên.

Còn tầng trên cùng, phòng giặt đồ cũng lao xao tiếng nói chuyện.

Tất cả đều rất gần và rõ mồn một. Nhưng cô không thể làm gì cả.

Trong căn phòng này, trong nụ hôn mang tính cướp đoạt của người đàn ông, khí oxy dần rời xa thế giới của cô. Đầu óc cô thậm chí xuất hiện ảo giác, lồng ngực đau buốt kinh khủng.

Ôn Hàn không ngừng rơi lệ, nước mắt chảy theo gò má xuống mu bàn tay người đàn ông.

Dòng nước mắt dính dính, ấm nóng.

Cảm giác bàn tay ướt ướt, Trình Mục Vân đột nhiên mất hết hứng thú: “Tôi không thích cưỡng ép người khác. Đây nên là chuyện khiến chúng ta vui vẻ mới đúng.”

Mọi sức mạnh khổng lồ chế ngự người cô biến mất. Trình Mục Vân cuối cùng cũng buông Ôn Hàn. Anh cài lại thắt lưng nhưng chẳng thềm “đóng thùng” áo sơ mi, giống như người đàn ông lười nhác mặc quần áo qua quýt sau cuộc ái ân.

Khí ô xy, khí ô xy.

Ôn Hàn chỉ biết thở lấy thở để. Bởi vì quá vội vàng, cô tựa vào cánh cửa ho sặc sụa. Cô không biết bị siết cổ một lúc lâu lại đáng sợ đến vậy. Thấy người đàn ông trước mặt cúi xuống đất nhặt khăn choàng, cô lập tức giơ tay, định đẩy người anh ta và mở cửa chạy trốn.

Nhưng trước mặt Ôn Hàn dường như là một linh hồn chứ không phải con người, anh ta có phản ứng nhanh nằm ngoài sức tưởng tượng. Tay cô còn chưa chạm vào người anh ta đã bị anh ta vòng khăn buộc chặt.

“Em đúng là... rất đặc biệt. Lẽ nào vừa rồi tôi thô lỗ quá?” Trình Mục Vân vẫn giữ bộ dạng biếng nhác, anh cầm hai tay Ôn Hàn giơ lên cao, ấn vào cánh cửa: “Hay là... Tôi và những người khách em từng gặp không giống nhau, em muốn để lại ấn tượng sâu sắc cho tôi?”

“Anh...” Cổ tay Ôn Hàn đau buốt. Cô chợt hiểu ra vấn đề, tại sao cô bất thành linh bị lôi vào đây. Nỗi sợ hãi như sắp rơi xuống địa ngục vừa rồi được thay thế bằng cảm giác nhục nhã trong giây lát. Cô tức giận đến mức không thể thốt ra câu hoàn chỉnh: “Buông tôi ra, tôi không phải là gái làng chơi.” Bởi vì vừa bị ho và bực tức, giọng nói của cô trở nên hơi khàn khàn.

Toàn thân Ôn Hàn như bị đóng trên cây thập giá. Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, thể hiện sự phẫn nộ đến cực điểm.

“Không phải sao? Vậy em đến cửa phòng tôi làm gì?”

“Cứ xuất hiện ở bên ngoài cửa phòng của anh đều là gái làng chơi à?”

“Nhưng em nói tiếng Nga.” Trình Mục Vân lẩm bẩm.

“Tôi là người Moscow, đương nhiên nói tiếng Nga. Bạn tôi ở tầng này, tôi đến tìm anh ấy, là anh tự đứng kéo tôi vào, rồi... rồi...” Thấy Ôn Hàn lấp bắp, Trình Mục Vân nhẹ nhàng bỏ sung: “Có hành động khiếm nhã với em.”

Người đàn ông này...

Ôn Hàn thề, chắc chắn cô bị mây đen che mờ mắt, nên lúc gặp anh ta ở ngôi chùa, cô mới cảm thấy anh ta là người đàn ông có ánh mắt thuần khiết nhất trong số những Lạt ma cô từng gặp ở Tây Tạng.

Trình Mục Vân cup mi, thản nhiên thưởng thức bộ ngực của Ôn Hàn. Vạt áo phía trước bị kéo sang bên, để lộ làn da trắng và đường cong đẹp đẽ theo hơi thở phập phồng của cô...

Máu trong thân thể Ôn Hàn sôi sục, nhưng cô vẫn nín thở, ép không cho nước mắt rơi xuống: “Buông tôi ra.”

“Suyt... Em đừng la hét. Ở đây loại người nào cũng có, chỉ không có người thích đứng ra bảo vệ chính nghĩa.”

Lúc nói câu này, ánh mắt của người đàn ông không hề xuất hiện ý cười.

Trong đôi mắt đó chỉ có dò xét đánh giá và một chút cợt nhả vẫn còn sót lại. Ôn Hoàn vẫn không quên hai ngón tay cứng như sắt kẹp ở cổ mình. Cô biết một khi không vui, anh ta sẽ...

Hơn nữa anh ta có súng.

Ôn Hoàn cố gắng không để bản thân bộc lộ sự yếu đuối: “Nếu đã biết bản thân nhầm lẫn, anh hãy thả tôi đi.”

“Chi bằng chúng ta đàm đạo thì theo lao?” Trình Mục Vân cúi thấp người ghé sát mặt cô: “Em xem đi, khách của tôi còn chưa đến, tôi lại thích em như vậy. Em cứ coi như gặp một người đàn ông ngoại hình không tồi có hứng thú với em, cứ coi nơi này là một quán bar nhỏ hay nhà nghỉ nào đó ở Moscow?”

“Buông tôi ra...” Ôn Hàn cảm thấy bản thân sắp suy sụp. Người đàn ông này đáng sợ gấp ngàn lần những tên say rượu ở quán bar.

“Người đẹp lớn lên ở Moscow nên hưởng thụ cuộc gặp gỡ tình cờ lãng mạn này mới đúng.”

Ôn Hàn nhìn chòng chọc anh ta. Sự phẫn nộ, nhục nhã và sợ hãi hòa quyện trong lòng cô.

Đây đúng là tình huống trong phim điện ảnh hạng ba tồi tệ nhất. Sự nhầm lẫn hoang đường, cái cớ hoang đường có thể che lấp tình huống đáng sợ này?

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, em hãy coi như gặp người đàn ông bị em mê hoặc ở quán bar.” Cuối cùng, Trình Mục Vân cũng từ bỏ trò chơi chỉ một mình anh độc diễn. Anh buông người Ôn Hàn, nhặt khăn choàng đưa cho cô: “Đừng coi tôi là tội phạm cưỡng bức. Tôi chỉ mắc một sai lầm bất cứ người đàn ông nào cũng phạm phải... đó là điên đảo thần hồn vì cái đẹp nên đánh mất lý trí.”

Ôn Hàn giật khăn choàng, khoác lên người mình: “Tôi có thể đi được chưa?”

“Hoàn toàn không có vấn đề.” Trình Mục Vân nhún vai, đồng thời mở cửa cho cô.

Vào thời khắc cánh cửa mở ra, cả hai đều ngẩn người. Cô gái trẻ ở ngoài cửa cũng sững sờ, cô lẩm bẩm bằng tiếng Nga: “Trời ạ, sao còn có người khác ở đây?”

Ôn Hàn nghe ra ý tứ trong câu nói của cô gái trẻ.

Cuối cùng cô cũng được chứng thực, người đàn ông kia không nói dối. Anh ta thật sự đợi một cô gái biết nói tiếng Nga đến... phục vụ đặc biệt.

Người đàn ông ở sau lưng gác tay lên khung cửa, nhẹ nhàng gõ ngón tay vào cửa: “Bây giờ em tin lời tôi nói là thật rồi chứ?”

Thân thể Ôn Hàn nóng rực, nhưng chân tay lạnh toát. Cô quay đầu trừng mắt với Trình Mục Vân rồi chạy một mạch xuống tầng dưới. Cô gái trẻ ở sau lưng cất tiếng cười khúc khích, nhanh chóng biến mất sau cánh cửa.

Ôn Hàn chạy xuống phòng mình, rút chìa khóa mở cửa. Bàn tay cô run bần bật, khó khăn lắm cô mới có thể tra chìa khóa vào ổ, sau đó đẩy cửa vào phòng.

Ôn Hàn tựa người vào cánh cửa, thở hồng hộc.

Tại sao đi đâu cô cũng gặp người đàn ông đó?

Cho dù sự việc lần này là “hiểu nhầm”, nhưng Ôn Hàn vẫn không quên thân phận kỳ lạ của anh ta ở Tây Tạng và cảnh tượng gươm súng dưới chân núi Himalaya.

Ôn Hàn muốn đi tắm, nhưng lúc cởi quần áo, thân dưới của cô có cảm giác khô nóng khó diễn tả. Đầu óc cô vụt qua cảm xúc khó chịu khi ngón tay của anh ta vuốt ve thân dưới của cô.

Cô muốn làm dịu sự sỉ nhục này nhưng không thể kiềm chế. Bởi cô luôn nghĩ đến người đàn ông đó, và hành động của anh ta.

Hai chân Ôn Hàn mềm nhũn. Cô định lên giường nằm nghỉ một lúc, ngẫm nghĩ xem nên nói với mấy người bạn đồng hành thế nào về chuyện này. Cả nhóm mới đến đây, đã phải lập tức bỏ đi? Nói thế nào cho hợp lý bây giờ? Nếu Vương Văn Hạo biết sự thật, liệu anh có đi tìm người đàn ông đó tính sổ? Nhưng người ta đã giải thích là hiểu nhầm... hiểu nhầm cô thành gái làng chơi...

Món nợ này tính thế nào? Đòi bồi thường hay đánh nhau một trận?

Cô không tin có người đánh thắng anh ta.

Hơn nữa, cô cũng rất khó mở miệng kể chuyện bản thân bị hiểu nhầm thành loại phụ nữ đó.

Trong lúc Ôn Hàn nghĩ ngợi linh tinh, bà chủ nhà nghỉ đột nhiên đến tìm. Khi mở cửa, Ôn Hàn phát hiện cô vẫn khoác chiếc khăn choàng, dưới khăn choàng là áo sơ mi xộc xệch. Sau khi mở cửa để bà chủ vào phòng, Ôn Hàn vội đi nhà vệ sinh thay áo phông ngắn tay cotton khác.

Bà chủ là Hoa kiều. Ban đầu Ôn Hàn đặt nhà nghỉ ở trên mạng, cũng bởi vì dòng máu của bà chủ.

Dù sao trong cốt tủy của cô cũng mang dòng máu người Hoa. Sự tin tưởng này xuất phát từ bản năng.

Mái tóc dài của bà chủ dùng cái trâm vén lên, vắt ra sau gáy. Cổ tay chị ta đeo chuỗi hạt gỗ đàn hương. Chị ta mỉm cười nói với Ôn Hàn bằng thứ tiếng Trung ngữọng ngệu nhưng vẫn khá chuẩn xác: “Tôi có một khách quen đã thanh toán toàn bộ chi phí của nhóm các cô. Trong những ngày tới, các cô không phải trả tiền ở, tiền thăm quan du lịch và hành trình thám hiểm núi Everest.”

Everest là đỉnh núi cao nhất trái đất so với mực nước biển, khoảng 8850 mét, nằm ở biên giới giữa Nepal và Trung Quốc.

Ôn Hàn ngẩn người, cô lập tức đoán ra là ai.

“Anh ấy nói.” Bà chủ cười khê một tiếng: “Anh ấy điên đảo thần hồn vì cô, nên anh ấy cam tâm tình nguyện bỏ số tiền này.”

“Tôi không cần.” Nghĩ đến hành vi của người đàn ông, Ôn Hàn lại rùng mình. Trong đầu cô hiện lên ánh mắt của anh ta lúc kẹp cổ họng cô.

“Anh ta là khách quen của nhà nghỉ à?” Ôn Hàn hỏi.

“Đúng vậy.” Bà chủ mỉm cười: “Anh ấy thường đến đây, căn phòng trên tầng bốn thuộc về anh ấy dài hạn.”

“Trước đây anh ta là... Lạ ma, chị có biết điều này không?”

“Tôi biết, anh ấy từng nhắc tới.” Bà chủ không mấy bận tâm.

Nhưng anh ta còn mang theo súng.

Ôn Hàn không nói câu này. Cô vẫn chưa hết hoảng hốt. Thậm chí nghe bà chủ tiết lộ anh ta là khách quen, cô càng sợ hãi hơn. Nỗi sợ hãi lan tỏa từ đáy lòng rất khó giải thích. Từ trước đến nay, cô chưa từng sợ người nào như vậy.

Bà chủ lại hàn huyên hai câu rồi đứng dậy đi ra ngoài. Tới hành lang, không hiểu chị ta nghĩ ra điều gì, đột nhiên quay người nói: “Nhóm của các cô có hai nam giới, nể mặt đều là người Hoa, tôi sẽ âm thầm bảo thằng bé trông cửa đưa bọn họ hai khẩu súng phòng thân. Cô cũng biết đấy, bây giờ ở nơi này có rất nhiều phần tử chống chính phủ, không được yên bình cho lắm. Việc quản lý súng ống cũng rất lỏng lẻo, cứ đề phòng bất trắc thì hơn.”

Ôn Hàn im lặng. Bà chủ đã đi đến đoạn vòng của cầu thang. Bên ngoài chỉ còn lại tiếng bước chân cồm cộp trên cầu thang gỗ.

Ôn Hoàn về phòng, hồi tưởng lại câu nói của bà chủ và một loạt ấn tượng của cô về người đàn ông. Bỗng dưng cô cảm thấy hoài nghi, lẽ nào anh ta thật sự... chỉ là một người xuất gia hoàn tục bình thường, chẳng có gì khác biệt? Bởi vì người ở đây cũng thường mang theo súng phòng thân. Hơn nữa cô đã gặp “khách” mà anh ta nói, chứng tỏ anh ta thật sự nhận nhầm người.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Ôn Hàn vẫn không yên tâm. Cô ăn tối ở phòng của Agassi, sau đó kiểm có gọi cô ta cùng cô xuống tầng một. Tầng một có hai máy tính kết nối internet, coi như trang bị tương đối tốt so với nơi khác trong thành phố. Vương Văn Hạo và Rum cũng xuống dưới, nói muốn đi dạo quanh Thamel. Bởi vì nơi này đến chín giờ là tối om nên phụ nữ không thích hợp đi ra ngoài, để bọn họ ở lại nhà nghỉ lên mạng càng an toàn hơn.

Lúc bốn người xuống dưới, cậu bé gác cửa người Ấn Độ đang ngủ gà ngủ gật. Nghe tiếng bước chân, cậu ta giật mình nhìn bọn họ.

Ôn Hàn chỉ tay vào máy tính. Cậu bé hiểu ra vấn đề, kêu hai cô gái trẻ khởi động máy tính, nhập mật mã giúp bọn họ.

“Cậu cần nhận email gấp đây à?” Agassi không có hứng thú với internet, cô ta buồn chán gõ gõ bàn phím.

Ôn Hàn vào một diễn đàn mở, tìm đến phần giới thiệu về nhà nghỉ này.

Không nằm ngoài dự đoán, dân mạng đều khen bà chủ ân cần chu đáo. Bởi vì khi trao đổi thông tin đặt phòng với khách, bà chủ hay để lại tên Hồ Thần nên bị dân mạng đặt biệt danh “Tiểu Hồ Ly”. Bọn họ để lại lời nhắn: “Người Hoa đi Nepal hãy tìm đến nhà nghỉ của Tiểu Hồ Ly, chắc chắn là hàng tốt giá rẻ lại rất an toàn”, “Trà sữa Nepal trong quán của Tiểu Hồ Ly rất ngon”, “Tôi thật sự muốn đi lại một lần. Lần trước tôi còn tình cờ gặp một người đàn ông biết nói tiếng Nga. Anh ta rất hài hước, được mọi người yêu mến. Nghe nói anh ta từng là hòa thượng...”

Ánh mắt Ôn Hàn dừng lại ở câu này. Cô xem ngày tháng, là ba tháng trước.

Anh ta đúng là khách quen của nhà nghỉ, hơn nữa chưa bao giờ tỏ ra kỳ hựu khi nói về quá khứ của mình?

Mọi ý nghĩ không hay, nỗi ngờ vực và phỏng đoán đều bị sự thật trước mắt xóa tan. Ôn Hàn thậm chí tìm không ra điểm đáng ngờ của người đàn ông để nói với bạn đồng hành, cô cảm thấy anh ta là nhân vật vô cùng nguy hiểm.

Cửa nhà nghỉ ở sau lưng có tiếng động, kéo theo một tiếng chuông đồng.

Dưới tầng một tràn ngập mùi nhang đặc biệt. Ban đầu Ôn Hàn chọn nơi này, cũng bởi vì bà chủ nhà nghỉ là tín đồ Phật giáo thành kính. Ngay cả cách bài trí của nhà nghỉ cũng khiến người khác có thể cảm nhận một cách sâu sắc tín ngưỡng của chủ nhân ở đây.

Trong lúc Ôn Hàn nhìn chằm chằm vào màn hình đến mức thất thần, đằng sau đột nhiên xuất hiện một cánh tay chống xuống mặt bàn cạnh người cô: “Xem ra em đã nảy sinh lòng hiếu kỳ về tôi. Tôi có nên vui mừng vì chuyện này không?”

Người đàn ông vừa trở về từ buổi đêm của Kathmandu. Toàn thân anh tỏa ra mùi vị đặc trưng của thành phố.

Thần bí, xù xì, gió bụi dậm trường.

4. Chương 3: Gặp Lại Ở Nepal (3)

Ôn Hàn gần như nhảy ra khỏi ghế ngồi.

Người đàn ông lặng lẽ áp sát, trong khi cô và Agassi không hề phát giác. Cô vẫn sợ anh ta như thường lệ. Nhưng ngữ điệu cộc nhả của anh ta có nét đặc sắc của người Nga, khiến Agassi rất bất ngờ, thậm chí tự nhiên có cảm tình với anh ta. Trên thực tế, Agassi có cảm giác vô cùng thân thiết trước câu tiếng Nga của người đàn ông.

Vì có bạn ở bên cạnh, Ôn Hàn không thể tranh cãi với Trình Mục Vân, nhưng cô thể hiện rõ thái độ bài xích anh ta.

Trình Mục Vân ngược lại tỏ ra khiêm nhường, nhất cử nhất động đều lịch sự. Anh nhiều lần nhượng bộ trước hành động gây khó dễ về mặt ngôn ngữ và thái độ của Ôn Hàn, chỉ tán gẫu với bọn họ như những người khách trọ ở cùng một chỗ tình cờ gặp gỡ tại phòng giặt đồ: “Cà phê của nhà nghỉ này rất tệ. Tôi biết ở Thamel có một quán buổi tối cũng bán cà phê, đồ ăn mùi vị không tồi.”

“Hả?” Agassi chống cằm, khuỷu tay đặt trên mặt bàn thấp, để lộ đường nét bộ ngực hoàn hảo: “Không tồi đến mức nào?” Trình Mục Vân hạ giọng: “Vấn đề không có tiêu chuẩn này rất khó nói rõ, ít nhất tôi sẽ không để cô uống phải cà phê mang mùi vị Ấn Độ.”

Thói quen ăn uống của người Nepal phần lớn là bản sao của Ấn Độ.

Hai cô gái từ Ấn Độ đi sang bên này, đã sớm chịu đủ các loại hương liệu xuất hiện ở mọi lúc mọi nơi. Nghe Trình Mục Vân nói vậy, bọn họ tự dừng cảm thấy trong thân thể và không khí xung quanh lại bắt đầu tràn ngập mùi vị các loại hương liệu cay nồng đó.

“Chúng ta đi thử đi.” Agassi cười.

“Bên ngoài bây giờ rất nguy hiểm.” Ôn Hàn lãnh đạm cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn họ.

Thân hình của Trình Mục Vân không giống người Hoa bình thường. Anh chỉ ngồi yên ở đó cũng để lộ ưu thế chiều cao. Cánh tay anh vắt lên thành ghế sofa, biếng nhác tựa người ra đằng sau. Dáng vẻ và ngữ điệu của anh thoải mái giống như anh có thể chìm vào giấc ngủ bất cứ lúc nào. Người đàn ông này hoàn toàn có thể biến bản thân trở thành một bức tranh độc lập. Ví dụ vào thời khắc này, anh khiến người đối diện liên tưởng đến bếp lò kiểu cũ ở Moscow. Cả không gian rộng lớn chỉ có ngọn lửa bập bùng chiếu trên gương mặt anh.

Cảm nhận được ánh mắt chán ghét của Ôn Hàn nhìn mình chằm chằm, cuối cùng Trình Mục Vân cũng cup mi, đổi mắt cô.

“Được phục vụ người đẹp là vinh hạnh của tôi, nếu hai người đẹp không ngại, xin hãy đợi tôi một lát.” Anh cười, từ ghế sofa màu đỏ thẫm đứng dậy: “Tôi sẽ mang về hai tách cà phê thơm nồng cho quý vị.”

Nói xong, anh hơi gật đầu, nhanh chóng rời đi. Theo động tác mở cửa của anh, chiếc chuông đồng treo ở cửa lại phát âm thanh thần bí vui tai, tiễn vị khách trọ đó.

“Ôn Hàn.” Agassi dõi theo bóng lưng Trình Mục Vân qua lớp cửa kính: “Cậu làm sao thế? Mình chưa từng gặp người đàn ông Trung Quốc nào thú vị như vậy. Anh ấy có đôi mắt đen nhánh mà mình yêu thích nhất. Cậu có để ý không? Mình chưa bao giờ gặp người đàn ông có cặp lông mi dài và ánh mắt cuốn hút như anh ấy, giống...” Agassi muốn ví von nhưng tự nhiên bí từ, cô bật ra một loại hương liệu từng dùng trong đồ ăn ở Ấn Độ: “Giống cây hương thảo. Cậu biết không, Ôn Hàn, chỉ cần anh ấy nhìn mình, mình liền cảm thấy toàn thân nóng ran.”

“Đúng vậy, anh ấy rất cuốn hút. Có lẽ do mình không mấy thích ứng với thời tiết ở Nepal. Nơi này ẩm ướt quá.”

Ôn Hàn quần chặt khăn choàng. Cô không thể giả bộ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ngồi ở đây, chờ ly cà phê độc đáo mà người đàn ông đó ca ngợi. Ôn Hàn tìm cớ, để lại Agassi vẫn đang nhiệt tình chờ đợi, một mình lên tầng trên trước.

Thật ra Ôn Hàn không phải là người bảo thủ. Mặc dù chưa từng nếm trải “mùi đời” nhưng cô vẫn có giá trị quan giống như những người phụ nữ Nga bình thường. Ở một thời gian và địa điểm thích hợp, chuyện đó chắc sẽ xảy ra một cách tự nhiên, là trải nghiệm đầu tiên kỳ diệu của tình yêu. Đáng tiếc, bố mẹ nuôi của Ôn Hàn là người Hoa một trăm phần trăm, luôn giữ quan điểm Trung Quốc truyền thống. Từ nhỏ cô đã được nhồi nhét những quan niệm này, nên rất nhiều tế bào cuồng nhiệt trong cơ thể bị đè nén một cách triệt để.

Pháp luật ở miền Tây nước Nga cho phép con gái kết hôn năm mười bốn tuổi từ lâu. Trong khi cô đã hai mươi...

Chuyện xảy ra buổi chiều ngày hôm nay nguy hiểm đến mức kỳ vọng của cô về đêm đầu tiên đã biến thành cơn ác mộng đáng sợ.

Bất luận thế nào, chuyện đó cũng không thể xảy ra. Ôn Hàn nghĩ, nếu cô chấp nhận giáo sư đại học Vương Văn Hạo, chắc chắn sẽ là một sự khởi đầu hết sức dịu dàng và lịch sự, bởi anh sẽ quan tâm đến cảm nhận của riêng cô.

Hơn nữa, ít ra cô và Vương Văn Hạo cũng vì tình cảm mới bắt đầu.

Ôn Hàn đi lên tầng ba, một cơn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào. Cô phát hiện một tấm thiệp ở dưới cánh cửa phòng mình. Tấm thiệp để lộ một góc ra bên ngoài, phẳng phất có người cố ý làm vậy.

Ôn Hàn biết ai bỏ tấm thiệp ở đây.

Cô nhặt lên xem, trên tấm thiệp quả nhiên có một câu ngắn gọn, là câu thơ tình mang màu sắc riêng biệt của nước Nga. Bây giờ Vương Văn Hạo và anh bạn đồng hành Rum vẫn đang dạo phố, tấm thiệp này chắc chắn được anh cài ở đây trước khi đi, nhân lúc cô không chú ý.

Ôn Hàn đi vào căn phòng tối, bỏ tấm thiệp vào va ly. Chuyến du lịch này đã kéo dài hai mươi tư ngày, ở đây cũng có hai mươi tư tấm thiệp. Sau khi cất tin vật bày tỏ tình cảm, Ôn Hàn cẩn thận khóa trái tất cả cửa sổ và cửa ra vào rồi đi tắm.

Cô tin bản thân sẽ nhanh chóng quên đi chuyện xảy ra hồi chiều. Đó chỉ là sự cố ngoài ý muốn.

Ôn Hàn không hay biết, sau khi rời khỏi nhà nghỉ, người đàn ông khiến cô sợ hãi rút một tờ đô la Mỹ đưa cho cậu bé Ấn Độ khác lớn tuổi hơn một chút gác ở ngoài cửa: “Đi mua cà phê cho hai cô gái ở trong nhà.” Anh không dặn dò mua cà phê ở quán nào, nhưng thằng bé Ấn Độ đã biết rõ thói quen của anh, vui vẻ cầm tiền chạy đi.

Người khách quen này thích dùng đô la Mỹ. Nhưng không vấn đề gì, bà chủ quán sẽ tự động đổi thành tiền Rúp, cậu ta cũng kiếm được một khoản coi như công chạy vật.

Cuộc sống của người Nepal rất nhàn hạ. Phần lớn các cửa hàng buổi trưa mới bắt đầu kinh doanh, đến sáu bảy giờ tối đã đóng cửa.

Lúc này đường phố tối mờ mờ, còn có thể nghe thấy tiếng chó sủa ầm ĩ. Trình Mục Vân đi bộ dọc theo con phố, ra khỏi khu vực đông du khách Thamel, tiếp tục tiến về phía trước.

Đi qua một ngôi chùa nhỏ cổ kính, cuối cùng anh cũng dừng bước.

Có người đứng ở con đường nhỏ bùn đất ở sau ngôi chùa đợi anh trong bóng tối. Trình Mục Vân tiến lại gần. Người chờ anh là một ông già, ông ta cúi thấp chấp hai tay trước ngực, ra hiệu anh đi theo ông ta. Hai người đi theo con đường nhỏ đầy rãnh nước và bùn đất, rẽ trái rẽ phải một hồi rồi vào một sông bạc ngậm.

Đây là sông bạc tự nhiên, bởi vì không có chi phí trang trí nội thất nên tương đối cũ kỹ xập xệ. Bên trong rất ồn ào, đầy mùi tiền bạc hỗn tạp và khói thuốc lá mù mịt.

Sau khi Trình Mục Vân đi vào sông bạc, người dẫn đường từ ông già đã đổi thành cậu bé Ấn Độ có vết son đỏ trên trán.

Anh đi theo cậu bé tới đích đến của buổi tối ngày hôm nay.

Cậu bé vén tấm rèm cửa có hình vẽ “Lục đạo luân hồi” (1). Trình Mục Vân đi vào trong.

(1) Lục đạo luân hồi là sáu kiếp xoay vần, từ địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, Atula, người, trời.

Bên cạnh bàn cờ bạc ở trong phòng có một người đàn ông trung niên đang nghịch xúc xắc. Ngoài ra, trong phòng có khoảng bảy tám người đàn ông hoặc ngồi hoặc đứng tựa vào bàn cờ bạc, chỉ một người cầu nguyện trước tượng Phật nằm trong bức tường.

Lúc Trình Mục Vân đi vào, mọi người đều ngoảnh đầu.

Người đàn ông tóc đen đang cầu nguyện trước tượng Phật cũng quay đầu cười với anh, để lộ hàm răng trắng lóa: “Nhân vật có cái đầu đáng giá nhất đã đến rồi. Tôi vừa nghĩ, nếu tôi chặt đầu của anh gửi về nước Nga, có khi cả kiếp sau tôi cũng không cần làm việc ấy chứ.”

Trình Mục Vân vẫn lặng thinh.

Người đàn ông trung niên đang chơi xúc xắc đặt cái chén đựng xúc xắc bằng ngà voi màu vàng xuống bàn, giới thiệu bọn họ với nhau: “Ông chủ Trình, đây chính là Mạnh Lương Xuyên, người hợp tác với cậu lần này, cũng là người cậu chỉ đích danh, vì vậy giá cả...”

“Giá cả không cần bàn.” Trình Mục Vân nhìn người đàn ông thấp hơn anh nửa cái đầu, nói với anh ta bằng tiếng Trung: “Tôi sẽ trực tiếp trả tiền cho anh.”

Mạnh Lương Xuyên nhún vai: “Thoải mái thật đấy. Đó là việc của anh, tôi chấp nhận.”

Thật ra những người khác có mặt ở đây đều là trường hợp dự phòng của ông chủ Kha, tức người đàn ông trung niên, một khi Trình Mục Vân không vừa ý Mạnh Lương Xuyên. Bây giờ hai người đã đạt thỏa thuận miệng, những người khác trở nên vô dụng. Ông chủ Kha là nhân vật trung gian, cũng là người chuyên cung cấp tin tức cho Trình Mục Vân bao lâu nay. Sau khi bảo những người khác ra về, ông ta bắt đầu giới thiệu với Mạnh Lương Xuyên lịch trình nửa tháng tiếp theo.

Mục tiêu chủ yếu là nhóm du khách đột ngột xuất hiện ở nhà nghỉ nơi Trình Mục Vân đang ở.

“Trong số bọn họ có một người đàn ông đeo kính tên Vương Văn Hạo, thân phận chính thức là giáo sư đại học, trên thực tế cũng là người làm ăn. Mục đích chuyến đi Nepal lần này của anh ta là giao dịch một lô hàng lậu tại Chương Mộc trong vòng mười ngày tới.” Ông chủ Kha giải thích với Mạnh Lương Xuyên: “Nhưng chúng ta cần không phải là hàng của Vương Văn Hạo, mà là thứ anh ta dùng hàng để đổi lấy.”

Chương Mộc là cửa khẩu giữa Nepal và Tây Tạng Trung Quốc.

“Thứ gì vậy?”

Ông chủ Kha liếc Trình Mục Vân: “Tạm thời tôi không được phép tiết lộ. Tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, ông chủ Trình cần thứ này để lật lại ván cờ.”

Mạnh Lương Xuyên “wow” một tiếng: “Đấu tranh trong gia tộc.”

Bao năm lần lộn trong nghề, anh ta không ngờ có ngày gặp mặt và hợp tác với Trình Mục Vân. Dù sao, cái tên Trình Mục Vân cũng đại diện cho quá khứ hoành tráng. Hơn nữa, sau lưng Trình Mục Vân là cả một gia tộc vĩnh viễn không sụp đổ.

Đó là suy nghĩ của Mạnh Lương Xuyên từ hồi xa xưa.

Ai ngờ Trình Mục Vân thành cũng do gia tộc, bại cũng ở gia tộc. Bởi vì cuộc xâu xé trong nội bộ gia tộc, ngày nay mạng sống của Trình Mục Vân đã hoàn toàn mất giá. Anh bị em trai họ truy sát thảm thương như con chó nhà đấm. Là một người từng có quá khứ huy hoàng, muốn ẩn náu tại một nơi cách ly với đời, sống bình yên nốt quãng đời còn lại, chắc chắn Trình Mục Vân có thể làm được.

Chỉ có điều...

Mạnh Lương Xuyên liếc qua người đàn ông ở bên cạnh. Nếu anh thật sự ẩn nấp trốn tránh, thì không phải là Trình Mục Vân nữa.

Mấy người đàn ông tiếp tục bàn bạc kế hoạch.

“Đối phương đến đây bằng thân phận khách du lịch, sao có thể mang theo hàng hóa?” Mạnh Lương Xuyên cảm thấy kỳ lạ.

“Nửa năm trước, anh ta đã ủy thác vài người chuyển hàng. Hàng của anh ta đã được chuyển tới Nepal trước khi anh ta tới đây. Anh ta sẽ gặp những người vận chuyển hàng vào tối ngày mai rồi tìm cơ hội chuyển hàng đi Chương Mộc, dùng lô hàng này đổi lấy ”thứ đó“. Sau khi đạt được mục đích, Vương Văn Hạo sẽ trực tiếp nhập cảnh vào Trung Quốc và trở về Moscow trong thời gian sớm nhất.”

“Các anh có biết đối tượng trao đổi hàng với anh ta không?”

“Không.”

“Các anh có biết địa điểm hoặc thời gian giao dịch không?”

“Không biết. Ngay cả chuyện bọn họ hẹn giao hàng vào ngày nào, chúng tôi cũng không nắm được.”

Mạnh Lương Xuyên nhún vai: “Vì vậy cách tốt nhất bây giờ là chúng ta tiếp cận Vương Văn Hạo. Đợi đến hôm anh ta giao dịch, chúng ta cướp thứ đó.”

“Không sai.”

“Chúng ta có thể theo dõi anh ta rồi ra tay. Nhưng ngộ nhỡ ”thứ” mà các anh cần là đồ dễ vỡ, anh ta rơi vào đường cùng, hủy đi thì rất phiền phức.”

Ông chủ Kha cười: “Điều này cậu không cần lo. Cậu và một người sẽ đóng giả làm người vận chuyển hàng do Vương Văn Hạo thuê, tối mai gặp mặt anh ta, sau đó cùng anh ta đi Chương Mộc đổi hàng. Trước khi cướp hàng, anh ta tin tưởng cậu nên không có vấn đề gì cả.”

“Tôi làm người vận chuyển hàng?” Mạnh Lương Xuyên hiểu ý. Xem ra Trình Mục Vân đã sắp đặt kế hoạch suốt nửa năm nay. Từ lúc đối phương điều động hàng hóa, anh đã chuẩn bị đầy đủ cho “trò chơi” tiến hành vào nửa năm sau. “Tôi không có vấn đề gì, nhưng tôi muốn biết người còn lại là ai. Tôi không thích hợp tác với người lạ.”

“Người còn lại là tôi.” Câu nói thốt ra từ miệng Trình Mục Vân.

Anh đang chơi bốn con xúc xắc, xúc xắc cũ kỹ ố vàng luôn qua các kẽ ngón tay anh. Trong khi Trình Mục Vân thực hiện động tác, bốn con xúc xắc không hề chạm vào nhau, không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Bàn tay người đàn ông khéo léo, yên tĩnh không một tiếng động.

5. Chương 4

Cánh tay rắn chắc của người đàn ông ôm chặt cô, đầy thế nào cũng không nhúc nhích. Cô còn có thể cảm nhận đôi chân rắn chắc của anh ta đè trên người mình, và tiếng thì thầm khe khẽ...

Ôn Hàn hoảng hốt đến mức toàn thân đổ đầy mồ hôi.

Đột nhiên, cô không biết lấy đâu ra một sức mạnh vô cùng to lớn, đẩy người đàn ông ra xa.

Vòng tay giam hãm biến mất, Ôn Hàn ngồi bật dậy ở trên giường, thở hổn hển, trước mắt cô chỉ một màu tối đen.

Tiếng mưa rơi lộp độp trên cửa sổ khiến buổi đêm đặc biệt lạnh lẽo. Ôn Hàn không ngờ cô lại rơi vào cơn ác mộng đó. Cô thậm chí vẫn có thể cảm nhận hơi ức chân thực, xúc cảm từ ngón tay người đàn ông trên làn da cô... Ôn Hàn ôm chân, không ngừng nhắc nhở bản thân, đừng đếm xỉa tới người đàn ông nguy hiểm đó.

Trước khi đi ngủ, Ôn Hàn đã “lên lớp” cho bản thân.

Đêm đầu tiên của cô nhất định sẽ rất tuyệt vời. Người yêu cô chắc chắn lịch sự và phong độ. Cô muốn nhìn thấy tương lai phía trước, chứ không phải một cuộc gặp gỡ chằng chịt có cách nào dự đoán. Tuy đối với hành động khiếm nhã cứng rắn đó, người đàn ông có lẽ đã có sự giải thích hợp lý, nhưng Ôn Hàn cảm thấy đó không phải lời nói chân thật.

Cô không thể vì một người đàn ông đột ngột xuất hiện, hủy hoại tình cảm mà cô chuẩn bị bắt đầu sau hai năm vun đắp.

Kim đồng hồ huỳnh quang trên đầu giường chỉ con số mười hai.

Mười giờ hai tiếng đồng hồ đã tỉnh dậy? Ôn Hàn hơi bức bối, cô mở cửa sổ, nước mưa đột nhiên bay vào làm ướt mặt nên cô lại vội vàng đóng cửa.

Tuy nhiên trong lúc khép cửa, Ôn Hàn kịp nhìn thấy hình bóng một người đàn ông đi men theo ngõ nhỏ chật hẹp, thông thả tiến lại gần. Cô cúi đầu quan sát, đúng lúc người đàn ông cũng ngẩng đầu, tựa hồ đôi mắt lên tầng ba hay tầng bốn.

Là anh ta?

Ôn Hàn lùi lại phía sau một bước.

Không đúng, cô cần gì phải trốn tránh, bởi anh ta đâu nhìn thấy cô.

Bên ngoài cửa sổ sáng hơn bên trong nên anh ta không thể nhìn rõ nơi này? Ôn Hàn tự an ủi bản thân, lại âm thầm liếc ra ngoài cửa sổ. Bên dưới không một bóng người., chắc anh ta đã quay về nhà nghỉ. Chẳng phải anh ta nói đi mua cà phê? Đi những hai tiếng đồng hồ mới trở về? Ôn Hàn nghi hoặc trong giây lát rồi đột ngột bừng tỉnh. Cô phát hiện bản thân vừa bộc lộ sự quan tâm quá mức đến người đàn ông đó.

Ôn Hàn cảnh cáo bản thân, đừng để ý tới anh ta.

Nhưng tận đáy lòng Ôn Hàn vẫn vương vấn một sự nghi hoặc không thể xóa nhòa. Cô quay về giường nằm, định tiếp tục đi ngủ. Đúng lúc này, cô chợt nghe thấy tiếng bước chân đàn ông mỗi lúc một gần, sau đó là tiếng gõ cửa. Là cửa phòng bên cạnh? Ôn Hàn quả nhiên nhanh chóng nghe thấy giọng nói vui vẻ của Agassi: “Gì cơ? Uống rượu? Được thôi.” “Được, không thành vấn đề, tôi gọi cả mấy người bạn cùng chung vui. Còn nữa, cảm ơn cà phê của anh.”

Tiếng bước chân đàn ông xa dần.

Vài giây sau, Agassi đến gõ cửa phòng Ôn Hàn, gọi cô cùng cô ta xuống dưới, tụ tập vui vẻ thâu đêm suốt sáng với những du khách ở đây.

“Buổi tối trời mưa ở Nepal rất thích hợp với những hoạt động kiểu này.” Agassi nói.

Ôn Hàn không thể tìm ra mối liên hệ giữa “Buổi tối trời mưa ở Nepal” và “vui vẻ thâu đêm suốt sáng”, nhưng cô không thể từ chối. Bà chủ nhà nghỉ “Tiểu Hồ Ly” có sức hút rất lớn, mười mấy người khách trọ ở bốn tầng đều nhận lời mời.

Một điều khiến Ôn Hàn cảm thấy yên lòng là Vương Văn Hạo xuống tầng ba đón cô.

Có người đi cùng, Ôn Hàn mới an tâm một chút. Cô nghĩ, ít nhất người đàn ông đó sẽ không dễ dàng động chạm đến cô. Cô thay bộ váy dài tới gót chân, cố tình chọn áo cao cổ, tay lửng. Chần chừ một lúc lâu, cuối cùng Ôn Hàn mới cùng Vương Văn Hạo xuống tầng một. Bầu không khí ở tầng một đã rất náo nhiệt. Có người đang kéo đàn phong cầm, diễn tấu một bản nhạc của Nga.

Người có mặt đầu tiên là Rum. Anh ta vui vẻ ngồi đối diện với bà chủ mắt say lơ đãng, hát một khúc tình ca bằng tiếng Nga. Khi bài hát hết thúc, bà chủ cười khẽ một tiếng, vỗ tay hoan hô, đồng thời đưa mắt nhìn Trình Mục Vân đang hút Hookah trên chiếc giường mềm mại: “Vân (Yun), anh có muốn thử không?” Trình Mục Vân cười cười, không từ chối.

Hookah hay còn gọi thuốc lá nước có nguồn gốc từ Trung Đông, được làm từ nguyên liệu thuốc lá trộn với mật ong hoặc hoa quả.

Rum rất không vui khi anh ta chơi cả một bản nhạc nhưng vẫn không lọt mắt xanh bà chủ xinh đẹp, ngược lại người đàn ông nửa nằm nửa ngồi nhả khói trên chiếc giường ở góc phòng lại thu hút toàn bộ sự chú ý của chị ta.

Trình Mục Vân nhìn cây đàn phong cầm trong tay Rum: “Nhắc đến mới nhớ, lâu lắm tôi không động đến nó rồi.”

“Anh học chơi đàn trước khi làm hòa thượng à?” Một cô gái tò mò truy vấn. Xem ra cô ta đã bị quá khứ xuất gia của Trình Mục Vân thu hút: “VẬY trước kia anh làm nghề gì?”

“Tôi ư?” Trình Mục Vân hạ giọng, thốt ra hai từ: “Bán súng.”

Mọi người đều phì cười. Ở nơi này, súng ống không phải đề tài kị húy. Cũng rất nhiều người đem súng ống làm trò đùa nên chẳng ai cảm thấy kỳ lạ.

Thậm chí có anh chàng sờ thắt lưng của mình, bổ sung một câu: “Tôi cũng bán súng.”

Ôn Hàn tìm đến một góc không ai để ý ngồi xuống.

Bà chủ nhà nghỉ rất biết cách tạo không khí, buổi tối dọn hết bàn ghế sofa ở tầng một, xếp nhiều chiếc giường thấp. Đa số khách trọ tụ tập xung quanh bà chủ và Trình Mục Vân, Ôn Hàn ngồi ở chỗ này thành ra được thanh tịnh. Trong tiếng cười vui vẻ, Trình Mục Vân nhận cây đàn phong cầm từ tay Rum, anh thông thả đứng dậy, đeo lên vai, thử kéo hai phát.

Mọi người còn tưởng anh chỉ giỡn chơi, nhưng không ngờ tiếng đàn đầy nhiệt tình đột ngột vang lên.

Âm thanh phát ra từ cây đàn phong cầm luôn lắng mạn và phóng khoáng, giống người đàn ông nước Nga.

Rất nhiều người không biết bài hát này, nhưng do lớn lên ở Moscow nên Ôn Hàn đã từng nghe qua, còn nghe từ đĩa than. Bài hát có tên “Người bất hạnh”, điệu nhạc ngược lại rất uể oải. Đặc biệt, khi người đàn ông hát bài này, anh ta có một vẻ như sau khi uống rượu nằm trên thành cửa sổ đón ngọn gió đêm vừa hát vừa đọc.

Giọng của Trình Mục Vân không thô. Khi anh cất tiếng hát, âm cuối càng cuốn hút.

Anh kéo đàn phong cầm, cất giọng hát một cách thoải mái, đi xuyên qua làn khói Hookah nhàn nhạt. Có lúc anh cụp mi, có lúc mắt nheo nheo. Trình Mục Vân thông thả đi đến trước mặt Ôn Hàn, anh đột nhiên từ từ ngồi xổm xuống đối diện cô. Anh tiếp tục kéo đàn phong cầm, trong lời ca có tiếng thở dài khe khẽ đặc biệt gợi cảm.

Tất cả mọi người đều cười, vỗ tay và huýt sáo tán thưởng.

Đám đông chỉ cho rằng đây là hành động của một người đàn ông thể hiện thiện cảm mãnh liệt của anh ta trước một cô gái đẹp.

Chỉ có Trình Mục Vân và Ôn Hàn biết rõ, anh đang chòng ghẹo cô, để cô nhớ lại bí mật không ai hay biết của hai người.

“Anh ta hát khá hay.” Vương Văn Hạo đặt tay lên vai Ôn Hàn, nói nhỏ với cô: “Cũng rất thạo chơi phong cầm.”

Ôn Hàn thẳng thốt “ừ” một tiếng.

Bài hát kết thúc, Trình Mục Vân đột nhiên nói bằng tiếng Trung: “Tối nay em rất đẹp.”

Ôn Hàn hơi biến sắc mặt, Vương Văn Hạo tỏ ra bình tĩnh hơn cô, anh ta thay cô đáp lời Trình Mục Vân: “Cám ơn anh đã khen bạn gái của tôi.”

Trình Mục Vân nheo mắt nhìn Ôn Hàn: “Anh đừng khách sáo.”

Ôn Hàn lặng thinh. Cô nhủ thầm: rất nhiều người phụ nữ cũng gặp tình huống tương tự khi đi du lịch, sẽ không có người nào tỏ thái độ quá đáng. Hơn nữa, bên cạnh cô còn có người bảo vệ... Nếu bây giờ trở mặt, ngược lại chứng tỏ cô chột dạ một cách bất bình thường.

Sau lưng có tiếng cười ha hả. Một người đàn ông mở miệng: “Tôi đã biết tại sao vị hòa thượng này hoàn tục, bởi vì anh ta không thể quên dục vọng phàm trần.”

“Không sai, hồi ở chùa, anh ta là hòa thượng phong lưu cũng không biết chừng.”

Bà chủ nhà nghỉ đang bận uống rượu cũng không quên lên tiếng trêu chọc: “Không đúng, anh ấy hoàn tục là bởi vì con gái phàm trần không dễ để anh ấy đi tu.”

Có người cười, có người phụ họa, mấy cô gái không rời mắt khỏi Trình Mục Vân.

Nhưng cũng có người lạnh lùng bàng quan, ví dụ Vương Văn Hạo.

Có người tỏ ra ghen tức, như Rum.

Người đàn ông trước mặt Ôn Hàn đúng là vị hương thảo nồng đậm, khiến con người dễ dàng chìm đắm.

Ánh nền cháy bập bùng.

Làn khói từ những ống hookah lan tỏa, các đôi nam nữ ngày càng xuất hiện nhiều cử chỉ mờ ám, khiến buổi đêm ở nơi đây khách què người đầy màu sắc mê loạn. Phát giác Ôn Hàn ngồi không yên, Vương Văn Hạo

viện có đưa cô lên tầng ba lúc hơn ba giờ sáng. Tầng dưới vẫn vang lên tiếng cười nói và tiếng nhạc ầm ĩ, tầng trên ngược lại vô cùng yên tĩnh.

“Anh cảm thấy tối nay em không thoải mái?” Vương Văn Hạo lấy chìa khóa trong tay Ôn Hàn, mở cửa thay cô.

Tâm trạng của Ôn Hàn thiếu tập trung: “Hơi, hơi, có lẽ do không hợp thủy thổ.”

Wương Văn Hạo cười.

Ôn Hàn muốn bật đèn, nhưng anh ta đã nắm tay cô.

Lòng bàn tay của Vương Văn Hạo ấm áp, giống như ám chỉ cho cô biết, trong lòng anh ta cũng nóng bỏng tương tự. Cô có cảm giác sau gáy có một luồng khí ấm nóng áp sát. Vương Văn Hạo muốn hôn cô, nhưng vẫn lịch sự cho cô thời gian suy nghĩ như thường lệ. Ôn Hàn dẫn đo một vài giây, toàn thân cô không động đậy. Vương Văn Hạo dường như nhận được sự cổ vũ, gờ tay ôm eo cô.

“Em buồn ngủ rồi.” Ôn Hàn đột nhiên giữ tay anh ta lại.

“Được.” Vương Văn Hạo nói nhỏ: “Chúc em ngủ ngon.”

Lần sau, lần sau cô nhất định không từ chối anh ta.

Cô không biết bản thân đang chờ đợi điều gì. Nửa năm qua đều như vậy, mỗi lúc Vương Văn Hạo muốn gần gũi thân mật, cô luôn đánh trống lảng, né tránh anh ta. Trong lòng cô luôn có một tiếng nói phản đối, bảo cô hãy chờ đợi.

Ôn Hàn vừa định nói câu “Chúc anh ngủ ngon”, cầu thang đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Trình Mục Vân từ tầng hai đi lên, bình thần nhìn về bên này. Anh đi đôi bốt kiểu nhà binh màu đen đế cứng, giẫm xuống sàn gỗ phát tiếng động rất lớn. Cũng vì tiếng bước chân của anh, cả Ôn Hàn và Vương Văn Hạo đồng thời quay đầu.

“Xin lỗi.” Trình Mục Vân hơi thu cầm, nói nhỏ: “Đã làm phiền hai vị.”

Ôn Hàn ngượng ngùng quay đầu. Cô cố tình không để ý đến Trình Mục Vân, nói với Vương Văn Hạo: “Chúc anh ngủ ngon.”

Sau đó, cô nghe tiếng bước chân còm cộp tiếp tục đi lên tầng trên.

Ôn Hàn vào phòng, đóng cửa. Cô tựa lưng vào cánh cửa gỗ, nghe tiếng bước chân của Vương Văn Hạo mỗi lúc một xa, thở hắt ra một hơi.

Đêm hôm nay, tầng một của nhà nghỉ từ đầu đến cuối tràn ngập tiếng nhạc và tiếng cười vui vẻ.

Lúc trời tờ mờ sáng, Ôn Hàn đột nhiên tỉnh giấc. Bởi vì trời mưa không ngớt, trong phòng trở nên nóng nực ẩm ướt. Ôn Hàn từng nghe bà chủ nhà nghỉ cho biết, bởi vì bản thân chị ta cũng ghét mùa mưa ở Nepal nên đã mua thêm máy sấy quần áo đặt ở phòng giặt đồ trên tầng năm. Đây cũng coi là một trong những điểm đặc sắc của nhà nghỉ.

Bởi vì ở nơi này, máy sấy quần áo là hàng xa xỉ.

Tuy mới chỉ chớp mắt hơn hai tiếng đồng hồ, đầu đau như búa bổ nhưng Ôn Hàn không tài nào ngủ tiếp. Cô xuống giường, thay bộ áo sơ mi và váy dài, cầm quần áo bẩn ra khỏi phòng, đi lên phòng giặt đồ trên tầng năm.

Bây giờ là năm giờ sáng, cuộc vui đã kết thúc.

Ôn Hàn có thể tranh thủ giặt và sấy khô quần áo lúc khách trọ khác đang ngủ.

Phòng giặt đồ có hai máy giặt, đều là đồ cũ, không chỉ dung lượng nhỏ mà còn không có ống tự động dẫn nước vào. Trước khi giặt cần mở vòi nước, để nước chảy đầy máy giặt mới bắt công tác. Ôn Hàn nhét quần áo bẩn vào máy giặt, cho đến khi lồng giặt đầy ắp.

Cô vặn vòi nước rồi theo dõi nước từ máng trong máy giặt không ngừng chảy ra.

“Chắc có thể quay đầu chứ?” Ôn Hàn lẩm bẩm một câu.

“Bỏ một cái ra ngoài sẽ tốt hơn.” Đằng sau đột nhiên vang lên giọng đàn ông: “Đây là kinh nghiệm của tôi.” Ôn Hàn cứng đờ người.

Ngọn gió buổi sớm mai mang theo nước mưa từ cửa sổ thổi vào.

Ôn Hàn lùi lại phía sau nửa bước để tránh nước mưa. Cô muốn tìm lời mở đầu thích hợp để chào hỏi vị khách không mời mà đến ở sau lưng. Đầu óc vẫn chưa kịp nghĩ ra từ ngữ, eo cô bất thành linh bị siết chặt, người cô đập vào vòm ngực rắn chắc. Sau đó, mọi âm thanh kinh ngạc của cô bị cuốn vào vòng xoáy âm thầm lạnh lẽo.

Ôn Hàn mở to mắt, lý trí bị đập tan bởi nụ hôn mang tính cướp đoạt trong giây lát.

Tiếng nước chảy vào máy giặt ào ào bên tai.

Môi lưỡi Ôn Hàn bị người đàn ông mút đến tê liệt, đầu óc cô trống rỗng, hai chân mềm nhũn, tầm nhìn trở nên mơ hồ.

“Khi hôn người khác vào buổi tối hôm qua...” Sau rời khỏi môi Ôn Hàn, Trình Mục Vân giơ tay bịt miệng cô, trán anh kê vào trán cô: “Em có nhớ tôi không? Trong lòng có thầm so sánh, em thích ai hôn em hơn?”

Tối qua... cô đâu có...

Nhưng dù hôn đi chẳng nữa cũng đâu liên quan đến anh?

“Nếu bây giờ ở đây có một chiếc giường hay thảm cỏ, tôi sẽ không do dự đẩy em nằm xuống.” Trình Mục Vân cất giọng trầm thấp, dịu dàng như đang ở trên giường: “Ngay từ lần đầu tiên gặp em, tôi đã không thể không chế suy nghĩ này.”

Ôn Hàn muốn né tránh ánh mắt của anh, nhưng lực bất tòng tâm.

Anh rõ ràng chỉ liếc qua cũng nhìn thấu nơi sâu nhất trong nội tâm của cô.

Trình Mục Vân nói nhỏ: “Hơn hai tiếng đồng hồ vừa qua, tôi luôn nhớ đến em.”

Ôn Hàn sụp mi mắt, cảm nhận đôi chân dài của anh ép sát chân cô.

Trình Mục Vân từ từ bỏ tay khỏi miệng Ôn Hàn. Anh thì thầm bên tai cô bằng tiếng Nga: “Đừng la hét. Nếu em đánh thức khách trọ ở đây, cùng lắm cũng chỉ khiến người ta ngưỡng mộ một cảnh ý loạn tình mê. Tất cả mọi người đều biết tối qua tôi hoàn toàn bị em thu hút.”

Vừa rồi Ôn Hàn còn sợ đến mức muốn hét to, nhưng bây giờ, vào thời khắc này, cô... lại không nghĩ đến chuyện kêu cứu.

Khi ý thức được điều này, bản thân cô cũng không dám tin.

Cô thở hắt ra, cố gắng không nhìn người đàn ông: “Lần này... anh lại viện cớ gì?”

“Chẳng có cớ gì cả.” Hơi thở của Trình Mục Vân vương vấn trên mặt cô: “Tôi muốn em.”

Ở Moscow, Ôn Hàn từng gặp không ít đối tượng theo đuổi rất nhiệt tình. Kể cả bị ép vào một góc, cô cũng sẽ kiên quyết né tránh.

Nhưng người đàn ông này...

Cô luôn nhắc nhở bản thân nên chán ghét và tránh mặt anh. Nhưng vừa rồi bị anh cưỡng hôn, cô bỗng dưng phát hiện, thật ra trong tiềm thức của cô không bài xích nụ hôn của anh...

Đây chính là “yêu từ cái nhìn đầu tiên” hay sao?

Không, cô không thừa nhận điều đó.

Nhưng giữa hai người rõ ràng có một từ trường lạ thường khiến họ bị thu hút lẫn nhau như thỏi nam châm.

Lúc Ôn Hàn cố gắng dẹp bỏ hỗn loạn trong đầu óc và giữ sự tỉnh táo, Trình Mục Vân đã nhìn thấu tâm tư của cô.

Anh không nói thêm một lời, lại một lần nữa phủ môi bịt miệng cô.

Trong lúc hôn, anh bắt đầu cởi từng cúc áo trên người Ôn Hàn. Đến khi hai vạt áo hoàn toàn tháo tung, anh thò tay vào ngực cô.

Lòng bàn tay Trình Mục Vân như có một ngọn lửa. Anh nhanh chóng kéo áo lót, nắm lấy nơi nhạy cảm mà anh vương vấn cả buổi tối.

Ôn Hàn rùng mình. Sự ma sát thô ráp xa lại khiến toàn thân cô như bị đốt cháy từ vị trí lòng bàn tay người đàn ông.

“Cơ thể em đang nghênh đón tôi, em càng khao khát tôi hơn người bạn phong độ của em.” Giọng nói trầm thấp của Trình Mục Vân phảng phất tạo ra một vòng xoáy mà Ôn Hàn không thể kháng cự: “Giống như tôi khao khát em vậy.”

Áo sơ mi của anh dính vào bộ ngực trần của cô, như chiếc chăn mặt xù xì mềm mại, không ngừng ma sát làn da của cô.

Ôn Hàn chợt phát hiện, bởi vì sự đụng chạm thân mật của anh, thân thể cô trở nên mềm nhũn và khô nóng.

Không nên như vậy...

Không thể nào...

Ôn Hàn nhắm mắt.

Nụ hôn của Trình Mục Vân trở nên dịu dàng hơn. Đầu lưỡi của anh di chuyển đến nơi nhạy cảm nhất ở bên trên trong khoang miệng Ôn Hàn. Đầu lưỡi nhón không ngừng quét qua nơi đó. Cơ thể cô run rẩy, bắt đầu có phản ứng mà cô không thể khống chế. Ôn Hàn vô ý thức hơi ưỡn ngực...

Tiếng nước chảy không biết có sự thay đổi từ bao giờ.

Máy giặt đã đầy nước, thậm chí nước bắt đầu từ một đường ống bên máy giặt tràn ra ngoài.

Trình Mục Vân đột nhiên buông người Ôn Hàn.

Hai chân Ôn Hàn mềm nhũn, cô tựa vào bờ tường, không dám tin phản ứng của bản thân, vội vàng kéo vạt áo sơ mi.

Trình Mục Vân đóng vòi nước: “Thế nào bà chủ cũng cần nhả nền nhà có nước cho mà xem.”

Vừa nói, anh vừa đưa ống nhựa thải nước của máy giặt vào bể xi măng một cách thành thạo. Sau đó, anh lau tay vào quần rồi đi đến trước mặt Ôn Hàn.

Trình Mục Vân cúi thấp người, cài từng cúc áo cho cô: “Cả cuộc đời này tôi sẽ không quay về nước Nga, còn em chắc sẽ nhanh chóng trở lại Moscow. Trong tương lai, chúng ta không có bất cứ mối liên hệ nào. Đối với tôi và em, bất kể chuyện gì xảy ra trong những ngày tiếp theo cũng chỉ là một cuộc gặp gỡ tình cờ ở Nepal.” Anh giơ tay nâng mặt cô, để gương mặt ửng hồng vì kích thích đối diện anh: “Sau khi em rời khỏi đây, tất cả những chuyện này coi như chưa từng tồn tại. Em có bằng lòng không?”

6. Chương 5

Lúc làm chảy bớt nước ra ngoài, Trình Mục Vân đã bấm nút khởi động máy giặt.

Máy giặt cũ kỹ chuyển động, phát tiếng ồn khá lớn. Ngón tay của Trình Mục Vân từ xương đòn của Ôn Hàn lướt xuống dưới, dừng lại ở vị trí trái tim cô: “Chúng ta sẽ rất vui vẻ.”

Nếu có một người đàn ông khiến bạn trầm luân nhưng cả cuộc đời bạn sẽ không gặp lại, mời bạn cùng anh ta thân mật ở nơi này, nơi cao nhất thế giới, đồng thời cũng là đất nước đức Thích Ca Mâu Ni ra đời, trong kỳ hạn mười ngày, bạn có bằng lòng không?

Vài trăm tiếng đồng hồ vui vẻ và mãi mãi không có được trong suốt cuộc đời, bạn sẽ lựa chọn thế nào?

Năm giờ hai mươi phút sáng.

Trình Mục Vân khóa trái cửa phòng giặt đồ.

Không đợi Ôn Hàn có phản ứng, anh đã kéo cô vào lòng, thò tay vào cổ áo cô. Cúc áo sơ mi vừa mới cài lại bị một lực mạnh kéo căng, sau đó cúc nhựa bị đứt rơi xuống sàn nhà. Ôn Hàn muốn kháng cự nhưng đã bị anh bế lên, đặt cô trên đồng hòm gỗ cũ kỹ ở góc phòng.

Trên hòm gỗ phủ một tấm thảm theo phong cách Ấn Độ.

Những chuyện xảy ra sau đó ngoài tầm khống chế của Ôn Hàn.

Giống như Trình Mục Vân nói, anh nhớ cô cả đêm. Hoặc kể từ lúc kéo cô vào phòng, anh đã khao khát đi sâu tìm hiểu tất cả về cô.

“Ôn Hàn...Ôn Hàn...” Anh gọi thầm tên cô: “Hai từ trong tên của em bao hàm hai nghĩa trái ngược nhau, cũng giống đất nước Nepal, có nơi cao hơn tám nghìn mét so với mực nước biển, có chỗ gần ngang bằng mặt biển. Tuy khác biệt hoàn toàn nhưng đều là một thể thống nhất.”

Từ “Ôn” có nghĩa ấm áp, “Hàn” có nghĩa lạnh lẽo.

Trình Mục Vân vén tà váy dài của cô, lúc mạnh mẽ khi thì nhẹ nhàng vuốt ve làn da nõn nà. Ánh mắt anh cũng thường thức sự di chuyển của bàn tay. Ôn Hàn hơi run rẩy, muốn khép hai đùi: “Đừng ở đây...”

Ở đây dễ dàng bị người khác phát hiện. Tuy bây giờ mới hơn năm giờ sáng.

Từ cổ họng Trình Mục Vân bật ra tiếng cười khẽ, anh thản nhiên cúi xuống hôn lên nơi nhạy cảm nhất ở giữa hai đùi của cô.

Trình Mục Vân đã dùng phương thức Ôn Hàn không thể tưởng tượng nổi cho cô một trải nghiệm khoái lạc. Cổ họng Ôn Hàn bắt đầu khô rát, cảm giác bứt rứt khó chịu lan tỏa khắp chân tay và cơ thể, trái tim đập nhanh như không thuộc về cô.

Cô không dám mở mắt, hàng lông mi hơi rung rung, thân thể cũng run rẩy.

Ngay cả đôi chân đang chống lên cũng rịn mồ hôi.

Trình Mục Vân hết sức nhẫn nại. Cho tới khi Ôn Hàn đạt cao trào, anh mới dừng lại. Anh ngẩng đầu thường thức biểu cảm nét mặt của cô: “Đây là lần đầu tiên? Em có dễ chịu không?”

Ôn Hàn vẫn chìm trong cơn chấn động do anh mang lại, cô không thể thốt ra lời.

Cảm giác của lần đầu tiên là vô cùng xa lạ, là đánh mất phương hướng và bản thân trong một khoảnh khắc.

Máy giặt đột nhiên vang lên tiếng títt títt nhắc nhở. Đây một lồng quần áo đã giặt xong... không ngờ thời gian trôi qua lâu như vậy.

Trình Mục Vân cười khẽ một tiếng, cúi xuống hôn Ôn Hàn. Ôn Hàn vô ý thức thuận theo người đàn ông, trái tim cô cũng trở nên mềm mại. Ở một giây phút nào đó, cô muốn gần gũi người đàn ông này. Phản ứng của cô giống như bản năng, vào thời khắc sau cơn kích thích, người ở bên cạnh chính là người thân thể cô muốn dựa dẫm nhất.

Họ tựa như hai động vật dựa sát vào nhau, vỗ về bạn đời đang vô cùng mệt mỏi của mình trên nền tuyết trắng.

Buổi sáng sớm, khi thằng bé gác cửa của nhà nghỉ cầm quần áo của bà chủ lên tầng trên cùng, nó vô tình nhìn thấy khách trọ nữ ở tầng ba ôm quần áo đã sấy khô, từ phòng giặt đồ đi ra ngoài, gương mặt cô đỏ

bình một cách lạ thường. Lúc thẳng bé lách người nhường lối, vị khách trọ nam thường xuyên sống ở đây cũng từ phòng giặt đồ đi ra ngoài.

Thẳng bé gác cửa cúi thấp đầu, lặng lẽ đi lên phòng giặt đồ. Khóe mắt của nó vẫn bắt gặp cảnh tượng vị khách trọ nam đó kéo tay khách trọ nữ, cúi đầu ngậm môi cô, Khách trọ nữ có vẻ căng thẳng, muốn trốn tránh, nhưng bị người đàn ông khóa chặt cổ tay, dùng ánh mắt uy hiếp. Cô gái bất đắc dĩ đáp lại nụ hôn của người đàn ông.

Nụ hôn tương đối ngắn ngủi, khách trọ nữ vội vàng chạy trốn.

Khách trọ nam chống tay vào bờ tường, dõi theo bóng lưng người phụ nữ. Đến khi tiếng bước chân biến mất hoàn toàn, anh mới như có như không đưa mắt về thẳng bé gác cổng đang đứng ở cửa phòng giặt đồ lên lút theo dõi.

Thẳng bé coi như không có chuyện gì xảy ra, bình thần đi vào phòng giặt đồ.

Ôn Hàn mặc áo vừa được sấy khô đi về phòng mình. Trong gói quần áo đã giặt sạch sẽ có một cái áo bẩn, đó là áo sơ mi đã bị người đàn ông giặt đứt hết cúc. Trước khi rời khỏi phòng giặt đồ, cô cố gắng tìm kiếm mấy cái cúc bị đứt dưới sàn nhà nhưng chỉ tìm thấy ba cái, còn hai cái không biết rơi vào chỗ nào.

Ôn Hàn bỏ cái áo xuống dưới cùng va li. Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, cô ngồi phịch xuống đất cạnh thành giường, hai tay ôm chân, lưng tựa vào giường. Cơ thể cô bởi vì sự kích thích xa lạ vừa rồi vẫn còn cảm giác mệt mỏi không muốn nhúc nhích.

Ôn Hàn úp mặt vào tấm đệm. Cô nhắm mắt, trong đầu đều là cảnh tượng ở phòng giặt đồ.

“Nếu em ở bên cạnh tôi, tôi sẽ khiến em hoàn toàn quên đi mình là một thực nữ giả tạo. Linh hồn trong thân thể em rất không an phận, cũng rất quyến rũ.” Đây là câu nói của người đàn ông, đã vạch trần vỏ bọc nguy trang của cô. Khao khát kích tình nguy hiểm và phản nghịch tồn tại trong con người cô bị trói buộc bởi sự giáo dục truyền thống kiểu Trung Quốc của bố mẹ nuôi một thời gian dài, nên chỉ có thể giải phóng qua những bộ phim hoặc tiểu thuyết kinh dị gay gắt...

Người đàn ông đó...

Ôn Hàn chợt phát hiện, cô còn không biết cả tên họ của anh ta. Cô chỉ nghe bà chủ nhà nghỉ tối qua gọi anh ta là Yun.

Có vẻ là phiên âm tiếng Trung.

Tối giờ ăn trưa, Ôn Hàn và Agassi cùng xuống tầng dưới.

Tuy cô muộn mười mấy phút, Vương Văn Hạo vẫn nở nụ cười nhẵn nhụi. Anh ta và Rum đang đợi hai cô gái ở tầng một. Nhìn thấy Ôn Hàn, anh ta đứng dậy: “Chúng ta ra ngoài thăm ngôi chùa ở gần đây. Nghe nói hôm nay bọn họ có lễ hội.”

Bà chủ nhà nghỉ thông thả thu dọn dụng cụ hút hookah: “Ở Nepal, một phần ba thời gian của năm là lễ tết. Mọi người cứ ở lại đây sẽ thường được ăn tết.” Lúc nói câu này, khóe miệng bà chủ hiện nụ cười đồng tiền nho nhỏ, tạo ra một vẻ phong tình đặc biệt.

Rum hơi nóng người: “Đáng tiếc lần này chúng tôi chỉ ở mười ngày. Đợi đến năm sau, chúng tôi sẽ lại tới Nepal, nhưng sẽ tránh mùa mưa. Đến lúc đó bà chủ có đồng ý làm hướng dẫn viên không?” Tiếng Anh của Rum vốn không trôi chảy, bây giờ thể hiện tình cảm riêng nên càng ngắc ngứ.

Ôn Hàn không nhịn được cười.

“Hả? Chỉ ở mười ngày thôi sao?” Bà chủ vén tóc: “Sao mọi người gấp gáp như vậy? Đường đi tới nơi này hơi vất vả, sao không chơi thêm một thời gian? Tôi nhớ thông tin đặt phòng của các vị là hai mươi ngày?”

Ôn Hàn chợt nhớ ra cô là người đặt phòng, nhưng quên không sửa lại thông tin. Cô nở nụ cười ngượng ngùng, lên tiếng giải thích: “Bởi một người trong nhóm chúng tôi có việc đột xuất nên phải rút ngắn thời gian.”

Cô cũng không biết, tại sao Vương Văn Hạo đột nhiên thay đổi ý định, rút ngắn lịch trình ở Nepal từ hai mươi ngày xuống còn mười ngày.

Bà chủ cười cười, xua tay nói không sao, mùa này ở Nepal cũng ít khách du lịch nên không ảnh hưởng đến việc làm ăn của chị ta.

Trước khi đến đây, Ôn Hàn đã tìm hiểu qua. Hôm nay là ngày đầu tiên của lễ hội Teej.

Cả nhóm đi vào một ngôi chùa. Trong chùa đầu đầu cũng xuất hiện từng tốp người phụ nữ ăn mặc theo kiểu Ấn Độ giáo tụ tập cùng nhau, cười nói vui vẻ, nhảy múa hát ca, bất chấp trời mưa lâm thâm. Agassi rất hưng phấn, không ngừng kéo tay Ôn Hàn, bảo cô giới thiệu thông tin về lễ hội này cho mình.

“Đây là lễ hội nhịn ăn và cầu phúc cho đàn ông. Sau ngày hôm nay, phụ nữ Ấn Độ giáo sẽ nhịn ăn trong hai mươi tư tiếng đồng hồ, để cầu phúc cho người đàn ông và người thân của họ. Ngày cuối cùng là ngày tắm rửa, họ sẽ tắm rửa sạch sẽ thân thể của mình.” Ôn Hàn giải thích.

“Những người phụ nữ chưa kết hôn thì sao?”

“Họ cũng sẽ cầu nguyện bản thân tìm được người đàn ông tốt, có gia đình hạnh phúc.” Ôn Hàn nói nhỏ.

Xung quanh đều là những phụ nữ mặc Sari màu đỏ, trên trán có chấm đỏ tươi, do nhà sư của ngôi chùa chấm lên khi họ vào cổng chùa. Hai cô gái đứng một lúc, phát hiện hai người đàn ông biến mất từ lúc nào. Agassi mở miệng oán trách, nói Vương Văn Hạo và Rum chơi chán chỗ này rồi tự ý rời đi mà không gọi bọn họ. Từ sáng đến giờ tâm trạng của Ôn Hàn không mấy tập trung. Cô chẳng có bụng dạ ngắm cảnh tượng nhân văn này nên cùng Agassi rời khỏi ngôi chùa.

Sari: trang phục truyền thống của phụ nữ Ấn Độ.

Hai người đi bộ trên con đường bùn đất, tránh hết vũng nước này đến vũng nước khác.

Về đến con đường lát đá ở bên ngoài nhà nghỉ, Ôn Hàn chợt nhìn thấy Vương Văn Hạo và Trình Mục Vân đang ngồi ở ngoài cửa một nhà hàng đồ Tây nhỏ, bên cạnh còn có một người đàn ông cười híp mắt. Ôn Hàn dừng bước, trong khi Agassi tỏ ra hết sức nhiệt tình, khoác tay cô tiến lại gần bọn họ ngồi xuống.

“Trời ạ, chỗ này bị dột nước mưa.” Bởi vì quá vội vàng, Agassi không phát hiện chỗ ngồi bị ướt.

Ôn Hàn ngẩng đầu nhìn bạt che mưa ngoài trời. Không phải bị dột, mà hai chỗ ngồi còn trống đặt ở ngoài phạm vi vải bạt nên mới bị ướt.

Trình Mục Vân cười cười, quay người nói câu gì đó bằng thứ ngôn ngữ không ai nghe hiểu với người ở trong ô cửa sổ. Một lúc sau, ông chủ nhà hàng chạy ra ngoài, kêu bọn họ chuyển vào trong quán.

Mọi người vào bên trong, ngồi ở vị trí gần cửa sổ nhìn ra ngoài đường.

Bên cạnh Ôn Hàn là Agassi, đối diện là Vương Văn Hạo. Trình Mục Vân ngồi chéo bên phải cô. Cô cầm thực đơn, cố gắng giữ thái độ thần nhiên tựa hồ anh chỉ là người xa lạ.

Trình Mục Vân cũng rất phối hợp. Thỉnh thoảng, anh bộc lộ hứng thú với Ôn Hàn như buổi tối hôm qua, còn phần lớn thời gian, anh dùng để ứng phó với sự nhiệt tình của Agassi.

“Trước đây anh là hòa thượng thật sao?” Agassi tỏ ra hiếu kỳ.

Trình Mục Vân cười: “Đúng vậy.”

“Tại sao anh hoàn tục?”

“Tu hành Phật pháp có tám mươi bốn nghìn pháp môn.” Trình Mục Vân chống hai khuỷu tay xuống bàn, mười đầu ngón tay đan vào nhau, đặt ở dưới cằm. Anh nhìn Agassi bằng ánh mắt hết sức nghiêm túc: “Tôi chọn một pháp môn tu hành thích hợp với bản thân nhất.”

Agassi bị anh chọc cười: “Nói như vậy, đến bây giờ anh vẫn còn tu hành?”

“Không sai.”

“Vậy... nếu anh phạm giới thì sao?”

Wang Văn Hạo mỉm cười: “Agassi, câu hỏi của cô chung chung quá, để tôi giúp cô hỏi rõ.” Anh ta vỗ vai Trình Mục Vân: “Người đẹp ở trước mặt anh muốn hỏi, anh có bằng lòng phạm sắc giới không?”

“Sắc giới ư?” Khóe mắt Trình Mục Vân liếc qua bên này: “Chịu đựng nỗi đau khổ khi bị cấm dục cũng là một loại trong tám mươi bốn nghìn phương thức tu khổ hạnh.” Quan điểm của anh rất mới mẻ, khiến những người ngồi cùng bàn đều lộ vẻ hứng thú. Ngay cả người đàn ông lạ mặt bên cạnh Trình Mục Vân cũng cảm thấy thú vị.

Chỉ có Ôn Hàn tập trung vào đĩa bít tết trước mặt, tiếp tục cắt thịt bò.

Thịt bò ở đây rất già, đúng là muốn khảo nghiệm chất lượng của con dao. Ban đầu Ôn Hàn cắt một miếng lớn, nhai một lúc lâu thịt mới mềm, mới có thể nuốt trôi. Vì vậy khi cắt miếng tiếp theo, cô cố cắt một miếng nhỏ.

“Song tu thì sao?” Agassi đột nhiên quay sang Ôn Hàn: “Chúng ta từng nhìn thấy hình ảnh song tu ở trong thư viện.”

Con dao trong tay Ôn Hàn cầm phập xuống cái đĩa. Du khách ở bàn bên cạnh giật mình, ngó sang bên này.

Ôn Hàn nở nụ cười áy náy...

“Song tu ư?” Trình Mục Vân cất giọng từ tốn: “Đây là một từ rất cổ cũng hết sức huyền diệu.”

Thấy Ôn Hàn cúi đầu cắt thịt bò, sắc mặt có vẻ không vui, Vương Văn Hạo ho khan một tiếng, né tránh đề tài này, hỏi hai cô gái đi chùa có vui không. Agassi tỏ ra bất mãn với phong tục phụ nữ phải nhịn ăn một ngày để cầu phúc cho đàn ông nên mở miệng phàn nàn vài câu. Tuy nhiên, cô rất có hứng thú với nghệ thuật vẽ Henna tattoo (1) của người Ấn Độ.

(1) Henna tattoo: là nghệ thuật dùng Henna (một loại cây có hoa được phơi khô và giã nhuyễn, sau đó trộn với các nguyên liệu khác để tạo thành nhiều màu sắc) vẽ lên da người.

Lúc ở Ấn Độ do không hợp thủy thổ, Agassi đã bỏ lỡ loại hình nghệ thuật truyền thống này. Cô tỏ ra tự trách: “Ôn Hàn rất thích Henna tattoo, đáng tiếc cậu ấy phải ở khách sạn cùng tôi. Không biết người ở đây có vẽ Henna tattoo cho phụ nữ ngoài tôn giáo không?”

Cả đám người ăn tối trong không khí vui vẻ. Ban đầu Ôn Hàn không thấy thoải mái, sau đó cũng quen dần. Cô có thói quen che giấu bản thân, cất kỹ điều bí mật ở nơi sâu nhất trong nội tâm, bề ngoài luôn tỏ ra là thực nữ.

Trình Mục Vân tỏ ra bình thản hơn cô nhiều.

Thỉnh thoảng, Vương Văn Hạo dè dặt nói chuyện với Ôn Hàn, hỏi cô tối qua ngủ có ngon không?

“Phòng hơi ẩm ướt.” Ôn Hàn đáp: “Nếu có thể hong khô ga trải giường và chăn thì tốt biết mấy.”

“Nếu là khách quen, hoàn toàn có thể.” Trình Mục Vân có lòng tốt nhắc nhở: “Trong phòng bà chủ có lò sưởi tường kiểu Nga. Chị ta có thể giúp cô sấy khô đồ.”

“Thật sao?” Agassi cất giọng hưng phấn, nhưng tỏ ra đáng tiếc ngay lập tức: “Chỉ tiếc chúng tôi không phải là khách quen.”

Trình Mục Vân vẫn chống tay lên cằm, mỉm cười: “Tôi nghĩ chắc không có vấn đề gì đâu.”

Kết quả đương nhiên không có vấn đề. Trình Mục Vân ra hiệu bọn họ dừng rầm rộ quá, tránh để khách trọ khác biết được. Anh thậm chí có lòng tốt, đích thân giúp hai cô gái mang đồ đi sấy. Vương Văn Hạo lịch sự từ chối. Sau khi biết chuyện này, Rum tỏ ra không vui, còn nhắc nhở Agassi cẩn thận người đàn ông đó: “Ánh mắt của anh ta có độc.”

Agassi chế nhạo anh trai: “Chẳng qua anh cảm thấy ghen tức khi bà chủ đối xử đặc biệt với anh ấy. Em xin thề, anh ấy nhất định là của em, còn anh cứ yên tâm và mạnh dạn theo đuổi Tiểu Hồ Ly của anh đi.”

Agassi không quên truy vấn Vương Văn Hạo, hỏi tại sao Vương Văn Hạo đột nhiên ngồi ăn cơm cùng Trình Mục Vân.

Wương Văn Hạo tùy tiện nói anh ta bị lạc mọi người, tình cờ gặp Trình Mục Vân. Trình Mục Vân mời anh ta ăn cơm, anh cũng không từ chối.

“Thấy chưa? Đàn ông như anh còn không thể từ chối anh ấy, nói chi là phụ nữ bọn em.” Agassi cười, ôm vai Ôn Hàn: “Ôn Hàn, anh ấy không phải hình mẫu cậu thích đúng không?” Vừa nói, cô vừa liếc Vương Văn Hạo.

Ôn Hàn kho khẽ hai tiếng.

Cô ngồi trên giường của Agassi chơi bài tứ lơ khơ. Vương Văn Hạo đứng sau lưng cô. Thấy Ôn Hàn ra bài sai trình tự, Vương Văn Hạo nhẹ nhàng tỉ cầm lên vai cô: “Em sai rồi.”

Bờ vai hơi nặng trĩu, hơi thở của Vương Văn Hạo ở ngay bên tai. Ôn Hàn vô ý thức né tránh. Cô ném đồng bài trong tay xuống giường, đi đến bên cửa sổ ngắm phong cảnh phố phường.

Đầu óc cô vang lên câu nói của Trình Mục Vân lúc anh vào phòng cô lấy chăn và ga trải giường: “Buổi tối tôi đến tìm em.”

Sao anh có thể trắng trợn như vậy?

Hơn mười một giờ đêm, Trình Mục Vân cuối cùng cũng đem chăn và ga trải giường trả lại hai cô gái. Anh gõ cửa phòng của Agassi trước. Agassi đứng dưới ngọn đèn vàng ngoài hành lang. Khi nhận chăn, cô phát hiện bà chủ nhà nghỉ còn chu đáo bọc một lớp vải ở bên ngoài. Cô cất giọng vui vẻ: “Của Ôn Hàn đâu rồi?” Agassi nhận ra Trình Mục Vân chỉ cầm một bộ chăn ga.

“Sắp xong rồi, lát nữa bà chủ sẽ cầm lên cho cô ấy.”

Ánh mắt Agassi sáng lấp lánh, khóe miệng cong cong. Cô đột nhiên ghé sát tai Trình Mục Vân. Tuy đồng chăn ga ngăn cách cơ thể của hai người nhưng mặt cô rất gần mặt anh: “Cám ơn anh.”

Trình Mục Vân từ tốn lùi lại phía sau, mỉm cười.

Agassi cho rằng anh sẽ nhận ra tín hiệu của mình. Đáng tiếc người đàn ông cô có hứng thú lại chẳng biểu lộ một chút nhiệt tình đối với cô. Cô đành lưu luyến đóng cửa phòng.

Trình Mục Vân đứng ở hành lang một lúc rồi thông thả đi về phía cửa phòng của Ôn Hàn.

Khi anh chạm tay vào cánh cửa gỗ, cửa phòng đột nhiên mở toang.

Ôn Hàn vẫn cầm tay nắm cửa, hoảng loạn nhìn gương mặt ngược sáng của người đàn ông. Vừa rồi cô đã nghe thấy cuộc trò chuyện giữa anh và Agassi nên lập tức đi ra cửa phòng. Cô sợ anh gõ cửa, bị người khác nghe thấy. Ôn Hàn đứng sát cánh cửa, lập tức mở ra khi nghe tiếng bước chân tiến lại gần. Nhưng vào thời khắc hình bóng người đàn ông và ánh sáng ngoài hành lang chiếu vào phòng, cô chợt phát hiện, bản thân cô giống như đang sốt ruột chờ đợi anh.

Trình Mục Vân đi vào phòng, Ôn Hàn lùi lại phía sau để nhường lối cho anh.

Mọi động tác diễn ra âm thầm lặng lẽ. Ôn Hàn không để ý nên đụng phải giá treo quần áo cao bằng nửa thân người. Ở giây tiếp theo, Trình Mục Vân giờ tay đỡ cái giá, đồng thời đóng cửa ở sau lưng.

Anh bấm nút khóa trái cửa.

Buổi đêm yên tĩnh, hai người yên lặng dùng ánh mắt dò xét đối phương, như thể quanh căn phòng này đều có tai mắt. Ôn Hàn vẫn hơi sợ người đàn ông, bởi cô vĩnh viễn không biết hành động tiếp theo của anh.

“Cả ngày hôm nay em đều lượn lờ trước mặt tôi, đúng là muốn thử thách sự nhẫn nại của tôi. Ngày mai em hãy ở lại phòng, đừng bận tâm đến những người bạn vô vị của em.” Trình Mục Vân cuối cùng cũng mở miệng: “Hãy ở bên cạnh tôi.”

7. Chương 6

Bên ngoài có tiếng bước chân đi tới, bà chủ nhà nghỉ gõ cửa.

“Ôn Hàn, cô có ở trong đó không?”

Ôn Hàn nhìn Trình Mục Vân, anh hơi nháy mắt, ra hiệu cô đi mở cửa. Ôn Hàn mở cửa, bắt gặp gương mặt tươi cười của bà chủ: “Mãi mới sấy xong, không ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của cô đấy chứ?”

Ôn Hàn đứng chắn ở cánh cửa. Cảm giác bàn tay Trình Mục Vân đặt lên lưng mình, toàn thân cô cứng đờ, nhưng khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt: “Bình thường tôi hay thức khuya, bây giờ vẫn chưa buồn ngủ.”

“Thói quen làm việc và nghỉ ngơi của Moscow đúng không?” Bà chủ tỏ ra nhiệt tình: “Tôi từng sống ở đó một thời gian dài.”

“Chị từng đến Moscow ư?”

“Ừ.” Bà chủ nở nụ cười khó hiểu: “Tôi từng đi rất nhiều lần.”

Hai người lại nói chuyện đôi ba câu.

Bàn tay đặt trên lưng Ôn Hàn biến mất. Anh muốn làm gì?

Cô không nghe thấy tiếng bước chân.

Ôn Hàn đang còn đang nghi hoặc, căn phòng phía sau cô bỗng dưng bật đèn sáng.

Ôn Hàn thót tim, cô tỏ ra bối rối: “Trong phòng tôi... có người.”

“Cô có khách à?” Bà chủ lập tức nhét đồng chặn và ga trải giường vào tay cô: “VẬY tôi đi trước đây.”

Vừa quay người, bà chủ liền cười cười.

Ôn Hàn ngượng ngùng, quay người khóa trái cửa. Cô bỏ đồng chặn ga cotton mềm mại đã được sấy khô xuống giường. Cô thấy hơi ảo não vì phản ứng của mình vừa rồi. Thật ra, cô không cần xấu hổ, bởi một khi cô không mở toang cửa, ai biết được người ở bên trong là nam hay là nữ? Là khách trọ trong nhà nghỉ này hay du khách ở bên ngoài? Cũng bởi vì tâm lý lén lút vụng trộm, cô mới thần hồn nát thần tính, không muốn để người khác bắt gặp.

Nhưng sáng sớm hôm nay từ phòng giặt đồ đi ra, cô đã gặp thẳng bé gác cửa.

Ôn Hàn thấp thỏm không yên. Không biết có phải bà chủ thông tuệ của nhà nghỉ đã nhìn ra mọi chuyện?

Trình Mục Vân từ nhà vệ sinh đi ra ngoài, trên tay anh cầm một cái khăn mặt ướt. Anh tiến về phía Ôn Hàn: “Để tôi vẽ Henna tattoo cho em.”

“Henna tattoo?” Ôn Hàn ngẩn người: “Anh biết vẽ sao?”

“Trước đây tôi từng học một thời gian.” Anh nói khê: “Em có làn da trắng, rất thích hợp với trò nghệ thuật này.” Anh dùng khăn mặt lau sạch cánh tay cô, sau đó rút mười mấy túyp thuốc màu từ túi quần ném xuống giường.

“Sau khi vẽ xong, tôi có phải ngồi im một lúc lâu?” Ôn Hàn hỏi tưởng lại.

Cô nhớ lúc ở Ấn Độ, cô nhìn thấy một người vẽ Henna tattoo lên hai tay. Sau đó, cô ta phải ngồi một chỗ hai tiếng đồng hồ để hình vẽ lên màu.

“Đại khái là vậy.”

Bên ngoài cửa sổ, ánh đèn mờ mờ của các nhà nghỉ ở xung quanh hắt vào phòng. Ánh sáng nhiều màu sắc từ một quán bar mới khai trương xuyên qua cây cối, chiếu qua tấm kính lên trần nhà.

“Hãy nói cho tôi biết, em muốn ngay bây giờ, hay là để tôi vẽ cho em trước.” Trình Mục Vân thì thầm bên tai cô.

Ôn Hàn trừng mắt nhìn anh.

Trình Mục Vân cười khê một tiếng, tự quyết định trước khi cô trả lời.

Anh cởi áo phông dài tay của Ôn Hàn, giữ chặt cổ tay phải của cô. Sau đó, anh lấy túyp thuốc màu, một chân đứng bên cạnh giường, một chân quỳ trên giường, cúi thấp người bóp túyp thuốc.

Thuốc màu phun xuống đầu ngón tay của Ôn Hàn.

Thuốc màu mát lạnh, trong khi làn da cô nóng bỏng.

Ban đầu, Ôn Hàn không mấy thoải mái, vì dù sao cô cũng chỉ mặc mỗi áo lót, nằm sấp trên giường, ngay trước mặt người đàn ông. Điều này khiến cô có cảm giác bất an. Nhưng một lúc sau, cô bắt đầu thưởng thức tác phẩm của anh. Trình Mục Vân cup mi, ánh mắt của anh chỉ tập trung vào làn da ở đầu tuýp thuốc. Anh vẽ từ ngón tay Ôn Hàn lên đến mu bàn tay. Ban đầu chỉ là sợi dây leo. Dần dần, tận cùng của sợi dây leo xuất hiện một bông hoa sen.

Hoa sen mọc trên dây leo?

Một sự kết hợp kỳ quái.

“Tại sao... anh hoàn tục?” Ôn Hàn mở miệng nói chuyện, nhằm mục đích xóa tan bầu không khí yên tĩnh bất thường này.

Cô và anh vẫn chỉ là người xa lạ. Cô vẫn không hay biết điều gì về anh.

Tuy Ôn Hàn thầm khuyên nhủ bản thân đừng hỏi han quá nhiều, để tránh tình trạng càng hiểu rõ về người đàn ông, cô sẽ càng dựa dẫm vào anh. Nhưng trong lòng cô luôn có một tiếng nói, nhẹ nhàng truy vấn cô... Lẽ nào cô thật sự không rung động trước người đàn ông này?

Trình Mục Vân vẽ rất nghiêm túc. Anh nói nhỏ: “Trái tim tôi đã quy y, ở bất cứ nơi nào, làm bất cứ chuyện gì cũng chẳng khác biệt. Cho dù tôi cùng em làm tình cũng vậy thôi.” Trong khi nói chuyện, bàn tay anh vẫn không ngừng nghỉ. Anh bắt đầu vẽ lên cánh tay Ôn Hàn, trên sợi dây leo không phải là bông hoa sen nhỏ mà là một đóa hoa lớn, cánh hoa tầng tầng lớp lớp.

“Nếu đã trì giới (giữ giới), thì ”dục” cũng là một đại giới.” Ôn Hàn cất giọng nhỏ nhẹ.

“Hả? Em cho là như vậy sao?”

“Kể cả người không tin đạo Phật cũng biết rõ...”

“Cho dù phá giới thì sao chứ?”

Trình Mục Vân bỏ tuýp thuốc màu xuống giường. Ngón tay anh thuận theo sống lưng Ôn Hàn, từ trên lướt xuống dưới. Đường nét sống lưng cô rất rõ ràng, cột xương sống hõm xuống. Anh từ tốn cởi quần dài của cô. Ôn Hàn nhắm mắt, tim đập thình thịch trong lồng ngực, toàn thân cô nóng ran. Khi ngón tay anh thăm dò sâu bên trong cơ thể cô, Ôn Hàn né tránh theo phản xạ. Trong lòng cô dấy lên một nỗi bất an vì không biết tiếp theo xảy ra chuyện gì.

“Đừng động đây.” Trình Mục Vân cất giọng trầm thấp: “Em hãy giữ nguyên tư thế này, đừng làm hỏng mấy bông hoa sen.”

Ôn Hàn cắn môi. Bởi vì không được động đây, cánh tay cô cứng đờ đến mức hơi tê liệt.

Cô không thể nhúc nhích. Trong khi Trình Mục Vân cố tình giầy vò cô. Ngón tay của anh bắt đầu hoạt động.

Mồ hôi rịn đầy lưng Ôn Hàn. Trình Mục Vân ghé sát mặt, nhẹ nhàng dụ dỗ cô: “Em có thể kêu thoải mái.” Cô không chịu nghe theo, anh lập tức mạnh tay hơn một chút.

Ôn Hàn không chịu nổi, từ cổ họng phát ra tiếng rên rỉ.

“Giữa cầm dục và buông thả bản thân có một khoảng thời gian rất tuyệt diệu.” Anh thì thầm bên tai cô: “Em không cảm thấy sao?”

Anh cầm dục, nhưng để cô giải phóng dục vọng.

Thân thể của hai người tựa hồ vĩnh viễn cách một khoảng không gian. Anh nói anh muốn cô, tuy nhiên cuối cùng chỉ giúp cô từ từ học cách hưởng thụ.

Ôn Hàn túm lấy ga trải giường, cô muốn làm dịu đi phản ứng nghênh hợp người đàn ông theo bản năng. Trình Mục Vân gọi khê tên cô, gọi cô là “em yêu”. Vào thời khắc đó, Ôn Hàn thậm chí có ảo giác, anh đã yêu cô.

Đó là một tình yêu sét đánh.

Một lúc sau, khi Ôn Hàn mệt mỏi rồi, Trình Mục Vân nói với cô, cô đã có thể tự do hoạt động. Ôn Hàn làm gì còn sức lực hoạt động, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Vương Văn Hạo đến gõ cửa phòng.

Ôn Hàn mơ mơ hồ hồ thức dậy, nhìn hình vẽ hoa sen trên hai cánh tay mình. Cô biết hôm nay dù muốn ra ngoài, cô cũng chỉ có thể đi một mình. Quả thực cô không có cách nào giải thích với bạn đồng hành về việc trên tay cô đột nhiên xuất hiện hình vẽ Henna tattoo sau một đêm. Chắc cô phải một mình ra ngoài. Đến khi quay về, cô còn có thể giải thích gặp nghệ nhân vẽ Henna tattoo trên đường phố...

Hôm nay cả nhóm vốn có dự định đi chèo xuồng, nhưng nghe Ôn Hàn nói khó chịu trong người, Vương Văn Hạo liền thay đổi kế hoạch.

Anh ta ở ngoài cửa nói với Ôn Hàn, anh ta sẽ đi dạo ở gần đây.

Ôn Hàn “vâng” một tiếng, im lặng lắng nghe tiếng bước chân của Vương Văn Hạo mỗi lúc một xa.

Sau đó, cô cúi đầu ngắm gương mặt đang ngủ say của Trình Mục Vân.

Đây là lần đầu tiên anh yên tĩnh như vậy trước mặt cô, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của anh.

Trình Mục Vân đột nhiên giơ tay vuốt đùi Ôn Hàn: “Người đàn ông này có một sự nhiệt tình khiến người khác đổ kị đối với em. Đáng tiếc, anh ta không thích hợp với em.”

Anh lười đến mức không thèm mở mắt.

Ôn Hàn lẩm bẩm, như nói cho bản thân nghe: “Tôi cũng không thích hợp với anh ấy.”

Nếu thích hợp, cô và Vương Văn Hạo đã không giậm chân tại chỗ lâu như vậy.

“Em có muốn ở lại nơi này không?” Trình Mục Vân mở mắt.

Ôn Hàn nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc, anh cũng nhìn cô.

Cô không dám trả lời. Tuy cô biết mình không thể đến với Vương Văn Hạo, nhưng cô cũng không dám tùy tiện ở lại nơi đây. Cô không có người thân bạn bè ở Nepal, chỉ dựa vào mấy đêm triển miên mà bảo cô ở lại...

Cô không dám.

Trình Mục Vân nhìn vào mắt Ôn Hàn, khóe miệng anh ẩn hiện nụ cười như có như không.

Anh thò tay ra khỏi chăn bông, nắm tay cô đặt lên bộ phận đàn ông đã thức tỉnh.

“Giúp tôi giải quyết.” Anh nhẹ nhàng dụ dỗ cô.

Tay anh cầm lấy mu bàn tay của Ôn Hàn, hướng dẫn cô cầm vào chỗ đó, từ từ dạy cô cử động.

Tim Ôn Hàn đập thình thịch trong lồng ngực, mặt cô đỏ bừng.

Những chuyện như thế này, trước kia Ôn Hàn chưa từng nghĩ tới...

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng bước chân. Ôn Hàn giật mình, vội thu tay về.

Cánh cửa vang lên vài tiếng gõ cốc cốc.

“Ông chủ Vân.” Cuối cùng cũng có người mở miệng: “Anh có điện thoại đường dài gọi vào chỗ tôi.”

Là bà chủ nhà nghỉ... Ôn Hàn lập tức quay đầu nhìn Trình Mục Vân.

Có thêm một người biết anh đang ở phòng cô?

“Cho tôi một phút đồng hồ.” Trình Mục Vân vừa nói vừa ngồi dậy. Anh chống một tay xuống giường, một tay bóp huyết thái dương.

“Sao chị ấy biết anh đang ở chỗ tôi?” Ôn Hàn vô cùng kinh ngạc.

“Chị ta là người bạn lâu năm của tôi, biết tôi ở cùng cô gái nào cũng là chuyện bình thường.” Trình Mục Vân đi chân không xuống giường, mặc áo sơ mi và đi giày. Đôi mắt đan phượng của anh thấp thoáng ý cười: “Lúc tức giận, em cũng rất đẹp.” Anh cầm áo khoác của mình, cúi xuống ép cô đón nhận nụ hôn của anh.

Ôn Hàn giống như bị rình trộm chuyện riêng tư, cô cảm thấy hơi bức bối và bất an nên đẩy người Trình Mục Vân.

Anh rời khỏi đôi môi cô, đưa trán cọ nhẹ vào trán cô: “Em yên tâm, sẽ không có ai biết chuyện của chúng ta. Tôi đi đây.”

Anh giúp cô đóng cửa.

Bà chủ đang ở một đầu hành lang tầng ba. Chị ta mở toang cửa sổ, để không khí trong lành của buổi sớm mai tràn vào cả tầng ba. Nghe tiếng bước chân của Trình Mục Vân, chị ta cảm thấy thú vị, mỉm cười: “Vui quên cả đường về?”

Trình Mục Vân cầm áo khoác, ra hiệu bà chủ cùng anh xuống tầng dưới.

Hai người xuống tầng một, vào phòng của Tiểu Hồ Ly. Anh ngồi xuống ghế sofa, Tiểu Hồ Ly nhanh chóng đưa đến một ly trà sữa nóng đặc trưng của Nepal. Trình Mục Vân cảm thấy hơi mệt mỏi, anh cởi hai cúc áo sơ mi, cầm cốc trà uống một ngụm. Bà chủ nhìn anh: “Anh thích con bé đó thật sao?”

Trình Mục Vân vất tay lên thành ghế, lười nhác tựa người về phía sau, không lên tiếng phủ nhận.

“Anh không sợ con bé có thân phận đặc biệt? Có lần anh nói, anh từng gặp cô ta vào nửa năm trước?”

Trình Mục Vân nhướng mắt nhìn bà chủ: “Tôi đã sờ từng tắc da trên người cô ấy, hiểu rõ thân thể cô ấy hơn chính bản thân cô ấy. Cơ thể của cô ấy rất đơn thuần.” Không có dấu vết huấn luyện đặc biệt.

“Vậy thì lạ thật đấy, không ngờ Vương Văn Hạo lại đưa mấy người dân bình thường đi du lịch.”

“Đây là thủ thuật che mắt không tồi.” Trình Mục Vân giải thích: “Ba người còn lại đều là công dân nước Nga. Một khi đụng phải hình cảnh quốc tế, bọn họ có thể trở thành lá bài hữu hiệu.”

Tiểu Hồ Ly cười cười, đi đến bên cửa sổ, ngắm đám trai Tây gái Tây đi lại trên đường phố: “Vừa rồi trước khi ra ngoài, Vương Văn Hạo còn hỏi tôi về trò Rafting trên sông Trisuli.”

Rafting” tức chèo xuồng vượt sông suối, đây là trò thể thao kích thích mang đẳng cấp quốc tế, có tính hào hứng, hấp dẫn, có sức lôi cuốn cao. Đây là trò chơi hấp dẫn lý thú nhưng cũng không kém phần phiêu lưu mạo hiểm bởi sự thử thách của thiên nhiên với các ghềnh thác và uy lực cuộn cuộn của dòng nước chảy trên sông. Bạn sẽ chinh phục được dòng chảy, sắm khoải lái tay chèo và thở phào khi về đến đích.

“Tối qua gặp tôi, anh ta cũng nói, tiếp theo sẽ là hoạt động chèo xuồng trên sông.” Trình Mục Vân tiếp tục uống trà sữa để cổ họng đỡ khô rát. Việc cấm dục cả buổi tối hôm qua khiến các sợi dây thần kinh trên người anh căng cứng. Cuối cùng anh cũng thừa nhận, sex là thứ khiến con người dễ hưng phấn nhưng cũng mệt mỏi nhất. “Tôi không thích giết thời gian bằng cách cả ngày ngồi trên thuyền cao su, nghe tiếng gào thét mất khống chế của đám du khách.”

Hơn nữa, với tư cách là “người vận chuyển”, anh và Mạnh Lương Xuyên còn phải mang theo hàng hóa cùng bọn họ đi chơi trên sông.

Đây quả là lịch trình hành hạ con người.

“Hoạt động Rafting ít nhất cũng kéo dài trong hai ngày một đêm. Anh nói xem, liệu có phải anh ta định giao hàng vào đêm đã ngoại?”

“Có khả năng đó.” Trình Mục Vân chau mày. Đầu óc anh bắt đầu vang lên tiếng la hét của đám phụ nữ, thậm chí cả đàn ông.

Lúc này, Trình Mục Vân đang ngồi đối diện thắm thắm mang phong cách Tây Tạng treo trên tường. Hình vẽ trên tấm thảm là ngôi chùa và một hàng “Chuyển kinh luân”. Nhưng anh lại nghĩ tới bông hoa sen trên cánh tay Ôn Hàn.

8. Chương 7: Khi Yêu Ma Gặp Quỷ Quái (1)

Mọi người đi du lịch Nepal, bình thường ít nhất cần hai mươi ngày, mới có thể chơi đã.

Nepal là một đất nước nghèo nhưng rất đẹp.

Bởi vì Vương Văn Hạo đột ngột thay đổi kế hoạch nên lịch trình bị cắt đi một nửa. Đi thăm quan ngọn núi Annapurna và công viên Hoàng gia Chitwan cũng mất ba ngày. Cuối cùng, bọn họ chỉ còn lại hai ngày chèo xuồng trên sông và thám hiểm núi Jomo Langma.

Buổi sáng ngày hôm sau, cả nhóm đi ô tô tới điểm xuất phát chuyến Rafting.

Bởi vì ít du khách nên điểm xuất phát chỉ có hai chiếc xuồng cao su, ngồi đủ mười lăm người. Trình Mục Vân và một người bạn sống ở Nepal lâu năm của anh rất thân quen với hướng dẫn viên ở đây, nên họ giành quyền điều khiển đuôi xuồng và phát hiệu lệnh.

Trình Mục Vân dẫn đầu một chiếc xuồng, Mạnh Lương Xuyên phụ trách chiếc còn lại.

Hướng dẫn viên thoải mái cầm tay chèo cùng du khách.

Trình Mục Vân đứng bên bờ sông giảng giải, cho mấy du khách nam giới những điều cần chú ý. Bởi vì trong hoạt động mạo hiểm này, nam giới mới là chủ lực, không thể dựa vào phái nữ. Anh không mặc áo phao cứu sinh, chỉ đội mũ bảo hiểm. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, anh đạp chân giữ chiếc xuồng thăng bằng, để đám du khách lên xuồng.

Các cô gái đều ủa về phía thuyền của Trình Mục Vân nhưng bị anh ngăn lại: “Các vị, các vị cần suy nghĩ kỹ càng. Lát nữa sẽ xuất hiện sóng lớn, dòng nước chảy xiết ở khu vực nguy hiểm. Tôi đề nghị tốt nhất một nam kèm một nữ, như vậy bên cạnh sẽ có đàn ông chăm sóc các cô.” Ánh mắt anh dừng lại ở Ôn Hàn: “Các cô nên biết, tôi không thể ứng phó khi nhiều phụ nữ bị rơi xuống nước cùng một lúc.”

Mọi người đều cười, chia lại chỗ ngồi.

Trên thực tế, khi chiếc xuồng cao su xuống nước, chẳng còn ai quan tâm đến chuyện hướng dẫn viên có phải anh chàng đẹp trai hay không? Xuồng chạy trên dòng sông hiền hòa, mọi người cảm thấy thú vị, ra sức chèo thuyền, đua với chiếc xuồng còn lại. Nhưng khi tiến vào khu vực nguy hiểm, sóng lớn đến mức làm chiếc xuồng dâng lên cao rồi hạ xuống, du khách bắt đầu lúng ta lúng túng, la hét ầm ĩ.

Trong tình huống nguy hiểm này, Ôn Hàn cũng tạm thời quên đi cảm giác bất an mỗi khi chạm mắt Trình Mục Vân.

Đột nhiên, một tiếng thét kinh hoàng vang lên.

Chiếc xuồng bên cạnh có người rơi xuống nước.

“Mau giúp đỡ cứu người.” Mạnh Lương Xuyên hoàn toàn bất lực. Bởi vào thời khắc người ở trên xuồng của anh ta rơi xuống nước, chiếc xuồng vừa vận dụng phải ngọn sóng dữ, khiến xuồng dâng lên cao và bị văng đi xa.

Từ đầu đến giờ, Trình Mục Vân đều tỏ thái độ không hứng thú. Lúc này, anh mới đứng dậy và cất giọng nghiêm túc: “Chúng ta quay xuồng ngược dòng nước.”

Vừa nói, anh vừa đổi vị trí với hướng dẫn viên, tự mình cầm mái chèo, điều khiển chiếc xuồng quay đầu, đưa mọi người cùng chèo xuồng về lối cũ.

“Ôn Hàn, Ôn Hàn, tớ không xong rồi.” Agassi cất cao giọng bằng tiếng Nga. Mái chèo tuột khỏi tay cô ta, bị dòng nước cuốn đi. Lòng bàn tay của Ôn Hàn cũng tiêu hao hết sức lực do chèo thuyền ngược dòng, nhưng cô vẫn vô ý thức nắm chắc mái chèo.

Trình Mục Vân nhìn Ôn Hàn bằng ánh mắt tán thưởng. Cô không kịp né tránh, lặng lẽ đối mắt anh.

Nước chảy cuồn cuộn, chỉ nhìn thôi cũng đủ phát hoảng, Ôn Hàn đột nhiên lo lắng, Trình Mục Vân không mặc áo phao cứu sinh, liệu anh có gặp nguy hiểm? Thực tế chứng minh nỗi lo của cô là thừa. Ban đầu Trình Mục Vân có ý định gỡ mái chèo để người bị rơi xuống nước túm lấy, nhưng người đó do quá sợ hãi nên không hề có phản ứng. Trình Mục Vân hết cách, đành ném một sợi dây thừng cho hướng dẫn viên. Hướng dẫn viên nhanh chóng buộc sợi dây thừng quanh người mình, rồi lại ném đầu sợi dây về đằng sau.

Vừa ném sợi dây, anh ta mới giật mình, vì đằng sau là một cô gái yếu ớt.

Ôn Hàn cũng ngậy ra. Nhưng ở giây tiếp theo, cô cầm sợi dây, bắt chước huấn luyện viên quấn đầu sợi dây vào thắt lưng của mình và buộc chặt.

Tuy bàn tay cô run run, nhưng cô vẫn nhanh chóng hoàn thành động tác.

Chiếc xuồng cao su di chuyển ngược dòng nước trong từng đợt sóng lớn. Năm sáu người trên xuồng cố gắng hết sức, mới có thể giữ thăng bằng, để chiếc xuồng không bị lật.

Ở một đầu sợi dây thừng, Trình Mục Vân nhìn Ôn Hàn cười cười. Sau đó anh quấn tay phải vào sợi dây, nhay xuống dòng nước xiết, bàn tay còn lại túm lấy áo phao cứu sinh của du khách ở dưới nước. Vì bị sợi dây giật mạnh, Ôn Hàn và hướng dẫn viên lao người về phía trước. May mà chỉ vài giây sau, một đầu sợi dây hơi thả lỏng, Trình Mục Vân đã đẩy người bị nạn lên xuồng.

Toàn thân người bị nạn ướt sũng. Anh ta ngồi bất động, ánh mắt hoảng sợ đến mức mờ đục, rõ ràng vẫn chưa định thần.

Trình Mục Vân ném sợi dây thừng, ngồi xổm xuống quan sát người đàn ông gặp nạn. Cảm thấy anh ta không có vấn đề nghiêm trọng, anh vỗ lưng anh ta, đứng dậy ra hiệu mọi người lại quay đầu chiếc xuồng.

Bởi vì sự cố đó, mãi tới buổi chiều đoàn người mới đến bãi cát, tức địa điểm cắm trại. Trình Mục Vân trở thành tâm điểm chú ý của đám du khách nữ.

Vì nhảy xuống sông cứu người, toàn thân anh ướt sũng. Do không tiện cởi quần dài nên anh chỉ cởi áo và giày hong khô. Anh không mang theo nhiều vật phẩm, chỉ có cái túi không thấm nước, bên trong đựng vài khẩu súng nhỏ phòng thân mà anh tùy tiện vất sang một bên.

Trình Mục Vân cởi trần và đi chân đất, ngồi trên một tảng đá lớn phơi nắng. Ánh nắng buổi chiều tạo thành luồng sáng nhàn nhạt bao phủ xung quanh người anh.

Ôn Hàn nhận khăn mặt khô do hướng dẫn viên chuẩn bị. Cô tháo sợi dây buộc tóc, nhẹ nhàng lau đầu. Khóe mắt cô liếc Trình Mục Vân. Trên lưng anh có hình xăm liên quan đến Phật giáo rất lớn. Cô đã từng nhìn thấy hình xăm kiểu này vài lần. Một số người xuất gia cho rằng, chịu đựng nỗi đau trên da thịt cũng là một phương thức tu hành, bọn họ xăm hình vẽ trong điều kiện không bôi thuốc tê.

Hình xăm trên lưng Trình Mục Vân là đóa hoa sen.

Sợi dây leo và những bông hoa sen cánh tầng tầng lớp lớp quấn vào nhau, cuối cùng xếp thành một đóa hoa sen hoàn chỉnh.

Người đàn ông này trong mỗi tình huống đều để lại cảm giác khác nhau cho người đối diện.

Ví dụ bộ dạng sững sờ của anh bây giờ rất vô hại. Chỉ có điều, anh quá yên tĩnh, đến mức bạn của anh là anh chàng Mạnh Lương Xuyên cũng cảm thấy vô vị khi bắt chuyện với anh. Hai hướng dẫn viên dựng nhà bếp đơn giản, chuẩn bị đốt lửa và bữa tối.

Ôn Hàn chậm rãi lau khô tóc, không thẳng thừng quan sát anh. Trình Mục Vân ngược lại thỉnh thoảng đưa mắt nhìn cô một cách trực tiếp. Cô bất giác nhớ tới bộ dạng toàn thân ướt sũng, eo thắt sợi dây thừng vừa rồi của mình. Ôn Hàn vô ý thức dùng khăn mặt vuốt lại mái tóc dài, không để chúng lòa xòa. Ánh mắt Trình Mục Vân lãnh đạm, nhưng khóe miệng anh hơi nhếch lên.

Có du khách nữ tiến lại gần, hỏi tại sao Trình Mục Vân mang theo súng bên người. Đó là một du khách người Hàn Quốc, nói tiếng Anh không trôi chảy nhưng rất dịu dàng, thể hiện sự hiếu kỳ đối với anh. Trình Mục Vân không nhiều lời, anh nói chậm rãi, dùng từ ngữ đơn giản, để du khách nữ có thể nghe hiểu.

Ôn Hàn vắt chiếc khăn mặt trong tay. Tuy không ra nước, nhưng khăn mặt cũng bị ướt.

Anh đúng là dễ dàng thu hút sự chú ý của những người phụ nữ không quen biết. Một lúc sau, Agassi kiếm có tiền lại gần Trình Mục Vân, trò chuyện với bọn họ. Phía xa xa dần hình thành nhà bếp đơn giản, từng cái lều bạt cũng được dựng lên. Ôn Hàn nghe thấy tiếng cười của cô gái người Hàn Quốc, sau đó cô ta nhờ Trình Mục Vân dựng lều bạt cho mình.

Trình Mục Vân đứng dậy khỏi tảng đá, nhảy xuống bãi cát trắng. Không ngờ anh dễ dàng nhận lời người ta như vậy? Ôn Hàn đảo mắt qua chiếc lều bạt ở gần cô. Cái này đâu dễ lấp?

Vương Văn Hạo ngồi xuống cạnh Ôn Hàn: “Từ lúc vào Nepal, em đều tránh mặt anh.”

“Có chuyện đó sao?” Cô thu ánh mắt, hỏi lại anh ta.

“Người em vẫn khó chịu à?”

Ôn Hàn lắc đầu: “Em không sao rồi.”

Một bàn tay vạch lọn tóc ướt dính trên trán Ôn Hàn. Vương Văn Hạo nhìn vào mắt cô. Bố mẹ nuôi của cô tuy là người Hoa, nhưng cô có đôi mắt đặc biệt khiến người khác mê đắm. Chỉ cần quan sát kỹ ở cự ly gần là có thể phát hiện đáy mắt của cô ánh lên màu xanh thẫm, chứ không phải màu đen.

Mỗi khi cô gái nhỏ dịu dàng xinh đẹp này mở to đôi mắt nhìn Vương Văn Hạo, anh ta luôn có cảm giác bụng dưới kết thành một ngọn lửa nguyên thủy. Anh ta chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng, cắn mút đôi môi thậm chí thân thể cô. Tuy biểu hiện của cô ở trên xuồng cao su vừa này khiến anh ta rất bất ngờ và ngạc nhiên, nhưng anh ta càng thích cô gái nhỏ ở trước mặt vào thời khắc này hơn. Bộ dạng của cô khiến đàn ông chỉ muốn chăm sóc và ôm hôn cô.

Vương Văn Hạo muốn tiến thêm một bước.

Ôn Hàn lại một lần nữa né tránh. Cô cup mi mắt, nói nhỏ: “Anh đừng như vậy...”

“Ôn Hàn?”

“Chúng ta quen nhau hơn hai năm rồi.” Cô cố gắng tìm từ ngữ thích hợp, không để anh ta khó xử: “Em đã từng thử yêu anh. Em luôn nghĩ, một ngày nào đó em sẽ làm được. Nhưng sau khi tới nơi này, em mới phát hiện không phải vấn đề thời gian. Ngay từ đầu em đã không có cách nào khiến bản thân yêu anh. Sau này...”

Tiếp xúc với Trình Mục Vân... rồi chia tay.

Trong tương lai cô sẽ yêu người như thế nào? Cùng loại hình với Trình Mục Vân?

“Ôn Hàn!” Vương Văn Hạo cắt ngang lời cô: “Em đừng nói thẳng như vậy, em hãy suy nghĩ một cách nghiêm túc. Anh sẽ luôn chăm sóc em. Đến cuối cùng, người yêu đều trở thành người thân, có lẽ em quen anh đã lâu nên mới cho rằng đây không phải là tình yêu.”

Ôn Hàn định phản bác.

Không đợi cô lên tiếng, Vương Văn Hạo tiếp tục mở miệng: “Rất nhiều cô gái chưa từng trải qua sóng gió tưởng rằng thứ tình cảm kích thích mới được gọi là tình yêu. Bởi vì họ còn quá trẻ.

Người đàn ông chăm sóc em chu đáo, mới có thể trao cho em tình yêu thích hợp đối với em. Độ cao so với mặt nước biển ở nơi này thay đổi quá nhanh, sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng và khả năng phán đoán của con người. Bây giờ em không cần vội vàng trả lời anh, đợi đến khi chúng ta quay về Moscow rồi tính sau.”

Ôn Hàn đột nhiên có linh cảm, Vương Văn Hạo đã biết điều gì đó.

Cô định tìm một cái cớ vô thưởng vô phạt, để Vương Văn Hạo hiểu rõ, cô và anh ta rất khó chuyển từ tình bạn thành tình yêu. Nhưng Vương Văn Hạo dường như không muốn tiếp tục bàn luận sâu hơn. Anh ta nói cho cô biết, bởi vì nơi này quá cao dẫn đến cảm giác không chân thực, nên cô mới có những ý nghĩ đó.

Ôn Hàn đứng dậy, đi tháo lắp vật liệu dựng lều bạt. Cô nhìn thấy Trình Mục Vân đang giúp các du khách nữ kiểm tra lều bạt ở phía xa xa. Vương Văn Hạo và mấy người đàn ông bị hướng dẫn viên gọi đi dựng nhà bếp tạm thời.

Lều bạt của Ôn Hàn rất đơn giản. Đến lúc thành hình, mặt trời đã xuống núi. Cô vừa đứng dậy, đằng sau có một hình bóng tiến lại gần, quan sát chỗ ngủ của cô tối ngày hôm nay, tiếp theo là tiếng cười khê: “Nơi này nhiều lúc gió thổi rất lớn, em cần đổi chỗ khác.” Sợng lưng Ôn Hàn cứng đờ, cô bối rối quay đầu nhìn người đàn ông.

Trình Mục Vân đã mặc áo sơ mi “đóng thùng” như thường lệ. Trong mắt anh ẩn hiện ý cười không dễ bị người khác phát giác nhưng rất quen thuộc với cô: “Chúng ta chuyển ra chỗ khác.”

“Chỉ ngủ một đêm thôi.” Ôn Hàn đáp: “Có lẽ đổi chỗ vẫn không ngủ được, khỏi cần phiền phức như vậy. Anh đi giúp người khác đi.” Cô cố gắng cất giọng nhẹ nhàng, hết sức nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, cô vẫn bị Trình Mục Vân nhìn thấu tâm tư.

Anh đưa mắt xuống thất lưng cô, áo ở nơi đó có vết sợi dây thùng đen sì. Trình Mục Vân đột nhiên giơ tay ôm eo cô. Ôn Hàn ngẩn ra trong giây lát rồi vội vàng né tránh, nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc.

Ở đây chỗ nào cũng có người. Đám du khách hoặc là trò chuyện, nghịch nước, hoặc là tiếp tục dựng lều bạt hay chuẩn bị bữa tối. Nơi này cũng có bạn của anh và bạn của cô. Vậy mà anh vẫn tỏ ra thân mật một cách trắng trợn.

“Tôi giúp bọn họ dựng lều bạt là vì muốn bọn họ có thể ngủ ngon giấc, tránh xảy ra tình huống nửa đêm đột nhiên bị gió thổi lật lều bạt, ảnh hưởng người khác nghỉ ngơi.” Trình Mục Vân cúi xuống tháo lều bạt đã được cố định của Ôn Hàn: “Buổi đêm thời gian riêng tư của tôi. Tôi không muốn đi ứng phó những người phụ nữ đó.”

Lời giải thích của anh rất thẳng thắn, thậm chí còn ám chỉ điều gì đó.

Ôn Hàn lặng thinh.

Trình Mục Vân giúp cô chọn một nơi, sau đó anh dựng và cố định lều bạt.

Lúc làm việc, người đàn ông này giống một nhà sư lao động ở trong chùa, trầm mặc hưởng thụ thú vui lao động. Không hiểu nguyên nhân tại sao, sau khi chứng kiến anh cứu du khách bị rơi xuống nước ở khu vực nguy hiểm ngày hôm nay, Ôn Hàn phát hiện trong lòng cô đã xuất hiện sự thay đổi vi diệu.

Nửa đêm, Ôn Hàn ở trong lều bạt của mình, nhìn chằm chằm ngọn đèn duy nhất của không gian chật hẹp. Cô nằm sấp trong túi ngủ, thả lỏng tinh thần, một lúc lâu sau mới tắt đèn đi ngủ.

Ôn Hàn ngủ không yên giấc, tựa như có cảm giác người đàn ông chui vào lều bạt của cô bất cứ lúc nào... Khi tỉnh dậy, Ôn Hàn nhìn đồng hồ, mới ba giờ sáng.

Cô lặng lẽ chui ra khỏi lều bạt. Bên đồng lửa chỉ còn Trình Mục Vân, người bạn của anh và một hướng dẫn viên phụ trách gác đêm. Nghe thấy động tĩnh, ba người đồng thời đưa mắt về phía Ôn Hàn.

“Sao cô lại ra ngoài?” Hướng dẫn viên hơi kỳ lạ.

Trình Mục Vân ngồi ở bên kia đồng lửa. Ôn Hàn không nhìn rõ gương mặt anh, chỉ thấy đường nét cơ thể.

“Tôi không quen ngủ ở lều bạt.” Ôn Hàn tiến lại gần bọn họ: “Sao các anh không đi ngủ.”

“Gần đây khu vực này không mấy an toàn.” Mạnh Lương Xuyên không phát giác ra điều bất thường, anh ta còn lòng tốt giải thích.

“Cần phải có mấy người đàn ông canh gác.” Hướng dẫn viên lên tiếng. Anh ta rót ly rượu đưa cho Ôn Hàn. Hướng dẫn viên trước kia từng làm lính đánh thuê Anh quốc và tham hoạt động gìn giữ hòa bình của Liên hợp quốc. Ba người đàn ông đang nhắc đến chuyện này.

Ôn Hàn nghe bọn họ trò chuyện một lúc. Cảm thấy Trình Mục Vân từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi mình, tâm trạng của cô xao động. Hơn nữa, tửu lượng của Ôn Hàn không cao, uống nửa chén đã đỏ mặt.

“Sau khi qua đời, hài cốt của bố tôi được rắc xuống sông Hằng bên Ấn Độ.” Hướng dẫn viên tỏ ra rất tự hào, bởi đây là đãi ngộ dành cho người có tiền: “Họ Brahman cũng có địa vị cao nhất ở Nepal.”

Dường như hướng dẫn viên đã say rượu.

Trình Mục Vân nhìn đồng hồ, nói với Ôn Hàn: “Em có thể ngủ thêm một giấc, một lúc nữa trời mới sáng.” Đồng tử của anh phản chiếu ngọn lửa bập bùng, còn nóng bỏng hơn cả rượu, mặc dù anh không hề động đến một giọt rượu.

Mạnh Lương Xuyên cũng phụ họa, phảng phất không hay biết điều gì.

Bởi vì có chút rượu mạnh vào người nên toàn thân Ôn Hàn nóng bừng. Cô không lên tiếng, đứng dậy quay về lều bạt. Còn chưa kịp mở đèn, một bóng người nhanh chóng lách vào bên trong. Người vừa vào lặng lẽ đẩy cô xuống chiếc túi ngủ từ phía sau và nằm đè lên người cô: “Từ tối đến giờ em không ngủ?”

Giọng nói đàn ông trầm thấp khàn khàn.

Bàn tay anh xoa bóp nơi mềm mại trên ngực cô qua lớp áo ngoài.

Ôn Hàn nhắm mắt. Chất cồn kích thích khiến cô có cảm giác trời đất đảo lộn. Cô không phản bác: “Em ngủ rồi, chỉ là ngủ không yên giấc.”

“Bởi vì không thấy tôi?” Trình Mục Vân áp mặt vào gương mặt nghiêng của Ôn Hàn, anh quay đầu cô về phía mình rồi mút môi cô: “Tôi không thể ở trong này quá lâu, bên ngoài cần ít nhất hai người đàn ông tỉnh táo gác đêm.”

Ôn Hàn ừ khẽ một tiếng.

Cô có thể cảm nhận thấy có thể anh đang thay đổi, bộ phận đó dính chặt vào đùi cô.

Ôn Hàn chợt nghĩ đến cảnh tượng anh kéo tay cô giúp anh giải quyết vào buổi sáng hôm trước. Tuy chỉ là một khoảnh khắc hết sức ngắn ngủi nhưng bây giờ nghĩ tới, toàn thân cô vẫn nóng ran.

“Lều bạt không có cách âm, em cần nhẫn nại một chút.” Trình Mục Vân nhẹ nhàng nhắc nhở Ôn Hàn. Anh xoay người cô lại, vén áo cô, cúi đầu ngậm nụ hoa bởi vì căng thẳng nên nhạy cảm vô cùng.

Ôn Hàn hơi cong người theo phản xạ. Hai tay bắt giác ôm cổ anh.

Đối với người mới bắt đầu trải nghiệm, dục vọng chính là thuốc độc dễ khiến con người bị nghiện. Ôn Hàn phát hiện, một khi kẻ hạ độc là người đàn ông này, chẳng ai có thể tìm ra thuốc giải. Cho dù cô và anh vẫn chưa đi tới bước cuối cùng.

Một bàn tay lớn không ngừng xoa bóp ở vùng eo của cô. Buổi chiều khi nhìn thấy sợi dây thừng thắt chặt eo cô, anh đã rất muốn làm chuyện này.

Trình Mục Vân chỉ ở trong lều bạt của Ôn Hàn mười mấy phút. Cô thậm chí không khởi quần áo, anh chỉ dùng tay vuốt ve thân thể của cô. Chỉ sau mấy ngày, anh đã hiểu rõ về cơ thể của Ôn Hàn như lòng bàn tay, biết làm thế nào để cô giải phóng kích tình một cách nhanh nhất. Sau đó, anh không ngừng hôn cô, cho đến khi cô mệt nhoài và bình tĩnh lại.

“Tôi quên không nói với em.” Trình Mục Vân nhẹ nhàng rời khỏi đôi môi cô: “Chiều nay tôi luôn nghĩ tới một vấn đề thực tế.”

Ôn Hàn nghi hoặc: “Vấn đề gì cơ?”

Anh cười khê: “Tại sao tôi không nhân lúc chiếc xuồng quay ngược dòng ở khu vực nguy hiểm, ném anh bạn đồng hành của em xuống sông? Ngoài tôi ra, sẽ chẳng có người nào dám cứu anh ta.”

Bởi vì lời bày tỏ sự ghen tuông trực tiếp của anh, tim Ôn Hàn đập thành thịch, cô nói khê: “Em nhớ anh ấy không biết bơi, anh đừng bao giờ giở trò đùa giỡn đó. Chiều nay em đã giải thích với anh ấy... Em và anh ấy không có khả năng ở bên nhau.”

Ôn Hàn không thể nói rõ tại sao cô lại giải thích với anh.

Có lẽ cô muốn huyền hoặc bản thân, ít nhất trong mấy ngày ở đây, cô nên cho anh biết, cô chỉ có mình anh. Anh cũng thẳng thắn bày tỏ, anh không thích cô tiếp xúc với người đàn ông khác trong khoảng thời gian này... Có phải từ một góc độ khác, lời nói của anh ngầm báo cho cô biết, cô cũng không cần lo lắng đến chuyện anh chui vào lều bạt của người phụ nữ khác khi khuất mắt cô?

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung, Ôn Hàn phát hiện, phụ nữ vì sự đụng chạm cơ thể thân mật, rất dễ dàng dựa dẫm vào người đàn ông.

Đặc biệt ở mỗi lần thân mật, người đàn ông đều lấy cảm nhận của bạn làm trọng tâm. Do đó, thêm một lần thân mật, quan hệ của hai người dường như lại được tăng thêm một tầng tình cảm không thể diễn tả bằng lời. Cho đến giờ, cô và anh vẫn chưa hiểu tình cách, quá khứ thậm chí quan điểm về tương lai của đối phương, nhưng cơ thể của cô đã bắt đầu quyến luyến anh...

“Hãy tránh xa anh ta một chút.” Trình Mục Vân cất giọng trầm khàn: “Tôi không dám bảo đảm, ngày mai lúc chèo xuồng, tôi sẽ không ném anh ta xuống sông.”

Trình Mục Vân nói xong, mở lều bạt từ bên trong.

Bên ngoài trời vẫn tối đen như cũ. Anh vừa đi ra ngoài vừa cài lại cúc áo sơ mi không biết bị bung ra từ lúc nào. Mạnh Lương Xuyên đang nằm thẳng trên chiếc áo khoác của mình bên cạnh đồng lửa. Nghe tiếng động, anh ta liếc về bên này, mỉm cười với Trình Mục Vân rồi tiếp tục ngắm sao trời.

9. Chương 8: Khi Yêu Ma Gặp Quỷ Quái (2)

Trình Mục Vân cài cúc áo xong, đi đến bên đồng lửa ngồi xuống. Anh đặt một tay lên đùi, bàn tay còn lại nhặt cành cây khô ở bên cạnh ném vào đồng lửa.

Củi khô bốc cháy kêu tí tách, đốm lửa nhỏ bắn tung tóe.

Mạnh Lương Xuyên hừm một tiếng, dịch người nhường chỗ: “Trời vẫn chưa sáng, sao anh Trình đã ra ngoài rồi?”

Trình Mục Vân nhìn chằm chằm ngọn lửa, nhưng trên thực tế anh đang cảm nhận xung quanh.

Kể từ lúc sinh ra đời, anh đã đặt một chân vào cánh cửa địa ngục nên giác quan thứ sáu vô cùng nhạy bén. Vừa rồi ở trong lều bạt, vào thời khắc khiến Ôn Hàn đạt khoái cảm dưới ngón tay mình, còn anh cúi đầu hôn cô cuồng nhiệt, giác quan của anh vẫn không một chút buông lỏng.

Đây là một đêm nguy hiểm rình tập tứ phương, biến cố ập đến trước khi trời sáng.

Lần này, Ôn Hàn thật sự chìm vào giấc ngủ. Cô nhắm mắt, toàn thân như bị đẩy xuống xoáy nước.

Cô rất mệt mỏi, đầu óc văng vất đến mức không còn tỉnh táo.

Nhưng dường như không bao lâu sau, cô bị đánh thức bởi tiếng thét kinh hoàng. Ôn Hàn lập tức ngồi dậy, nhận ra đây không phải giấc mộng. Cô liền cài cúc quần áo, từ túi ngủ bỏ ra ngoài, ra khỏi lều bạt.

Bên đồng lửa không một người, nhưng Ôn Hàn nhìn thấy nhiều người ôm đầu, ngồi xổm bên cạnh lều bạt theo tiếng quát của Trình Mục Vân. Trình Mục Vân cầm cây súng trường nhỏ mà anh đem theo, nấp sau tảng đá lớn: “Mấy người đàn ông mau đi lấy súng.” Ngữ khí của anh lạnh lùng và nghiêm nghị. Nói xong, anh nhặt một hòn đá ném về vị trí của hướng dẫn viên.

Nơi đó đều là súng do hướng dẫn viên mang theo để phòng thân theo thông lệ, số lượng không nhiều bằng của Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên.

Nghe tiếng quát của anh, đám đàn ông đều do dự. Họ muốn đứng dậy nhưng bị sự ngập ngừng của họ ngăn cản. Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên nhả đạn về khu rừng rậm phía sau tảng đá lớn. Tiếng súng không ngừng rít lên trong đêm tối yên tĩnh.

“Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt.” Mạnh Lương Xuyên nhếch miệng, nhổ một miếng nước bọt, bắn liên tục ba phát đạn.

Lời nói của anh ta hoàn toàn thật lòng.

Một hướng dẫn viên đã bị trúng đạn. Còn một hướng dẫn viên, Trình Mục Vân và anh ta, tổng cộng mới là ba người có sức chiến đấu.

Không biết... đối phương có bao nhiêu tên?

Trong bóng tối chỉ còn lại tiếng súng, tiếng mắng chửi và tiếng khóc than.

Ôn Hàn ở gần chỗ Trình Mục Vân. Nghe những lời đó, tuy bị nỗi sợ hãi xâm chiếm toàn thân nhưng cô vẫn từ từ bò đến bên Trình Mục Vân, cất giọng run run: “Tôi... tôi có thể không?”

Cô không hiểu đang xảy ra chuyện gì, nhưng tiềm thức báo cho cô biết, cô không thể sợ hãi, bằng không chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Trình Mục Vân chau mày, trong đôi mắt đan phượng của anh chỉ có bóng đêm. Vừa rồi anh nghe thấy có người tiến lại gần, khước mắt đã nhìn Ôn Hàn. Anh không nói một lời, đưa khẩu súng lục thao tác đơn giản của mình cho cô.

Sau đó anh ra hiệu Ôn Hàn, học anh cách sử dụng.

Ôn Hàn giơ tay nhận khẩu súng. Nó nặng hơn cô tưởng rất nhiều.

Sau đó, cô dựa vào cảm giác của mình, nhắm đầu súng về nơi xa.

Thật ra Ôn Hàn chẳng nhìn thấy bất cứ người nào. Cô không phải là Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên, chưa thể thích ứng với cuộc chiến trong đêm tối.

Ôn Hàn cũng không biết cô cầm súng liệu có tác dụng gì? Tuy nhiên, chính sự chủ động của cô đã khích lệ đám du khách nam. Đôi ba người chạy đến nhặt súng. Nhưng vừa mới có người cầm súng đứng dậy, muốn tìm nơi ẩn nấp, anh ta đột nhiên kêu một tiếng, ngã xuống đất.

Ôn Hàn nghe thấy Trình Mục Vân lẩm bẩm câu gì đó bằng tiếng Nga. Cô chú ý lắng nghe, hóa ra anh vừa giơ súng đề phòng vừa hát lẩm nhẩm. Anh dùng giọng điệu vô cùng lạnh lùng thể hiện chính bài hát thu hút sự chú ý của cô trong đêm lằng mằng hôm nào.

“Chúng đến rồi!” Mạnh Lương Xuyên đột nhiên kêu to một tiếng: “Nhìn thấy bóng người là bắn ngay, đừng quan tâm đến chuyện khác.”

Anh ta và Trình Mục Vân không ngừng lên đạn.

Phía đối diện đột nhiên xuất hiện mười mấy bóng người. Ôn Hàn bị chấn động bởi cảnh tượng trước mắt, trái tim cô co rút mạnh. Cô dựa sát vào người Trình Mục Vân, bàn tay run run cũng lên nòng súng.

Sức giật mạnh khiến báng súng đập vào gan bàn tay của cô.

Cũng chẳng biết có ai bị bắn trúng, không gian chỉ còn lại tiếng súng trong giây lát. Tiếng súng phát ra từ phía đối phương và nhóm du khách. Những người đàn ông bỗng đứng nổi cơn điên, tất cả đều nhặt súng, bắt đầu nổ súng loạn xạ, bất kể có biết sử dụng hay không. Dù bắn loạn xạ nhưng người đông vẫn có uy lực hơn hai tay súng thần.

Mười mấy bóng hình ở phía đối diện có người ngã vật xuống đất, cũng có kẻ nằm rạp xuống tránh đạn.

Ôn Hàn không nhìn thấy bất cứ bóng hình nào. Cô nhắm mắt tìm kiếm trong đêm tối. Nhưng vào đúng giây phút cô lơ là, đột nhiên có một bóng đen lao đến. Ôn Hàn giật mình kêu một tiếng, lập tức bóp cò.

Nhưng một búp nhè đã vang lên. Ôn Hàn cảm thấy bờ vai đau nhói, cô đã bị trúng đạn.

Vào thời khắc đó, từ sau lưng Ôn Hàn có một bóng đen lao ra, đụng mạnh vào bóng đen ở phía đối diện. Tiếp theo, hai bóng đen lăn xuống con dốc, lăn tới gần đồng lửa. Hai bóng đen tấn công vào chỗ hiểm trên thân thể đối phương, vật lộn chẳng khác nào người man di mọi rợ. Ôn Hàn ôm vai mình, đau đến mức tầm mắt mờ dần. Tuy nhiên, cô vẫn nhìn chăm chăm hai người đang đánh nhau ở phía xa xa.

Bóng đèn ngày càng nhiều, ý thức của Ôn Hàn cũng ngày càng rõ ràng.

Sau đó cô nhìn thấy một người cầm dao đâm mạnh vào người kia.

Trước mắt tối sầm, Ôn Hàn hoàn toàn mất đi tri giác.

Đau quá. Đầu đầu cũng toàn là máu, cộng thêm mùi nhức mũi.

Bờ vai ngày càng đau đớn, Ôn Hàn nghiêng rằng, dù cố gắng đến mức nào cô cũng không chịu nổi. Nước mắt chảy dài trên gò má, cô dần dần tỉnh lại từ trong cơn đau to lớn, cảnh vật trước mắt mơ hồ.

“Ôn Hàn.” Một giọng đàn ông nói nhỏ bên tai cô: “Tôi giúp em xử lý vết thương.”

Trên người Trình Mục Vân dính đầy máu, tuy nhiên đều là máu của người khác và máu của Ôn Hàn.

Anh đặt Ôn Hàn lên đùi mình, ngồi bên cạnh đồng lửa đã gần tàn, dưới ánh nắng sớm mai, xử lý vết thương cho cô.

Những kẻ bất ngờ tấn công đã rút lui. Đám du khách sợ chết khiếp, tất cả tụ tập xung quanh đồng lửa, như thể đối với bọn họ, chỉ có hai người đàn ông và hướng dẫn viên mới là chỗ dựa đáng tin cậy.

Không ai dám nhìn xác chết ở bên ngoài khu vực cắm trại.

Càng không ai dám tiến lại gần thi thể ở trong khu vực cắm trại. Vừa rồi Trình Mục Vân đã đâm trúng tim hắn. Lúc anh lao đảo đứng dậy, tất cả mọi người chứng kiến cảnh tượng đó đều vô cùng sợ hãi.

Cuộc chiến đẫm máu ở cự ly gần bao giờ cũng đáng sợ hơn độ sùng từ phía xa, bởi vì nó kích thích cảm quan và trái tim mỗi con người.

Người bình thường dễ bị suy sụp tinh thần khi chứng kiến cảnh tượng ghê rợn vừa rồi.

“Theo tôi, nên lấy...”

“Suyt.” Trình Mục Vân cắt ngang lời Mạnh Lương Xuyên.

Chứng kiến nửa thân trên của Ôn Hàn đầy máu, sắc mặt Vương Văn Hạo tái nhợt. Anh ta rất lo lắng và xót xa nhưng chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn. Anh ta không thể để lộ bản thân quen thuộc với việc xử lý vết thương đạn bắn nên đành đứng bên cạnh nhìn Trình Mục Vân ôm Ôn Hàn.

Tầm nhìn của Ôn Hàn rất mơ hồ, cô chỉ lơ mơ nhận ra, người đang ôm cô là Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân đưa mắt ra hiệu Mạnh Lương Xuyên rồi lại nhìn chai rượu bên cạnh đồng lửa. Mạnh Lương Xuyên đi lấy chai rượu đưa cho anh.

“Em yêu...” Trình Mục Vân ghé sát miệng vào tai Ôn Hàn, nói thì thầm bằng tiếng Nga như nói với người tình: “Lần đầu tiên tôi gặp em, lúc em chấp hai tay trước ngực, hai ngón trỏ của em vô ý thức cọ nhẹ vào nhau. Em biết không? Cử chỉ của em là muốn thu hút sự chú ý của tôi...” Anh rút con dao dính đầy máu trên người, đổ rượu vào lưỡi dao: “Tôi có khả năng quan sát rất tốt, tốt đến mức nhất cử nhất động của bất cứ người nào, bao gồm cả hơi thở nhẹ hay nặng, tôi cũng có hứng thú quan sát và phân tích...”

Rượu dần dần rửa sạch vết máu trên lưỡi dao.

Màu đỏ tươi biến mất, chỉ còn lại màu trắng bạc, trông đặc biệt lạnh lẽo dưới ánh nắng của buổi sớm tinh mơ.

Ôn Hàn yên lặng nghe anh nói chuyện. Cô chau mày, cố gắng chống lại nỗi đau trên vai.

Câu nói của Trình Mục Vân như một lời dẫn, thu hút sự chú ý của Ôn Hàn, bởi vì đó cũng là điều cô hiểu kỳ và muốn nghe. Lời phân tích mổ xẻ của anh, bất kể là thật hay giả, cũng có tác dụng thu hút cô.

“Tất nhiên, tôi không phải vì điều đó mới nảy sinh hứng thú với em. Tôi từng nói... kể từ lúc gặp em, tôi đã có khao khát mãnh liệt, muốn tiến lại gần em, hôn em, vuốt ve em...”

Trình Mục Vân xoay chuôi dao, để mũi dao hướng xuống đầu vai Ôn Hàn.

Áo sơ mi trên vai cô đã bị xé toang. Hình vẽ bông hoa sen trên cánh tay dính đầy máu trông rất đáng sợ.

Khoé mắt Trình Mục Vân có thể nhìn thấy, mũi dao đã nhằm trúng vị trí có đầu đạn.

“... Và cùng em ái ân.”

Anh đột ngột đâm mũi dao xuống. Cảm giác mũi dao chạm vào đầu đạn, Trình Mục Vân khoét sâu vào da thịt một cách thành thạo, gẩy đầu đạn ra ngoài. Ôn Hàn đau đến mức trước mắt tối sầm. Cô hét lên một tiếng rồi cắn chặt môi, toàn thân có cảm giác như sắp lìa đời.

Đầu đạn rơi xuống đất.

Trình Mục Vân bóp cầm Ôn Hàn, cắn mạnh môi cô, cương quyết dùng đầu lưỡi ngăn cản hành động tự ngược đãi bản thân của cô. Anh nhanh chóng thò đầu lưỡi vào khoang miệng Ôn Hàn, cuốn lấy đầu lưỡi của cô đưa sang miệng mình quần quýt triền miên. Ôn Hàn chỉ cảm thấy xung quanh đều là mùi máu tanh, toàn thân cô tê liệt, ngay cả nụ hôn này, ban đầu cô cũng không có cảm giác.

Khi Trình Mục Vân thọc sâu lưỡi vào cổ họng Ôn Hàn, đồng thời đổ rượu lên vai cô để khử trùng, cô đột nhiên cảm thấy trong cơ thể có thứ gì đó nổ tung, đốn đau nhứt chìm toàn thân, linh hồn phảng phất rời khỏi cơ thể.

Nước mắt không ngừng tuôn ra như suối. Tầm mắt của cô mờ mịt, cô chỉ biết đón nhận nụ hôn của anh một cách bất lực.

Khi đau đớn vượt qua giới hạn của sức chịu đựng, tất cả đều trở nên mơ hồ. Chỉ có dự vọng của người đàn ông là chân thực.

Trình Mục Vân không ngừng hôn Ôn Hàn, anh giơ tay ra hiệu Mạnh Lương Xuyên bôi thuốc và băng bó vết thương cho cô. Về mặt của Mạnh Lương Xuyên đầy ý vị sâu xa, anh ta nhanh chóng xử lý vết thương, động tác hết sức chuyên nghiệp. Cuối cùng, Ôn Hàn lịm đi vì đau đớn, còn ánh mắt của Vương Văn Hạo như muốn giết người.

Mạnh Lương Xuyên nhướn mày, cảm thấy thú vị.

Từ hôm qua anh ta đã có cảm giác, cô gái này tương đối đặc biệt. Nửa đêm phát hiện cô bất bình thường, bởi vì cô cùng Trình Mục Vân chui vào một lều bạt. Không ngờ đến trận độ sùng sảng sớm ngày hôm nay, cô gái lại càng lạ thường, bởi đối tượng mà Trình Mục Vân nhắm tới cứ nhìn chăm chăm cô như vật sở hữu cá nhân...

Hừm, quả là thú vị. Mạnh Lương Xuyên ho khê một tiếng.

Đây là cuộc đột kích hết sức bất ngờ, ngay cả hướng dẫn viên cũng không giải thích nổi tại sao bọn họ lại bị tấn công. Trong nhóm chỉ có ba người biết rõ nguyên nhân, đối phương vì Vương Văn Hạo mới nửa đêm mò đến nơi này. Tuy nhiên, có lẽ chỉ mình Vương Văn Hạo mới biết rõ mục đích cụ thể của bọn chúng.

Ôn Hàn được đưa vào lều bạt lớn nhất, bên trong dựng tạm một cái giường đơn giản cho cô.

Du khách nam bị thương cũng nằm ở lều bạt lớn này, một tấm rèm được giăng ở giữa hai người.

Khi Ôn Hàn tỉnh lại, Agassi ở bên cạnh chăm sóc cô. Cô ta nói nhỏ với cô, bây giờ mọi người tạm thời ở lại nơi này nghỉ ngơi. Hướng dẫn viên bị thương nhẹ định quay về gọi những người từng làm lính đánh thuê tới đây, bảo vệ du khách tới nơi an toàn... Sau một hồi suy đi tính lại, anh ta không dám một mình rời khỏi nơi này, sợ đụng phải đám người đó.

Cuối cùng, mọi người quyết định đều ở lại đây chờ đợi, bởi vì cách vài ngày sẽ có người bản xứ đi tuần, dọn dẹp những nơi du khách thường ghé qua.

Cổ họng Ôn Hàn khô rát, toàn thân nóng ran, đầu óc choáng váng, nhưng cô vẫn nhớ đến Trình Mục Vân.

Cô nhớ tới cảnh anh xông ra bảo vệ cô và vật lộn với đối phương, cảnh anh quỳn rũ cô để lấy viên đạn. Ôn Hàn ho khê hai tiếng, vừa định mở miệng, Agassi đã nhắc đến anh: “Ôn Hàn, sao người ấy lại hôn cậu? Tình huống lúc đó rất đáng sợ. Đến giờ tớ vẫn nghĩ không thông, sao anh ta tự dưng có hứng thú với cậu. Vương Văn Hạo rất tức giận, thật sự không biết lúc trở về, cậu phải đối diện với Vương Văn Hạo thế nào...” Agassi vẫn chưa hết kinh hoàng: “Tại sao lại bị tấn công, nơi này đáng sợ quá, chúng ta mau quay về thôi.”

Agassi nói không ngừng nghỉ. Ôn Hàn động dậy người một cách khó nhọc, cô cảm thấy xương cốt rã rời.

Đến buổi tối, Ôn Hàn chỉ ăn một chút đồ bởi cô nuốt không trôi. Trình Mục Vân vào lều bặt một cách thoải mái. Anh cho cô uống thuốc kháng sinh và thay băng bôi thuốc lên vết thương.

Ôn Hàn nhìn anh.

Nỗi đau trên vai cô giảm đi nhiều, đó là tác dụng của thuốc tê bôi lên vết thương.

Người đàn ông này rất nguy hiểm.

Sáng sớm ngày hôm nay, chứng kiến bộ dạng cầm súng và sử dụng dao của anh, cô biết anh không phải là người đàn ông bình thường. Thậm chí lai lịch của anh phức tạp gấp trăm ngàn lần so với sự tưởng tượng của cô.

Cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi theo bản năng. Tuy nhiên từ trong tiềm thức, cô cũng cho rằng, anh nhất định sẽ không làm cô tổn thương.

“Sao em nhìn tôi như vậy? Em sợ rồi à?” Trình Mục Vân cười khê.

Cổ họng Ôn Hàn đau rát, cô cố cất giọng khản đặc, hỏi anh: “Anh... người đó...”

“Chết rồi.” Trình Mục Vân lên tiếng: “Không phải hấn toi mạng thì tôi tiêu đời. Bây giờ tôi vẫn còn sống, có nghĩa hấn đã chết.”

Lòng Ôn Hàn trĩu nặng, toàn thân cô run bần bật theo phản xạ có điều kiện.

“Nếu không có tôi, em đã bị hấn bắn chết. Do đó em không cần xót xa cho cái chết của hấn. Em có thể coi đây là ”trùng phạt đúng tội“.”

Anh hiểu rõ cô đến từ thế giới bình thường nên tâm trạng của cô tương đối bi quan. Vậy mà anh vẫn mở miệng dạy bảo cô.

Trình Mục Vân vừa nói vừa tháo đôi giày nhà binh nặng nề, nằm nghiêng xuống bên cạnh Ôn Hàn. Bởi vì một bên vai bị đau, cô cũng chỉ có thể nằm nghiêng, vừa vặn chừa một chỗ trống cho anh.

Trình Mục Vân gơ tay ôm cô: “Tôi cũng sẽ giống người đó, âm thầm chết ở một nơi nào đó mà chẳng ai hay biết... Nếu tôi gặp em muộn vài năm hay sớm vài năm thì sẽ đơn giản hơn nhiều...” Anh không nói tiếp mà chuyển đề tài khác: “Hôm em gặp tôi lần đầu, có một vị Lạt ma già nói với tôi: ”Mộng dài ai sớm tỉnh. Đời ta, ta biết ta“. Ông cho biết, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều là ảo mộng.” Giọng nói của Trình Mục Vân nhàn nhạt, giống mùi hương vương vấn quanh trái tim: “Lúc đó tôi không bảo với ông ta, điều ông ta nói không hện mà trùng hợp với Kinh Kim Cang của Phật giáo người Hán. Kinh Kim Cang cho biết ”Tất cả pháp hữu vi đều như giấc mộng, như bọt nước, như cái bóng“. Mọi thứ trên thế gian này chỉ là mộng ảo, chúng ta không cần cố chấp.”

Trình Mục Vân vừa lẩm bẫm vừa vuốt ve thân thể của cô: “Nếu dự vọng của tôi đối em chỉ là ảo mộng, vậy thì tâm tư của tôi bây giờ là gì?”

Đây đúng là mệnh đề kỳ lạ, bởi vì anh chưa bao giờ muốn chiếm hữu một người phụ nữ đến vậy.

Điều này thật sự thú vị.

Bàn tay anh sờ lên ngực cô theo thói quen, miệng áp vào làn da để lộ ra bên ngoài trên lưng cô, cảm nhận nhiệt độ cơ thể của cô, sau đó ôm cả người cô vào lòng.

Tất nhiên, anh tránh đụng chạm đến vết thương trên vai Ôn Hàn.

Ôn Hàn cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Cô chẳng để ý đến chuyện du khách nam bị thương nằm ở bên kia tấm rèm nghe thấy điều gì. Đầu óc cô nặng trĩu như muốn chìm vào giấc ngủ.

Hai con người đã quen thuộc cơ thể của nhau, dựa dẫm vào nhau trong trạng thái tinh thần và thể xác mệt mỏi rã rời. Họ có cảm giác an toàn khi chạm vào làn da và nhiệt độ của đối phương.

10. Chương 9: Khi Yêu Ma Gặp Quỷ Quái (3)

Ngủ đến nửa đêm, Trình Mục Vân từ từ thu tay về.

Ôn Hàn vốn ngủ không yên giấc. Khi bàn tay anh rời khỏi eo cô, để lại sự trống trải giá lạnh, cô liền giật mình tỉnh dậy.

Vào giây phút thức giấc, Ôn Hàn có cảm giác như đang trong giấc mộng, tất cả hình như chỉ là mơ, cô đang ngủ bên cửa sổ nhỏ ấm áp, ánh nắng ban mai chiếu lên làn da của cô... Đáng tiếc, khi thức dậy, Ôn Hàn lại rơi vào cơn đau kịch liệt xuất phát từ bờ vai. Thuốc tê Trình Mục Vân bôi lên vai cô đã bắt đầu mất hiệu lực. Nỗi đau đốn như trăm biển vạn hóa.

Vào thời khắc này, nỗi đau tựa như bị ngọn lửa thiêu sống.

“Tôi vẫn chưa hỏi tuổi của em.” Trình Mục Vân đột nhiên mở miệng.

“Em vừa tròn hai mươi tuổi vào tháng trước.”

“Đúng như tôi dự đoán.” Giọng nói của anh rất nhẹ, thì thầm bên tai cô: “Hôm qua nhất định là lần đầu tiên trong đời em cầm súng.”

Ôn Hàn “ừ” một tiếng.

“Lần đầu tiên trúng đạn?”

Ôn Hàn ngậy ra: “Từ trước đến nay em luôn sống ở Moscow, cùng từng chứng kiến xã hội đen độn độ ở cự ly gần. Đó là chợ của người Hoa, có người cầm súng, nhưng không ai nổ súng...”

Trình Mục Vân cười khê, cắt ngang lời cô: “Cảm giác thế nào?”

“... Em muốn nhanh chóng quay về.”

“Em muốn về Moscow rồi?” Trình Mục Vân bỗng dừng trầm mặc, tựa hồ hồi tưởng lại thành phố anh rời xa đã lâu: “Tôi nghe nói hành trình của bọn em từ biên giới Nepal vào Tây Tạng, sau đó từ Trung Quốc quay về Moscow?”

Ôn Hàn hơi ngạc nhiên, nhưng cô nghĩ, có lẽ Agassi hay Vương Văn Hạo từng nhắc qua với anh trong lúc trò chuyện. Mấy ngày này anh có vẻ thân thiết với bạn bè của cô, tìm hiểu những chuyện này cũng không khó.

Hơn nữa, hành trình du lịch của bọn họ đâu phải là bí mật quân sự.

Trong lều bạt chất một đồng vật phẩm thiết yếu, do hướng dẫn viên vận chuyển đến đây từ trước, chuẩn bị cho buổi cắm trại ngoài trời vào tối hôm qua. Trong đó còn có mấy cái hòm, không rõ đựng thứ gì, bây giờ đặt ở vị trí trung tâm lều bạt.

Cộng thêm tấm rèm căng ở giữa, vừa vặn ngăn cách hai người và du khách nam bị thương. Tuy nhiên chỉ là ngăn cách tầm nhìn mà thôi, Ôn Hàn tin anh ta vẫn nghe thấy lời nói của bọn cô. Vì vậy, cô cố gắng hạ thấp giọng nói. Người đàn ông nằm bên cạnh đột nhiên có hứng thú tán gẫu. Ôn Hàn chưa bao giờ nảy sinh ý nghĩ sẽ cùng anh nằm trên một chiếc giường trò chuyện về cuộc sống thường ngày. Từ chuyện chuyên ngành đại học đến bố mẹ nuôi của cô, Trình Mục Vân dường như đều có hứng thú lắng nghe. Sau khi cô kể xong, anh lại đặt ra câu hỏi mới.

“Khoa toán ư? Ngành toán có thể làm gì?” Trình Mục Vân tỏ ra đặc biệt có hứng thú với chuyên ngành của Ôn Hàn: “Công việc nhẹ nhàng và không nguy hiểm mà tôi nghĩ tới chỉ có nghề giáo viên, nghe qua là một nghề không tồi.”

Người đàn ông bên cạnh cô dường như sinh ra không phải để nhắc đến những đề tài này.

Lúc trò chuyện với anh, Ôn Hàn có cảm giác rất không ăn nhập. Giống như anh có thể trò chuyện với bạn về súng ống, về tôn giáo tín ngưỡng của Nepal, thậm chí bàn về hookah, về Henna tutto... Nhưng khi anh

nhắc đến đề tài về cuộc sống thường ngày như công việc học tập, bạn sẽ có cảm giác thật ra anh không biết nhiều về lĩnh vực này.

“Anh đang cố tình tìm đề tài nói chuyện với em phải không?” Cô không nhin được, chủ động kết thúc cuộc trò chuyện.

“Tôi ư?” Trình Mục Vân chống tay lên má nhìn cô: “Tôi cảm thấy thật sự thú vị.”

“Thú vị? Lẽ nào từ trước đến nay anh không cần đi học? Không cần làm việc?”

“Làm việc?” Trình Mục Vân ngẫm nghĩ, hơi thu cằm, cúi đầu trả lời: “Tôi nghĩ chắc tôi cũng cần công việc, chỉ là công việc của tôi nguy hiểm hơn nghề nghiệp tương lai của em mà thôi.”

Nếu là từ ngày hôm qua trở về trước, Ôn Hàn sẽ cho rằng người đàn ông này cố tình làm ra vẻ huyền bí.

Nhưng bây giờ...

Cô nhướn mắt nhìn anh, anh cụp mi đối mắt cô.

“Anh...”

“Sau này đứng trên bục giảng trước lũ trẻ nhỏ, liệu em có kể cho chúng nghe về khoảng thời gian ở Nepal?” Trình Mục Vân mở miệng trước, anh cọ nhẹ trán mình vào trán Ôn Hàn, dùng câu hỏi đánh lạc hướng sự truy vấn của cô: “Em có kể chuyện em thân mật với một người đàn ông ở trong phòng giặt đồ, kể chuyện em bị một người đàn ông lột sạch quần áo để vẽ Henna trong nhà nghỉ tồi tàn, kể chuyện em trải qua cuộc độ súng bên bờ sông Trisuli, kể chuyện em từng bị trúng đạn, sau đó được một người đàn ông đích thân dùng mũi dao lấy đầu đạn ra ngoài...”

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve lông mi của Ôn Hàn, di chuyển xuống dưới, từ sống mũi đến miệng cô. Trình Mục Vân cúi đầu trao cho Ôn Hàn một nụ hôn dịu dàng chưa từng thấy kể từ khi hai người quen biết. Người đàn ông này tỏ thái độ dịu dàng, đúng là muốn lấy mạng người khác.

“Ngủ ngon, em yêu.” Lời nói của anh thoát ra từ đầu lưỡi, đi thẳng vào trái tim cô.

Trình Mục Vân xuống giường, đi giày. Ôn Hàn đột ngột kéo tay anh. Lúc anh quay đầu, cô lập tức buông tay. Cô bất chợt nhớ ra toàn thân mình dính đầy máu nên muốn thay áo. Rơi vào tình cảnh này, cô buộc phải nhờ đến sự giúp đỡ của người khác.

Nhưng khi kéo tay Trình Mục Vân, cô mới phát giác bản thân không nghĩ đến Agassi mà nghĩ đến anh trước tiên.

“Em muốn nói gì?” Trình Mục Vân đứng thẳng người bên cạnh giường.

“Trong ba lô của em có áo sơ mi sạch.” Ôn Hàn nói nhỏ: “Phiền anh giúp em thay áo.”

Trình Mục Vân không nói một lời. Anh lấy chiếc ba lô đặt ở cuối giường, tìm một cái áo màu đen. Anh cởi áo sơ mi bẩn trên người Ôn Hàn, lại giúp cô kiểm tra vết thương, cuối cùng mới mặc áo sạch vào người cô.

Khi Trình Mục Vân ra khỏi lều bạt, gần như không có mấy du khách ngủ ở trong các lều bạt, mà bọn họ ngồi ngoài lều bạt với bộ dạng mệt mỏi và căng thẳng. Bọn họ đều tránh đồng lửa ở trung tâm khu cắm trại, bởi người nào cũng cho rằng vị trí bên đồng lửa là nguy hiểm nhất, bởi vì đó là nơi có ánh sáng duy nhất trong đêm đen.

Mạnh Lương Xuyên cũng ngồi hút thuốc sau một tảng đá tối mờ mờ.

Đồng lửa lập lòe, Trình Mục Vân đảo mắt tìm kiếm anh ta rồi tiến lại gần. Anh ngồi xuống cạnh anh ta, tựa người vào tảng đá.

“Chịu ra ngoài rồi à?” Mạnh Lương Xuyên cười cười.

Trình Mục Vân: “Tôi đã nghe thấy tín hiệu của anh. Theo dõi Vương Văn Hạo mấy tiếng đồng hồ, anh để mất dấu anh ta hay cùng anh ta quay về đây?”

Mạnh Lương Xuyên cười khê, gí mẩu thuốc vào tảng đá: “Tôi theo anh ta về đây. Tuy nhiên, tôi ngày càng có cảm giác vụ này hết sức kỳ quặc.”

“Hả?” Trình Mục Vân hỏi nhỏ: “Kỳ quặc ở điểm nào?”

“Cảm giác, hoàn toàn là giác quan thứ sáu.”

Trình Mục Vân không đáp lời.

Trước sự thần nhiên của anh, Mạnh Lương Xuyên đột nhiên cảm thấy câu nói vừa rồi giống cách nói của đàn bà. Anh ta hơi ngượng ngập, ho khan một tiếng: “Không ngờ ông chủ Trình phong lưu như vậy, muốn chiếm hàng của người ta, còn không tha cho người phụ nữ của đối phương.” Đây cũng là một nguyên nhân Mạnh Lương Xuyên cảm thấy kỳ quặc. Bởi ngay từ đầu, Trình Mục Vân không hề bận tâm đến điều này.

Về lý mà nói, mục tiêu của bọn họ là cướp “món hàng” đặc biệt trong lúc Vương Văn Hạo trao đổi hàng. Vậy thì Trình Mục Vân không nên động chạm đến người phụ nữ của Vương Văn Hạo, không nên để anh ta dè chừng mới đúng.

Nhưng ông chủ Trình này hình như thích làm điều trái ngược, còn thần nhiên thân mật với cô gái kia trước mặt Vương Văn Hạo.

Thần nhiên đến mức Mạnh Lương Xuyên cảm thấy, đằng sau hình như có ẩn tình khác.

“Lẽ nào sau khi chúng ta cướp hàng, anh cũng nhân tiện dẫn cô gái đó đi?” Mạnh Lương Xuyên tiếp tục thăm dò.

“Cô gái đó?” Trình Mục Vân đan hai tay vào nhau đặt ra sau gáy: “Phụ nữ gặp tôi vào hai năm trước có thể một bước lên trời. Bây giờ phụ nữ mà đi theo tôi...” Anh cười khẽ một tiếng: “Sẽ phải đổi mặt với cuộc sống bấp bênh nguy hiểm, có khả năng bị giết chết bất cứ lúc nào, hoặc trở thành điểm yếu để đối lấy cái đầu của tôi.”

Anh ngược nhìn bầu trời. Trên trời không một vì sao. Mùa này ở Nepal, thời tiết tệ đến mức khiến con người bực bội.

Buổi chiều ngày hôm sau, Ôn Hàn bị Agassi đánh thức.

Miệng vết thương vẫn còn đau giống như bị xát muối vậy. Cô cố gắng dùng chút bột để làm bớt đi sự ẩm ướt nơi mái tóc, “Chúng ta chuẩn bị hủy bỏ hành trình, quay trở về Thamel.” Agassi đưa cho cô chiếc lược, nhún mày nhắc nhở cô, “Trở về hãy tắm rửa sạch sẽ rồi tính tiếp. Bây giờ đừng cho người đàn ông nào tới gần cậu, mùi vị tỏa ra từ người cậu có chút... có mùi rượu rất nồng.”

Cổ họng Ôn Hàn vẫn đau rát, xoay người đi tìm ấm nước, che giấu hai má hơi đỏ lên bởi vì cô không thể thẳng thắn nói rõ chuyện tối qua với người bạn thân của mình. Tối hôm qua, người đàn ông đó ở trong lều trại dùng hai hay ba tiếng đồng hồ gì đó để giúp cô lau cơ thể từ trên xuống dưới rất nhiều lần.

(Đoạn tiếp theo đây chưa được edit, nên các bạn đọc tạm convert để hiểu ý chính thôi nhé.)

Hai người rời đi, bên ngoài chính náo nhiệt.

Có cái đội màu đỏ mũ che nắng màu trắng quần dài cô gái, hai chân bắt chéo ngồi ở trúc ghế, đưa lưng về phía bọn họ, tự cấp này bị cắn thương nhân chích, thuận tiện dặn dò, muốn ở phần hồi thêm đều, hoặc là về nước sau, tiếp tục chích ngừa. Nàng làm cho Mạnh Lương Xuyên thay mình kiểm kê nhân số, Mạnh Lương Xuyên vừa vặn thấy được đi ra Ôn Hàn: “Nga, đối, còn có một cái.”

Mạnh Lương Xuyên đối Ôn Hàn đánh cái vang chỉ.

Cô gái ẩn chính mình mũ, hồi đầu, nhìn đến Ôn Hàn, trong ánh mắt có cái gì chợt lóe mà qua, nhiệt tình “Hải” thanh: “Là người a?”

Là nàng? Ôn Hàn có chút phát mộng, còn có loại kỳ quái cảm xúc đặt ở ngực. Nàng vừa rồi còn thực lo lắng làm cho chính mình sắc mặt đỏ, mau ra đây đối hân biểu đạt cảm tạ, hiện tại, này đó cảm xúc toàn tiêu thất. Trước mắt chỉ còn lại có lúc ban đầu nhìn thấy này cô gái khi, nàng quần áo bị Trình Mục Vân xé rách rách nát, chặt vật dùng áo choàng bọc chính mình nửa người trên, ở hân ngón tay khinh xao khung cửa thanh âm của, còn có này cô gái sung sướng tiếng cười lý chạy trốn chết trường hợp.

Này cô gái.....

Ngắn ngủn vài ngày, nàng cơ hồ muốn quên.

Đây là Trình Mục Vân trong miệng theo như lời, lão bản nương giới thiệu cho hắn đặc thù phục vụ, làm cho hắn một đêm vui thích cô gái. Hiện tại xuất hiện ở nơi này.

Ôn Hàn sắc mặt trắng bệch, hàm hồ ứng tiếng, ở Agassi tò mò truy vấn hạ, qua loa giải thích chính mình cùng này cô gái ở thêm mãi đức đều kia gian tiểu trong lữ điểm từng có gặp mặt một lần. Nàng đi qua đi, tận lực tự nhiên ngồi ở cô gái bên người, tùy ý nàng cấp chính mình tiêm vào vắc-xin phòng bệnh.

Này tình hình phải có nhiều xấu hổ, còn có nhiều xấu hổ.

Mà Trình Mục Vân vừa mới không ở doanh.

Toàn bộ buổi chiều, Ôn Hàn đều nhìn này cô gái giống thiên sứ bình thường, vì bị thương nhân một lần nữa xử lý miệng vết thương, đối mỗi người đều vẻ mặt ôn hoà. Nàng đáy lòng cuộn cuộn cảm xúc thực xa lạ, thực không thoải mái, thậm chí tưởng, một lần nữa trở lại lều trại đi mê đầu ngủ nhiều.

“Rất quý,” Rum ở Ôn Hàn bên người nói thầm, oán giận dẫn đường mượn đến kiệu phu có bao nhiêu sang quý, “Chúng ta là chống lại đạo săn giã du khách, hắn là đạt được khách nhân vậy khoản đãi, nhưng này giá quả thực là ở đối đãi địch nhân.”

Vương Văn Hạo đổ không lo lắng nơi này, thủy chung ở cố nhìn mọi người hành lý.

“Vương Văn Hạo thật là một rất kiên nhẫn nhân,” Agassi thấp giọng nói, “Người xem, hắn không chỉ đang nhìn chúng ta, còn tại kiểm tra cái khác du khách hành lý hay không trang thỏa đáng.”

Kia vài cái thủ hồ binh lính lưng súng sẵn, ở trong rừng cây thu thập đêm qua bị cắn chết chó săn. Ôn Hàn nhìn đến có một, nghe răng trợn mắt nói xong cái gì, ánh mắt hung hãn, làm cho người ta không rét mà run.

Có lẽ là hàng năm cùng này đó đạo săn giã giao phong, loại này thủy chung ở trong chiến đấu tàn nhẫn, đã sớm thực cốt nhập tủy.

Nàng không hiểu đã nghĩ đến Trình Mục Vân đêm qua cơ hồ đem nhất chích tàng ngao khảm thành hai đoạn sau, nhìn về phía chính mình ánh mắt, như là hàng năm ngâm ở máu đen lý, mới từ địa ngục hiện lên đến ác quỷ.

.....

Nàng xem bốn phía.

Hắn vẫn là không có trở lại, đã muốn trời tối.

Ai cũng chưa dự đoán được, Trình Mục Vân ở đêm khuya xuất hiện, còn mang theo hơn mười đầu voi trở về.

Nơi này rất nhiều voi đều là dùng để du lãm, cũng không thể mang đi ra ngoài làm cước lực. Ai cũng không biết hắn là như thế nào thu phục này đó. Này nam nhân, giống nhau không gì làm không được.

Ngồi ở đều tự trong lều tránh mưa du khách nhóm, đều hoan hô đứng lên, cười trao đổi, may mắn ngày mai không cần mạo vũ đi bộ.

Ôn Hàn không phải không có nghe đến hoan hô.

Khả năng ở đại trong lều, đối với còn không có thiêu khai siêu, ở cố gắng làm cho chính mình không cần di động. Ngồi ở chỗ này, cái kia cùng hắn từng có quá sương sớm tình duyên cô gái ngay tại này doanh, có lẽ..... Nàng riêng tới nơi này vì tái kiến hắn một mặt.

Lều trại ngoại, dẫn đường nhóm ở vội vàng an trí voi cùng đuổi tượng nhân.

Náo nhiệt, tiếng cười không dứt.

Ôn Hàn không chế không được tưởng đi xuống, cả một ngày nhìn cái kia cô gái, đối phương còn thường thường dùng tìm tòi nghiên cứu ánh mắt đến xem kỹ nàng. Giống như nàng rất rõ ràng, chính mình cũng là nữ nhân của hắn chỉ nhất.

Hắn hắc giầy xuất hiện ở nàng phía bên phải.

“Nếu người có thể buông tha cho nhìn chăm chăm cái kia bếp lò, dùng người cặp kia xinh đẹp ánh mắt xem ta liếc mắt một cái,” Thanh âm của hắn theo sau tới, bán ngồi xổm xuống thân mình, nhẹ giọng nói, “Đêm nay, ta liền ở tại chỗ này.”

Ôn Hàn tránh đi hắn.

“Làm sao vậy?” Hắn cười đến khinh mà gợi cảm.

Một tay theo nàng sau đầu vòng qua đi, đem của nàng mặt ấn hướng chính mình, lại cảm giác được nàng giấy dựa muốn tránh thoát động tác.

Hắn lại cười, cần thượng của nàng vành tai.

Ôn Hàn đồ hấp khẩu khí, sợ bị nhân nghe được, chỉ có thể nhỏ giọng giấy dựa: “Ta không nghĩ, ta sớm nói qua cho người đừng tới gần ta –” Không nghĩ ở vội vàng lữ trình trung hoà người sương sớm tình duyên, cũng không muốn nhìn người cùng nữ nhân khác cùng một chỗ.....

Khả nàng nói không nên lời.

Trình Mục Vân nhìn chăm chăm nàng.

Chậm rãi, vây khốn của nàng cái tay kia cánh tay từng khai.

Ôn Hàn thở phì phò, thương hoàng từ nhỏ trên cái băng né tránh, rút lui mấy bước.

Nàng ở vì cái kia cô gái mà ghen, khả nàng không dám thừa nhận, dù sao trước mặt này nam nhân cùng nàng mới nhận thức không vượt qua một trăm giờ.

Trình Mục Vân tay vịn mặt đất, đứng dậy, gương mặt một khắc đã muốn khôi phục như thường. Hắn im lặng cùng lều trại ngoại ồn ào tiếng mưa rơi có vẻ như thế đối lập, không hợp nhau.

Thân thể hắn bởi vì hai ngày đêm không có nghỉ ngơi, lại bởi vì quanh thân thương, thủy chung bị vây sốt cao trạng thái mà trở nên không quá linh hoạt, buổi chiều lại đi bộ lâu lắm.

Tóm lại, không quá nghe theo đầu óc chi phối.

Nhưng cũng không gây trở ngại hắn dùng cuối cùng kiên nhẫn cùng nàng nói chuyện.

“Ta ngày mai hội rời đi này chích đội ngũ.” Hắn mở miệng câu đầu tiên là cáo biệt.

“Ngày mai?” Nàng thốt ra.

“Đúng vậy, ngày mai. Ta sẽ trước tiên chấm dứt này đoạn tốt đẹp lộ trình,” Miệng hắn giác giờ lên một cái tiểu độ cong, “Chúc người cùng người bằng hữu kế tiếp ở Nepal ngoạn khoái trá.”

Ôn Hàn cũng không biết trả lời như thế nào.

Nàng không nghĩ tới là như vậy một câu.

Tuy rằng nàng biết, nàng cùng hắn gặp nhau thời gian thực đoản. Khả nàng không nghĩ tới phân biệt chính là ngày mai. Nàng vừa rồi thậm chí làm tốt hắn vừa muốn giống mấy ngày hôm trước vậy chuẩn bị, tưởng tốt lắm như thế nào ứng đối hắn.

Trình Mục Vân xoay người lao khởi chính mình vừa ném tới tiểu dược phẩm trên kệ ướt đầm áo khoác, thoáng hoạt động một chút vai phải, không nói được một lời rời đi đại trưởng.

Lều trại ngoại vũ càng lúc càng lớn.

Ở trên đất hội tụ thành từng đạo thủy câu, hắn màu đen giầy chậm rãi thang quá kia từng cái dòng nước, nhiều khai lều trại đàn, hướng về cách đó không xa tránh mưa bằng đi đến.

Này voi đều tụ tập dưới tàng cây tránh mưa, Mạnh Lương Xuyên cùng dẫn đường nhóm ở lâm thời đáp lên tránh mưa bằng hạ, thương lượng như thế nào làm cho người ta cùng bữa ăn đều có thể ở như thế mưa to hạ, thuận lợi rồi đi nơi này, nhiều mở đường thượng lún, đến kế tiếp địa điểm.

Vương Văn Hạo đã ở vũ bằng hạ, rất là nôn nóng, không ngừng lớn tiếng dùng tiếng Trung cùng Mạnh Lương Xuyên ở khắc khẩu cái gì. Vương Văn Hạo nhận thấy được phía sau có nhân đi vào tránh mưa bằng, hồi đầu xem là hấn, tức giận lại thoan vài cái độ cao, vừa rồi hấn tận mắt đến hấn đi vào Ôn Hàn ở đại lều trại, này nam nhân thể nhưng thu chính mình tiền, ở chính mình cảnh cáo hạ còn muốn tiếp cận chính mình nữ nhân –

“Người nói cho người, ngày mai ta sẽ đuổi việc ngươi! Đến kế tiếp địa điểm, ta cần mặt khác –” Vương Văn Hạo chưa nói xong, áo đã bị Trình Mục Vân chậm rãi nắm lấy. Hấn tới gần, xuyên thấu qua Vương Văn Hạo đặt tại trên sống mũi kia phó kính mắt, liếc mắt một cái vọng đến hấn linh hồn ở chỗ sâu trong: “Xem thật kỹ của ngươi hóa, ta cũng không dám cam đoan tiếp theo giây có thể hay không buông tha cho này trả thù lao, đem ngươi cùng chúng nó cùng nhau ném vào trong sông uy này cơ khát tiểu súc sinh. Ngươi có biết, Nepal chính phủ thực bảo hộ hoang đại động vật, chúng nó ăn ngươi cũng sẽ không có cái gì phiền toái.”

Mỗi một cái lời rất thấp, thấp đủ cho làm cho Mạnh Lương Xuyên đều nghe được cười chê.

Vương Văn Hạo giơ lên cao hai tay, hắc nghiêm mặt cầu hòa: “Hảo, hảo, tính ta không thể trêu vào các ngươi. Ngày mai ta cấp chừng các ngươi trả thù lao, hảo tụ hảo tán.”

Áy náy một tiếng quyền đầu đập tận xương thịt tiếng vang, bạn kêu thảm thiết, Vương Văn Hạo thương hoàng ngã sau mấy bước, ném tới trong nước bùn. Hấn chặt vật mắng, đi hai lần mới đứng lên.

Trình Mục Vân từng bước một theo che vũ bằng đi ra, từ sau thất lưng rút ra đem chủy thủ, hai chân tách ra mà đứng, đứng ở vũ lý.

Cách đó không xa trong lều du khách nhóm đều vây quanh ở lều trại khẩu, khẩn trương vây xem trận này tình hình xảy ra tranh đấu. Tất cả mọi người nhìn đến trong nước mưa hấn nắm kia bả đao, tất cả đều ở trong đầu trọng phóng đem qua nhất chích hung mãnh tàng ngao là như thế nào bị cái chuôi này đao cơ hồ khảm thành hai nửa hình ảnh.

Hấn đi đến Vương Văn Hạo thực giữ, ở hấn phác trên người đến nháy mắt, quỳ gối thật mạnh đánh lên Vương Văn Hạo thân thể.

Vương Văn Hạo lại một lần ném tới trong nước bùn.

Trước mặt nam nhân đầu gối ngăn chặn hấn đùi phải, chủy thủ phốc sáp nhập trong bùn đất, chỉ còn màu đen bính.

Ồ ồn ào tiếng mưa rơi lý.

Hấn dùng thanh âm nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn nữa hỏi đầu gối hạ nhân: “Đã nghiền sao?”

11. Chương 10: Buổi Tối Ở Lumbini (1)

”Mày điên rồi.” Vương Văn Hạo giãy dụa, muốn đoạt đi con dao trong tay Trình Mục Vân, tay của anh ta vừa mới nâng lên đã bị hai ngón tay của Trình Mục Vân nắm lấy cổ họng.

Không giãy dụa được, cũng không thể thở được.

Vương Văn Hạo ngửa đầu, hai tay luống cuống nắm lấy cổ tay Trình Mục Vân, cố gắng giãy dụa, dùng hết sức để thoát ra nhưng hoàn toàn vô dụng.

Mưa càng lúc càng lớn, mang theo những viên đá nhỏ như ngón tay cái, đập thẳng lên mặt Vương Văn Hạo.

Giữa trời mưa sấm sét đùng đùng, Vương Văn Hạo chợt nhớ tới cái đêm khi lần đầu tiên chính mình tham gia buôn lậu, sợ hãi nắm chặt hai tay vào nhau, không ngừng dò xét xung quanh, khi nhận được tiền rồi lại bị cướp đi, hắn cố gắng cướp tiền lại thì cũng bị một con dao nhỏ như vậy đâm trúng. Đó là thời khắc hắn cảm thấy sợ hãi nhất trong đêm đó, cho là mình sẽ chết ở góc nào đó của nhà ga ở Moscow rồi, nhưng sau này khi tham gia các vụ buôn lậu càng lớn thì sự sợ hãi đó ngược lại càng nhạt dần.

Không có tiền không giải quyết được việc gì.

Nhưng hiện tại không giống như vậy, hoàn toàn không giống như những gì hắn nghĩ.

Bởi vì không thở được mà ánh mắt của Vương Văn Hạo càng trở nên hoảng hốt, giống như hắn đang nhìn thấy địa ngục vậy.

Có cái gì đó đang lắc lư, trước mắt xuất hiện một thân ảnh, người đó cũng mình.

Ôn Hàn cố gắng nắm lấy cánh tay Trình Mục Vân, nghẹn ngào hô lớn, “Anh buông anh ấy ra, buông ra đi.” Cô cố gắng chạy tới đây, ngã lên ngã xuống hai lần, trên mặt đều là nước bùn.

Trình Mục Vân quay lại nhìn cô.

Bởi vì sốt cao mà ánh mắt đều đỏ lên, tóc dài xõa hỗn loạn trên khuôn mặt lẫn ở trên vai của cô, “Kẻ điên này, anh mau buông anh ấy ra.” Bởi vì sợ hãi mà lời nói của Ôn Hàn cũng run rẩy không ngừng, vẫn liều mạng giúp Vương Văn Hạo, căn bản đều không biết dưới lớp quần áo ướt đẫm của Trình Mục Vân, chỉ cách một lớp vải thôi, có rất nhiều vết thương từ đêm qua.

Trùng mắt nhìn đám du khách, Trình Mục Vân buông Vương Văn Hạo ra, rút con dao cắm dưới bùn lên, nhếch môi, nhìn qua thật sự rất đáng sợ.

Trình Mục Vân xoay người bước đi.

Thật là đáng sợ.

Xảy ra việc như vậy đều khiến mấy người đàn ông sợ hết hồn. Mà mấy cô gái trẻ thì lại mang bộ dạng xem kịch vui, khi thấy hai người đàn ông vật lộn thì bình luận không ngừng, nào là rất đàn ông rồi rất chính trực.

Đương nhiên trong những người này không có Ôn Hàn.

Cô vừa rồi đứng gần gần cản bọn họ, cũng bị sự tức giận của Trình Mục Vân dọa sợ, đến khi trở lại trong lều trại nhìn thấy Vương Văn Hạo mặt tái nhợt, đang uống nước ấm liên tục.

Wương Văn Hạo nói cho bọn biết, ngày mai nhất định phải rời khỏi đoàn du khách này, rời khỏi người đàn ông kia, cô vẫn tay phải nắm chặt lấy tay trái như cũ, đến bây giờ cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Hai hướng dẫn viên cũng đang giải thích không ngừng, hai tay tạo thành chữ thập, còn nói hai người đàn ông kia ngày mai sẽ rời khỏi đoàn.

“Cái gì, ngày mai bọn họ sẽ đi?” Agassi kinh ngạc, trong đó còn có chút thất vọng. Rum thì rất bất mãn, oán giận Agassi không phân biệt rõ bạn bè, thế nhưng sau khi bạn bè mình bị đánh còn muốn nhớ thương tới đám người đó.

Agassi cười, châm biếm Rum căn bản không giống như một người đàn ông Moscow thực thụ, ngày ngày đều nhìn thấy cảnh vật lộn mà còn nói như thế, “Anh nhìn đi, có quán bar nào mà sau nửa đêm không có hai ba cuộc vật lộn không?”

Vì thế đêm nay bởi vì Agassi cùng Rum tranh chấp việc trả tiền cho hai người kia mà cứ thế trôi qua.

Đêm khuya, Agassi đang say ngủ, Ôn Hàn cũng dần dần bình tĩnh lại. Ôn Hàn lao ra khỏi lều trại tới khuyên can hai người kia là phản ứng theo bản năng của cô. Cô thậm chí còn không dám thừa nhận, chính bản thân càng sợ anh bị thương, tuy rằng rõ ràng là anh đang bóp chặt cổ họng Vương Văn Hạo.

Trận mưa lớn này kéo dài mấy ngày, sau khi tạnh, rút cuộc bọn họ cũng có được một ngày nắng đẹp từ khi đặt chân vào đất nước Nepal.

Sáng sớm hướng dẫn viên chia nhỏ nhóm du khách, để mọi người ngồi lên mấy con voi đem qua Trình Mục Vân đưa về.

Vương Văn Hạo còn đầy bụng lửa giận, mấy người đàn ông trong đoàn cũng đều tụ tập ở đây, trấn an hẳn, “Cậu xem anh ta trước khi đi vẫn không vì chuyện đem qua mà ghi hận, vẫn còn để voi lại cho du khách đẩy thôi.”

“Cũng có thể là do tối hôm qua có mưa bão cùng với tai nạn kia, làm cho cảm xúc của tất cả mọi người quá mức kích động thôi.” Hai cô gái Hàn Quốc bổ sung, bọn họ cũng thật sự là tiếc nuối khi không được đồng hành cùng người đàn ông đó.

Một con voi trừ bỏ người điều khiển voi, trong khung ghế ngồi có thể ngồi được ba đến bốn người.

Ôn Hàn không muốn nghe Agassi cùng Rum khắc khẩu không ngừng nên chọn ngồi cùng với hai vị khách xa lạ khác. Khi voi đứng dậy, theo đoàn rời đi, cô cũng không nhìn thấy Trình Mục Vân.

Anh đã đi rồi?

Cô nắm lấy lan can phía trước người, không ngừng nhìn bốn phía.

Ôn Hàn có chút gấp gáp, muốn nhìn thấy Trình Mục Vân, tối hôm qua không nên như vậy. Có lẽ là... ít nhất phải là đêm khuya đi tìm anh, nói lời tạm biệt hoặc là làm gì đó khác như lưu lại phương thức liên lạc.

Voi cũng không biết sự lưu luyến của cô, theo đội ngũ không ngừng tiến về phía trước.

Khi những người điều khiển voi vượt sông, có tiếng sáo vang lên, giai điệu xa lạ, đã có người tò mò đi tìm, là ở bờ sông bên kia, có người bị mù, mặc trang phục màu trắng địa phương, vừa đi vừa thổi sáo, bên cạnh còn có một đứa nhỏ ngồi chồm hổm xuống xin tiền du khách.

Trong đội ngũ có cô gái trẻ vui mừng kêu thành tiếng, “Là anh ta, là anh ta.”

Càng nhiều người nhìn về phía đó.

Thì ra nhân vật trung tâm không phải là người áo trắng mù thổi sáo kia mà là người đàn ông đang ngồi xổm trước mặt cậu bé, cho cậu bé ít tiền.

Cách một bờ sông, anh đưa lưng về phía đoàn người, đôi tay phải kia ngày hôm qua ở trong mưa còn bóp chặt cổ họng của một người đàn ông khiến anh ta không thở được, nay lại đang vỗ nhẹ lên đỉnh đầu của đứa bé.

Thẳng cho đến khi đoàn người biến mất, anh vẫn đang tập trung suy nghĩ, bỏ qua ánh mắt của những vị du khách, im lặng lắng nghe người mù này thổi điệu nhạc cửa Phật.

Không quay đầu lại nhìn cô.

Đoàn du khách đi tới sườn núi sạt lở, phát hiện nếu ngồi trên lưng voi thì sẽ khó có thể vượt qua đoạn đường này. Họ đành phải thanh toán tiền, đưa mắt nhìn đoàn voi rời họ càng lúc càng xa.

“Đi thôi.” Vương Văn Hạo đưa tay muốn đỡ lấy Ôn Hàn, Ôn Hàn nhẹ nhàng lắc đầu, tránh được. Vương Văn Hạo có chút khó chịu, nhưng nghĩ đến hết lần du lịch này phải hoàn thành vụ buôn bán của mình, rồi nhanh chóng trở về Moscow nên cũng nhanh chóng bình thường trở lại.

Đường núi rất khó đi.

Du khách đều nhỏ giọng oán giận, lộ trình lần này thật sự là rất khó khăn.

Trong đầu Ôn Hàn bây giờ đều là hình ảnh bóng dáng cuối cùng kia của Trình Mục Vân, anh đang tức giận sao? Cuối cùng vẫn không quay lại nhìn cô.

Cứ đi như vậy ba bốn tiếng đồng hồ, rút cuộc cũng nhìn thấy một thôn nhỏ.

Hướng dẫn viên để mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, ở nơi này chờ xe bánh mì, thuận tiện mấy người khuôn vác cũng đem hành lý của mọi người tháo xuống, để ở trên phần đất trống.

“Khi xe ô tô mà chúng ta thuê tới đây, chúng ta sẽ đi Pokhara trước, nơi đó có nước ấm, có đồ ăn ngon, là thành phố lớn thứ 2 Nepal, nhất định sẽ làm cho mọi người quên đi những việc không vui vẻ mà chúng ta gặp mấy ngày trước đây.” Hướng dẫn viên vỗ tay, nhiệt tình giới thiệu với mọi người về thành phố Pokhara.

Ôn Hàn cùng Agassi lấy khăn từ trong balo ra, lau khô tay vừa rửa, bắt đầu đi phân phát bánh quy cho mọi người.

Trong khi đó, những người đang giúp đỡ kiểm kê hành lý cảm thấy Vương Văn Hạo có chút kỳ quái, đầu tiên là quát lớn mấy người khuân vác này, sau đó lại nghiêm mặt chạy đi, hét lớn muốn nửa chai nước, rồi bụm mặt ngồi ở đó.

Ngay khi xe ô tô vừa đến, Vương Văn Hạo đột nhiên đứng dậy, xông lên hỏi hướng dẫn viên xem bản thân anh ta có thể thuê xe này chở mọi người đến Lumbini được không.

“Lumbini?” Hướng dẫn viên kinh ngạc, “Thành phố đó không ở trong hành trình của chúng ta.”

“Tôi biết, tôi biết.” Giọng nói Vương Văn Hạo khàn khàn, gấp đến độ cả mồ hôi, “Nhưng tôi nhất định phải đến nơi đó, anh có biết...” Vương Văn Hạo quay đầu lại, chỉ về phía Ôn Hàn, “Bạn gái của tôi là một người thành kính với cửa Phật, đây là niềm vui tôi muốn tặng cho cô ấy.”

Ôn Hàn ngẩn người.

Đúng là trước đây cô đã từng cập qua việc muốn đi Lumbini, nhưng khi tới Nepal, những kế hoạch đó đều phải hủy bỏ, cô thậm chí cũng đã quên chính mình đã từng nói qua là muốn đi đến những thành phố nào. Nơi mà hoàng hậu Maya sinh ra thái tử, cũng chính là Lumbini, nơi sinh ra Phật tổ.

Hướng dẫn viên nhiệt tình ôm lấy Vương Văn Hạo, “Là một người dân của Thành phố Lumbini, tôi thật vui vẻ khi biết anh và bạn bè của anh lại thích thành phố Lumbini đến vậy, nhưng hôm nay chúng ta chỉ thuê hai chiếc xe, chúng ta có mười lăm người, thật sự không thể để lại một chiếc xe để thỏa mãn yêu cầu của anh được.”

Vương Văn Hạo không ngừng thuyết phục, nói chuyện đi này của mình không đi Lumbini thì việc chung thân đại sự trong đời sẽ rất tiếc nói, trong lời nói cũng mang theo sự thành kính khoa trương quá mức, cuối cùng cũng đã động tới hướng dẫn viên. Tuy rằng không thể cho bọn họ có một chiếc xe riêng đi ngay, nhưng đồ ý để cho một chiếc xe chở mọi người tới Pokhara xong sẽ quay lại đưa họ tới Lumbini để họ hoàn thành cuộc hành trình này.

Đây là điểm đến ngoài ý muốn trong hành trình của bọn họ.

Trừ bỏ Vương Văn Hạo, ngay cả ba người bọn họ cũng không biết gì.

Thậm chí Ôn Hàn dựa vào trực giác của mình có thể cảm thấy được, đây mới chính là đích đến của chuyến hành trình này.

Agassi cùng Rum mặc dù cảm thấy kỳ lạ nhưng đều nghĩ rằng Vương Văn Hạo muốn vấn hồi với Ôn Hàn do người đàn ông người gốc Hoa kia đã thu hút được cái nhìn của Ôn Hàn, cũng không có dị nghị gì.

Vì thế cuối cùng bốn người bọn họ rời khỏi đoàn du khách, đợi cho đến chiều, một chiếc xe thuê quay trở lại chở bốn người bọn họ đi Lumbini trong chiều.

“Cậu xem, Vương Văn Hạo vẫn đối tốt với cậu như vậy, tuy rằng anh ta đánh không lại người đàn ông đó.” Agassi nhẹ giọng nói, “Trời ạ, tới cũng hiểu được, người đàn ông kia có thể làm gì để cho một cô gái trao trái tim cho hắn, nhưng cậu cũng đừng hôn bay phách lạc như thế chứ bạn yêu, hãy nghĩ tới nơi mà chúng ta sắp đến đi. Đúng là làm cho tớ kích động, Lumbini đó, nơi Phật tổ được sinh ra.”

Ôn Hàn ngồi ở cửa sổ, nhìn những ruộng lúa lớn ở ven đường, trong đầu không nghĩ được gì.

Khi mới đến Nepal cô đã rất chờ mong nhưng khi gặp được Trình Mục Vân, cùng anh trải qua những kích tình, sau này lại bất hòa, ghen tị, bị thương rồi chia lìa. Những việc trải qua trong mấy ngày qua đã vượt qua những việc cô đã trải qua trong hai mươi năm qua.

Khi trời tối bọn họ cũng tới được Lumbini.

Vương Văn Hạo giống như đã sớm điều tra rõ ràng bọn họ nên ở đâu, đi thẳng tới một khách sạn.

Khách sạn nơi này không thể so với khách sạn ở Kathmandu được, thật sự là rất đơn sơ.

Ở đại sảnh có tiếng ken két của chiếc máy điều hòa đang hoạt động, một chiếc máy tính cũ nằm cạnh bờ tường, còn có vài du khách nằm trên văng quay lưng về phía bọn họ.

Vương Văn Hạo cùng Agassi đi đăng ký phòng, Rum đi toilet.

Cô đứng ở đại sảnh khách sạn, trông hành lý cho mọi người, trên đầu đội một chiếc mũ che nắng rất không hợp với chỗ này, cũng có chút bẩn, lại có thể che khuất sắc mặt không được tốt của cô.

Nương theo những tia nắng cuối ngày, cô nhìn rõ được mấy chữ viết trên tường: Nhà của những người Trung Quốc ở Lumbini.

Lời này thật sự là rất tốt, nhà của người Trung Quốc.

Cô kinh ngạc khi nhìn dòng chữ đó, lại nghĩ đến Trình Mục Vân.

“Em tới nơi xa lạ này là muốn tìm tôi sao?”

Giọng nói của người đó rất nhẹ, ngữ điệu giống như tán tỉnh, đánh thẳng vào sự yếu đuối nơi đáy lòng cô. Cô kinh ngạc quay đầu lại, nhìn về phía người đàn ông đang đứng dựa người nơi cánh cửa.

Anh đang cười, cánh tay đề lên cánh cửa, dùng hay ngón tay gõ nhẹ vào cánh cửa, “Như thế nào? Bị tôi đoán trúng rồi?”

Lumbini: Lâm Tỳ Ni (27°45 B, 83°30 Đ) là một trong những nơi hành hương nổi tiếng của đạo Phật tại quận Rupandehi thuộc Cộng hòa dân chủ liên bang Nepal nằm cách biên giới Sonauli Ấn Độ khoảng 36 km

Pokhara: Thành phố lớn thứ hai Nepal, là một thành phố có 200.000 dân ở miền trung Nepal, tọa độ 28.24 độ vĩ bắc, 83.99 độ kinh đông, cách thủ đô Kathmandu 198 km về phía tây. Đây là nơi đóng trụ sở của quận Kaski, vùng Gandaki và Khu vực phát triển phía tây. Thành phố này cũng là một trong các điểm đến du lịch nổi tiếng của Nepal.

12. Chương 11: Buổi Tối Ở Lumbini (2)

Ôn Hàn không tự giác mà bước lên phía trước hai bước.

Trình Mục Vân đội một chiếc mũ cao, che khuất nửa khuôn mặt đang đi dần về phía cô, “Đừng nóng vội, buổi tối tôi sẽ tới tìm em.” Sau đó, đi qua người cô.

Trong không khí phảng phất mùi hương xuyên qua từ những khe cửa.

Mạnh Lương Xuyên lập tức nhảy vào cửa, suýt nữa đã va chạm với một du khách nữ muốn ra ngoài, hấn nhún vai, cười cười hối lỗi, ném túi bánh cho Trình Mục Vân, “Thừa lúc còn nóng hãy ăn đi.”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cô, Trình Mục Vân, Mạnh Lương Xuyên cùng nữ du khách xa lạ kia, bốn người lướt qua nhau nơi cánh cửa, giống như những vị khách thông thường, không có sự liên hệ nào với nhau.

Hai người bọn họ trực tiếp đi lên cầu thang lên tầng hai.

Khi bóng dáng hai người họ vừa khuất, khóe mắt Vương Văn Hạo nhìn thoáng qua bóng dáng của Mạnh Lương Xuyên. Mạnh Lương Xuyên cũng quay lại nhìn hắn, rất nhanh gơ ngón tay giữa về phía hắn, sau đó nhảy lên tầng hai. Vương Văn Hạo làm như không có việc gì vẫn cúi đầu, tiếp tục viết thông tin về hộ chiếu, tay phải để ở trên bàn nắm chặt thành nắm đấm.

Hành lang tầng hai rất đơn giản.

Trình Mục Vân đi đến cuối hành lang, lấy từ trong túi ra một chiếc khóa màu đồng, mở cửa vào phòng.

“Vừa rồi khi tôi đi mua bánh, vẫn cảm thấy được có điểm gì đó tôi đã vô ý để lộ ra ngoài.” Mạnh Lương Xuyên vừa ăn bánh, vừa đi theo Trình Mục Vân vào phòng, kéo chiếc ghế dựa qua ngồi xuống.

“Sao? Lộ ra điều gì?” Trình Mục Vân thuận miệng hỏi lại.

Mạnh Lương Xuyên nhú chặt chân mày, đưa ngón tay cái lên gõ nhẹ lên huyệt thái dương của mình, “Chưa có xác định được rõ ràng.”

Ngay từ ban đầu cố ý đem hành trình của Vương Văn Hạo thực hiện sớm một ngày, phá vỡ kế hoạch đã được dự định trước của hắn, theo dõi hắn đến ngày hắn giao hàng.

Đêm đó gặp phải bọn cướp, nhân cơ hội trước khi Vương Văn Hạo giao hàng mà cướp nó đi, lưu lại tin tức giống như là bị bọn cướp vừa rồi cướp mất, khiến cho Vương Văn Hạo phải tự mình đến Lumbini “mua hàng” của mình.

Đến bây giờ...

“Vì cái gì mà anh lại muốn tới Lumbini?” Mạnh Lương Xuyên cũng đưa ra nghi vấn mà hắn tò mò bấy lâu này.

“Bởi vì Phật ở nơi này.”

“...” Mạnh Lương Xuyên cúi đầu tiếp tục ăn bánh.

“Nơi này là thánh địa của toàn bộ giới Phật tử, mỗi ngày có rất nhiều du khách các nơi đến đây, nơi này được canh phòng rất nghiêm ngặt, ngay cả những công viên lớn ở Lumbini đều thấy được những người thủ vệ vác súng trên vai, đạn đã lên nòng, không người nào dám ở nơi này dễ dàng dùng binh khí đánh nhau đến đổ máu. Cũng giống như không có ai ở thánh địa Makkah, hoặc là Jerusalem gây chuyện, mặc kệ là những người đứng xem hay như trong chính nội tâm bản thân họ, cũng sẽ không cho phép những chuyện như vậy phát sinh.” Trình Mục Vân nói xong, chính mình trở về chỗ cũ ngồi xuống, “Anh cảm thấy nghe vào rất lọt tai, không chê vào đâu được đúng không?”

(Makkah: Thánh địa đạo hồi ở Ả Rập Xê Út. Jerusalem: Thánh địa của người Do Thái ở Palestine.)

Ít nhất ở trong này, hệ số an toàn của anh ở mức cao nhất.

Mạnh Lương Xuyên buông tha cho sự nghi ngờ của mình.

Trước mặt người đàn ông này, cho dù nói cái gì hay làm cái gì đều là cho người ta không thể nào chất vấn được. Nhất định còn có sự thật gì đó ẩn sau những việc làm này.

Ba tiếng sau...

Ôn Hàn đã giặt sạch những bộ quần áo bẩn của mình, đem phơi ngoài ban công, cô nhìn móng tay của mình bởi vì ngâm với bột giặt quần áo mà trắng bệch lên, không biết... những hình vẽ henna tatto có bị phai màu hay không. Nương theo ánh trăng, có thể nhìn ra được những nét vẽ của anh trên tay.

Người đàn ông đó nếu mở một cửa hàng vẽ Henna Tatto hẳn là cánh cửa của cửa hàng sẽ bị người ta đập đổ mất thôi.

Đèn trong phòng đột nhiên bị tắt.

Cô đã giặt mình.

Dưới lầu truyền đến tiếng cười cùng tiếng oán giận, “Lại bị cúp điện.”, “Nepal chắc chắn là đất nước yêu điện nhất trên toàn bộ thế giới mất thôi.”

Không riêng nơi này, cô nhìn tới ngã tư đường cách đó không xa có mấy cửa hàng nhỏ cũng đã tối om, đã có người bắt đầu thấp nền lên.

Phòng bên cạnh có tiếng chuông điện thoại reo. Nơi này trang hoàng rất đơn sơ, cách một tầng tấm ván gỗ tường có thể nghe được tiếng vang ở cách vách nếu nó hơi lớn một chút.

Trong một căn phòng khác, Vương Văn Hạo cầm lấy ông nghe. Đầu bên kia điện thoại Mạnh Lương Xuyên nói, “Ông chủ Vương, hoan nghênh anh tới Lumbini.”

Đúng lúc này chuông điện thoại phòng Ôn Hàn cũng vang lên.

Cô vội lau khô tay, chạy tới cầm lấy ông nghe.

“Em mở cửa phòng ra, đi dọc theo hành lang bên tay phải cho đến cuối, ở đó có một căn phòng không khóa cửa, tôi ở trong phòng chờ em.” Xuyên qua ống nghe, ngay cả tiếng gió ở trong phòng Trình Mục Vân cũng rõ ràng như vậy.

Điện thoại đã bị cắt đứt, chỉ còn lại tiếng tút tút từ trong ống nghe.

Cô nắm lấy ông nghe, nghe thấy trái tim mình đập không ngừng.

Cô cầm lấy chìa khóa phòng mình, cũng không mang cái gì, nhanh chóng ra khỏi phòng, khóa cửa lại. Vừa mới quay người lại bắt gặp những vị khách đang đi lên lầu mà cô mới chỉ gặp thoáng qua. Ôn Hàn lướt qua người họ, nghe được bọn họ dùng tiếng Kyzyl nói chuyện với nhau, hai từ “Sunauli” và “Belahya” xuất hiện hai lần, cô nhớ mang máng, đây là cảng cửa khẩu giữa Nepal và Ấn Độ.

Có lẽ cảm thấy như Ôn Hàn nghe hiểu được cuộc nói chuyện của bọn họ, mấy người kia liếc mắt nhìn cô. Ôn Hàn đành cười hời hợt, nhường đường cho bọn họ.

Từ nhỏ đã như vậy, cô luôn chú ý đến những lời mà người xa lạ nói, mỗi lần bị phát hiện, cô đều là cười hời hợt như vậy để cho qua chuyện.

Đến cuối hành lang, đúng như lời Trình Mục Vân, có một căn phòng chưa khóa cửa, mặt khác cánh cửa còn khép hờ. Cô đề xuống tay vịn, lặng lẽ đi vào phòng.

Trong phòng, trên chiếc ghế xếp có một ngọn nến đang được thắp sáng.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đưa tay đóng cửa.

Trình Mục Vân đang ngồi dựa lưng trên ghế salon, cởi trần, có một chiếc radio trên chiếc bàn nằm bên cạnh ghế salon, đó là thứ ngôn ngữ mà cô không biết, cô không hiểu radio đang phát cái gì, nhưng cảm xúc trong con người cô thật sự đang rất kích động.

“Anh đang nghe cái gì vậy?” Cô đi tới gần anh.

Nương theo ánh sáng từ ngọn nến.

Cô nhìn thấy cơ thể cao gầy rắn chắc của anh, cũng như vết thương lở loét trên ngực và sau lưng mà bất luận ai nhìn thấy cũng đủ làm cho họ cảm nhận sâu sắc được cảm giác đáng sợ, không dễ chịu là thế nào.

Ánh mắt của cô hơi biến đổi.

“Có phải em đang nghĩ, tôi đã trải qua những gì, tại sao có thể làm cho vết thương càng nhiễm trùng nặng thế này chứ gì?” Trình Mục Vân với tay lấy chiếc radio qua, điều chỉnh âm lượng tới mức lớn nhất, “Tôi đang nghe tin tức, Nepal có vài thành phố đang có hiện tượng đình công, tôi nghĩ em nếu muốn về nước thì cần phải kiên nhẫn đợi khoảng thời gian nữa.” Trình Mục Vân còn thật sự trả lời vấn đề mà cô dùng để che giấu sự khẫn trương của mình, nhưng mà ánh mắt của anh lại dừng lại trên chiếc váy màu lam dài mà cô đang mặc, thấy cô muốn đi tới chỗ anh nhưng rồi lại lưỡng lự không dám tiến lên phía trước, nhìn thấy động tác mất tự nhiên của cô... khẽ cắn môi, ngực phập phồng không ngừng, hiện rõ đường cong nơi đó.

Cô cũng không phát hiện ra, mình vừa quan sát anh vừa đi dần tới trước mặt anh.

Trừ bỏ miệng vết thương quả thật đáng sợ ra, chính mình vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng không mặc áo của anh, người đàn ông này từ bỏ vai đến thắt lưng có một nét vẽ thật sự cứng cáp, sáng sủa, tư thế ngồi này của anh, khiến cho cô thấy rõ được.

Khuôn mặt Ôn Hàn đỏ bừng.

“Không bằng thế này đi, từ đây tới Ấn Độ chỉ cần một chuyến xe.” Trình Mục Vân đối mặt với sự mất tự nhiên của cô đã đưa ra ý kiến như vậy, đầu tiên là đánh vỡ giới hạn, kéo chiếc váy của cô khiến cho cô không

thể không nhích lại gần anh, thẳng đến khi cô ngã ngồi trên đùi của anh, “Tôi đưa em đi Sunauli, em có thể lựa chọn từ nơi này quay về Moscow.”

“Em mới từ Ấn Độ trở về.”

Tay của Ôn Hàn chạm tới lồng ngực nóng bỏng của anh, cô nhanh chóng rút đầu ngón tay lại. Da tay của Trình Mục Vân không mềm mại trơn bóng như bàn tay con gái, làm cho người ta có cảm giác nhiệt độ đè nén hòa với sự thô ráp rất chân thật nơi lòng bàn tay.

Nhiệt độ chỉ thuộc về người đàn ông này.

Trình Mục Vân bắt lấy tay cô, cup mi nhìn thẳng vào mắt cô. Ánh mắt anh ướt át mà gợi cảm.

“Được rồi, em yêu, chúng ta chấm dứt đề tài này ở đây, chúng ta dành thời gian để làm việc khác chứ nhỉ.” Anh nâng tay của cô lên, khẽ liếm vào lòng bàn tay cô.

Đầu lưỡi của anh chạm đến lòng bàn tay cô làm cho cả người cô mềm nhũn, “Nơi này cách âm không được tốt.”

Cô nhớ tới lần ở Thamel.

Hai người không phải là mỗi một lần gặp nhau đều là cãi lộn, tuy có một đoạn thời gian ngắn tạm xa nhau nhưng mỗi lần nhớ lại đều khiến cho cả người cô nóng lên.

“Tôi biết, em xem nơi này còn có một cái radio.” Trong không gian nhỏ hẹp này Trình Mục Vân nhanh chóng xoay người đặt cô dưới thân, “Bọn họ chỉ có thể nghe được tin tức bãi công ở Nepal mà thôi.”

Trên đỉnh đầu có chiếc bóng đèn nhỏ, nháy mắt vụt sáng.

Chiếc TV ở góc phòng cũng bắt đầu có hình ảnh, cũng giống như radio đang nói gì đó mà cô không hiểu, nhưng đều đưa lên hình ảnh bãi công ở Nepal, còn có xung đột giữa người với người, xung đột súng đạn.

Thanh âm rất ồn ào.

Nepal thay đổi không ngừng, ngoại trừ thời tiết thì thế cuộc chính sự bây giờ cũng rất khó lường.

Vào giờ khắc này, đôi môi của anh như ngọn lửa thiêu đốt cả người cô.

“Tôi vẫn chưa hỏi tuổi của em.”

“Em vừa tròn hai mươi tuổi vào tháng trước.”

“Đúng như tôi dự đoán.” Giọng nói của anh rất nhẹ, thì thầm bên tai cô.

Cả người Ôn Hàn cong lên như dây cung. Tay của cô cũng không tự giác được mà vòng quanh cổ anh.

Dục vọng đối với người vừa mới bắt đầu nếm thử tuyệt đối là kịch độc, dễ dàng làm cho con người ta nghiện, mà người hạ độc lại là người đàn ông này khiến Ôn Hàn phát hiện rằng, ai cũng không có khả năng tìm được giải được.

Trước kia khi cô dịch tư liệu, có liên quan đến mê diệt hương. Là một hương liệu có mùi hết sức nồng đậm, ở Châu Âu hay ở Italia người ta dùng loại hương này để rắc vào trong phần mộ an táng người chết, để xem như một sự tưởng niệm mãi mãi. Mà ở thời đại Victoria xưa, mê diệt hương cũng được xem tượng trưng như một sự “tưởng niệm”, lâu dài và chân thành trong tình yêu.

Ngực cô phập phồng không ngừng, bởi vì ý nghĩ này trong đầu mà cảm thấy rất mê muội, cảnh sắc trước mắt đưa qua đưa lại không ngừng, giống như bị chìm vào đáy nước, cách dòng nước đôi mắt cô nhìn thẳng lên trần nhà.

Anh vẫn không làm tới bước cuối cùng. Nhưng đối với thân thể của cô anh rõ như lòng bàn tay, biết làm như thế nào để cho cô nhanh chóng đem tình cảm mãnh liệt của mình phóng thích ra ngoài, sau đó lại cúi đầu, không ngừng hôn lên môi cô, thẳng đến khi cô mệt mỏi yên lặng lại mới thôi.

“Tôi có chút phiền toái nhỏ.” Anh đưa cô tới cửa.

Tâm tình cô lúc này vốn đang rất kích động, khi nghe vậy cô liền dừng lại.

“Cho nên đêm nay không thể ở cùng em hết cả một đêm được.” Anh cúi đầu nói ở sau tai cô, “Hiện tại, em hãy mặc váy vào rồi về phòng em ngủ, không cần chạy lung tung khắp nơi.”

13. Chương 12: Thần Phật Phấn Nộ (1)

Ôn Hàn bị ngăn lại ở ngoài cửa phòng. Cô nhìn không được mà quay đầu lại nhìn.

Thật giống như sau khi kết thúc hẹn hò, lập tức sẽ bỏ hết tất cả mọi đồ vật liên quan đến người kia, có đôi khi anh làm cho người ta cảm giác được sự bất hòa, lạnh nhạt trên con người anh.

Trong đầu Ôn Hàn vang lên những lời anh nói, không quá cần thiết, cô đưa tay tùy ý gõ lên cửa phòng Agassi, hỏi cô ấy có muốn đi mua ít thức ăn hay không. Agassi cũng vừa mới ngủ bù dậy, lúc này cũng cảm thấy đói, vui vẻ kéo cánh tay Ôn Hàn đi xuống tầng.

Nhưng khi bước xuống đại sảnh, lại không ngờ rằng có đông người đến vậy, nơi nơi đều là người.

Vương Văn Hạo cũng đứng ở cửa, lẫn trong đám người.

Trên trán của chủ người Hoa cũng đổ mồ hôi không ngừng.

Trong chốc lát ở đây vang lên đủ loại ngôn ngữ, lúc thì tiếng Anh, lúc thì tiếng Nhật, lúc thì tiếng Hàn, hơn mười tám loại ngôn ngữ không ngừng vang lên, xen lẫn tiếng giải thích của ông chủ khách sạn với đám người này, “Thật sự là không có phòng...”

Ông chủ khách sạn bận việc rất lâu, thật vất vả mới tiến bước được đám người kia đi.

Nghe Ôn Hàn nói muốn ăn cơm chiều, khóc không ra nước mắt, “Các bạn trẻ, mọi người ở Nepal này bắt đầu đi ngủ rồi các cô mới ăn cơm chiều. Haiz, không còn đồ ăn nữa đâu.” Ông ta đưa tay chỉ về phía ngăn tủ trống tuếch, “Cái gì cũng không còn.”

Ôn Hàn đói bụng đến mức kêu vang rồi, muốn đi ra đường tìm đồ ăn nhưng lại bị ông chủ khách sạn ngăn lại, “Giờ đang có cuộc bãi công lớn, không phải là chuyện đùa, các cô đừng có đi ra ngoài chạy khắp nơi.” Cô nghĩ đến Trình Mục Vân cũng nói như vậy, cũng hiểu được bên ngoài rất nguy hiểm, “Quên đi, dù sao trong phòng cũng còn bánh bích quy, tối nay chúng ta ăn chút ít đó cũng được.”

“Đối với cậu cần phải ăn thức ăn nóng một chút mới tốt cho sức khỏe của cậu.” Agassi đưa mắt nhìn Vương Văn Hạo.

Vương Văn Hạo có chút không yên lòng, nhìn đồng hồ rồi nói với Agassi, “Tôi đi ra ngoài xem một chút, nếu có đồ ăn sẽ mang về cho hai người.”

Agassi lôi kéo Ôn Hàn cùng đi theo, “Cùng đi thôi, không khí ở đây thật sự làm người ta hít thở không thông.”

Vương Văn Hạo nhíu mày, muốn cự tuyệt.

Bóng đèn ở đại sảnh trong nháy mắt tắt hẳn, không hề có dấu hiệu sẽ sáng lại ngay.

“Trời ạ...” Có người oán giận, “Cái nơi quái quỷ này sao cứ cắt điện liên tục vậy.”

“Thật sự là một nơi kỳ lạ, thời đại gì rồi mà còn có bãi công rồi cúp điện như thế này cơ chứ.”

“Đúng vậy, sớm biết thế này thì ở lại Ấn Độ vẫn hơn.”

“Tôi mới từ Ấn Độ sang đây, các khách sạn nhà trọ ở đó cũng rất tồi tàn, cũng không nghĩ đến tới đây lại càng phiền toái, ngay cả phòng cũng không có.”

Tất cả mọi lời nói đều thể hiện rõ sự oán giận.

“Đi, đừng đứng ngốc ở nơi này nữa, giống như sắp có đánh nhau rồi.” Agassi ở trong bóng tối, lôi kéo Ôn Hàn ra khỏi đám người, chạy tắt đến một cái ngõ nhỏ, mới thở sâu một hơi, “Tớ thề, ngày mai nhất định phải quay về Kathmandu. Bây giờ chúng ta đi về phía trước tìm chút đồ ăn đi.”

Nhưng khi đi ra khỏi ngõ nhỏ này, cảnh tượng bốn phía so với ở khách sạn cũng không khá hơn là bao nhiêu.

Lúc này các cô đã hiểu bãi công trong miệng ông chủ khách sạn là cái dạng gì.

Ánh trăng rất mờ, ở ngã tư đường nơi nơi đều là các chướng ngại vật, đá dựng khắp nơi, còn có các đầu gỗ cùng các bao tải chứa đất, ngăn chặn ở con đường phía trước; những chiếc xe, ngăn đường ở hai bên, trong ngoài những chiếc xe đó có rất nhiều người dân bản xứ với làn da ngăm đen.

Cách đó không xa cảnh sát cầm vòi nước, súng vác trên vai, đạn lên nòng sẵn sàng đón quân địch.

Không có ánh sáng, không có đèn đường, bước ra ngoài vài chục bước đã không thấy rõ người.

Cô bỗng nhiên liên tưởng đến bộ phim kinh dị của Phương Tây, bình thường vào lúc đó, cũng sẽ không có chuyện tốt gì được.

Có một người tới với đôi mắt đen nhánh giữ chặt cánh tay Ôn Hàn khiến cô sợ tới mức tránh né, va chạm phải chiếc xe phía sau.

Đám đông không ngừng ồn ào lên, đánh mắng các cô.

Ôn Hàn không ngừng cúi đầu nói xin lỗi, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch. Cô nhanh chóng nắm lấy tay Agassi, lôi kéo cô ấy trở về, còn không đi ra được hai bước, đám người liền rối loạn.

Đột nhiên tiếng ồn càng lúc càng lớn, xô đẩy không ngừng, khiến các cô cũng không đứng vững được.

Hai người bị dồn đến góc tường, kinh hoàng nhìn lẫn nhau, đưa tay nắm chặt lấy tay nhau. Mỗi một lần xô đẩy lại tiến sâu vào trong thêm chút, Ôn Hàn nhìn qua con ngõ nhỏ để đi tắt, lôi kéo Agassi tiến về phía đó.

May mắn...

May mắn...

Là không đi quá xa, còn có thể trở về.

Cô sợ hãi nhìn về phía sau, đám người đó đã bắt đầu muốn nhảy vào ẩu đả với cảnh sát rồi.

Ôn Hàn không dám chậm trễ nữa, bước nhanh về phía trước.

Vốn tưởng rằng có thể về lánh nạn, không nghĩ tới cửa chính của khách sạn cũng đã bị đóng lại, hiển nhiên là ông chủ khách sạn đã khóa cửa rồi. Cô lo sợ nhìn xung quanh, “Cậu có biết cửa sau ở đâu không?”

“Cửa sau? Làm gì có cửa sau chứ.” Agassi cũng bị dọa sợ, muốn đi gõ cửa.

“Các cậu đi đâu vậy?” Trong bóng đêm, có người hỏi.

Ôn Hàn đứng ngẩn người ở đó, lát sau mới quay đầu lại, là Vương Văn Hạo.

“Chúng tôi đi tìm đồ ăn.” Agassi vừa thở phì phò, vừa nói, “Cửa chính khách sạn sao lại khóa thế này? Chúng ta làm sao mà vào trong được?”

Wương Văn Hạo nhìn các cô, sau đó tháo kính xuống.

Hắn đang tự hỏi, làm thế nào để hai cô gái này trở về trước sau đó cố gắng khắc phục sai lầm này rồi cùng...

Từ chỗ tối phía sau có người vươn cánh tay, cầm con dao kề ngay cổ hắn.

Đồng thời cũng có hai cánh tay, vòng qua cổ của hai người rồi kề dao lên cổ Ôn Hàn và Agassi.

“Không nên cử động.” Có người dùng tiếng Anh một cách máy móc, nhỏ giọng nói với bọn họ.

Trong lúc nhất thời không có ai nói gì nữa, ở trong ngõ hẻm, ai cũng không dám cử động, hoảng sợ nhìn lẫn nhau.

Ngoài đường lớn kia, đám người đó vẫn đang còn gào thét, đâm đá lẫn nhau, không ai chú ý tới nơi này.

Ôn Hàn sợ tới mức sắc mặt xám trắng, vết thương trên vai bị kẻ đứng sau lưng đè mạnh lên, đau đến mức cả người run lẩy bẩy, “Chúng tôi là du khách...”

“Câm miệng.” Người phía sau mở miệng khiển trách cô.

Cô hoảng sợ nhìn những người đang chế ngự Vương Văn Hạo cùng Agasssi, nhận ra họ chính là những người Kyzyl nói chuyện ở hành lang kia.

Cô thở gấp, trong đầu chỉ có một bóng dáng...

Chỉ có anh.

Cô của bây giờ như cọng rơm đang dần chìm sâu vào trong nước, khi nghĩ đến anh lại cố gắng hít thở sâu, cố gắng để trấn định bản thân mình. Anh đã từng nói qua, anh đã đồng ý, nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ đưa cô an toàn rời khỏi nơi này, rời khỏi Lumbini này.

Khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, tim của cô đập nhanh, vượt qua cả giới hạn lúc cô vui vẻ nhất.

Thậm chí cô bắt đầu cảm thấy bản thân mình hít thở cũng khó khăn rồi.

Bỗng nhiên có hai người từ phía đông và phía tây của sân phơi bị ném xuống.

Đá vụn văng tung tóe khắp nơi, đánh vào người Ôn Hàn và Agasssi khiến hai người sợ hết hồn, kêu toáng lên.

Hai người vừa bị ném xuống kia cả nửa người đều nhuốm máu, nhìn kỹ mới nhận ra là Trình Mục Vân và Mạnh Lương Xuyên. Cả hai người đều bị sợi dây trói nửa người trên, hai mắt bị che sau đó bị ném xuống đất, hình như là bị thương rất nặng.

Chỉ là khi rơi xuống Mạnh Lương Xuyên hừ một tiếng, còn Trình Mục Vân lại giống như người chết, một chút phản ứng cũng không có.

Ôn Hàn như bị sét đánh vậy, ánh mắt chỉ tập trung nhìn vào phần máu thịt lẫn lộn trên người Trình Mục Vân.

Lời của anh vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

Anh từng nói với cô anh cần giải quyết chút phiền toái nhỏ, đây chính là phiền toái nhỏ sao?

Đột nhiên cô cảm thấy rất hoảng sợ, máu trong người dường như đang chảy ngược, chảy dần vào trong lục phủ ngũ tạng của cô, cô chớp mắt một cái chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, máu tanh trào lên cổ họng, trái tim không chịu được sức nặng mà chìm xuống.

Cuối cùng cũng đã chìm xuống.

Suýt nữa thì đã bất tỉnh.

“Cô đang nhìn cái gì?” Người đàn ông phía sau cô nhìn theo ánh mắt của cô rồi quát lên.

Ôn Hàn không nói được gì, chỉ cảm thấy khó thở, cứ quỳ trên mặt đất.

Vương Văn Hạo lập tức giãy dụa, gầm nhẹ, “Không nên làm khó phụ nữ, các anh cần tiền thì cứ nói.”

Người đàn ông kia sững sốt, rất nhanh vung cán dao, đánh vào huyệt thái dương của Vương Văn Hạo, khiến anh ta ngã nhào trên mặt đất. Vương Văn Hạo ngã xuống ôm lấy đầu, máu theo ngón tay của hắn chảy xuống, hắn chỉ dùng ánh mắt tàn ác nhìn chằm chằm người đàn ông kia.

Một người khác mở miệng, “Không cần, chúng ta đã chọn phải đám cảnh sát kia, mang theo đám người nước ngoài này, cùng rời khỏi Lumbini. Bọn mày nên thành thật cho tao, tới lúc đó sẽ thả bọn mày về.”

Hắn vừa nói xong lập tức có hai người từ trong bóng tối đi ra, cầm theo một đoạn dây thừng trói Vương Văn Hạo lại, trong khi hai người kia chuẩn bị bịt miệng và che mắt anh ta, Ôn Hàn bỗng nhiên đứng lên, “Các anh dẫn tôi đi, thả anh ấy.”

Cô nắm chặt tay, lại không khống chế được mà run lên.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện trong đầu cô, cô căn bản không biết tại sao lại muốn làm như vậy.

Đổi lại để Vương Văn Hạo được an toàn sao?

Không.

Là vì anh, người đàn ông bị thương nặng không có phản ứng gì nằm ở nơi đó.

Cô làm như vậy để hai người cùng nhau bị mang đi, nhưng có khả năng sẽ làm được chuyện gì? Cô hoàn toàn không biết.

Chỉ là có sự thôi thúc mạnh mẽ từ tận sâu trong đáy lòng, khiến cho cô có thể chống đỡ đứng dậy được. Cô nghe hiểu được, bọn chúng muốn bắt mấy người nước ngoài làm con tin, bảo đảm cho bọn chúng rời khỏi Lumbini, rời khỏi thành phố này sẽ có thể thả cô trở về.

Nhưng tại sao bọn chúng lại muốn bắt Trình Mục Vân? Vì sao?

Ôn Hàn, không cần nghĩ nữa, không cần phải nghĩ tiếp nữa, sự tình rất đơn giản, bọn chúng chỉ cần con tin để lấy được sự đảm bảo của cảnh sát cho bọn chúng thuận lợi trốn thoát mà thôi.

Cả người cô vẫn còn đang run rẩy không ngừng, cô cũng không thể tin được chính bản thân mình lại quyết định một việc như vậy, nhưng cô thật sự đã làm theo như thế.

“Ôn Hàn” Vương Văn Hạo dùng tiếng Nga hét lớn, “Không cần lo cho tôi.”

Có người đập một cước thật mạnh vào người hắn, lôi chiếc khăn ra nhét vào trong miệng hắn ta, sau đó dùng băng dán màu tối dán chặt miệng của hắn lại.

Ánh mắt của Vương Văn Hạo trong nháy mắt trợn to, nhìn chằm chằm vào cô, lắc đầu không ngừng.

Ôn Hàn không thấy được động tác của anh ta, đã bị đẩy mạnh vào tường, bị trói tay chân lại.

Ôn Hàn bị người ta khiêng đến đầu đường, vẫn cứ đi về phía trước không có điểm dừng.

Mặt bị bịt kín không thấy gì, cả quãng đường đi đều xóc nảy không ngừng, cô chỉ cảm thấy bụng mình bị ép tới mức đau nhức, trước mắt cũng chỉ là bóng tối vô tận. Mấy người kia cũng không nói gì.

Ven đường có tiếng nước, có tiếng kêu của dã thú, còn có đủ loại âm thanh kỳ quái, cô lúc đầu còn chăm chú lắng nghe, sau lại cảm giác được trên vai ướt lạnh, vết thương bắt đầu chảy máu, cô dần dần mất đi sức phán đoán.

Khoảng chừng gần chiều tối, những người này cuối cùng cũng đi tới một thôn nhỏ đơn sơ.

Tất cả mọi người đều bị ném vào trong phòng, có người ở lại canh giữ, chỉ mang một mình Vương Văn Hạo đi.

Đến khi đi vào căn phòng phía sau, người đàn ông trung niên mới bắt đầu cời trói cho Vương Văn Hạo, cười ha ha, dùng tiếng Kyzyl lưu loát hỏi hắn, “Anh bạn của tôi, người phụ nữ của cậu thật sự rất đẹp, nếu như không phải người phụ nữ của cậu thì tôi nhất định sẽ giữ cô ta lại ở bên cạnh mình.”

Wương Văn Hạo nhận lấy kính mắt do đối phương đưa tới, lau sạch sẽ, đột nhiên hỏi, “Làm sao anh biết cô ấy là người phụ nữ của tôi?”

“Khi cậu bị trói lại thì người phụ nữ của cậu đứng ra ngăn cản, không thể nào lại không có quan hệ gì với cậu được.” Tên đứng đầu hiểu rất rõ, cười đến mức lộ ra hàm răng trắng, tư thái ngoài cười nhưng trong không cười, làm cho từ đáy lòng người khác nhìn vào có chút phát lạnh.

“Tôi đã giao hẹn chỉ cần lấy lại được đồ của tôi, bắt đi hai người đàn ông, mà không có phụ nữ trong đó.” Hiển nhiên là tâm tình của Vương Văn Hạo không tốt, “Đừng nói với tôi, anh chỉ muốn nhìn kỹ một chút người phụ nữ của tôi có hình dạng như thế nào?”

“Không, không, tôi chỉ muốn thành toàn cho đoạn tình cảm vĩ đại của các người mà thôi.”

Mấy người đàn ông còn lại trong phòng cũng cười lên một cách càn rỡ.

“Có thể, nhưng là phát hiện ra có người phụ nữ có thể kiềm chế tôi, đặc biệt dẫn theo, để đảm bảo cho giao dịch thuận lợi không phải sao?” Vương Văn Hạo lười cùng hắn ta đi vòng vèo, “Tôi là một người buôn lậu thuốc phiện, trong công việc buôn bán của tôi, không có việc gì đáng để tôi điên cuồng liều mạng.”

Người đàn ông trung niên ngồi xuống, vỗ vỗ bàn gỗ, “Người anh em ngồi đi.”

Vương Văn Hạo hiện tại đang lẻ loi một mình, cả người đầy bụng lửa giận nhưng cũng không dám xé rách sự yên bình hiện tại, hắn cũng chỉ có thể ngồi xuống. Con tức tận đáy lòng chồng chất lên nháy sắp làm cho hắn mất lý trí, vốn nghĩ rằng muốn hai người vệ sĩ, lại không nghĩ rằng bọn họ cư nhiên lại đoạt đi món đồ của mình.

Sau cùng đảo thành một mình hắn đối chọi với hai người đó, còn có kẻ ngấp nghé cả Ôn Hàn của hắn nữa.

“Anh ngay cả hàng của mình cũng đã đánh mất, điều đó có thể chứng minh, anh ở đất Nepal này cần nghe theo lời của chúng tôi, như vậy thì mới có thể thực hiện thuận lợi các vụ làm ăn của chúng ta. Anh nói xem như thế được không? Anh bạn của tôi?”

Vương Văn Hạo cũng lười trả lời hắn, trực tiếp đi vào vấn đề chính, “Các anh cần thời gian bao lâu mới lấy lại toàn bộ được đồ cho tôi?”

“Hai mươi tiếng đồng hồ, lợi nhuận mà anh mang tới cho chúng tôi cũng không đáng là bao, anh cũng biết bởi vì bãi công, giao thông ở Nepal đều bị tê liệt, người giám định của chúng tôi còn chưa có tới được đây.” Tên cầm đầu gõ gõ ngón trỏ vào mặt bàn nói, “Để người của tôi dẫn anh đi nhìn qua cảnh sắc nơi đây chút, thuận tiện tặng cho anh mấy người phụ nữ của chúng tôi, còn người phụ nữ của anh tạm thời nằm ở trong tay tôi. Hai mươi tiếng đồng hồ sau, tôi sẽ thả các người đi.”

“Được.” Ngược lại Vương Văn Hạo đồng ý một cách nhanh chóng.

“Còn hai người đàn ông kia thì sao? Anh muốn chúng tôi xử trí bọn họ như thế nào?”

“Tùy các anh vui vẻ thế nào cũng được, nếu như hàng bị mất thì cần phải mạnh tay vào.”

Ôn Hàn ngồi ở trên đồng cỏ khô, dựa lưng vào tường, vừa cảm thấy sợ hãi, vừa cảm thấy đau nhức từ vết thương. Cô chỉ có thể không ngừng an ủi mình, sẽ không sao đâu, sẽ không sao đâu, bọn họ đã nói rằng sẽ thả con tin ra.

Bọn họ chỉ muốn bắt cóc mấy người du khách nước ngoài làm con tin mà thôi.

Có thể bọn họ chỉ là những người dân bản xứ tham dự bãi công.

Bỗng nhiên có người đi vào, Ôn Hàn vô ý thức co rúm người. Một thứ lạnh lẽo áp vào làn da trên vai cô, Ôn Hàn né tránh nhưng bị đối phương giữ chặt người.

Không gian yên tĩnh vang lên tiếng cắt vải áo. Tiếp theo, vải băng quần vết thương ở trên vai bị gỡ xuống. Có người đang xử lý vết thương cho cô.

Ôn Hàn không dám động đậy. Cô ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng nên đoán đối phương là phụ nữ. Phụ nữ ở Nepal rất bảo thủ. Những cô gái chưa kết hôn sẽ không cho phép đàn ông chạm vào thân thể của mình. Không ngờ đám thổ phỉ cũng chú ý đến điều đó nên cử một người phụ nữ đến băng bó cho cô.

“Da của cô gái này tốt thật đấy.” Đối phương nói bằng tiếng Kyzyl, cứ nghĩ rằng Ôn Hàn không hiểu.

“Những người phụ nữ nước ngoài đều rất tuyệt vời.” Một người đàn ông cười lớn, “Nhưng dù tuyệt đến mức nào cũng không thể sánh bằng em.”

Tiếp theo là những câu tán tỉnh trắng trợn.

Người nọ băng bó cho cô xong, liền hỏi người đàn ông ở bên cạnh có cần mang cơm cho Ôn Hàn không. Người đàn ông nói không cần, những người ở đây sẽ nhanh chóng rời khỏi.

Sau khi bọn họ rời đi, bốn phía lại vô cùng yên tĩnh.

Ôn Hàn không biết hiện tại là ban ngày hay ban đêm, vì trước mắt cô đều là một mảnh đen tối.

Cô chỉ biết ở bên ngoài không còn người đi qua đi lại nữa.

Sự sợ hãi lại bắt đầu lan tràn ra, không bị khống chế, cắn nuốt từng chút lý trí của cô. Đến cuối cùng là vì sao? Vì sao muốn dẫn bọn họ tới nơi này, để tránh cảnh sát thì đi vào khu rừng núi rồi, nhưng vì sao còn không thả người.

Đúng lúc này, đột nhiên có ngón tay xoa gò má của cô. Loại cảm giác này, khiến cho cô trong nháy mắt run lên không ngừng, thể nhưng rất nhanh nhận ra được sự quen thuộc của động tác này, rất quen thuộc, rất quen thuộc.

Là anh... là anh?

Miếng băng dính ở trên miệng cô được kéo xuống, chiếc khăn lông trắng nhét trong miệng cũng bị lôi ra. Miệng của cô đã có thể hoạt động được, cô vừa định lên tiếng hỏi xem có phải là anh, miệng đã bị đôi môi đàn ông bịt chặt.

Đây là nụ hôn sâu chỉ thuộc về người đàn ông đó, không cần phải nghi ngờ gì nữa, nụ hôn của anh dần sâu hơn, dường như muốn hút hết linh hồn cô qua nụ hôn này vậy. Thậm chí lần này anh gần như “tàn sát bữa bãi”, cắn nát mạnh môi Ôn Hàn đến mức chảy máu. Nhưng cảm giác đau nhói cũng không thể che lấp được vọng đang trào dâng.

Ôn Hàn bị người đàn ông mê hoặc, bắt đầu đáp trả nụ hôn của anh, giống như cô muốn giao hết cho anh bao nỗi sợ hãi của cô trong ngày hôm nay.

Phảng phất như chỉ làm vậy, cô mới có thể xác nhận bản thân vẫn an toàn.

Chỉ cần có anh ở bên cạnh là cô được an toàn.

“Em đã bắt đầu biết cách hôn rồi đấy, em yêu.” Trình Mục Vân liếm sạch vết máu trên miệng Ôn Hàn, sau đó anh nhẹ nhàng ngậm vành tai của cô, “Ở quốc gia theo đạo Phật này luôn cho rằng, một người phụ nữ tốt là phải thường xấu hổ e thẹn đến đỏ mặt tía tai, như vậy mới không bị người khác chán ghét. Nhưng tôi lại thích con người thật sự của em như bây giờ? Em bảo tôi phải làm thế nào rời xa em? Làm sao có thể buông tay? Dù em đi theo tôi, rất có khả năng sẽ mất mạng.”

Anh hỏi hết câu này đến câu khác.

Anh hỏi cô, nhưng lại giống như không phải đang hỏi cô cô. Cô không biết trả lời thế nào.

Bản thân Ôn Hàn tồn tại quá nhiều ngờ vực, rất nhiều nghi ngờ phỏng đoán phức tạp khiến cô không biết bắt đầu từ đâu, “Anh...”

“Em không nên quen biết tôi. Ôn Hàn, trong mắt người đàn ông trước mặt em không có sự khoan dung, cũng không có sự nhân từ. Ở chỗ này, ngày hôm nay, em rất nhanh sẽ nhìn thấy được, tôi chính là ác quỷ sống trong địa ngục, hoặc nói một cách khác, tôi chính là địa ngục.”

14. Chương 13: Thần Phật Phẫn Nộ (2)

Anh nói rất nhẹ.

Từ ngày bắt đầu biết người đàn ông này đến giờ, anh đã phá vỡ thế giới quan của cô, sự xuất hiện của anh khiến cho cuộc đời cô đang hướng sang một thế giới khác.

Mà trong thân thể của cô còn một mặt khác của linh hồn, đang trói buộc cô, giữ chặt lấy cô, khuyên can cô. Ôn Hàn mà bây giờ chỉ thấy được mặt ngoài, một phần bề nổi của tảng băng mà thôi. Phần giấu phía sau, là những thứ mà mà không có khả năng tiếp nhận được.

Rời xa anh ấy. Ôn Hàn...

Trên mắt của cô bỗng nhiên cảm thấy nhẹ đi, miếng vải đen bịt kín mắt đã bị anh kéo xuống.

Đôi mắt nhắm chặt đã lâu, chợt nhìn thấy ánh sáng, ngược lại nhìn cái gì cũng không rõ ràng, cô cất chất giọng khàn khàn, nhỏ giọng hỏi người đàn ông trước mặt, “Bọn họ bởi vì anh mới bắt chúng tôi tới đây sao?”

“Cũng không hẳn như vậy.”

“Anh là...” Cô muốn hỏi anh là người đi buôn thuốc phiện, súng ống đạn dược hay là người thuộc tổ chức nào đó.

Nhưng lại cảm thấy những từ đó đều rất cực đoan, lại không biết anh có trả lời mình hay không.

“Tôi không phải bắt cứ người nào mà em nghĩ.” Vết thương trên người Trình Mục Vân không phải là giả, tư thế anh ngồi xổm xuống trước mặt cô cũng bởi vì chân bị thương nhưng có chút cảm giác kỳ lạ, khóe mắt của anh rõ ràng còn có vết máu, “Nơi này là cứ điểm của bọn buôn lậu ma túy nguy hiểm nhất, người Hoa chúng ta đã tìm bọn họ thật lâu. Địa thế bọn chúng ở rất kỳ lạ, cho dù có người đến cứu cũng không nhất định là có thể sống mà đi ra ngoài. Trước hết tôi sẽ để Mạnh Lương Xuyên đưa em ra ngoài, mặc kệ tôi sống hay chết, em nhất định phải đi theo anh ta, đó là cơ hội sống lớn nhất cho em.”

“Còn anh? Không đi cùng tôi ra ngoài sao?”

Trình Mục Vân nhanh chóng cởi dây thừng trên người cô, bàn tay trượt từ bắp đùi của cô đến đầu xương khớp ở mắt cá chân, xác nhận cô không có vấn đề gì mới đưa tay kéo cô từ dưới đất lên, “Chính vì tìm được nơi bọn chúng ở nên tôi mới đến nơi này.”

Ôn Hàn cũng ở đây chính là nằm ngoài dự liệu của anh.

Tối hôm qua ở trong con hẻm nhỏ đó, anh nghe được tất cả những gì cô nói.

Anh không muốn cô đứng ra để bị bắt đi cùng, mặc dù đoán được rằng cô là vì bảo hộ người được xem như bạn bè của cô, cái tên Vương Văn Hạo kia. Nhưng rất nhanh anh đã quên chuyện này vào quá khứ. Sự xuất hiện của cô khiến anh sẽ phải mất một trợ thủ, nhường người dẫn đường của mình là Mạnh Lương Xuyên đưa cô ra ngoài an toàn.

Là anh em của anh, anh cũng có thể giao phó sự sống còn của mình cho họ, chớ nói chi là người phụ nữ của anh.

Trình Mục Vân nhanh chóng quyết định thời gian, cơ bản là không có bất kỳ sự do dự nào. Đương nhiên anh là người đàn ông có chủ nghĩa tinh thần của một người đàn ông truyền thống Trung Quốc, phụ nữ cần phải được bảo vệ. Coi như là đoạn cảm tình mong manh ngắn ngủi, thì trận chiến chém giết này cũng rất kịch liệt sau khi kết thúc cô cũng không có khả năng còn sống mà thoát khỏi đây, ít nhất có lẽ sẽ phải chết sau anh mà thôi.

Cả đường đi cô bị bịt kín hai mắt, chưa bao giờ biết cảnh sắc đường đi nơi này như thế nào, hiện tại xem ra nơi đây là một thôn nhỏ đơn sơ nằm ngay vách núi dựng đứng, xa xa là những tảng đá lớn màu đen, phóng tầm mắt ra cũng không nhìn thấy đâu là phía cuối rừng cây, những ngọn núi trùng trùng điệp điệp nối tiếp nhau.

Ôn Hàn bị Trình Mục Vân mang ra khỏi phòng ở, không dám tin nhìn bốn phía xung quanh.

Ở nơi này, thậm chí ngay cả cửa cũng không nhìn thấy làm sao có khả năng chạy thoát ra ngoài chứ?

Trong bóng đêm đen Trình Mục Vân vẫn cứ đi về phía trước, bỗng nhiên anh dừng lại, cô cũng đứng lại theo, không đợi tới lúc cô ý thức được cái gì thì đã bị anh đẩy mạnh vào trong ngôi nhà lá. Ôn Hàn đứng không vững, ngã ngồi về phía sau.

Cũng chính lúc này tiếng súng bắt đầu bắn liên tục không ngừng, có tiếng nổ mạnh, thôn nhỏ mới vừa rồi còn yên lặng không tiếng động bỗng nhiên biến thành chiến trường khói đạn.

Ôn Hàn đưa tay bịt kín lỗ tai, bên ngoài ngôi nhà lá súng đạn bắn không ngừng, có khả năng nhìn rõ mười mấy cái bóng va chạm với nhau, sau cuộc đấu súng kịch liệt thì những người ở gần dùng dao sắc bắt đầu chém giết không ngừng.

Không phân biệt rõ ai với ai, tất cả đều diễn ra trong bóng đêm.

Không ngừng có người ngã xuống, phía xa còn có những tiếng quát tháo, như đang nỗ lực cho nổ tung nơi này để tạo thành một con đường đi. Nhà lá cũng bị rung không ngừng, bắt đầu làm rơi xuống từng tầng bụi và lớp cỏ.

Cô bị bụi rơi vào mắt, nước mắt chảy xuống không ngừng, cô gắng lau vài lần mới cảm thấy đỡ hơn.

Bỗng nhiên có một bóng người nhảy vào trong căn nhà lá, Ôn Hàn không kịp nói lời nào, chợt nghe người nọ nhỏ giọng nói, “Tôi Mạnh Lương Xuyên, cô đi theo tôi.”

Cô nhớ kỹ Trình Mục Vân dặn, lại đang bị sự sợ hãi hành hạ, vô ý thức nghe theo lời nói của Mạnh Lương Xuyên, đi ra từ cửa sau căn nhà lá, vừa đi vừa tìm kiếm đường ra khỏi thôn.

Sau khi ra khỏi thôn, có dấu vết đường đi thế nhưng lại bị đám người kia cho nổ tung những ngọn núi khiến cho đất đá bùn che lấp cả con đường.

“Mẹ kiếp, thằng điên nào lại cho nổ ở nơi này, chặn ngay đường đi.” Mạnh Lương Xuyên thấp giọng chửi bới.

Hắn bắt lấy cổ tay Ôn Hàn. Hai người mò mẫm trong bóng tối, tìm kiếm một con đường khác. Theo như hắn nói chính là đường chính.

Không bao lâu sau, liền tìm tới khe núi, có một con đường hẹp quanh co xung quanh ngọn núi, nơi nơi đều là thi thể.

Mạnh Lương Xuyên kéo Ôn Hàn đến trước mặt mình, “Dùng tốc độ nhanh nhất mà cô có, bước qua những thi thể này, bò hay đi cũng được miễn làm sao phải ra được bên ngoài. Bên ngoài sẽ có đường ra còn có đám đặc cảnh nữa, bò ra được bên ngoài tức là sống.”

Ôn Hàn đời này chưa bao giờ thấy qua có nhiều người chết như vậy, bên ngoài đã thế này nhưng trong kia cuộc chiến vẫn đang còn diễn ra.

Mạnh Lương Xuyên hét lớn lên, “Bò ra ngoài nhanh lên.”

Cô cắn chặt môi, tay vịn lên trên mỏm đá nhô ra, ngón tay đều đang run rẩy không ngừng, chăm chú nhìn từng mỏm đá nhô ra, không ngừng vượt qua những thi thể đó, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, “Phải nhanh ra khỏi đây, nhanh chóng ra khỏi đây.”

Hình như chỉ cần đi qua là có thể sống.

Phía sau bỗng nhiên có tiếng súng, có tiếng đá lở, giống như ở trên đầu cách không xa lắm.

Cả người cô run lên, kẻ sát vào bề mặt núi, đôi mắt đong đầy nước, trên khuôn mặt vẫn còn bùn đất hòa lẫn chảy xuống. Bước chân của cô cũng không dừng lại, ham muốn sống sót khiến cho cô càng chạy càng nhanh, thậm chí có lúc dẫm lên những thi thể mà bước qua.

Chờ tới khi đến cuối con đường hẹp rút cuộc thấy được một cánh rừng rậm.

Có một điểm màu đỏ rơi vào trên người cô.

Cô không biết, hoang mang lảo lết nhìn bốn phía, tìm những người mà Mạnh Lương Xuyên nói trước đó. Bỗng nhiên Mạnh Lương Xuyên từ phía sau đẩy mạnh cô xuống đất, cả người cô nằm sấp trên mặt đất, đạn sạt ngay qua đầu trong bóng đêm, đánh vào trên vách núi đá, vang lên những tiếng đá lách tách rơi xuống. Ngay sau đó là một loạt đạn không ngừng.

Mạnh Lương Xuyên dùng tiếng địa phương mắng chửi, hét lên một tiếng.

Không có dừng lại, vách núi đá bị súng nã vào liên tục, cô bịt kín tai hét thất thanh.

“Trở về chỗ cũ, nói cho người của các anh biết, hoặc là đầu hàng hoặc sẽ đánh gục toàn bộ.” Có người dùng tiếng Kyzyl kêu gọi đầu hàng không ngừng.

Người trong thôn và đám người này cũng đều chỉ dùng một loại ngôn ngữ.

“Mẹ nó, đang nói cái gì thế?” Nhưng Mạnh Lương Xuyên hiển nhiên nghe không hiểu, càng phát ra tiếng động không ngừng.

Ôn Hàn cố gắng không chế sự run rẩy của bản thân, ép buộc chính mình cố gắng nói cho hắn biết, “Bọn họ đang nói chúng ta phải trở về chỗ cũ.”

“Khỉ gió, coi chúng ta là con nít muốn nói gì thì nói sao.” Mạnh Lương Xuyên kích động nhìn Ôn Hàn, lần đầu tiên nghĩ rằng ánh mắt của Trình Mục Vân đúng là rất tốt, người phụ nữ này có thể sử dụng được, “Nói đi, nói cô là du khách, nói cô là du khách từ Moscow bị bắt cóc tới đây. Nói mau.”

Ôn Hàn trấn tĩnh bản thân, cố gắng hô lớn, “Chúng tôi là du khách, là những du khách bị bắt làm con tin ở đây.”

Người bên kia an tĩnh lại, nhưng không có ai trả lời.

Chấm màu đỏ vẫn rơi vào trên người bọn họ.

“Mẹ nó...” Mạnh Lương Xuyên nhin không được mà chửi loạn, “Soi cái gì mà soi chứ.”

Phía sau có một tiếng nổ mạnh, giống như đã san bằng cả thôn nhỏ đó vậy.

Cô nắm chặt tay để trên mặt đất, luống cuống nhắm mắt lại.

“Giơ tay lên cao sau đầu, đi tới, phụ nữ đi trước.”

Rút cuộc cũng có đáp lại, người đặc cảnh này còn chọn ai đi trước, dù sao cũng là du khách nước ngoài.

Ôn Hàn sửng sốt.

“Khỉ thật...” Mạnh Lương Xuyên đá cô một cước.

Cô giật mình tỉnh giấc, chặt vật đứng lên, hai tay giơ cao sau đầu, đi về phía trước.

Váy trên người đều bị trầy, áo bị lệch từ phía trên cổ cho tới ngực, hơn nữa còn mở rộng ra, nhưng cô không dám che lại. Chân của cô lần này là bị sợ tới mức choáng váng, còn chưa có đứng vững đã bị hai đặc cảnh kéo qua, bắt đầu đặt câu hỏi.

Bởi vì nơi này là vùng núi, trong khoảng thời gian ngắn, bọn họ lấy không được thông tin nhập cảnh, thẩm tra đối chiếu với thân phận của Ôn Hàn.

Nhập cảnh từ bao giờ, đi qua những điểm du lịch nào, còn có những người bạn nào, bị bắt cóc ở đâu, tại sao lại bị trói.

Sau khi bị hỏi mấy chục vấn đề như vậy, đối phương rút cuộc hỏi cô người quỳ rạp trên mặt đất kia là ai, “Anh ta gọi là Mạnh Lương Xuyên, tôi chỉ biết anh ta là dân bản xứ.” Cô thật sự không biết gì nhiều.

Một người trong đám đặc cảnh nghe được cái tên này, ngăn người sau đó nở nụ cười hỏi lại, “Mạnh Lương Xuyên?”

Hiển nhiên, hắn giống như quen biết Mạnh Lương Xuyên, quay người lại hô lớn với người cách đó không xa.

Lần này Ôn Hàn nghe không hiểu, là dùng tiếng địa phương.

Mọi người lần lượt buông súng xuống.

Trong chốc lát Mạnh Lương Xuyên bị mang tới, thấp giọng mắng.

Trong khi Mạnh Lương Xuyên còn nói chuyện, Ôn Hàn đoán ra có lẽ trước đây anh ta và đặc cảnh này có quen biết. Dựa vào ánh mắt cùng biểu tình khi nói chuyện cô có thể cảm giác được như vậy, nhưng làm sao quen biết, quan hệ thế nào, cô nghe không hiểu được.

Tiếng vang phía sau càng ngày càng lớn, càng dày hơn.

Thôn nhỏ kia hiển nhiên đã rơi vào cuộc chiến đấu kịch liệt.

Người đặc cảnh này tin tưởng lời nói của Mạnh Lương Xuyên, rất nhanh xác nhận thân phận du khách của Ôn Hàn, phải thêm người chú ý tới bọn họ. Dù sao trước đó còn phải chiến đấu kịch liệt với tổ chức buôn lậu.

Chỉ có một nữ đặc cảnh tới, biết tiếng Trung và Tiếng Anh nhưng cũng không nói gì, chỉ đơn giản đưa cho cô một cái áo khoác, ra dấu một chút. Ôn Hàn nhận lấy chiếc áo, muốn cột chặt vào người, lại phát giác đầu ngón tay của mình đều đã cứng đờ, không ngừng run rẩy. Ôn Hàn nhìn chăm chăm vào bàn tay của mình, không dám nghĩ lại đoạn đường đi vừa rồi, thậm chí không dám nghĩ chính mình dẫm lên những xác chết đó mà đi ra đây.

Tìm sự sống giữa con đường chết.

Mạnh Lương Xuyên và người đặc cảnh kia nói chuyện một hồi, một mình đi về phía cô.

Sau khi đưa cô tới đây, ngồi cạnh vách núi tránh gió, hắn muốn căn dặn cô cần phải làm gì, không phải làm gì, dù sao cô cũng là khách du lịch theo chân bọn buôn lậu thuốc phiện tới đây. Nhưng khi phản ứng lại, người phụ nữ này rõ ràng không biết chính xác thân phận của Vương Văn Hạo nên hắn cũng không nói gì khác.

Hắn ho khan một tiếng, “Cô ở chỗ này, ăn một chút gì đó, uống nước hay ngủ đều tùy cô. Nơi này an toàn rồi. Tên Trình Mục Vân chết tiết kia, hắn muốn tôi đưa cô về đại sứ quán Katmandu, hắn sẽ sống...” Hắn dừng một chút, thở dài, “Chúng ta sẽ chờ anh ấy còn sống đi ra ngoài.”

Giọng nói có chút bất đắc dĩ và tiếc hận.

Loại sự tình sinh tử này, Mạnh Lương Xuyên đã sớm nhìn đến chán, nhưng cũng phải cảm thấy đáng tiếc.

Hắn vốn có ý bản thân hắn và Trình Mục Vân hợp tác sẽ đi ra dễ dàng hơn, dù sao cũng không đến mức đánh mất mạng sống của mình.

Nhưng bây giờ thì như ngàn cân treo sợi chỉ rồi. Ai bảo người đàn ông đó lại nhường người phụ nữ này đi ra đầu tiên cơ chứ.

15. Chương 14: Thần Phật Phẫn Nộ (3)

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, như phá tan phía chân trời kia.

Tiếng nổ làm rung chuyển cả rừng núi, cô không dám phỏng đoán gì, nghe tim của mình đập càng ngày càng nhanh hơn. Anh có thể còn sống đi ra ngoài hay không, lỡ may những người xấu kia muốn cá chết lưới rách, ngọc nát đá tan thì sao?

Cô từ từ dựa người vào tảng đá bên cạnh, nhắm mắt lại để khiến cho bản thân có thể tĩnh táo đôi chút.

Ngày mai hoặc sau rạng sáng nay, dưới ánh mặt trời chói chang, nơi này từ đây về sau sẽ không còn tiếng súng đạn ở khắp nơi, một cuộc sống yên tĩnh lại tiếp diễn.

Yên bình, an toàn giống như một hy vọng xa vời.

Khi cô ngồi trên tảng đá vào lúc này mà nghĩ tới cái đích kia thì đúng là quá xa vời, rất khó để thành hiện thực.

Cho đến khi thật sự có người tới gần, cô nghe được tiếng đá vụn rớt xuống, mở choàng mắt, nhìn thấy một người đàn ông xa lạ, đứng trong bóng tối phía sau lưng cô. Anh ta đưa tới cho cô một tấm vải. Đưa ngón tay trở để lên môi ra hiệu cho cô im lặng.

Dưới ánh trăng, cô nhìn mảnh vải kia. Nhìn rất quen mắt.

Ôn Hàn sưng sọt vài giây, tim đập mạnh và loạn nhịp, cô nhận ra đây là mảnh vải dệt trên chiếc váy của cô. Cô bối rối cúi đầu, vén váy mình lên nhìn xem, tìm phần bị xé rách. Là bị xé rách lúc nào? Khi nào thì rách? Là anh sao? Cô đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn lại người đàn ông kia.

Anh chàng trẻ tuổi dùng một loại ánh mắt pha chút khôi hài đánh giá cô. Kiểu phụ nữ nào, có thể đem Trình Mục Vân biến thành như vậy? Là kiểu phụ nữ này ư?

Nhìn thấy Ôn Hàn nhận ra được đó là mảnh vải trên váy của cô, cũng đoán được là ai đưa tấm vải cho cô thì anh ta vẫy tay với Ôn Hàn, " Đi theo tôi."

Ôn Hàn quay đầu nhìn những người ở đó, rồi sau đó xoay người đi theo người đàn ông này, cũng bởi vì miếng vải, cô thậm chí không suy nghĩ qua, có thể có âm mưu nào đó hay không?

Đường núi gập ghềnh. Cô lại không phân biệt rõ phương hướng.

Trực giác cho cô biết người đàn ông này đi vòng qua cả ngọn núi, cũng không có ý định giúp đỡ cô, Ôn Hàn mới đầu còn che chắn bản thân, nhờ chút ánh sáng hắt tới rồi vuốt lại làn váy của mình. Cuối cùng đành bỏ cuộc, dù sao trong khu rừng nguyên thủy này, không ai nhìn cô, người đàn ông đi phía trước kia cũng không coi cô là phụ nữ.

Càng đi cô càng tuyệt vọng, rốt cuộc cũng thấy được cánh rừng.

Có ánh sáng, có ánh trăng. Chiếu vào từng bụi cỏ.

Ôn Hàn trải qua một đêm hành hạ, da thịt ở trên bắp đùi cô không ngừng đau đớn, cô cố hết sức đi tới bụi cỏ, nhìn thấy người đàn ông tay chống hòn đá, nhảy sang.

Rốt cục, người đàn ông trẻ tuổi kia lưng tâm bực phát một lần, xoay người lại, vươn tay về phía cô.

Dùng sức, cô bị kéo lên. Ngoài sức tưởng tượng của cô, khi vừa nhảy qua hòn đá thì phạm vi tầm nhìn đã rộng rãi hơn.

Một thân ảnh cao gầy quen thuộc đứng ở nơi tránh gió. Anh để mình trần, miếng vải màu trắng quấn quanh ngực từ trước ra phía sau lưng. Bên cạnh anh có một vài người đàn ông đang cùng anh trò chuyện, còn một vài người khác đứng không xa, tất cả đồng loạt quay lại nhìn cô gái xa lạ là cô.

Không có một tiếng động nào.

Vào lúc này cô cảm giác như mình đứng trên đoạn cuối con đường đen xám xịt không có lối thoát.

Mọi người đều trầm mặc nhìn cô một cách chăm chú.

Từng chiếc bóng phản chiếu kéo dài trên mặt đất, kéo dài đến dưới chân cô.

"Chu Khắc, cậu cũng thật là biết cách dày vò người nhĩ." Một người đàn ông đeo kính cười lên, phá vỡ cục diện bế tắc.

Người đàn ông trẻ tuổi mang Ôn Hàn tới đây chỉ nhún vai, "Muốn nghe giọng nói của cô ấy, không sợ người khác quật ngã sao." Mọi người cũng cười lên, không khí xung quanh như thả lỏng dần.

Mọi người dần tản đi hết. Còn một mình anh tựa vào tảng đá ngồi ở đó.

Đây là lần đầu tiên anh không có khí lực mà nói chuyện nhiều với cô, chỉ giơ tay về phía cô, nở nụ cười nhợt nhạt. Thật sự rất mệt mỏi. Anh giơ tay về phía Ôn Hàn, ý nói cô đi tới. Ôn Hàn không có lên tiếng, thế nhưng rất nghe lời đi tới chỗ anh.

"Tôi rất mệt." Giọng nói của Trình Mục Văn rất nhẹ khi nói chuyện với cô, nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn nữa. Tay của anh đã vươn tới trên người cô, tranh thủ cởi áo khoác của cô lột trên mặt đất, " Không cần giãy dụa." Anh nói.

Tay của anh di chuyển dọc theo bắp vai của cô trượt ra phía sau lưng, cởi áo lót của cô ra.

Ôn Hàn thật sự không dám động đậy, sợ đụng trúng vết thương trên người anh. Mặc dù cô không nhìn thấy rõ vết thương ấy nhưng thân thể cũng tận lực phối hợp, nằm xuống bên cạnh anh.

Trong không gian yên tĩnh, cô nghe thấy anh đang cời thắt lưng của mình.

Chiếc dây nịt bằng kim loại phát ra tiếng động tuy là rất nhỏ nhưng vẫn nghe ra được.

"Em có lạnh không?"

Đây là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với cơ thể của anh như thế này mà trên người Ôn Hàn lại không có bất kỳ bộ quần áo nào cản trở, để cho cơ thể cô phơi bày trong không khí lạnh như băng này, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người đàn ông ấy.

Cứ như vậy mà nằm sát vào nhau ở nơi này, có lẽ vì mới tìm được đường sống trong chỗ chết, có lẽ bởi vì tình cảm dồn nén một cách mãnh liệt, cô nghĩ đến rằng có lẽ nhiệt độ cơ thể anh còn cao hơn cô, ở tất cả mọi nơi đều sẽ như vậy.

Mạch máu trong người cô đang không ngừng sôi trào, cô không nhận được hoạt động thất lưng, "Anh có thương tích, em có thể giúp anh."

Lời vừa nói ra cũng khiến cho cô hoảng sợ không thôi.

"Ai cũng không giúp được tôi." Anh dùng giọng nói gần như là thì thầm mà nói với cô, "Ngoại trừ thân thể của em, cái gì cũng không giúp được tôi."

....

Có người huyết sáo, cũng có tiếng bước chân càng lúc càng xa.

Những người đó vừa rồi rõ ràng nhảy xuống từ những tầng đá xung quanh đây nhưng đều rất im ắng không tạo ra tiếng động gì, nhưng hiện tại lại tạo nên tiếng động rất lớn. Hình như đang muốn nói: Đây chính là phúc lợi của người sống sót sau tai nạn, chúng ta sẽ cút xa ra một chút, nên xin cứ tự nhiên mà hưởng thụ ôn hương nhuyển ngọc.

Rất nhanh toàn bộ rừng cây đã im ắng trở lại.

Tuy rằng đã bị người khác nghe được lời nói của anh, nhưng cảm giác bây giờ vẫn không được tự nhiên, cả người tự dừng cuộn lại trong chiếc áo khoác. Cô thậm chí còn nhẹ giọng cầu xin anh, "Có thể nhanh một chút hay không?"

Giọng nói của anh khàn khàn cứ như từ trong cổ họng bị đè nén đã lâu vậy, "Nếu như em muốn như vậy."

Thân thể dần nóng lên không ngừng, giọng nói của cô và cả đôi môi đều bị đôi môi của anh nuốt lấy.

....

"Người đâu?" Mạnh Lương Xuyên muốn điên rồi, liên tục cào tóc của mình.

Hắn dùng ba năm tiền tài mới nhìn thấy được Trình Mục Vân, ba năm đó. Thế mà bây giờ lại bị mất dấu rồi. Hắn đã tìm kiếm chung quanh nơi này đã ba lần rồi, nhất thời dừng bước túm lên một tên đặc cảnh muốn nói điều gì đó, lại bỏ sót gì đó, khiến hắn ta càng lúc càng nóng nảy.

Hắn rút cuộc biết vấn đề nằm ở chỗ nào. Từng bước mà Trình Mục Vân an bài đều nói lên rất rõ, người đàn ông đó đã biết thân phận của hắn.

Từ khi vừa bắt đầu Trình Mục Vân đã biết hắn là ai, từ đâu đến, có nhiệm vụ gì. Tất cả những việc làm của Trình Mục Vân đều hướng tới một mục đích, cũng chính là nhiệm vụ của hắn: Phá hủy căn cứ này của bọn buôn lậu ma túy.

Thậm chí Trình Mục Vân còn biết hắn nhất định sẽ không đành lòng bỏ mặc một người phụ nữ vô tội cuốn vào trận chiến đấu kịch liệt này, nhất định sẽ giúp Trình Mục Vân đưa người phụ nữ này an toàn ra ngoài.

Nhưng vấn đề là...

Trực giác nhiều năm nằm vùng của Mạnh Lương Xuyên nói cho hắn biết...

"Trình Mục Vân đến Nepal không đơn giản chỉ để đến biên giới của hai nước hỗ trợ đặc cảnh địa phương như chúng ta phá hủy căn cứ này." Người bên cạnh vừa ăn bánh bao vừa nói, Mạnh Lương Xuyên lại đứng ngồi không yên. "Thân là khách du lịch không để ý nguy hiểm của bản thân, bảo vệ được đặc cảnh địa phương, cung cấp nhiều thông tin phá nhiều vụ án buôn lậu lớn, chẳng lẽ trao huân chương công hiến xuất sắc cho hắn nữa sao?"

“Bên cạnh hắn không phải luôn cất giấu một người nằm vùng sao?” Người này giờ vừa gặm bánh bao vừa nói, cần nhanh quá đến mức cần phải dầu lửa, vừa rên hừ hừ vừa nói, “Anh ta rời khỏi Nepal thì không còn thuộc địa bàn của chúng ta nữa, cũng coi như hết phận sự, đừng suy nghĩ nhiều.”

Còn có một người nằm vùng, rất nhiều năm.

Mạnh Lương Xuyên khoanh tay ở trước ngực đứng suy nghĩ. Hắn không muốn thừa nhận, sợ dĩ hắn to gan như vậy cũng không phải là bắt được nhược điểm gì của Trình Mục Vân mà trực giác nói cho hắn biết, Trình Mục Vân biến mất mấy năm nay lần nữa trở lại nhân gian, nhất định có chuyện gì đó rất kích thích muốn làm, mấy ngày nay chỉ là một lời dẫn.

Người đàn ông này khiến cho những bạn bè đã từng qua lại với anh ta đều rất bội phục, hận không thể sống chết vì có người bạn như anh ta.

Mà hắn Mạnh Lương Xuyên là thật tâm muốn tham dự vào trong đó.

“Con đường ra kia không phải là bị anh ta cho nổ đấy chứ?” Mạnh Lương Xuyên đột nhiên nghĩ tới khi chạy trốn theo kế hoạch thì con đường đó bị hủy, mình mới không thể không đi đường chính được, cho nên mới bại lộ thân phận.

Người đàn ông chết tiệt đó thật sự là đã tính hết tất cả các trường hợp rồi.

Ánh sáng màu trắng nhạt, chậm rãi bao trùm lấy màn đêm đen tối, cô mở mắt ra, cảm giác được ánh nắng mặt trời, “Trời đã sáng rồi.”

Buổi tối đáng sợ hôm qua như một giấc mơ, cũng đã qua thời kỳ bị giam giữ, kế tiếp sẽ là gì đây?

Trình Mục Vân rũ mắt xuống, nhìn vẻ mặt uể oải mê ly sau cơn kích tình của người nào đó, “Trời đã sáng, tôi đưa em trở về.”

Anh nghĩ rằng mình phải nhanh chóng làm xong việc ở đây, bởi vì bản thân anh bỗng nhiên không muốn chờ nữa mà muốn nhanh chóng trở về Moscow, ở bên cạnh lò sưởi kiểu cổ xưa, trên tấm thảm cùng tiểu cô nương này ân ái, có lẽ là yêu thương cũng nên.

Về phần lời nói đã từng nói qua, quay về chính nghĩa mới đúng là lời thượng đế nói.

Anh tin phạt.

Dưới ánh nắng nhạt của buổi sáng mai, Trình Mục Vân nhanh chóng mặc quần áo vào, sau đó cũng giúp Ôn Hàn mặc quần áo tử tế rồi mới từ tầng đá đứng lên, “Đi thôi.”

Ôn Hàn nhìn theo ánh mắt của anh, nhìn ra phía bên ngoài, kinh ngạc khi thấy bốn phía rất an tĩnh, hình như toàn bộ rừng rậm này chỉ có hai người bọn họ. Nhưng hai ba giây sau những người đang dựa vào cây ngủ say sưa, hay những người đang nằm sắp gác đêm đều lắc lư thân mình, mệt mỏi từ các góc ngách đứng lên, giống như là đột nhiên xuất hiện vậy, im lặng không một tiếng động xuất hiện một đám người.

Về mặt so với những du khách mới đi dạo từ những nơi cảnh đẹp về cũng không khác là bao nhiêu, cô thậm chí còn có thể thấy những người có khuôn mặt thanh tú, một cậu bạn sinh viên đại học, dường như mới năm nhất. Mấy người đàn ông ngày hôm qua cũng đã đứng trên tầng đá gần đó, thấy Trình Mục Vân đã khôi phục lại bộ dạng trước đây, đều nháy mắt với nhau nở nụ cười.

Một dải ánh sáng xuyên thấu qua từng kẽ lá, rọi thẳng vào mắt cô.

Đây là thế giới của anh.

Sống giữa địa ngục, không bao giờ có đường ra.

16. Chương 15: Vận Mệnh (1)

Ôn Hàn đi theo đoàn người bốn ba mươi mấy giờ, đi cả đêm không ngừng nghỉ, rốt cuộc cũng tới Kathmandu. Trước khi vào trong thành phố tất cả mọi người phân tán thành từng nhóm nhỏ, chia theo từng tốp, mười mấy đi vào thành phố. Đến cuối cùng, chỉ còn cô cùng Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân cùng cô thay một bộ đồ sạch sẽ khác, nơi này thời tiết âm u, mưa dầm, rất dễ dàng để ẩn vào trong đám đông.

“Chúng ta đi chỗ nào?” Cô nhẹ giọng hỏi anh sau khi hai người chào tạm biệt Chu Khắc và người đàn ông đeo kính đen kia.

“Đưa em tới đại sứ quán.” Anh nói, “Tới nơi đó, em yêu cầu họ trợ giúp cho em. Nếu có người hoài nghi, em nói đêm đó được người khác cứu ra, sau khi đi ra thì đi bộ về nơi này.”

Ý tứ của anh thật quá rõ ràng. Không chỉ riêng việc quen biết anh, mà những việc gì đã xảy ra đêm hôm đó cô đều không được nói ra, chỉ được giấu kín trong lòng. Ánh mắt của cô có chút thay đổi.

Ánh mắt của Trình Mục Vân hơi có chút thâm ý nhìn cô một cái, một bàn tay tùy ý đặt lên vai cô, giống như các đôi yêu đương khác, nhỏ giọng nói chuyện như những người du khách nước ngoài vậy, “Em cần cầm hành lý và hộ chiếu của em.”

“Sau đó thì sao?” Cô thốt ra, “Anh đi đâu?”

Từ tối hôm qua đến bây giờ, anh chưa từng nói kế tiếp anh sẽ làm gì, hay là đi đâu. Chuyện tối hôm qua chẳng phải đã xong rồi sao? Anh cùng Mạnh Lương Xuyên đi với nhau là có mục đích và cũng đã nói qua với cô rằng hai người đang đi tìm nơi ẩn nấp của một nhóm buôn lậu lớn. Tuy rằng chỉ mấy chữ nhưng cô đoán rằng anh có lẽ là một cảnh sát.

Anh mỉm cười, cũng không đáp lại.

“Em thật sự rất nhanh phải đi, nhất định phải trở về. Anh sẽ đi Moscow tìm em chứ?” Cô nghĩ tới anh từng nói qua, đời này cũng không gặp ở Moscow, lại nhẹ giọng hỏi lại, “Anh không thể nhập cảnh ở Moscow sao?” Anh vẫn không trả lời cô.

Cô không biết làm như thế nào để tiếp tục cuộc đối thoại này nữa.

Hai người đang đứng ở bờ sông Bagmati, bên cạnh là đền thờ Pashupatinath. Đây là nơi hỏa táng ngoài trời lớn nhất ở Nepal.

Dù là thi thể của dân nghèo hay quý tộc đều được thiêu trên đài rồi chôn cất ở hai bên bờ sông. Trong không khí ẩm ướt là mùi tanh tưởi của thi thể bị đốt cháy, thế nhưng những người canh chừng đồng lửa đó rất thành kính.

Ôn Hàn cũng từng bắt gặp cảnh hỏa táng bên bờ sông Hằng ở Ấn Độ, nhưng cũng chỉ đứng ở bờ bên kia nhìn sang. Còn bây giờ, cô đang tham dự vào trong đó. Cách đó xa xa mấy chục bước chân là một đài mai táng, đang đốt cháy thi thể ở trên đó.

Bỗng nhiên, Trình Mục Vân nắm vai cô, xoay cô lại, dùng cơ thể của anh tạm thời che khuất tầm mắt cô, anh cúi đầu, “Anh hơi đói, em thì sao?”

Cô bị động tác của anh làm cho giật mình. Nơi này là nơi hỏa táng, tất cả mọi người đang thành kính siêu độ cho vong linh. Nhưng anh lại ngang nhiên thân thiết như thế, hơi thở nóng rực biểu lộ rõ anh muốn làm gì. Sau lưng cô vài bước chân là vách tường đền thờ, đối mặt với anh đài hỏa thiêu ven bờ sông Bagmati.

Nước mưa hòa cùng gió ban mai tạt vào mặt hai người.

Anh kéo mũ của chiếc áo leo núi lên, cắn môi cô trong chớp mắt, giống như đang mút lấy thứ nước trái cây ngon tuyệt vời, dùng lực mút mạnh cùng hàm răng giáo hoạt khiến đầu lưỡi cô phải lộ ra ngoài, cho cô một nụ hôn sâu trước mặt mọi người mà không kiêng kị gì. Cả quá trình không tới một phút, sau khi buông nhau ra, cô đã thở hổn hển, đầu hơi choáng váng.

Anh cho tay vào cổ áo cô, chạm vào bộ ngực mềm mại, sau đó còn tham luyến bóp nhẹ hai cái. Đến khi cảm thấy cô đẩy mình, anh mới dừng tay, kết thúc một phút đồng hồ ve vãn nguy hiểm này.

Sống, phải sống, phải sống đến ngày trở lại Moscow.

Giống như có nguy hiểm rất lớn đang đến gần vậy.

Trình Mục Vân khép kín cổ áo lại cho cô, “Anh biết một chỗ không tệ lắm, ở gần đây thôi, để em lấp đầy bụng chắc là không khó.”

“Ừm.” Ôn Hàn nghĩ ăn cơm trước đã, mười mấy tiếng qua hai người không ăn được thứ gì ra hồn, chờ ăn xong rồi từ từ hỏi.

Khi cô ngồi xuống quán ăn nhỏ ở Kathmandu, cầm lấy thực đơn, dường như cô đã trở lại nhân gian. Đúng vậy, lại là người. Một chút nguy hiểm kia cũng biến mất.

Nơi này dù đơn sơ nhưng có khăn trải bàn sạch sẽ, còn có thực đơn thoạt nhìn không khó ăn. Rất nhanh, trước mặt hai người có hai chiếc mâm inox gồm cơm đi kèm với cà ri khoai tây, cà rốt và cà ri gà.

Một chén súp đặc. Đây chính là món ăn bản xứ cô ghét nhất khi vừa tới Nepal. Nhưng bây giờ lại rất muốn ăn.

“Em yêu, ăn nhiều một chút.” Anh vừa vuốt cái nĩa màu bạc trong tay bắt đầu thưởng thức món ăn vừa nói khẽ, “Em cũng biết đàn ông luôn hy vọng người phụ nữ của mình hơi tròn trịa một chút.”

Cô đỏ mặt, cúi đầu, xiên một miếng khoai tây, vừa ăn vừa nghĩ không biết tướng ăn của mình có khó nhìn hay không.

Ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cầm dao của cô, giống như đang chờ cô ăn xong, vô cùng lịch sự cũng vô cùng không có kiên nhẫn. Cô bị anh trêu chọc đến mức đứng ngồi không yên. Cô lại nghĩ tới mười mấy tiếng đồng hồ trước.

Lần đầu, so với cô tưởng tượng còn đau hơn nhiều.

Cũng không giống như chỗ đau ở vai, giống như có người từ trong thân thể của cô xé rách chỗ mềm yếu nhất vậy, anh không nói lời nào, động tác chậm rãi, làm cho cô thích ứng được sự động chạm nguyên thủy nhất giữa đàn ông và phụ nữ. Nhưng cũng không phải là quá tuyệt vời.

Cô thậm chí cảm thấy lúc đó không bằng lần anh từng ở trong khách sạn dùng phương thức khác, tốt đẹp như vậy, chậm rãi như vậy, thậm chí cô dần đánh mất sức phán đoán của chính mình nhìn không được mà hòa theo ý nghĩ của anh. Anh nhẹ giọng thì thầm để hai chân của cô ôm lấy hông của mình, càng thêm thân mật với anh hơn. Mà Ôn Hàn của lúc đó thì càng lúc càng bất lực, phía sau lưng còn bị ma sát không ngừng nhưng tất cả tinh thần cùng ý thức đều chậm rãi hội tụ đến một điểm, nơi đang bị anh không ngừng xỏ xuyên qua, rút ra rồi lại tiến vào, vĩnh viễn không dừng lại.

Cứ như vậy hai người đã quên mất mình đang ở đâu.

Giống như ở trong khách sạn tại thủ đô Nepal kia, toàn bộ không gian dường như chỉ còn anh và cô.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Anh thấp giọng hỏi, giống như có thể nhìn thấu cô.

“Không có gì.” Có chút mất tự nhiên, mặt cô đỏ lên.

“Anh đi ra ngoài hút thuốc.” Anh nói.

Cô không tin ngẩng đầu, còn chưa từng thấy anh hút thuốc, ngoại trừ đêm đó trong khách sạn, anh hút thuốc lỏ, thì anh đối với loại vật này cũng không cảm thấy hứng thú.

“Không nỡ để anh đi ra ngoài sao?” Anh đùa cô.

Cô trái lương tâm lắc đầu. Trình Mục Vân chậm chậm đem khăn ăn đặt lên bàn. Ôn Hàn nhìn thẳng vào khuôn mặt anh, ánh mắt hai người giao nhau, đôi mắt anh sâu hun hút như dòng nước xoáy vậy.

“Anh sẽ quay lại ngay.” Anh nhẹ giọng nói.

Ôn Hàn gật đầu.

Trình Mục Vân đi ra ngoài cửa, ánh mắt nhìn bốn phía, xuyên thấu qua cửa kính nhìn thoáng qua trong quán ăn cô gái cúi đầu ăn gì đó. Anh mặc một đồ leo núi màu đen có mũ trùm đầu, đối phó được với không khí ẩm ướt với những cơn mưa lất phất, còn nặng mùi axit từ những thi thể đang được hỏa thiêu phía xa. Anh đi qua một con đường, im lặng đi tới ngã tư đường, sau đó đi sâu vào bên trong.

Hơn mười phút sau Ôn Hàn vẫn còn chưa thấy anh trở lại, đã bắt đầu đứng ngồi không yên, qua nửa giờ, Ôn Hàn rốt cục cũng nhận ra anh sẽ không quay trở lại.

Cô nhìn khung cảnh ngoài phố, nắm chặt đĩa thức ăn. Lần trước ở nơi đóng quân đó, anh ít nhất còn có thể nói với cô.

Lúc này đây, có nên chờ thêm chút nữa hay không, có lẽ anh đi mua thuốc? Trong lòng cô bàng hoàng suốt hai tiếng đồng hồ trôi qua.

Có người đến hỏi cô có muốn dọn bàn hay không, cô quay đầu nhìn, ánh mắt đổ lên, nhẹ giọng dùng tiếng Anh nói, “Xin lỗi, tôi không có mang tiền theo, có thể...” Cô có thể mượn tiền ở đâu đây? Trên người cô chỉ có bộ quần áo này thôi.

“Người đàn ông đi cùng cô đã thanh toán rồi.” Phục vụ dùng tiếng Anh không rõ, cũng may có thể biểu đạt được ý muốn nói.

Thuận tiện, phục vụ còn đưa cho cô một tờ giấy.

Bên trong tờ giấy, đơn giản chỉ vẽ đường đi, dùng bút chì làm bằng than đen, cũng không lưu lại bất kỳ chữ nào.

Cô đi ra cửa, đứng giữa cánh cửa thủy tinh đưa mắt nhìn xung quanh bốn phía, không thấy anh, nhìn tờ giấy trong tay, bước chân có phần chột dạ bắt đầu tìm kiếm nơi mà anh đã vẽ. Giống như từ khi nhìn thấy cô liền hiểu được, nơi đó không có anh, cho nên khi cô đến chỗ đại sứ quán, cũng không có gì quá kinh ngạc.

Cho đến khi Agassi xông tới, ôm lấy cô, “Ôn Hàn, Ôn Hàn, cậu còn sống, cậu còn sống...” Agassi khóc lớn, nói liên miên không ngừng, “Cảnh sát nói anh ta là người xấu, hại chúng ta. Vương Văn Hạo thật vất vả trốn đi, bị thương rất nhiều nơi trên người, hiện tại bị anh ta trói đi rồi. Ôn Hàn, Ôn Hàn, cậu có biết người kia ở đâu không?”

Ôn Hàn ngây ngốc nhìn Agassi, tùy ý cô ấy day day cánh tay mình. Phát hiện, bản thân mình căn bản không nói ra được gì.

Ngoại trừ việc biết anh có người bạn Mạnh Lương Xuyên là đặc công ra thì cô không biết gì nữa, nhưng đã tự động nghĩ anh là người tốt. Nhưng có một vị cảnh sát tuổi tầm trung niên đang đi về phía cô, “Cô Ôn, chúng tôi đang tìm bắt một người tên Mạnh Lương Xuyên, anh ta cấu kết với bọn buôn lậu nước ngoài, hiện tại đã trốn thoát. Tôi nghĩ, cô cần phối hợp với chúng tôi để điều tra thêm.”

Ôn Hàn sững sờ, “Tôi chỉ biết tên anh ta là Mạnh Lương Xuyên, còn lại cái gì cũng không biết.”

“Nhưng đêm đó cô là do anh ta cứu ra.”

17. Chương 16: Vận Mệnh (2)

Nhìn nhà hàng trước mặt này đã dừng buôn bán, Trình Mục Vân đứng ở ngoài cửa. Mạnh Lương Xuyên đứng bên cạnh anh, sẵn tiện đưa anh một liều thuốc, Trình Mục Vân không nhận lấy khiến cho Mạnh Lương Xuyên nhếch mày nhìn.

Trình Mục Vân đưa mắt nhìn xuống người đàn ông trong kia, “Hắn còn có chỗ cần dùng.”

Vương Văn Hạo chính là mắt xích quan trọng nhất, cần dùng hắn để đưa họ tới điểm giao dịch cuối cùng, thậm chí còn có thể hiểu rõ cuộc giao dịch này hơn bọn họ, dù hàng của bọn họ đều bị anh, Trình Mục Văn lấy đi.

Hắn ta cần phải bị thù hận che mắt mới đưa Trình Mục Văn anh và Mạnh Lương Xuyên đến đầu mối mới.

“Không thành vấn đề.” Mạnh Lương Xuyên cười, “Ngoài tôi cùng anh em của tôi, không ai biết Vương Văn Hạo này là kẻ buôn lậu ma túy. Trong mắt mọi người, kể cả trong mắt mấy người bạn kia của hắn, hắn cũng chỉ là một giáo sư đại học bình thường mà thôi, chỉ là dạo này xảy ra nhiều việc không may, tới thành phố này lại bị cóc nhiều lần.”

Trình Mục Văn nhướn mày, một lần nữa nhìn kỹ người đàn ông đang đứng trước mặt mình.

“Tại sao phải cho tôi manh mối để phá tan căn cứ của bọn buôn lậu kia?” Mạnh Lương Xuyên đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Mấy năm trước tôi có một người bạn bị giết chết ở nơi đó.” Trình Mục Văn cũng không kiêng kị gì, “Cũng giống như cậu, là một cảnh sát nhưng cậu ta không phải người Nepal mà là người Trung Quốc.”

Lý do này tốt lắm, nhưng lại nằm ngoài dự đoán của Mạnh Lương Xuyên.

Đây là điều mà Mạnh Lương Xuyên không nghĩ tới nhưng đây cũng là cách giải thích phù hợp với tính cách của Trình Mục Văn nhất. Nói ba xạo mấy câu tạo ra một sự cố. Mà người vừa nói với hắn chuyện kia cũng không nói thêm gì nữa.

Hai người cứ đứng như vậy bên cạnh nhau, trong nhà hàng vị đầu bếp người Italy cũng đã ra đại sảnh tiến về phía hai người, nhiệt tình dùng tiếng Anh để chào hỏi. Trình Mục Văn chống tay nơi cánh cửa, nhẹ nhàng đáp lại, nói chuyện rất quen thuộc với đối phương.

Rất nhanh sau đó, vị đầu bếp người Italy kia cũng rời đi. Dù sao còn đang trong lúc bãi công lớn ở khắp nơi, nơi đây là dải đất của trung tâm thành phố, ít nhất, tạm thời ngừng kinh doanh ba bốn ngày, các đầu bếp cũng chỉ dạt đông dạt tây trong nhà hàng thôi. Một khi có ai đó nói qua thì sẽ ra mặt để phục vụ.

Bốn phía lại an tĩnh như cũ.

Mạnh Lương Xuyên dè xuống tay vịn cánh cửa, đưa tay thay anh mở cửa, “Ông chủ Trình, vào xem thử một chút.”

Anh đi vào trong nhà hàng.

Mắt Vương Văn Hạo bị bịt bằng miếng vải đen, người bị trói, nằm dựa vào trong góc.

Trình Mục Văn đến gần, cúi người nắm lấy cằm hắn, ép buộc hắn ngẩng đầu, nhẹ giọng nói, “Anh bạn của tôi, không nghĩ tới lại nhanh gặp mặt như vậy.”

Vương Văn Hạo đang chìm trong bóng tối lần nữa tuyệt vọng nhưng ngay khi nghe được giọng nói thì biểu cảm trên mặt nhất thời vặn vẹo, “Ông chủ Trình, ông chủ Trình... Anh... anh là Trình Mục Văn.”

Anh tới gần như thì thầm, “Đúng vậy, là tôi.”

Vương Văn Hạo giống như bị điện giật, nhanh chóng lùi về phía sau, cố gắng lùi mãi về phía sau, đụng ngã các đồ vật phía sau hắn, bụi bắn bay lên không ngừng, hắn giống như trở thành người bệnh tâm thần vậy.

Trình Mục Văn liếc mắt một cái.

Mạnh Lương Xuyên bỗng nhiên lấy một con dao, dí lên cổ họng của Vương Văn Hạo.

Thân thể của Vương Văn Hạo lập tức mềm nhũn, mặt dí sát dưới đất. Mạnh Lương Xuyên nói khê với Trình Mục Văn, “Tôi sẽ sắp xếp để cho hắn bị cảnh sát cứu trở về, hắn cũng sẽ tìm cách để trở về Moscow an toàn thôi.”

Trình Mục Văn đi vòng ra phía sau Mạnh Lương Xuyên, từ sau thắt lưng hắn lấy ra một con dao.

Còn cần bị thương nữa chứ.

Lưỡi dao màu trắng bạc, dọc theo gò má Vương Văn Hạo trượt xuống, khi đến cổ trong đầu anh lại nghĩ tới khi Ôn Hàn cam tâm làm con tim để bảo vệ người đàn ông này.

Đây xem như là... đồ kị sao?

Có máu, từ trên cổ Vương Văn Hạo chảy xuống.

“Trình Mục Vân.”

Bỗng nhiên có giọng nói quen thuộc cắt đứt giây dựa của anh.

Đáy mắt Trình Mục Vân hiện lên sự kinh ngạc vô cùng, nghiêng đầu ra phía sau, thấy cả người phụ nữ nào đó đang phát run, chậm rãi đi tới. Chu Khắc nhún vai, tỏ vẻ xin lỗi với Trình Mục Vân, hẳn không nghĩ tới khi mang người đến có thể thấy được một cảnh kích thích như thế.

Làm đổ hai chai rượu, Ôn Hàn chạy vội tới, dùng thân thể che trước người Vương Văn Hạo, khẩn cầu anh, “Trình Mục Vân...”

Cả người cô rét run, bị anh nhìn chằm chằm như vậy.

Sau khi bị cảnh sát hỏi cung không bao lâu thì Chu Khắc xuất hiện trong đại sứ quán.

Anh ta đứng ở máy uống nước hỏi cô, đã lấy xong đồ cần lấy hay chưa. Cô bị giật mình, tâm tình vẫn đang áy náy vì không trả lời câu hỏi của cảnh sát, khiến cho cô hoang mang lo sợ, tự trách bản thân mình. Vương Văn Hạo là bạn bè của cô, tung tích của anh ta còn không rõ, tuy rằng người cảnh sát đó đang nói đến Trình Mục Vân nhưng cô lại không nói ra.

Cô hoảng loạn theo sát sau Chu Khắc đến nơi này, cũng muốn hỏi anh.

Muốn hỏi anh có phải thật sự là anh bắt Vương Văn Hạo hay không?

Nếu như không phải, nhất định cô phải đi tới đồn cảnh sát để giải thích cho rõ ràng.

Nếu như...

Nhưng không nghĩ tới, căn bản không cần hỏi, khi Chu Khắc đưa cô tới liền thấy được cảnh này. Mạnh Lương Xuyên đè mặt Vương Văn Hạo dưới đất mà anh đang cầm con dao trên tay.

“Sau đêm hôm đó Vương Văn Hạo trốn thoát được, đã chạy về Katmathdu, sáng nay lại bị bắt đi lần nữa. Mạnh Lương Xuyên là một mắt xích quan trọng, vừa lập công, lại bị phát hiện có mối quan hệ lớn với bọn buôn lậu, hôm nay đang lẩn trốn. Cô có thấy người đàn ông ở cùng với Mạnh Lương Xuyên hay chưa? Hẳn ta tên gì? Đây là đầu mối quan trọng nhất để đuổi bắt Mạnh Lương Xuyên.” Câu hỏi của cảnh sát vẫn còn luẩn quẩn trong đầu cô.

Ôn Hàn nắm chặt bàn tay, ép buộc chính mình nhìn thẳng anh.

“Anh... có thể tha cho anh ta được không?” Ôn Hàn cố gắng để giọng nói của mình vẫn bình thường, nhưng lại cảm thấy không lưu loát chút nào, “Trình Mục Vân, em xin anh, thả hắn đi.”

Trình Mục Vân nhìn cô.

Toàn bộ nhà hàng chỉ có Mạnh Lương Xuyên và Chu Khắc, đều là bạn của anh.

Còn có một tên Vương Văn Hạo đang hôn mê nữa.

Anh sẽ nghe theo lời của cô sao?

Anh thực sự sẽ giết người vô tội sao?

Trong lòng Ôn Hàn vô cùng khản trương. Thậm chí bắt đầu không dám nhìn anh, không dám nhìn khuôn mặt không biểu cảm gì kia của anh.

Trình Mục Vân nhìn kỹ cô, trong đôi mắt đang ngược nhìn anh kia có sự uy hiếp không nên có. Anh và cô mới ở cùng nhau mười mấy tiếng đồng hồ, tất cả đều nói bằng tiếng Trung, điều này làm cho cô có đôi khi cảm thấy anh cố ý, bởi vì anh và mình đều là người Hoa. Nhưng giờ anh mở miệng lần nữa, cũng khiến cho

người ta cảm giác sự lạnh lẽo pha lẫn sự uể oải trong giọng nói bằng tiếng Nga, “Em yêu, em hình như có thói quen ra mặt vì hấn ta. Dừng khí của em, thật khiến anh cảm thấy kinh ngạc.”

Ôn Hàn cảm thấy nao nao.

Trình Mục Vân đảo ngược con dao cầm trong tay, đưa tới cho cô.

“Tới đây, cho anh xem dừng khí của em một chút.” Trình Mục Vân nhẹ giọng nói cho cô biết, trong phòng chứa đồ này, nơi bụi bẩn phủ đầy này, “Em chỉ có một cơ hội lựa chọn, hoặc là cầm dao nhắm ngay Trình Mục Vân anh, để chứng minh quyết tâm bảo vệ bạn bè của em.”

Anh nói, đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên má phải của cô, ngón tay thật lạnh, “Hoặc là đem dao trả cho anh, đi ra khỏi cánh cửa này, để hấn ta chết ở đây.”

Ôn Hàn cảm thấy không thể tin được những gì mà mình vừa nghe.

Có lẽ nói đúng hơn thì anh vốn là một người như vậy, chỉ là toàn bộ sự tàn nhẫn này ẩn giấu quá sâu, đi lệch ra khỏi quỹ đạo làm người. Làm cô nghĩ lầm rằng cô giống như nữ chính trong phim ảnh, có thể ảnh hưởng tới quyết định của anh. Phía sau là người bạn tốt mấy năm vẫn còn hôn mê.

Agassi nói, rồi cảnh sát trong đại sứ quán đã hỏi cả trăm lần, còn có hình ảnh trước mắt này đều khiến cho cô không thể nào trốn tránh được sự thật: Người đàn ông này, căn bản coi sinh mạng con người như cỏ rác.

Như có cái gì đó rất nặng đánh vào ngực cô, cô rất sợ, thực sự rất sợ, sợ người đàn ông bỗng nhiên trở mặt ở trước mặt này. Nhưng cô không làm được, nhìn anh giết người bạn vô tội của mình.

Ôn Hàn cắn chặt răng, tay có chút run rẩy, cầm lấy con dao trong tay anh.

Hai tay nắm chặt vào nhau, nhắm ngay anh. Cô nhất định không biết thứ mình đang lựa chọn là gì.

Trình Mục Vân...

Cái tên này đã từng làm cho người ta cảm thấy phải sợ hãi bởi thủ đoạn của anh, không tình cảm, không chút lưu tình, dứt khoát, không cần kiêng nể bất kể kẻ người nào.

Người khác nghe tới đã sợ vỡ mật, dường như theo lời anh nói, thế giới của anh, không có nhân từ và khoan dung, anh đối với người phản bội thì sẽ trả gấp bội. Anh đối xử tàn nhẫn với những kẻ đó, dùng kết quả gấp trăm ngàn lần mà nói cho đối phương biết cái gì gọi là ác giả ác báo.

Ngay khi mũi dao nhắm vào ngón tay của Trình Mục Vân...

Anh đã nhanh chóng cướp con dao, trực tiếp đặt lên xương quai xanh của cô.

Ôn Hàn không phản ứng kịp. Trong mắt của cô chỉ nhìn thấy con dao anh đang cầm, còn có cách cầm dao và cả đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào cô. Anh đang rất tức giận, nhìn cô không có tiêu cự, cứ nhìn chăm chăm vào cô như vậy, “Còn muốn cứu hấn ta sao?”

Cô hít sâu, đè nén đau đớn nơi lồng ngực, cắn răng nói, “Anh...”

“Còn muốn cứu hấn sao?” Khí thế của người đàn ông này còn chút dọa người, lại khiến cho cô một chữ cũng không nói được.

Cô run rẩy, có chút mê muội, hít sâu, dùng hết tất cả khí lực, rút cuộc cũng nghe được bản thân mình nói với anh, “Em không thể nhìn anh giết anh ta được.”

“Chết tiệt...”

Con dao đâm tới nhưng chệch sang chút, đâm thẳng vào thùng đồ bên cạnh.

Tiếng động rất lớn ảnh hưởng đến toàn bộ hầm ngầm.

Trình Mục Vân dùng một tay chế trụ lấy hai cánh tay của cô, cả người cô đều nằm trong khuỷu tay anh. Ôn Hàn không động đậy được, bị ép ngửa đầu nhìn anh.

Cô gần như ngay lập tức khóc lên, nước mắt rơi xuống, không ngừng.

“Khóc cái gì? Em cũng biết rằng tôi không phải là một người tốt rồi sao?” Trình Mục Vân cười nhạt, đôi mắt híp lại trông rất nguy hiểm, “Muốn thử cảm giác chết cùng với vị giáo sư đại học này sao? Vui chứ?”

...

Chu Khắc nhú mày. Người đàn ông này đang thật sự tức giận.

Đùa chứ, người phụ nữ của mình mà cầm dao uy hiếp mình chỉ vì một tên buôn lậu thuốc phiện. Chu Khắc suy nghĩ một chút tới loại khả năng này. Hình như không có khả năng nào mà bình tĩnh được.

Ôn Hàn cắn chặt môi.

Hình như sự phản nghịch ẩn giấu hai mươi mấy năm dưới đáy lòng cũng đang muốn dâng trào lên. Cô nhìn chăm chăm vào anh, không nói gì.

Mấy giờ trước, cô thậm chí còn ở trước bàn ăn nắm cái đĩa, nghĩ lại đêm đầu tiên của cô và anh. Thậm chí còn lo lắng, anh có thể lấy được visa để đến Moscow hay không. Nghĩ tới đây trái tim của cô càng lạnh lẽo, nước mắt lại rơi không ngừng.

Khóc cái gì, đừng khóc, Ôn Hàn, đừng khóc...

Hầm răng cắn chặt môi đến nổi bật máu.

Đôi mắt của người trước mặt kia thật sự dọa người, nhìn không thấy ánh sáng gì.

18. Chương 17: Vận Mệnh (3)

Đúng vậy, hoàn toàn không nhìn thấy ánh sáng gì.

Trình Mục Vân đột nhiên buông tay ra, cả người Ôn Hàn giống như bị đập nát, không còn nhìn được gì nữa. Mạnh Lương Xuyên đứng ở gần nhìn thấy rõ ràng phương thức ra tay của anh, vô ý thức sờ sau cổ mình.

Muốn thử sao, có điên mới muốn thử.

Trình Mục Vân vừa đi, Chu Khắc khoanh hai tay trước ngực, đứng ngay ở cửa phòng, ngăn Mạnh Lương Xuyên lại, “Vừa rồi tôi nhìn thấy cũng không nhiều hơn anh đâu.”

Mạnh Lương Xuyên cười tủm tỉm, “Đừng như vậy mà anh bạn của tôi, tôi phải mất rất nhiều tiền và thời gian mới được các anh.”

“Cho nên bây giờ anh tự cho mình là người thông minh sao?”

Mạnh Lương Xuyên tức đến muốn đập tường, người bên cạnh người đàn ông kia quả nhiên không phải hiền lành.

“Đêm đó ở rừng cây, tôi đã cứu anh, anh biết không?”

Mạnh Lương Xuyên sững sốt, hần thể nhưng không cảm giác được mình từng bị nguy hiểm tới tính mạng.

Thật ra Chu Khắc rất có hứng thú với biểu tình phong phú trên khuôn mặt của người đàn ông có vóc dáng thấp bé này, khó có khi có chút kiên trì mà tiếp tục nói cho hắn biết, “Đương nhiên, tôi không cần anh cảm tạ tôi cứu anh một mạng đâu. Đêm đó anh không bị bọn chó ngao cắn đứt cái cổ hẳn là phải tắm rửa thay quần áo thành kính ở trong điện thờ tụng kinh nửa tháng đi, mà không phải là ở đây gây rối cản trở quấy rầy chúng tôi.”

Nói đến đây chính anh ta cũng cảm thấy phiền não.

Trong đầu Chu Khắc bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh người đàn ông đeo mắt kính nhân từ nói, “Nhịp nhàng, làm việc phải nhịp nhàng.” Ánh mắt anh ta bỗng nhiên sáng rực, thừa dịp Mạnh Lương Xuyên còn đang cười ha hả, một cước đưa hắn vào bên trong.

Hai người đụng phải cánh cửa sắt khiến bụi bay mịt mù.

Một lần nữa tỉnh lại, bên tai tiếng vó ngựa nhỏ nhưng có quy tắc. Bụng Ôn Hàn như bị chiếc búa tạ gõ vào vậy, cô vừa đau lại vừa đói, từng cơn ợ chua tới không ngừng, cả người cô đau đớn, muốn giãy giụa, muốn mở rộng tay chân ra nhưng lại không làm gì được.

Mí mắt cũng dính chặt vào nhau, không tài nào mà mở mắt ra được.

Bản thân Ôn Hàn vẫn đang cố dùng sức mở đôi mắt của mình, chờ cho đến khi nhờ ánh sáng nhìn rõ đường đi, rút cuộc cô mới có chút mờ mịt phát hiện ra mình bị xem như hàng hóa, vắt ngang trên lưng ngựa, căn bản là không động đậy được, tay chân đều bị trói chặt.

Trước mắt có đôi giày quân đội màu đen quen thuộc, đang đi bên cạnh ngựa, cô nỗ lực ngẩng đầu lên.

Vì hành động này của cô mà Trình Mục Vân, người đang dẫn ngựa vượt qua rừng rậm, phát hiện ra, quay đầu lại nhìn cô một lần, ánh mắt của anh lạnh lẽo.

“Anh muốn làm gì?” Cô há hốc miệng, cố gắng hỏi.

Trình Mục Vân dường như không muốn nói chuyện với cô, xa xa bầu trời đêm truyền đến một tiếng rít chói tai. Ở giữa bất ngát mênh mông lại càng vang xa hơn.

Cứ đi không ngừng nghỉ về phía trước như vậy, chẳng biết đây thuộc đất nước nào, chẳng biết ở đây là đâu, chẳng biết là mấy giờ, anh và cô càng đi càng thấy tối tăm. Cô càng nghĩ càng khiến cả người lạnh lẽo, hàm răng run rẩy, không nhin được mà run lập cập, sắp phá vỡ giới hạn của cô rồi.

“Anh muốn mang em đi đâu?”

“Đồ bịp bợm, anh mang tội giết người.”

“Tôi tại sao lại muốn quen biết anh cơ chứ.”

Cô bắt đầu hỏi từng vấn đề, càng lúc càng nhỏ dần, giống như dùng hết sức để nói với mong muốn phát tiết sự hoảng sợ và bất lực của mình. Sau đó giọng nói càng lúc càng yếu dần. Trong ngọn núi tuyết này Ôn Hàn lại ăn mặc đơn giản chỉ có một chiếc áo khoác, bây giờ cô đã tiêu hao hết tất cả sức lực và hơi ấm rồi.

Nơi này là nơi nào?

Đang đi gần tới núi tuyết sao?

Sao lại lạnh như vậy?

Cô nhắm chặt hai mắt, hoảng hốt, cảm giác như thân thể này không giống với của mình nữa, như đang đứng trong tuyết nhìn về phía đồng lửa ở xa vậy, trong ảo giác của cô thì chính bản thân Ôn Hàn bị té ngã không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn cố liều mạng chạy về phía trước.

Trình Mục Vân kiên quyết không trả lời bất kỳ câu hỏi nào, khi trời vừa sáng mới khiêng cả người cô ném xuống ngựa, ôm tới một đồng cỏ khô, lúc này cô bị đông lạnh cứng người đã mất đi ý thức.

Anh ngồi xổm xuống tháo dây trói tay và chân cô ra, xoa bóp cho đến khi cô thoải mái hơn mới thôi.

“Thật đúng là cô nhóc lớn lên ở miền nhiệt đới.” Từ trong cổ họng của anh tràn ra tiếng cười, “Làm sao lại sợ lạnh đến như thế cơ chứ?”

Anh cảm giác được cô nếu không khôi phục lại nhiệt độ cơ thể thì nhất định cô sẽ chết rét.

Vì vậy anh bắt đầu cởi quần áo của chính mình, rồi lại kéo chiếc khóa áo khoác của cô, cởi từng chiếc cúc áo sơ mi ở bên trong, còn cả đồ lót cũng cởi ra, để cho bộ ngực mềm mại cùng với nửa người trên dựa vào lòng anh, ngay cả trái tim đang đập đều đều kia cũng áp lên trái tim anh.

Sau đó dùng áo khoác bọc cô lại như một đứa bé quấn lấy người anh.

“Anh có một người em trai, là một tên nghiện rượu, bên cạnh cậu ấy luôn có một bình rượu mạnh nhất của Rusia, thích hợp với em bây giờ.” Anh nhẹ giọng nói, nhìn Ôn Hàn đã hôn mê. Giác ngủ của cô không được yên bình, cô liên tục nói mớ, “Đáng tiếc anh rất tuân thủ luật giới, không uống được đồ này.”

Ôn Hàn đã rơi vào hôn mê. Con người khi đã tới cảnh giới cuối cùng của sự chịu lạnh, tự nhiên sẽ thấy cả người nóng lên, giống như đang đi trong biển lửa vậy.

Ôn Hàn không biết đã đọc được lý giải này từ đâu, chỉ là trong giấc mộng, nhiều lần không đi ra được khỏi biển lửa này, miệng khô lưỡi khô, muốn uống nước. Sau đó Ôn Hàn thậm chí đã không cảm thấy vừa nóng vừa lạnh nữa, cảm giác như mình đã được hưởng thụ nhiệt độ của bốn mùa vậy, giống như mùa xuân ấm áp nơi cõi phật.

Cô bị ánh mặt trời sớm mai làm chói mắt nên tỉnh lại.

Cảm giác được lòng bàn tay thô ráp ngang hông mình, không ngừng vuốt ve, nhiều lần di chuyển trên khắp làn da của cô. Sau chút hoảng hốt ban đầu, cô bỗng nhiên bừng tỉnh, là anh.

Cơ thể cô căng thẳng ngay lập tức, muốn đẩy anh ra.

“Có phải là hồi hận rồi hay không, vì đã không nghe lời anh?”

Cô nheo mắt lại, muốn nói, nhưng cơ thể yếu đến mức không nói ra được gì. Phản ứng cơ thể của cô bây giờ chủ yếu là do thay đổi môi trường sống, trải qua một ngày thân thể và tinh thần đều không an ổn, gần như đã tới mức giới hạn cuối cùng của cô. Ôn Hàn chợt nghe thấy anh nói tiếp, “Bức vẽ trên tay em đã bắt đầu phai màu rồi, anh dẫn em đi vẽ hoàn thiện lại mấy hoa văn kia.”

Cô nhú mày, “Không cần.”

Anh cười, đưa tay chạm vào nơi nào đó.

Cô nhịn không được, rên lên bằng giọng mũi, nhưng lại làm cho nhiệt huyết trong anh sôi trào.

Cảm giác được cô sau khi hôn mà đã kiệt sức, anh mới cố gắng đẩy cô đến cao triều, cấp tốc đi ra.

Trình Mục Vân mở mắt, nhìn thân thể gầy yếu nằm trên cỏ, mái tóc đen quán trên cánh tay cô, không biết là do mồ hôi hay do sương sớm dính vào, khắc chế khát vọng đang mãnh liệt dâng trào trong thân thể. Sau đó nhịn không được mà thấp giọng cười, chậm rãi kéo khóa quần, một lần nữa buộc chặt lại đai lưng.

Từng giọt mồ hôi từ ngực cô chảy xuống, dưới ánh mặt trời hiện ra sáng bóng.

Trình Mục Vân lấy túi du lịch trên lưng ngựa xuống, tìm một quần áo sạch sẽ ra thay, còn một bộ quần áo để cô thay vào sau khi vận động. Anh rất kiên trì giúp cô mặc quần áo, cầm chân của cô gác lên đùi mình, chỉ chốc lát sau đã giúp cô mặc xong, sửa sang lại một chút, lại để cô nằm trên cỏ.

Sau đó từ trong túi du lịch lấy ra một ống tiêm và một chai thủy tinh nhỏ, nhanh chóng thay đổi mũi kim, tiêm vào cánh tay cô.

Ôn Hàn cố gắng giãy ra, mơ hồ nhìn lên khuôn mặt anh, “Anh... anh tiêm cái gì?...”

Anh nhẹ giọng cười, dùng tiếng Trung nói với cô, “Là ma túy hoặc thuốc bổ, em thích cái nào hơn?”

Những gì người đàn ông này nói, vĩnh viễn đều nằm ngoài ý muốn của cô.

Cô đã không còn sức lực đâu mà đoán được câu nào của anh là thật, câu nào là giả.

Sau đó anh để lại cô lại giữa rừng, một mình rời đi.

Đến khi anh trở về đã là buổi trưa của ngày hôm sau, cô ngoại trừ ngủ, cũng không có cảm giác khó chịu gì, lúc này mới mơ hồ đoán được cứ vài ngày anh lại tiêm cho cô một ống thuốc bổ.

Đoạn hành trình bắt đầu trong cảm giác khó hiểu, lại mài mòn ý thức của cô, ngày đó sau khi cô hôn mê, Trình Mục Vân say sưa dùng sự vui vẻ hoan ái cùng cô để xua đi hàn khí trong người cô, sau khi cô có chút sức lực cố gắng để hồi phục sức khỏe lại thì bắt đầu đưa cô đi tiếp. Cô lúc đầu còn có chút kháng cự, từ từ cũng không còn muốn chống cự nữa.

Thậm chí nếu gặp phải dòng suối, bị anh cởi hết quần áo tắm rửa cho, cô cũng không còn phản kháng nữa.

“Đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn.” Buổi tối ngày thứ ba anh nói cho cô biết, “Nepal là nước lớn nhất của thế giới có rất nhiều người bị mất tích, nơi này lại là vùng núi, có rất nhiều người dân ở những vùng quanh đây bị chết bởi vì thú rừng tấn công.”

Khi đó cô đang cầm dao của anh, nhắm ngay trái tim của anh, muốn uy hiếp anh phải thả mình ra.

Anh bây giờ đã không còn tức giận như lúc ở thành phố nữa, có vẻ chẳng biết làm sao mà nói với cô, “Em sẽ không nói được tiếng của nơi này, sẽ không tự bảo vệ mình, thậm chí ngay cả phương hướng đều không biết rõ, giết anh không phải là ý hay đâu.”

Hai tay cầm dao của cô run không ngừng, nghe anh nói như vậy lại càng hoảng sợ hơn, khuôn mặt cô bởi vì khó chịu mà còn chịu lạnh kém, tức giận đến mức đỏ bừng.

Trình Mục Vân tựa người trên cây khô, đưa mắt thưởng thức lồng ngực phập phồng lên xuống của cô vì đang tức giận.

“Đến cuối cùng là anh muốn làm gì?” Ôn Hàn chậm rãi để dao xuống, cố gắng để điều hòa hơi thở, thật sự là phải chịu khuất phục trước những gì anh nói. “Tại sao muốn dẫn em tới đây?” Muốn chạy trốn cũng không chạy thoát được, nghĩ rằng uy hiếp được nhưng đều rất khó khăn, lại làm cho cô càng tuyệt vọng hơn, khiến cho cô chưa xót chịu đựng không được.

Mà tất cả vấn đề của cô không nhận được bất cứ câu trả lời nào từ anh.

19. Chương 18: Cuộc Sống Trong Bóng Tối (1)

Đến ngày thứ bảy cô, không biết bị con gì cắn trúng khiến cả người cô bắt đầu sốt nhẹ.

Trình Mục Vân cũng không có cách nào, đối với cô gái có thân thể yếu ớt chỉ thích hợp với cuộc sống ở đô thị này ngay cả anh cũng không có biện pháp gì để giảm bớt cơn sốt cho cô.

Đêm nay anh lại để cô lại trong rừng cây, cho dù bất kể lúc nào cũng sẽ bị thú rừng tấn công, “Em ở yên trong này, không được động dậy gì, cho dù em cảm thấy khó chịu cũng không được cử động.”

Đây là lời nói anh lưu lại trước khi đi.

Trong màn đêm tối, trong rừng cây lại không có chút ánh sáng nào.

Bên cạnh tay Ôn Hàn có rất nhiều những tảng đá lớn, cả người cô cũng đang nấp sau những tảng đá lên, cánh hoa vẫn trên người chà sát lên mặt đá, hình vẽ cũng bị mờ dần. Giờ này Ôn Hàn cũng không dám thở mạnh, ngay cả ho khan cũng đều phải rất cẩn thận.

Xung quanh bốn phía đều có tiếng kêu của rất nhiều loại thú rừng, khi thì rất nhỏ, có khi tiếng kêu rất chói tai.

Cô cuộn tròn cả người, dựa vào nơi sạch sẽ thoáng mát của tảng đá, có sợi dây leo rơi xuống nơi cô đang cuộn mình. So với sự nguy hiểm đến từ những thú rừng trong bóng tối này và sợi dây leo cô không biết tên kia thì thật sự là rất nhỏ không có gì đáng kể.

Hơn mười ngày trước cô cảm thấy oán hận vì bị lợi dụng, vì sự nông cạn của mình khiến cô không biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng so với sự vô vọng trong màn đêm phía trước mặt này, khi đối mặt với nguy hiểm đến không ngừng từ cánh rừng này, cùng với sự sợ hãi không biết tương lai như thế nào thì mọi cảm giác trong con người đều trở nên nhỏ bé không đáng nhắc tới.

Mỗi lần anh rời đi thế mà cô lại ở trong đêm tối chờ đợi, chờ anh mau quay trở lại.

Mỗi nơi ở trong cánh rừng này đều rất đáng sợ.

Dần dần có tiếng bước chân vang lên...

Ôn Hàn mở to hai mắt, tìm nơi phát ra tiếng động, hơi thở ngày càng dồn dập.

Trình Mục Vân nhìn cô gái thân hình nhỏ nhắn bấn bấn từ trong bóng đêm đi ra, anh phải sạch tuyết phủ trên người, một tay vươn qua ôm lấy cô vào lòng, “Em khó chịu sao?”

Ôn Hàn co người lại, ý thức dần mơ màng.

Thời gian giống như đang bị bóng đêm địa ngục nuốt đi vậy.

Đêm này cô tỉnh dậy vài lần, lần nào cũng cảm giác được mình đang ở trong ngực anh, từ đây nhìn không được điểm cuối của cánh rừng.

Đúng vậy, anh vẫn đang đi bộ.

Cô không thể chịu được sự xóc nảy, anh lại không thể không vứt bỏ con ngựa kia, dùng cách an toàn nhất, ôm cô đi bộ ra khỏi cánh rừng này.

Vốn định ngày mai rời khỏi Nepal, hiện tại anh phải thay đổi phương hướng, lựa chọn tiếp tục ở lại biên giới Nepal. Tình trạng hiện tại của Ôn Hàn cần phải tìm một nơi an toàn để nghỉ ngơi.

Chiếc bóng của anh đổ xuống lối đi thành một bóng đen thật dài, xen lẫn giữa những gốc cây, khi gặp phải những gốc cây có rễ lớn và rộng anh lại ôm chặt người trong ngực thêm một chút, lấy sức nhảy lên, dần dần ẩn sâu vào trong bóng tối.

Sáng sớm Ôn Hàn tỉnh dậy hai lần, cô vẫn còn ở trong ngực anh, nhìn anh và dân bản xứ đang lái thuyền dọc bờ sông nói chuyện với nhau. Ôn Hàn dùng dằng muốn xuống đất tự mình đi lại, Trình Mục Vân đưa tay chỉ về phía góc thuyền, nơi đó có một xác chết được che bởi tấm vải trắng.

“Dưới sông này có cá sấu, người thanh niên này là dân bản xứ, mới vừa được vớt lên.” Trình Mục Vân dùng tiếng Nga nói chuyện nên chỉ mình cô nghe hiểu, anh nhỏ giọng nói chuyện cùng cô, “Mấy ngày hôm trước còn có người dân bản xứ vào núi cắt cỏ, bị hổ núi tấn công, đã chết hai nam một nữ. Anh ôm em đi ra khỏi cánh rừng, em hẳn là nên cảm kích phật tổ phù hộ, mà không phải là lúc nào cũng muốn rời khỏi anh, ít nhất ở chỗ này, chỉ có anh mới thực sự bảo vệ được em.”

Ôn Hàn giật giật khóe môi, có chút khát nước.

Trình Mục Vân chống thuyền rồi mượn người lái thuyền một bình nước, cũng không quan tâm bình nước có bẩn hay không, hay là phải nhường cho người không thể đi lấy nước hay không. Anh đưa bình nước đến bên miệng cô, để cô uống hai ngụm, rồi mình cũng uống luôn hai ngụm.

Trên mặt sông vào sáng sớm nước gợn sóng nhỏ, yên bình và đẹp đẽ.

Ôn Hàn nằm trong lòng anh, nhìn ra xa, hiện tại tâm tình của Trình Mục Vân hình như rất tốt.

Ở chung nhiều ngày như vậy, cô thậm chí phát hiện ra bản thân mình không hề biết bối cảnh cũng như lai lịch của anh nhưng cũng đã bắt đầu hiểu được tính cách của anh. Ví dụ như khi tâm tình của anh đang tốt như hiện tại, anh rất hay nheo mắt lại, đưa mắt nhìn về phía xa.

“Rút cuộc anh muốn mang em đi đâu?” Ôn Hàn hỏi anh.

“Ấn Độ.” Trình Mục Vân nói với cô, giọng điệu cũng không phân biệt được nặng nhẹ gì, “Chúng ta vốn đã có thể đi tới biên giới Nepal, bởi vì vết thương trên người em, cần phải có thuốc giảm sốt sưng tấy và cần thêm ít ngày nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, nên anh tìm một nơi ở tốt dừng lại vài ngày.” Đây là lần đầu tiên anh nói kế hoạch cho cô biết.

Cô thầm nghĩ thừa dịp tâm tình của anh tốt, thử hỏi một vài vấn đề, lại không nghĩ rằng anh sẽ thẳng thắn nói với cô như vậy.

Có sự kỳ vọng hiện lên trong đôi mắt cô, có thể người đàn ông này thầm nghĩ nghiêm phạt cô khi không nghe lời của anh, đợi đến khi tới Ấn Độ rồi sẽ thả cô đi.

Trình Mục Vân cúi đầu nhìn cô một chút, “Tôi không có khả năng thả em, nếu muốn mắng chửi thì hãy mắng chửi cái người cuồng nhiệt theo đuổi em kia kìa, vì hắn ta mà em mới rơi vào hoàn cảnh như bây giờ, phải trải qua cuộc sống như thế này.”

Lúc anh nói chuyện còn tranh thủ cho cô uống vài viên thuốc ngủ, tay còn đang nhẹ xoa trên mái tóc của cô, người ngoài nhìn vào giống như là đôi vợ chồng mới cưới ngọt ngào với nhau.

Đến buổi trưa, bọn họ rút cuộc đến một nơi nhìn rất rách nát, Trình Mục Vân đi vào một con đường vắng vẻ sau đó dừng chân trước một gia đình bình thường. Mở cửa cho họ là một người phụ nữ trung tuổi cực kỳ dữ tợn, khi thấy trên mặt anh có mấy vết thương bị rạch sâu do cây cối cửa vào, còn trên người anh thì sưng bầm nước, chiếc quần bẩn đến không thể nói.

Tới khi nhìn tới người phụ nữ trong ngực anh vẽ mặt mệt mỏi, không có dấu hiệu khác thường, rất nhanh hiểu được, liền đón hai người vào nhà. Trình Mục Vân dùng ngôn ngữ địa phương nói chuyện với chủ nhà, giải thích mình là khách du lịch, đi du lịch tới rừng bên cạnh thì bị thú rừng tấn công.

Anh nói ngắn gọn nhưng cũng rất thành khẩn.

Bà chủ nhà này cũng không nghi ngờ gì, rất nhanh đưa bọn họ tới một căn phòng.

Căn phòng này không lớn, trong phòng không có bất cứ đồ dùng gì cả, chỉ có một cái giường và một cái bàn đơn sơ, thậm chí cũng không có điện.

“Ở đây mỗi ngày chỉ có điện khoảng 4 tiếng đồng hồ, buổi tối không có điện, phỏng chừng hai người sẽ phải mất vài ngày để thích ứng. Tôi đi nấu nước nóng cho hai người, nhanh chóng tắm rửa.”

Bà chủ nhà giúp hai người bọn họ trải chăn nệm lên giường.

Trình Mục Vân khom lưng, cúi người buông cô gái mà anh đã bế hơn mười mấy tiếng đồng hồ trong lòng ra. Bà chủ nhà tính giúp cô thay quần áo trên người thì dừng lại, bà phát hiện ra Ôn Hàn đang sốt cao, còn đang thổ hển hển không ngừng.

“Cô ấy cần một bác sĩ, có phải là bị viêm phổi rồi không? Thoạt nhìn cô ấy rất mệt mỏi.” Bà chủ nhà cau mày, rút cuộc cũng có cơ hội nhìn rõ khuôn mặt Ôn Hàn, nhận ra được Ôn Hàn là một cô gái còn trẻ tuổi, “Ở nơi này không có bác sĩ chữa bệnh.”

“Không sao đâu, tôi có thể chăm sóc cô ấy, phiền chị chuẩn bị nước tắm giúp chúng tôi.” Trình Mục Vân nói xong, vì để cho bà chủ nhà thiện tâm này không quá hoài nghi, anh còn lấy túi cấp cứu mang theo bên người ra.

Bà chủ nhà nhìn thấy kim tiêm chuyên dụng và thuốc giảm sốt thì mới tin lời của anh.

Rất nhanh đã có nước nóng đưa đến căn phòng.

Ở đây mặc dù chỉ là một nhà trọ nhỏ, toilet cũng rất đơn sơ, dùng để tắm chỉ có một thùng gỗ và một cái ca múc nước. Trình Mục Vân cởi hết quần áo trên người Ôn Hàn, còn mình thì thay một chiếc quần của dân bản xứ thật sạch sẽ, ngồi ở trên sàn nhà ôm Ôn Hàn, rửa sạch người cho cô.

Nước ấm chảy dọc theo thân thể, chảy ra cả sàn nhà làm ướt sũng quần của anh. Lúc này Ôn Hàn cũng từ từ tỉnh lại, cô xoay hai chân theo bản năng.

Cô cảm giác nóng như thiêu như đốt, không phân biệt được mình đang ở trong mộng hay là trong thực tế tàn khốc. Bên tai mơ hồ vang lên tiếng tắm ván gỗ va chạm với nhau và thứ tiếng mà cô nghe không hiểu.

“Không nên cử động.” Anh thấp giọng nói, đưa tay cầm lấy bình sữa tắm ở trên sàn nhà, bôi một ít lên tóc của cô, sau đó múc một ít nước ấm, chậm rãi dùng ngón tay luồn vào mái tóc dài của cô giúp cô gội đầu, “Để anh tắm rửa sạch sẽ cho em.”

Cô nghe được giọng nói này, từ nửa mê nửa tỉnh nhanh chóng tỉnh táo ngay tức khắc.

Vì uống nhiều thuốc hạ sốt khiến cho bản thân cô bây giờ cũng không có sức lực, khó khăn lắm mới mở được miệng, “Chúng ta đang ở đâu?”

“Ở nhà trọ.” Trình Mục Vân dùng lòng bàn tay vuốt nhẹ làm giảm đi bọt xà phòng trên đầu cô.

Khó có khi tâm tình của anh thoải mái như vậy, thậm chí có thể tận lực ôn hòa nói chuyện cùng cô.

Ôn Hàn cảm giác có nước nóng chảy qua từng tắc trên da đầu, những ngón tay chậm rãi chà xát trên mái tóc của cô, sau đó là chiếc khăn bông lau lên, từ đầu đến khuôn mặt, cuối cùng là đến thân thể. Cho đến khi Trình Mục Vân ném khăn bông đi, từ sàn nhà đứng lên, chân trần ôm cô lên trên giường, trên người cô dưới ánh sáng nhạt hiện lên những vết máu ứ đọng rõ ràng.

Anh lấy khăn che kín người cho cô, khóa cửa lại nhưng cũng thuận tiện nhẹ giọng nói cho cô biết, “Em không nên cố gắng chạy trốn làm gì, ở nơi đây rất hẻo lánh, bọn họ đều nghe không hiểu tiếng Anh nên căn bản là em không thể trao đổi bất cứ thứ gì với họ. Hơn nữa, em đã thử chạy trốn nhiều lần rồi, chưa từng thành công đúng không?”

Cô cảm giác được lời anh nói không phải là nói dối, khi anh xoay người thì vô thức vươn tay, nắm lấy quần anh, “Anh đi đâu vậy, lúc nào trở về?”

Không có bất cứ câu trả lời nào, anh đi một mạch ra cửa cũng không quay đầu lại.

Thậm chí ngay cả quần áo để thay cũng không để lại cho cô.

Buổi tối bà chủ nhà đưa cho cô một ngọn đèn dầu, khiến cả phòng tràn ngập mùi dầu, cô thử dùng tiếng Anh nói chuyện, quả nhiên phát hiện người ta nghe không hiểu được.

Thậm chí không biết trước lúc đi Trình Mục Vân đã dặn dò cái gì, bà chủ nhà có vẻ tránh né cô, chỉ để lại cho cô một ly nước dùng để uống thuốc.

Khi nghe được tiếng cửa khóa lại một lần nữa, sự thất vọng và sợ hãi trong nháy mắt đã dâng lên, Ôn Hàn đưa tay ném bình thuốc ở trên bàn xuống nền nhà, nằm lỳ ở trên giường, nhịn không được khóc lên.

Ở đây rõ ràng không có cách âm, nhưng cho dù cô khóc như thế nào đi nữa, bà chủ nhà này cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Khóc đến mệt, cô lại bắt đầu cảm thấy khó chịu, chỉ có thể bước từ trên giường xuống, bò trên sàn nhà tìm viên thuốc lúc nãy bị mình vứt đi.

Lấy nước uống thuốc, cô lại nằm lên giường, ngửa mặt nhìn những vết bẩn trên nóc nhà màu đen kìa.

Hai mươi mấy ngày trước cô còn là một du khách. Hiện tại cô lại là một người phụ nữ bị giam cầm như thế này, không biết được người đàn ông đó muốn làm gì, muốn dẫn cô đi đâu, thậm chí lúc nào sẽ chết, cô cũng không rõ ràng lắm. Anh có thể giống như trong tin tức đưa tin hay không, có lẽ chân tướng giống như lúc ban đầu ở khách sạn kia đã từng nói sao, là người buôn bán thuốc phiện?

Có lẽ nào anh xem cô như một món hàng hóa mà bán đi sao?

Có lẽ anh là một người buôn bán.

Trong khi cô suy đoán lung tung thì thuốc giảm đau đồng thời cũng có tác dụng, khiến cô lại từ từ đi vào giấc ngủ.

Đêm khuya Trình Mục Vân mới mang theo ít thuốc mới về, đẩy cửa ra liền thấy một cái bóng nhỏ hắt lên trên tường dưới ngọn đèn thật nhỏ. Cô nằm trên giường không nhúc nhích gì, anh bèn đi tới cúi người kiểm tra mạch đập của cô, rất bình ổn, thì ra là đang ngủ, đôi mắt lại sưng lên, hẳn là đã khóc.

Anh thấy cô dùng chăn che khuất nửa cơ thể, anh cúi người xuống gần sát với cô, chóp mũi đụng phải gò má của cô, ấm áp mềm mại, bởi vì nhiều ngày bôn ba mà làn da có chút thô ráp, vào giờ khắc này khiến cho anh khó mà kiềm chế được.

Thật là một cô gái nhỏ đáng thương. Anh tự nhiên có cảm giác áy náy với cô, là một loại tâm lý rất xa lạ.

Anh lấy ra một túi nilon nhỏ, dùng rượu sát trùng chà lên cánh tay của cô, sau đó tiêm thuốc giảm sốt vừa mới lấy được vào cơ thể cô.

Sau đó anh im lặng cởi quần áo bẩn ra, nghiêng người nằm lên giường, ôm cô gái nhỏ của mình vào trong ngực.

20. Chương 19: Cuộc Sống Trong Bóng Tối (2)

“Anh có biết ”mệnh” là gì không?” Người bên cạnh lăm bầm lầu bầu, ngồi ở trên thềm đá trong một ngôi đền, “Giống như bị người khác gõ vào đầu khiến anh thức tỉnh, rút cuộc anh biết được lúc nào anh cần phải là gì, đấu tranh vì cái gì, tự nhiên sẽ cam tâm tình nguyện dập đầu tin phục thôi.”

“À? Thật không?” Trên môi Trình Mục Vân xuất hiện nụ cười nhưng mà là nụ cười khinh thường đặc biệt của anh, nói như vậy cũng không phải là đúng hoàn toàn, phải luôn lấy tư thế bàng quan để quan sát kỹ một người mới đúng.

Mạnh Lương Xuyên nhướn mày, cảm thán, “Tôi đây là đang cảm khái cho thủ tướng của đất nước này mà thôi.”

Quốc vương lại tự tiện giải tán nội các.

Vài năm nay cũng đã tạo thành thói quen, có hay không cũng như vậy.

Đường dây điện thoại và internet tại Katmandu bây giờ đã bị cắt đứt toàn bộ, chớ nói chi là địa phương nhỏ hẻo lánh. Liên hợp quốc, Ấn Độ, Anh Quốc, Mĩ lại đưa ra những cáo buộc, phê bình đối với quốc vương của Nepal.

“Dù sao thì quốc vương của chúng ta cho rằng đám chính phủ ngoại quốc đó sẽ không thật sự tạo áp lực.”

“Thật là một người bốc đồng.” Trình Mục Vân đối với chính trị của Nepal cũng không có hứng thú gì nhiều lắm.

“Hiện tại anh muốn rời khỏi Nepal lại càng khó.” Mạnh Lương Xuyên vẫn còn cảm khái, từ trên người lấy xuống mấy chiếc túi nilon nhỏ có mấy viên thuốc hạ sốt, giảm đau chống tiêu viêm ném cho Trình Mục Vân, “Theo kế hoạch thì trong một tuần nay anh hẳn là đã đến Ấn Độ, hiện tại, anh nghĩ làm sao để vượt qua cho tốt đi? Hơn nữa bên người còn có một người đang bị thương như vậy, làm sao ứng phó đây?”

Mạnh Lương Xuyên vừa nghĩ tới chính mình từ bỏ cơ hội trở về đội đặc cảnh, lại trở về một kẻ nằm vùng, thế nhưng còn bị cái tên này sai sỗ mua cho hắn mấy viên thuốc tiêu viêm và ít vật dùng này nọ cơ chứ. Hắn đã không biết lúc đó mình có cảm giác gì nữa, nhân cơ hội này đương nhiên phải võ mồm thật nhanh mà hỏi đi chứ.

Anh thấp giọng cười, “Chuyện này không liên quan tới anh.”

Mạnh Lương Xuyên hiển nhiên biết, Trình Mục Vân đang có suy nghĩ gì chắc chắn sẽ không nói cho hắn biết, cũng không thể hỏi ra được, ngược lại hắn đi hỏi một vấn đề mà hắn tò mò từ lâu, “Ngày đó tôi nói tôi trốn Vương Văn Hạo lại, anh làm gì mà lại bảo Chu Khắc đi đại sứ quán chứ, bắt cóc cô gái đó sao?”

“Đêm đó ở ngoài sơn trại, có người biết tôi ở cùng với cô ấy, nên tôi mới đưa cô ấy về đại sứ quán. Mà anh lại an bài người đại sứ quán đi hỏi cô ấy như vậy, cô ấy cũng đã bại lộ, cái thằng cha đàn Vương Văn Hạo kia như vậy, nhất định sẽ khai ra Ôn Hàn. Trước sự lựa chọn sống chết, tôi không tin hắn ta sẽ còn có thể là một người đàn ông si tình đâu.” Trình Mục Vân bình tĩnh giải thích chuyện này, “Tuy rằng cô ấy không biết bất kỳ một tin tức có giá trị nào.”

Ngoại trừ biết tên của anh là Trình Mục Vân, bên người còn có một thiếu niên gọi là Chu Khắc.

Anh nhíu mày, đêm đó mấy người kia thả lỏng cảnh giác, anh mới gọi Chu Khắc ra.

Mạnh Lương Xuyên bợt chột nói với anh, “Nếu tôi là anh, thà rằng đưa cô giao cho một người bạn bảo vệ, giam lỏng, nói chung là bất cứ cách gì, đều so với việc đưa cô ấy theo bên mình tiết kiệm sức lực hơn rất nhiều.”

Anh cũng không nói gì. Đám người kia, ngoài trừ trăm phần trăm tín nhiệm người đàn ông mang tên Trình Mục Vân, những người còn lại đều mang chút hoài nghi, còn có cả giám thị nữa. Nhưng hiện tại Trình Mục Vân cũng bắt đầu hoài nghi, những người bạn tốt của mình vì nhiệm vụ mà chết ở căn cứ buôn lậu của Nepal, có phải là chỉ ngoài ý muốn hay không.

Bỗng nhiên có ánh sáng màu vàng xẹt qua trước mắt.

Anh cùng Mạnh Lương Xuyên chỉ ngồi nói chuyện với nhau, nơi bọn họ đang ngồi là góc chết an toàn nhất của ngôi đền này.

Phía ngoài có vài vị khách nước ngoài, họ đang đứng dưới ánh nắng nói chuyện với nhau, những ngón tay vượt nhẹ qua những hàng chuyển kinh luân, giống như đắm chìm trong ký ức về ngôi đền này, hoàn toàn không chú ý tới trong góc có hai người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Trình Mục Vân nhìn bọn họ, đột nhiên cảm giác được hình ảnh này sao lại quen mắt như vậy.

Rất nhanh đã nhớ lại được, đó là lần đầu tiên anh gặp Ôn Hàn.

Tựa như Phật Tổ từng nói tại sao lại tình cờ gặp gỡ được dưới gốc cây bồ đề mà không phải dưới bất kỳ tàng cây nào khác? Chỉ có thể hình dung là do vận mệnh an bài. Như vậy Ôn Hàn gặp anh, cũng chỉ có thể giải thích như vậy mà thôi.

Nếu như không có một nghi lễ ngăn ngừi ở vùng núi tuyết cao nguyên kia, anh sẽ không ở Nepal quen biết cô. Hoài nghi cô, thử cô, tiếp xúc với cô, thậm chí tới cuối cùng bắt đắ dĩ mà đưa cô theo bên người.

“Hàng đã qua biên giới. Mười ngày sau mong anh và người phụ nữ của anh cũng có thể.”

Mạnh Lương Xuyên cười, nói một câu sau cùng.

Trình Mục Vân tiện tay lấy túi thuốc bỏ vào trong túi quần, trùm chiếc mũ trong bộ quần áo leo núi màu đen lên đầu, giống như là che nắng, rời khỏi nơi đó, mà phía sau anh đã không còn bất cứ ai.

Ánh sáng chiếu vào gian phòng đầy bụi, hắt lên gò má của Ôn Hàn.

Khuôn mặt bị nước mắt làm ẩm ướt cả đêm, có chút đau, cô tỉnh lại, giật giật ngón tay, thấy bữa sáng đặt ở trên sàn nhà đã lạnh, giống như sáu ngày qua.

Không biết phải ở chỗ này bao lâu nữa?

Trong đầu cô chỉ còn lại một câu hỏi này.

Anh chỉ cho cô mặc đồ lót đơn giản, mỗi ngày ba bữa cơm đều là do anh mang tới, có lẽ khi anh đi rồi thì do bà chủ nhà này đem tới trước cửa. Cô thậm chí nghĩ, mình chính là bị anh độc chiếm rồi, chỉ có thể chờ anh từ từ chán ghét rồi vứt bỏ cô, lúc đó mới chính thức được tự do.

“Shit.” Ngoài cửa truyền đến tiếng chửi bới.

Bả vai Ôn Hàn run lên, không dám tin, ép buộc chính mình phải tỉnh táo, dựng thẳng lỗ tai lên mà nghe. Là tiếng Anh.

Cô từ trên giường bước xuống dưới, ngực vẫn còn cảm thấy đau, cô cố gắng đi tới cửa, lỗ tai dán lên cánh cửa nghe cuộc nói chuyện bên ngoài, quả nhiên là tiếng Anh. Mấy người nam nữ nói chuyện với nhau, ngữ điệu rất nhanh, cô không phải nghe hiểu tất cả nhưng đây là ngôn ngữ duy nhất mà bây giờ cô có thể dùng để nói chuyện.

Trong nháy mắt vô số ý nghĩ hiện lên trong đầu cô.

Đột nhiên lại có cơ hội này, để cho cô cảm thấy kích động đến mức cả người có chút run lên.

Nếu như xin sự giúp đỡ từ mấy vị khách này, thừa dịp mỗi ngày anh rời khỏi phòng mấy tiếng mà rời khỏi nơi này, chỉ cần trở lại Katmandu, tìm được đại sự quán của Nga, cô có thể được cứu.

Cô nghĩ như vậy, nhắm mắt lại, muốn để cho mình tìm được một ít dùng khí mà chạy trốn.

Cô chỉ mặc mỗi đồ lót, di chuyển đến bên cửa sổ, lấy tay đẩy thử, dĩ nhiên là không có khóa.

Cánh cửa sổ bị đẩy ra, từng cơn gió đập thẳng vào mặt cô.

Cô nheo mắt lại, cảm giác không chịu được ánh sáng bất thấ linh chiếu thẳng vào mặt như thế này, sau một lúc sợ hãi, cô khoanh tay trước ngực khiến cơ thể lộ ra ngoài, dùng tiếng Anh quay sang cửa sổ căn phòng sát vách, kêu một tiếng “Help.”

Không có bất kỳ câu trả lời nào.

Cô rất sợ, sợ Trình Mục Vân bỗng nhiên trở về, chỉ có thể kiên trì dùng hết sức lực mà hô lớn, “Help! Anybody here? Help?”

May là người ở sát vách rất nhanh nghe được tiếng kêu của cô, có một người phụ nữ có mái tóc màu vàng nâu đẩy cửa ra, hướng bốn phía nhìn một chút, khi nhìn thấy Ôn Hàn thì hơi ngẩn ra.

Dù sao cả người Ôn Hàn cũng chỉ mặc mỗi đồ lót, ở nơi quốc gia tín ngưỡng tôn giáo như thế này thì có vẻ quá là lớn mật rồi.

Ôn Hàn dè xuống sự vui mừng sắp diễn lên đang dâng trong lòng cô, dùng tiếng Anh không quá lưu loát nói với người phụ nữ này, mình đang bị giam lỏng ở trong phòng, mà bạn bè không có ai ở đây, mong cô giúp mình đi tìm bà chủ nhà giải thích một chút, muốn tìm chìa khóa.

Cô không biết gần đây có người của Trình Mục Vân hay không, không dám to gan mà nói ra hoàn cảnh của mình bây giờ, chỉ có thể tìm một cái cớ sứt sẹo, nỗ lực nhờ người hỗ trợ mà thôi.

Người phụ nữ tóc màu vàng nâu kia hoàn toàn không nghi ngờ gì, để cho cô đợi ở đó, đóng cửa sổ sát vách lại.

Rất nhanh, chợt nghe tiếng bước chân ngoài cửa, Ôn Hàn cũng nhanh chóng đóng cửa sổ lại, hoảng sợ trở về giường, lấy chăn quấn lấy cơ thể mình. Trái tim trong ngực đập liên hồi, như muốn phá tung ra vậy.

Bà chủ nhà có phải là đồng bọn của Trình Mục Vân hay không? Không thì làm sao có thể để anh đối đãi với cô như vậy mà không nói gì?

Cô nghĩ mà sợ, nhưng vẫn ôm một chút hi vọng, mong muốn tất cả mọi người và người đàn ông đó không có chút quan hệ gì, mong muốn phát tổ phù hộ cho cô, để những người kia cho cô mượn một bộ đồ, để cho cô rời khỏi cái nơi quái quỷ này. Chỉ cần tìm được điện thoại, liên lạc với người nhà là cô có thể trốn tới một nơi an toàn, nghĩ cách chờ người của đại sứ quán đến cứu viện.

Cô cố gắng để cho mình lạc quan, để cho mình suy nghĩ đến hướng tốt. Thời gian chờ đợi giống như rất dài.

Cô cứ đứng mãi ở trước cánh cửa sổ, chăm chú nghe nhất cử nhất động bên ngoài, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân, hơn nữa không chỉ có một tiếng bước chân, mắt cô rút cuộc cũng sáng lên.

Không chỉ một người, nhất định là bà chủ nhà cũng tới đây.

Rất nhanh, có âm thanh của chìa khóa tra vào cửa, cánh cửa bị mở ra.

“Rất xin lỗi vì đã quấy rầy mọi người.”

Ôn Hàn đứng cạnh cửa như nhảy dựng lên, muốn né ra nhưng lại bị người đàn ông vừa nói chuyện kia nắm lấy cổ tay.

Một tay còn lại của Trình Mục Vân cầm một túi màu xanh nhạt, đang cảm ơn người phụ nữ đứng ở ngoài cửa, thậm chí còn rất đau lòng nói cho đối phương biết, vợ mình vì một tuần trước bị thú rừng tấn công mà tinh thần có chút thất thường, cho nên anh mới phải nhốt cô lại ở trong phòng, để tránh khỏi quấy rầy bà chủ nhà cũng như những khách ở đây.

“Trời ạ, ở đây thật sự rất nguy hiểm.” Người phụ nữ tóc vàng nâu hạ giọng phụ họa theo, “tôi nghe nói ở đây mỗi hộ gia đình đều có người bị thương vì bị thú rừng và cá sấu tấn công, thậm chí đã có người chết.”

“Thật sao? Tôi còn tưởng rằng chỉ có chúng ta là trường hợp đặc biệt.” Trình Mục Vân khê nhướn mày.

“Đúng vậy ạ, tôi nghĩ, nếu như vợ anh cần người khuyên bảo thì tôi có thể giúp đỡ.” Người phụ nữ kia vẫn nhiệt tình đề nghị.

Bên ngoài Trình Mục Vân vẫn tỏ ra vui vẻ, “Có lẽ là một chủ ý tốt, chờ tôi nói chuyện với cô ấy trước, để cho cô ấy yên tĩnh một chút.”

Đợi cho đến khi người phụ nữ quá phận kia rời đi, anh từ từ đi vào căn phòng, lực đạo trên tay giống như muốn đem đầu khớp xương nơi tay phải của cô bóp nát vậy.

“Em cho là chạy trốn khỏi nơi này thì có thể an toàn sao?” Cửa bị đóng lại, “Có phải em quá ngây thơ rồi không?”

Cô có thể cảm giác được mạch đập trên tay của anh, thậm chí ngửi được mùi hương nồng nặc chỉ có trong các đèn thờ ở trên người anh, có thể cảm giác được sự tức giận của anh khiến bản thân cô hoảng sợ.

Sự sợ hãi bất an dâng lên trong lòng, khiến cô nói năng có chút lộn xộn, “Nếu anh chịu thả người, em xin thề, tuyệt đối sẽ không nói ra hành tung của anh, cũng không nói cho bọn họ biết những người bên cạnh anh, em...”

“Xuyt, em không phải sợ. ”Anh nâng cổ tay kia của cô lên, “Để anh đoán một chút, em có phải là không muốn nhờ sự giúp đỡ của người khác đấy chứ? Đi tìm người cầu cứu lãnh sự quán Nga sao? Để cho bọn họ đưa em trở về nước sao? Bảo đảm em sẽ bình an sao?”

Cô bị những câu hỏi này của anh làm khó, tất cả những khả năng đó cô cũng đã từng nghĩ qua, không ngờ anh cũng đã nghĩ tới.

Ánh sáng trong mắt cô từ từ ảm đạm xuống, đã không còn bất kỳ yêu cầu gì nữa, chỉ là mắt cô càng lúc càng đỏ.

Nước mắt chậm rãi chảy xuống. Ngoại trừ khóc, cô dường như không có chuyện gì có thể làm được.

Trình Mục Vân dùng tư thế như từ trên cao nhìn xuống cô, lửa giận khi vừa vào phòng đã bị nước mắt của cô từ từ làm cho tắt ngấm. Trời mới biết được, khi anh nghe được người phụ nữ kia và bà chủ nhà trọ này nói chuyện, anh đã muốn dạy dỗ cô biết bao nhiêu. Nguy hiểm ở khắp nơi, trong vòng một ngày xuất hiện nhiều người nước ngoài như vậy, nói rõ ra là họ gần như bại lộ, có lẽ căn bản hành tung đã bị bại lộ rồi.

Mà cô vẫn không biết gì hướng người ngoài xin giúp đỡ, muốn tìm cách chạy trốn, tới lãnh sự quán Nga sao?

Cô muốn rời khỏi anh sao? Mà anh thậm chí không dám tin bất kỳ những người xung quanh mình, bao gồm cả nhiều người đặc lực bên cạnh anh, không sợ có thêm gánh nặng mà đưa cô theo bên mình, muốn đích thân đưa cô đến chỗ tránh nạn an toàn.

Trình Mục Vân nhìn cô. Qua nhiều năm như vậy, anh chưa từng đối mặt với người phụ nữ mềm yếu lại có nhiều phiền toái như thế này.

Mà thật may, đây là người phụ nữ của anh. Từng không chút trở ngại nào, dùng thân thể để cảm nhận qua thân thể của đối phương.

“Không nên nhìn anh như vậy.” Giọng nói của anh trầm xuống, dùng tiếng Nga nói cho cô biết một sự thật tàn khốc, “Anh ngoại trừ muốn đi Ấn Độ, cái gì cũng không thể nói cho em biết. Em cho dù có biết thêm một chút tin tức dư thừa nào đi chăng nữa như tên hay địa điểm đến, thậm chí tên thức ăn thôi cũng có thể sẽ liên lụy đến những người xung quanh. Lỡ may như anh và em đều bị người ta bắt, anh có khả năng cho dù chết cũng không nói ra nhưng mà em làm không được. Sở dĩ, ngoại trừ biết tên của anh, những vấn đề mà em hỏi, cũng sẽ không có bất cứ câu trả lời nào.”

Anh nói xong từng chữ, đưa tay chạm vào lỗ tai của cô.

“Anh em, bởi vì cái người theo đuổi kia muốn tìm em đã không trở về được. Nếu như em trở lại Moscow, bọn họ sẽ không cần lo lắng cho em vô tội hay không, có thật sự là bị ép buộc hay không, bởi vì em và tôi có quan hệ, em chính là người mà bọn họ dùng để tìm ra tôi.”

Cô nỗ lực tiêu hóa hết những lời này, lồng ngực cô phập phồng lên xuống theo tâm tình của cô.

“Mặc quần áo vào.” Trình Mục Vân ném chiếc túi màu xanh da trời trên tay lên giường, gạt chiếc chăn cô đang quấn trên người sang một bên. Ôn Hàn vô ý thức run rẩy, nghe được anh nói ở bên tai mình, “Chúng ta phải ra ngoài diễn một vở kịch.”

21. Chương 20: Cuộc Sống Trong Bóng Tối (3)

Nếu như cô dừng cảm la lớn lên, nghe được tiếng kêu cứu này, nữ du khách kia và bà chủ nhà không chừng sẽ quay lại, cứu cô ra.

Nhưng nếu như những lời anh nói là sự thật...

Trên người cô chỉ mặc bộ đồ từ lúc rời khách sạn ở Katmandu, thỉnh thoảng bà chủ nhà có mua đồ lót cho cô, nên cô cũng chỉ mặc bộ đồ lót đứng trước mặt anh. Hiện tại cô đang mặc chiếc áo chèn ngăn thay cho nội y, lộ lưng và rốn, vải cũng không được mới nữa, cùng với chiếc quần sooc vải bông cũ. Bởi vì di chuyển hơn một tuần nay, sợ hãi và đau sót khiến cô gầy đi không ít.

Trên vai và đùi đều có vết máu ứ đọng.

Đây đều không phải là điều trở ngại với vẻ đẹp của cô, Trình Mục Vân giương mắt nhìn, thấy chiếc áo chèn thay nội y của cô xộc xệch hơn nữa còn bị giãn, nhìn thấy rõ nụ hoa hồng hồng, anh giơ tay xoa tóc của cô, “Nói cho anh biết, em đang suy nghĩ cái gì?”

“Tại sao anh muốn em tin anh?” Bởi vì vừa khóc, giọng nói của cô khàn khàn, rất yếu.

“Em yêu, hoài nghi của em rất hợp lý.” Giọng nói của anh càng lúc càng nhẹ, tay đã đưa đến dây của áo nội y, cảm giác được thân thể của ai đó có chút kháng cự, không có ý làm theo anh, “Tôi có thể là đang lừa gạt em, để cho em lại giống kẻ ngu si đi tin tưởng vào người bắt cóc chính mình.”

Anh cúi đầu nhìn cô, bàn tay hướng về hai bên cổ họng của cô, hơi dùng sức. Rất nhanh trên cổ cô xuất hiện mấy dấu hồng hồng, anh vẫn đang không ngừng tăng lực, môi cũng dán lên đôi môi khô khốc của cô.

“Hôn anh.” Anh để môi của mình dán lên môi cô, nói nhẹ.

Cô bị ép ngửa đầu, bắt đầu hít thở có chút khó khăn, không khí hít vào càng lúc càng ít. Chỉ có thể làm theo lời anh nói, vươn đầu lưỡi của mình ra, mềm mại vô lực quấn lấy anh, cố gắng bản thân làm theo lời anh nói để lấy chút dưỡng khí làm cho bản thân mình phải sống sót. Rất nhanh cô cũng cảm giác được bắp thịt của anh trở nên cứng rắn, đó là sức nóng và biến hóa quen thuộc mỗi khi hai người gần gũi nhau.

Gió hôm nay có vẻ như đặc biệt lớn.

Nepal nghèo khó như vậy, ngay cả một đền thờ phật để tăng thêm tín ngưỡng của bọn họ mà cũng rách nát như vậy, bụi bặm rất nhiều. Những giáo đồ ở đây có vóc dáng tiêu tụy, còn có những vị khách từ nhiều nơi trên thế giới đến đây, đều trông nom cái gọi là mảnh đất tinh thần này.

Gió ở nơi này làm cho con người ta cảm giác lạnh và bẩn, anh đã khiến cho thân thể hai người đang đứng trong gió mà hôn nhau thế này càng trở nên táo bạo hơn.

“Không nên đánh giá thấp năng lực phán đoán của bản thân, em so với tưởng tượng của bản thân còn thông minh hơn nhiều. Em chưa từng sợ tôi, nếu như sợ tôi thì từ sau vụ căn cứ buôn lậu em đã trốn tôi luôn rồi, cố gắng rời xa tôi. Bởi vì em biết, tôi chưa từng làm tổn thương tới em.”

Trong giọng điệu nói chuyện và vẻ mặt của anh bây giờ đều mang dáng dấp hiền hòa như phật tử.

“Nếu như em bây giờ không tin anh có thể gọi người giúp đỡ, nhưng có lẽ em sẽ bị người ta mang đi, tin anh đi, những người đó đối xử với em sẽ không nhẹ nhàng ôn nhu như anh đã đối xử với em đâu.”

Cô đang đứng trước mặt anh nhưng lại giống như có một lớp sương mù dày đặc vây quanh mắt vậy.

“Em xem, anh có thể khiến cho bản năng khát vọng trong cơ thể em bùng lên, anh cần bản không thể chịu đựng được nó trở nên lạnh lẽo cứng nhắc đâu, không có đường sống.”

Anh bỗng nhiên buông cô ra, anh không có thời gian, anh phải đánh cược, lấy tính mạng của mình mà trả giá, tiếp theo anh phải cùng cô diễn một vở kịch, đảm bảo cô rời khỏi đây an toàn. Vừa rồi ở trong đền thờ, khi anh và Mạnh Lương Xuyên bị ánh sáng vàng hắt lên từ những ống chuyển kinh luân, anh đã nhận ra những vị khách nước ngoài này có vấn đề.

Nhưng đầu tiên, anh cần cô tin tưởng anh.

Nội tâm Ôn Hàn vẫn đang còn giãy dụa nhưng thân thể lại bởi vì sự ầm áp của anh mà trở nên ầm áp hơn rất nhiều.

Từ nửa năm trước ở núi tuyết nơi cao nguyên lần đầu tiên gặp anh, anh không lúc nào là không lừa gạt cô, có thời gian cô cho rằng anh là một lát ma, anh đã trở thành một người đàn ông truyền bá đạo phần trong khoảng không gian âm u không ánh sáng ở trong khách sạn, sau đó cô và anh còn đi về hanna, cũng không được xem như là hẹn hò. Tới cuối khi anh rủi ro bị bắt trở thành con tin, để cho cô trong lúc xúc động đứng ra vì anh, rồi khi tuyệt vọng thì trong buổi tối đó đặc cảnh phối hợp tiêu diệt căn cứ của bọn buôn bán ma túy.

Hiện tại, anh còn nói, anh cái gì cũng không thể giải thích, nhưng quan trọng là cô phải tin tưởng anh.

Anh từ đâu đến? Muốn đi đâu? Thậm chí đến bây giờ anh cũng không nói cho cô biết. Đáng hận nhất chính là mỗi lần anh chỉ cần nói vài câu với về thành khẩn giống như đang giải thích cho cô, bọn họ phải có được cảm giác an toàn, hình như chỉ cần phải tin tưởng thì sẽ luôn đúng.

Nhưng anh nói không sai, anh chưa từng tổn thương cô.

Ôn Hàn im lặng không lên tiếng.

Cô đi tới bên giường, từ trong túi nylon lấy ra chiếc váy ngắn màu xanh nhạt và chiếc áo trắng ngắn tay. Dưới ánh mắt nóng rực của anh, mặc quần áo tử tế. Cô cảm giác nhất định là bản thân điên rồi, người đàn ông này bắt cóc cô, còn muốn cô phối hợp với anh chạy trốn khỏi nơi này.

“Anh muốn em làm gì?” Cô đưa mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

Không đợi cô nói hết câu, cô bị kéo vào trong lòng anh, trước ngực bị chặn lại, thì ra vật áo trước bị lệch lộ ra một khoảng lớn, cô chưa kịp có phản ứng gì, Trình Mục Vân đã đưa tay làm cho nó nhàu nát hơn nữa vừa vuốt tóc cô mà nói, “Nhớ kỹ lần đầu tiên anh cưỡng hôn em chứ, em đã ghét anh rồi à?”

Tay anh từ bắp đùi của cô trượt lên, vừa xe rách hai bên chân váy của cô.

Đối với việc ép buộc cô tuyệt đối là việc rất dễ làm đối với anh. Rất nhanh, cô đã trở thành một người phụ nữ bị ép buộc chặt vật không thể tả được.

Tâm tình của Ôn Hàn lúc này loạn như ma, ánh mắt mờ mịt, không rõ ý tứ của anh.

“Lát nữa anh mở cánh cửa này, em phải lập tức vừa chạy vừa khóc ra khỏi phòng, mặc kệ ai ngăn cản em, em cũng không được dừng lại. Anh chỉ cần bọn có chút do dự, không đuổi theo em, cho nên em mới phải cố gắng diễn mình trở thành một người tâm thần, làm cho người khác nghĩ em là một người điên thực thụ bị cái gì đó kích thích mà bỏ chạy.” Trình Mục Vân rút một cây dao từ sau thắt lưng, thuận tiện đem vỏ dao lấy xuống, rút ra một sợi dây ngắn, cột vào bắp đùi của cô, “Chạy ra khỏi cửa lớn này, rẽ phải, chạy dọc theo con đường đó mà ra ngoài, nửa giờ sau em sẽ thấy được một ngôi đền thờ đang tu sửa, sẽ có một lát ma, anh và hắn đã mua ít đồ. Em giúp anh qua đó lấy đồ, sau đó ở đó im lặng chờ anh.”

Con dao được anh cột chặt trên bắp đùi. Ôn Hàn như có chút mộng du sờ vào chuôi dao, thử rút ra, rồi lại cuống quýt trả trở lại.

“Em ở lại đây chỉ tạo thêm phiền phức cho anh. Để tốt cho anh và cả em nữa, phải thành công đi ra ngoài.”

Anh nói nhìn rất dễ dàng cũng rất bình thường, giống như tiếp theo chỉ là lên sân khấu diễn một đoạn kịch mà thôi, là trình tự mà bọn họ rời khỏi nơi đây. Anh khom lưng, đi đôi giày thể thao vào cho cô, nhưng khi buộc giày dây thì cố ý làm cho nó lộn xộn.

Từ khi anh buộc dao vào bắp đùi của cô Ôn Hàn đã cảm giác được nguy hiểm khắp nơi. Thậm chí khi anh chuẩn bị mở cửa, lần đầu tiên cô chủ động nắm lấy tay anh, “Chờ một chút.”

“Làm sao vậy, vẫn muốn hôn từ biệt sao?”

“Nếu như anh không tới, em phải làm sao?” Cô bỗng nhiên sợ, nếu như không có anh, mà những lời nói của anh là thật thì cô phải làm sao? Ở khu vực biên giới này đều giao tiếp bằng thứ ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu, người đàn ông này dĩ nhiên là người duy nhất cô có thể dựa vào.

“Nếu như anh không tới...” Trình Mục Vân đang suy tính cho loại khả năng này.

Ở trong đèn thờ khi nhìn thấy mấy người khách nước ngoài kia, anh cùng Mạnh Lương Xuyên nhanh chóng tách ra, không biết Mạnh Lương Xuyên cần bao nhiêu thời gian để mang theo cảnh sát địa phương đến nơi này.

Có bao nhiêu người, anh không rõ ràng lắm, nguy hiểm ra sao anh cũng không rõ ràng lắm.

Hơn nữa người ở bên cạnh anh không nên bại lộ vào lúc này, nhiều người hay một người đều bị để mắt tới. Cho nên bây giờ đúng là không thể nói chính xác được.

“Anh sẽ đến.” Sau khi nói với cô như vậy, anh mở cửa.

Cánh cửa sau lưng cô mở ra, không gian phía sau cô rộng mở, Ôn Hàn xoay người, cảm giác được sau lưng mình có một lực lớn đẩy mạnh cô ra khỏi cửa.

Một giây khi đạp ra khỏi cửa, cô rút cuộc cảm nhận được sự sợ hãi chân thật nhất. Trong lòng bàn tay còn có một bình nhỏ mà anh vừa nhét cho cô.

Cô khẩn trương không kịp nhìn đến là cái gì, bên người đã có mấy vị khách đi đều kinh ngạc nhìn cô, ánh mắt hốt hoảng, quần áo lại rất xộc xệch.

Ôn Hàn nắm thật chặt vạt áo của mình, cảm giác được vỏ dao bên trong bắp đùi đang ma sát vào làn da của cô, có chút lạnh mà còn đau nữa.

Cô thở sâu, cắn mạnh vào đầu lưỡi. Sự đau đớn khiến nước mắt rất nhanh tràn mi, cô lập tức làm theo lời Trình Mục Vân nói, lao đảo nghiêng ngã chạy xuống lầu, bước chạy cũng không lưu loát và giả vờ yếu ớt.

Trong tiếng bước chân rầm rầm cô chạy xuống lầu, bà chủ nhà cùng với hai người con trai của bà, còn có bảy tám vị khách nước ngoài hôm nay đều bị cô làm cho hoảng sợ.

Đạp vào mắt họ là một cô gái có thần sắc chật vật, ăn mặc xộc xệch không thể tả, bên chân trái của cô vấy còn bị xé rách, khi gió thổi qua còn thấy các vết máu ứ đọng trên chân.

Bà chủ nhà là người đầu tiên bị dọa sợ, lập tức đi lên giữ cô lại, dùng ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu gọi cả người nhà mình tới, thuận tiện muốn níu cánh tay của cô.

Trái tim ở trong lồng ngực sợ hãi va chạm tới mức đau đớn, cô khẩn trương cắn chặt hàm răng tới mức rỉ máu.

Cô giống như phát cuồng đối với mọi người xung quanh, “Buông, buông ra.” Cô đẩy mạnh cánh tay của bà chủ nhà đang ôm chặt lấy thắt lưng mình, chạy thẳng ra phía cửa.

Khi cô vừa cầm vào tay vịn cánh cửa thì cánh cửa bất chợt được mở ra.

Cô không kịp dừng bước, cứ thế đẩy cửa chạy ra ngoài, đụng phải cậu bé địa phương khoảng mười mấy tuổi, khiến cậu bé ngã ra đường. Cậu bé đó bị dọa sợ, cũng ngồi lui ra phía sau.

Dưới tầm mắt của mọi người, cô lần thứ hai phát điên, vừa đứng lên lại bắt đầu chạy, vừa chạy vừa khóc khiến mọi người ngạc nhiên không thôi.

Ngoại trừ mấy người đang ngồi trên ghế, cùng ăn với một người châu Âu kia.

Trong đó có người phụ nữ tóc vàng nâu mà Ôn Hàn đã từng gặp đang nhíu mày, giống như đang phán đoán có nên đuổi theo cô gái này hay không. Dù sao người trên lầu mới là quan trọng, cô gái này chỉ là đầu mối mà thôi. Huống hồ theo tin tức truyền tới, cô gái này bị kẹt giữa hai bên.

Có lẽ hai người họ vừa nổi lên tranh chấp gì đó khiến cô gái này phát bệnh thế này? Đó cũng không phải là chuyện mà cô ta cần quan tâm, nhưng cô ta vẫn cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ, bằng trực giác cô ta nhạy mắt với người đàn ông bên cạnh.

Căn cứ vào tin tức có được, cô gái tên Ôn Hàn này chỉ mới hai mươi mấy tuổi, là một người bình thường, chỉ cần một người đàn ông như vậy là đủ rồi.

Ngay khi người đàn ông đứng lên, chuẩn bị đuổi theo Ôn Hàn thì người mà bọn họ cần tìm xuất hiện ở trên cầu thang, cũng chính là mục tiêu duy nhất của bọn họ.

Trình Mục Vân đi xuống, trên người vẫn mặc quần áo của dân bản xứ hằng ngày, cũng không tinh xảo gì, thậm chí còn có vẻ thô ráp mà xem chừng lâu rồi còn chưa được giặt qua. Tất cả những người ở đây đều có tư liệu của anh ở Moscow cách đây mười năm, khi anh hứng thú mà lưu lại tấm ảnh và so với hiện tại thì hoàn toàn khác nhau.

Khi đó ánh mắt của anh sắc bén, giống như có thể xuyên thấu qua tấm ảnh nhìn rõ được nơi sâu nhất trong linh hồn của bọn họ.

Mà bây giờ người đi trên cầu thang đi xuống đã thay đổi rất nhiều. Trở nên an tĩnh ngoài dự đoán của mọi người.

Người phụ nữ tóc vàng tính đứng dậy đã bị cánh tay người đàn ông bên cạnh đè xuống.

Cô ta thay đổi chủ ý, thậm chí nghĩ nơi này có tám người, cũng không nắm chắc có khả năng chế trụ được Trình Mục Vân.

“Hi, vợ của anh giống như bị bệnh tâm thần vậy.” Cô ta dùng tiếng Anh chào hỏi với Trình Mục Vân, “Có cần tôi cùng bạn của tôi giúp anh tìm cô ấy không?”

22. Chương 21: Đôi Mắt Kim Cương (1)

“Hoàn toàn không cần thiết đâu.” Anh đáp lời người phụ nữ tóc vàng kia, “Cô ấy rất thích dùng phương thức chạy trốn như vậy để gia tăng tình cảm với tôi, cũng xem như một tình thú nho nhỏ của hai vợ chồng chúng tôi thôi.” Trình Mục Vân nói xong nhìn người phụ nữ kia đang cười cười với mình.

Cũng lúc đó có mấy người đẩy cửa vào.

Lấy hai tờ tiền đập mạnh lên mặt quầy, “Lề mề quá, tôi cần một căn phòng.” Khi người đó ngẩng đầu lên khiến Trình Mục Vân nhìn ra anh ta, là một người có khuôn mặt trắng nõn có vẻ như bán nam bán nữ, đi theo sau là một người thanh niên đang nghe điện thoại.

Trong lúc đó, Chu Khắc ngủ gật ở trong góc liền thay đổi một cách tay rồi ngủ tiếp. Cùng lúc, một người đàn ông với rất nhiều vật trang trí kim loại trên người cũng nhỏ hạt quả bồ đào, đi lướt qua bên người Trình Mục Vân.

Cô cố gắng chạy thật nhanh, trong đầu chỉ có nơi mà anh đã miêu tả.

Nhà ở càng lúc càng ít, đường đi càng lúc càng bẩn, cô suýt nữa ngã sấp xuống, may mà chống được, sau đó dần dần lồng ngực cũng bắt đầu đau đớn kịch liệt. Cô thở hổn hển, mờ mịt nhìn xung quanh. Đèn thờ, đúng vậy, là đèn thờ, nơi này thật sự có đèn thờ. Đèn thờ ở đây cũng tương tự như đèn thờ ở Kathmandu vậy, nhỏ nhưng rất tinh xảo.

Xa xa có công nhân địa phương đang nghỉ ngơi.

Cô đi chậm lại, bình ổn nhịp tim của mình, cố gắng sửa sang lại quần áo trên người, kéo đôi chân đau nhức, mắt rũ xuống, đi từng bước đến gần đèn thờ.

Có một lát ma cầm cây trượng, mặc chiếc áo cà sa màu vàng, đi qua bên người cô. Ôn Hàn vì cố gắng chạy trốn nên hơi thở hổn hển, tay hơn run, kéo cánh tay của vị lát ma lại, “Xin hỏi, có phải có người đàn ông đã từng hỏi mua lát ma thứ đồ gì đó không?”

Vị lát ma nheo mắt nhìn chằm chằm vào cô.

Ông ấy không phải là nghe không hiểu tiếng Trung đấy chứ. Ôn Hàn thấp thỏm nhìn lại.

Đôi mắt của vị lát ma híp càng sâu hơn, thậm chí Ôn Hàn bắt đầu muốn lui về sau.

“Không có.” Lão lạt ma nở nụ cười, trên khuôn mặt xuất hiện những nếp nhăn, rất thiện ý với cô, “Cô tìm phía sau đi.”

Lão lạt ma chỉ phía sau đền thờ. Ôn Hàn thở phào, đi theo hướng đó.

Trời ạ. Ở đây quả thực có một cái chợ nhỏ.

Hai mươi mấy lạt ma dưới ánh nắng chói chang vẫn đang bày quầy bán hàng. Bên trên quầy bày các loại chuyển kinh luân, còn có các loại đèn đều được sắp xếp gọn gàng, chia đều hai bên đền thờ. Phía sau còn có rất nhiều người dân bản xứ đội mũ che nắng, hoặc là du khách, ngồi ở phía sau các lạt ma nghỉ ngơi.

Cô đi tới không biết nên hỏi ai, cũng không biết nên hỏi cái gì.

Thậm chí cô cảm thấy sợ, hình như từ khi Trình Mục Vân nói qua những lời đó với cô, ám chỉ rằng có rất nhiều người đang tìm tung tích của hai người họ, cô bắt đầu nghi ngờ mỗi người hiện tại.

Xoay người rời đi sao? Nhưng Ôn Hàn có chút do dự, phát hiện ra rằng cán cân nơi đây lòng đang nghiêng về phía anh. Tuy rằng anh cái gì cũng không nói, ngoài trừ tên, cái gì cũng không chịu nói cho cô biết nhưng cô dĩ nhiên là...

Ôn Hàn đột nhiên chú ý tới chiếc bình nhỏ bị cô siết chặt trong tay. Mở bàn tay ra, cô biết bình thuốc này, mấy ngày nay cô đều uống nó. Mỗi lần trước khi ra ngoài anh đều để lại cho cô thứ thuốc này, đó là thuốc giảm sốt.

Đầu óc cô ong lên một tiếng, sự căng thẳng trong lòng vẫn như cung đã lên dây vào giờ khắc này đột nhiên giãn ra.

Người đàn ông này...

Cô siết chặt lọ thuốc, nhắm mắt lại. Năm mười hai tuổi ấy, trong quán trọ nhỏ có một người phụ nữ tự sát, lúc chuyện xảy ra cha mẹ nuôi cô không ở nhà. Khi cô đưa nước nóng lên phòng thì thấy, lúc đó do quá sợ hãi cô chạy xuống lầu, cố gắng gọi điện thoại báo cảnh sát, giống như tâm tình bây giờ của cô vậy.

Rất loạn, chỉ biết, chỉ muốn đi làm một việc.

Khi đó gọi điện thoại báo cảnh sát, lúc này dựa theo lời anh nói tìm được đồ vật mà anh mua.

Cô đi tới trước gian hàng có vải trắng xếp thành một chuỗi dài, ngồi xổm xuống, tùy tay cầm lên một ống chuyển kinh luân, giả vờ nhìn xem có phải kiểu mình muốn mua không, chậm rãi tự hỏi, phải làm thế nào tìm được người mà Trình Mục Vân nói kia.

Đột nhiên có một người ném một chiếc túi màu đen qua. Cô lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lại, thấy một lạt ma có đôi mắt tang thương, nở nụ cười với cô, “Có người đàn ông mua cái này, anh ta nói vợ của anh ta sẽ đến lấy. Cô là vợ của anh ta phải không?”

Ôn Hàn sửng sốt.

Dưới ánh mặt trời vị lạt ma này bắt đầu dùng ánh mắt ca ngời nhìn lên cánh tay của cô. Ôn Hàn cúi đầu, cũng nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra bức vẽ lúc trước anh vẽ cho cô đã bắt đầu bị mờ dần, nhưng vẫn có nhìn rõ được những nét cơ bản.

Hai tay cô tạo thành chữ thập, nói cảm ơn, cầm lấy cái túi có hoa văn phức tạp kia. Học cách của mấy người dân bản xứ, chậm rãi ngồi trên bậc thang trước đền thờ, có mấy con bồ câu vẫn bay tới bay lui trước người cô.

Từ khi mặt trời chói chang cho đến hoàng hôn, từng người đi qua.

Tối đến, những công nhân đang tu sửa đền thờ cũng rời đi, chỉ còn lại mình cô vẫn ngồi ở đó. Sáng sớm hôm đi du lịch, đêm khuya trong căn cứ của bọn buôn lậu, sau bữa cơm trưa ở nhà hàng, còn có ngày hôm nay, bốn lần, từ khi ở khách sạn quen biết anh, anh cũng đã nói với cô câu tạm biệt này bốn lần rồi.

Cô gác đầu trên hai đầu gối, ôm cánh tay sưởi ấm.

Hơn nữa, mỗi lần đều giống như vĩnh biệt vậy...

Nếu như anh không có tới thì phải làm sao bây giờ?

Ôn Hàn nhắm mắt lại, cố gắng khống chế tâm tình của mình, tận lực để cho đầu óc mình trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, trước người có một thân ảnh đang đi dần lên từng bậc thang, cầm lên cái túi vải màu đen, cũng đưa tay kéo cô dậy.

Trái tim cô nhảy dựng lên, hoảng sợ suýt nữa đụng vào người anh. Nhưng mà cánh tay được anh vững vàng nắm lấy, tránh cho cô bị ngã.

Trong ánh mắt của anh chỉ có một màu đen, hoàn toàn rất dọa người.

Loại ánh mắt này khiến cô theo bản năng cảm thấy sợ hãi, “Đồ vật anh muốn mua ở trên tay anh rồi đó, vị lạt ma kia...”

Anh lắc đầu ý bảo cô không cần nói nữa. Cô dừng lại.

Trình Mục Vân trầm mặc, hơi thở hắt lên trên trán của cô, đứng một lúc mới hỏi cô, “Em có thể cạo tóc được không?” Cô hoàn toàn không nghĩ tới Trình Mục Vân sẽ hỏi những lời này, sau đó bị anh đưa đến một căn phòng nhỏ ở sân sau của đền thờ, khi nhận lấy con dao cạo thì thần trí mới quay về.

Ở đây đang sửa chữa, công nhân đã ra về hết, chỉ còn sót lại căn phòng đang sửa dang dở.

Không biết từ đâu mà anh tìm được đèn dầu, thắp lên sau đó để bên cạnh hai người, nhưng vẫn rất tối. Ôn Hàn lần đầu tiên dùng dao cạo, tay có chút run, vài lần mở ra cũng không dám xuống tay.

Trình Mục Vân phát hiện ra, cầm lấy cổ tay của cô, để cô ngồi trước mặt mình.

“Anh kể cho em nghe về người bạn kia của em.” Anh nhẹ giọng nói, “Hắn ta là một tên buôn lậu thuốc phiện, nhưng cũng chưa đến mức là dạng cao gì. Năm trước, anh có được tư liệu của hắn ta, bên trong cũng không có dữ liệu gì về em, hơn nữa hai người vẫn luôn ở cùng nhau, thậm chí em cũng không phải là người quan trọng nhất của hắn.”

Khi nghe được mấy chữ “buôn lậu thuốc phiện”, cô đã rất hoảng sợ.

Trong đầu nhanh chóng hiện lên những mảnh ký ức nhỏ, từ khi rời khỏi Moscow cho tới những chuyện phát sinh ngày hôm nay. Mỗi một đầu mối hay dấu vết, nhất là từ sau khi gặp người đàn ông này đều được cô lướt qua lại. Trên người mồ hôi lạnh ứa ra, tâm tình phập phồng quá lớn, ánh mắt của cô cũng nhấp nháy không ngừng.

Nhưng rơi vào trong mắt anh, đều giống như những hình ảnh thả chậm.

Cô không biết, từng vẻ mặt lúc này của cô, ánh mắt, thậm chí là khóe miệng nhếch lên đều được anh nhìn ở trong mắt. Mà trước mắt tâm tình của Trình Mục Vân xáo động lớn.

Anh cần phải làm một việc, để cho mình quên đi sự việc vừa phát sinh. Cô gái trước mặt không biết, để anh đi tới được nơi này, phải ở vào trong nhà dân thường trộm nước rửa tay, rửa thật sạch tay, trên đó có máu người anh em của anh... Chu Khắc.

“Vì vậy anh mới bắt Vương Văn Hạo? Anh là?” Giọng nói của Ôn Hàn đặt biệt gợi cảm, chính cô cũng không hề phát hiện ra.

Vẫn là im lặng, anh không trả lời.

Đêm nay anh rất trầm mặc, hình như cô cho tới bây giờ đều là mục tiêu của anh, nhưng mà bây giờ, anh đang dùng tư thái bàng quan thờ ơ để đối mặt với cô.

Ôn Hàn không nói rõ được, từ khi anh trở về đến giờ cô vẫn cảm thấy sợ.

Loại sợ hãi này không sâu nhưng như hình với bóng.

“Có rất nhiều người bạn đều bị liên lụy trong chuyện này.” Anh nhẹ giọng nói, “Ôn Hàn, bên cạnh anh không phải chỉ có mình em, tính mạng từng con người đó đều quan trọng như nhau. Không nên hỏi anh những vấn đề anh không thể trả lời.”

“Em có thể gọi điện thoại về nhà, báo bình an chứ?” Cô bắt đầu chịu không nổi loại đối thoại này, không có quyền lợi được biết, lại phải tin tưởng vô điều kiện.

“Đợi đến biên giới thôi.” Anh nói.

Bên ngoài gió càng lúc càng lớn.

Ở đây buổi tối nhiệt độ chỉ hơn mười độ một chút, cô cảm giác tay chân của mình càng lúc càng lạnh.

“Bình thường em học gì vậy? Nói cho anh nghe qua thử.” Trình Mục Vân cố gắng thay đổi trọng tâm câu chuyện, thuận tiện ra hiệu cho cô, “Bắt đầu đi.”

Ôn Hàn gật đầu, đứng lên, mở con dao lạnh như băng ra.

Cô từng cùng anh bên ba trong rừng một ngày một đêm, điểm tốt duy nhất là cô đã bắt đầu học được cách gần gũi với anh, có lẽ nói đúng hơn là ở phương diện nào đó hai người đã bắt đầu thích ứng được với nhau. Ví dụ như anh bỗng nhiên anh đưa ra yêu cầu không thể tượng tượng được là cắt tóc đi tu này chẳng hạn, cô cũng có thể làm theo anh.

Giống như ở trong rừng rậm, anh để cho cô ẩn nấp sau những dãy núi đá, cô có thể núp ở đây mấy giờ liền thì cứ núp như vậy cũng không di chuyển.

“Hàm số đồng biến, hàm số nghịch biến, phương trình vi phân tích phân, hình học phẳng... Anh đã từng nghe qua chưa?” Cô thử hỏi.

“Ừ.”

“Em cũng không thật sự thích toán học, nhưng cha mẹ nuôi lại là thầy cô giáo dạy toán.”

“Thật à?”

“Ừ.” Cô cũng không phản đối.

Trong quá trình cắt tóc cho anh, cô luôn cảm thấy hoảng hốt.

Chuyện này còn có một loại khả năng khác nữa, từ đầu đến cuối anh căn bản là một tên lừa đảo, bởi vì cho tới bây giờ chỉ có anh nói cho cô biết mà cô không thể tìm hiểu được gì. Nhưng mà anh lừa gạt cô thì có chỗ gì tốt cơ chứ? Trải qua mấy ngày hôm nay, lại nghĩ lại những chuyện xảy ra trong rừng rậm, còn có việc chiếc thuyền trên sông mà phía dưới là những con cá sấu đang chờ để xé xác bọn họ, nếu như anh chỉ vì thương tổn tới cô, không cần phải che chở cô cho tới ngày hôm nay.

“Ba tháng, sang mùa xuân đầu năm sau em có thể trở về Moscow rồi.” Anh bỗng nhiên nói. Trong ánh mắt của cô có tia sáng lướt qua. Anh vẫn đứng đó nhìn cô.

Nếu như ba tháng mới có thể giải quyết được một vấn đề thì chuyện này coi như là thất bại. Nhưng đối với anh mà nói, mặc kệ thành công hay thất bại cũng phải dùng ba tháng, đưa cô gái vô tội ở sau lưng mình đây thoát khỏi ảnh hưởng của những việc kia, một lần nữa trở về dưới ánh nắng mặt trời, trở lại quỹ đạo cuộc sống của mình.

“Nếu như em không quen biết Vương Văn Hạo, em có thể tham gia chuyến du lịch này hay không?” Anh đột nhiên hỏi cô.

Cô suy nghĩ một chút, cho anh một đáp án thoái mái nhất có thể, “Không đâu, nếu như không phải vì anh ta thì năm nay em cũng không tới Nepal.”

Anh hỏi cô như vậy là vì áy náy sao?

Trình Mục Vân nở nụ cười, giống như nhìn thấu cô, “Em rất hiểu làm sao để phỏng đoán lòng người, đáp án này có thể cho tội lỗi của tôi gây ra cho em xuống đến mức thấp nhất. Anh tin tưởng rằng chồng của em sau này sẽ rất đổ kỵ bởi vì đã từng có anh làm bạn bên cạnh em.”

Ôn Hàn sửng sốt. Tay dừng lại trong chốc lát nhưng sau đó lại nhanh chóng làm cho xong.

Sự cởi mở ở Moscow rất cao, Agassi đã từng nói đi nói lại nhiều lần với cô rằng mỗi cô gái trước khi lập gia đình thì hãy tận hưởng cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Cô hầu như quên mất, chính người đàn ông này cũng

đã nói, anh là đến từ Moscow, mà cô cũng sinh ra và lớn lên ở đó. Sở dĩ ý tứ của anh là ba tháng sau, hai người sẽ không ở cùng nhau nữa sao?

“Được rồi.” Cô thấp giọng nói.

Tay phải Trình Mục Vân vuốt nhẹ lên đầu, nơi đó có mấy vết thương nông sâu, một lát sau anh nói, “Cũng không tệ lắm.”

Anh mang theo cái túi kia đi ra ngoài, nơi đó cũng không có người qua lại, anh vội thay quần áo, ngược lại để một mình cô ở lại đây, tránh để bị nghi ngờ. Rất nhanh, anh đã quay lại, ánh đèn hắt lên khuôn mặt anh, còn có một tấm áo lạt ma mà anh đang mặc, “Ở đây bao dung tất cả các loại tôn giáo, khắp nơi đều là người hành hương, rất dễ dàng rời khỏi đây.”

Xuyên qua cửa sổ có thể nhìn thấy những lá cờ trên đỉnh đền thờ, bay phấp phới trong gió đêm.

Như là lần ở trên núi tuyết ở khu vực cao nguyên đó, lần đầu tiên thấy anh.

23. Chương 22: Đôi Mắt Kim Cương (2)

Mạnh Lương Xuyên ngồi xổm ở lối đi chật hẹp dưới lầu, hút liền ba điếu thuốc, vẫn không ngừng rít khói. Người đàn ông bên người cũng chính là người cảnh sát đã đặt những câu hỏi trong phòng thẩm vấn đối với Ôn Hàn, chiếc mũ cảnh sát đặt ở bên bệ cửa sổ, “Đáng tiếc.”

Mạnh Lương Xuyên nhắm mắt lại.

Cậu bé này đã lần thứ hai cứu mạng hắn, chỉ là lần này, là lấy mạng đổi mạng. Hắn hoàn toàn nhớ rõ, trong tầng ngầm của quán cơm kia, cậu bé đã ngăn chặn cánh cửa sắt như thế nào, đưa mắt quét hắn từ trên xuống dưới, “Tôi nhìn qua cũng không thua anh bao nhiêu nhĩ.” Một người ăn nói lớn tiếng với hắn như vậy nhưng lại cứu hắn một mạng vào buổi tối khi đối mặt với đám chó tây tạng đó.

Mà lúc này đây, cái mà người cảnh sát suy nghĩ chính là người đàn ông kia.

Trước khi rời đi, Trình Mục Vân ở trước mặt người cảnh sát và Mạnh Lương Xuyên đã ngồi chồm hổm ở trên sàn nhà, chào tạm biệt đối với thi thể của chàng trai trẻ. Trong đầu hắn lúc này hiện lên cảnh Trình Mục Vân cứ liếm máu trên bàn tay người anh em của mình, sau đó đứng dậy rời đi. Vị cảnh sát bây giờ nghĩ rằng, chỉ cần đi vào đền thờ là có thể làm cho chính mình bình tâm lại.

“Cậu làm sao mà biết anh ta?”

“Mười năm trước, tôi và anh ấy hợp tác trong một án tử.” Mạnh Lương Xuyên nhẹ giọng nói, “Người kia và anh ấy hẳn là từng quen biết.” Người đàn ông này ban đầu còn ở Moscow làm việc, bên cạnh anh luôn có một nhóm người, tất cả đều là những người tình nguyện mai danh ẩn tích, trong đó có rất nhiều đã biết nhau rất nhiều năm nhưng ngay cả danh tính đối phương cũng không biết. Sau đó lại xảy ra chuyện, cũng đã chết rất nhiều người, người đàn ông đó như bốc hơi khỏi nhân gian. Sở dĩ Mạnh Lương Xuyên đoán rằng, lần này anh trở về chắc chắn có liên quan đến chuyện trước đây.

Đêm đó rút cuộc Mạnh Lương Xuyên có cảm giác như chính mình bị ảo giác, chính mình ẩn núp nhiều năm như vậy với cái thân phận này để phá căn cứ buôn lậu ma túy đó, cuối cùng là vì đợi Trình Mục Vân xuất hiện ở Nepal.

“Cậu muốn xử lý như thế nào?” Người đàn ông bên cạnh âm trầm liếc mắt nhìn Mạnh Lương Xuyên.

“Không phải chuyện mà chúng ta cần quản, không có cách nào khác xử lý cả, trước tiên hỏa táng, tro cốt giữ lại, chờ anh ấy tới lấy.”

.....

“Sau khi cánh cửa này mở ra, em cần phải một mình ứng phó với tất cả mọi chuyện, dựa theo con đường mà anh đã đưa sẵn cho em, đi đến nơi đó. Ở trước mặt bất kỳ người nào, cũng không được để lộ ra em có quen biết anh, trừ phi anh cho em làm như vậy.” Đây là lời nói sau cùng trước khi rời khỏi chùa mà anh nói với cô.

Ôn Hàn siết chặt hộ chiếu trong tay, giả vờ lơ đãng nhìn qua, đưa mắt quét qua người đàn ông ở cửa phòng làm việc và những nhà sư Trung Quốc cũng xuất hiện ở đó.

Đoàn lễ khách trước mặt rút cuộc cũng làm xong thủ tục xuất cảnh.

Ôn Hàn đưa ra một quyển hộ chiếu, là Trình Mục Vân đưa cho cô, lúc đó cô thậm chí còn nghĩ sau này khi cầm cuốn hộ chiếu này để làm thủ tục còn phải nghĩ rất nhiều lý do, nhưng tất cả rất thuận lợi. Rất nhanh đã xong thủ tục, đi ra khỏi phòng làm việc.

Trình Mục Vân vẫn đang đứng dựa người vào cột ở hành lang, đang đợi làm thủ tục xuất cảnh.

Ôn Hàn nắm chặt tờ tiền trong tay, dựa theo nơi mà anh nói, tìm được buồng điện thoại. Cô nhanh chóng ấn một dãy số, rất nhanh đã có người nhận điện thoại, giọng một người phụ nữ trung niên có vẻ mệt mỏi, “Xin chào.”

Cô trả lời rất nhanh, “Mẹ...”

Giọng nói bên kia cũng trở nên vui vẻ hơn, “Cuộc hành trình của các con đi tới đâu rồi? Con gái bảo bố của cha mẹ đi chơi vui vẻ chứ?”

Ôn Hàn cảm giác đau xót nơi đầu mũi, không dám nói nhiều, chỉ dựa theo những gì Trình Mục Vân nói, dặn dò hai câu rằng cô sẽ ở lại Nepal một thời gian dài, sẽ ổn thôi, cha mẹ không cần lo lắng cho cô, bất cứ như thế nào cũng không cần phải lo lắng.

Cắt đứt điện thoại, người dân bản xứ tìm tiền lẻ thối lại cho cô.

Cô xoay người đi ra đường.

Lúc này cô đang đứng trên con đường ranh giới giữa Nepal và Ấn Độ. Bên trái là Nepal, bên phải là cửa khẩu Ấn Độ, người đến người đi, cũng có rất nhiều người lính mặc áo rằn ri đi đi lại lại.

Anh không lừa cô.

Anh nói, “Khi em gọi điện thoại về nhà em sẽ biết cha mẹ nuôi em hoàn toàn không biết gì cả, trong nhận thức của bọn họ em và những người bạn của em vẫn đang tiếp tục cuộc hành trình, đồng thời đợt du lịch này sẽ kéo dài trong ba tháng.”

Anh nói rằng, “Vương Văn Hạo và các bạn bè của em đều tạm thời bị hạn chế hoạt động, em cũng biết bốn người bọn em chỉ thiếu mình em.”

Anh nói rằng, “Sau khi kết thúc cuộc điện thoại này, em phải bắt đầu học cách tin tưởng anh.”

Cô gơ vành nón lên che nắng, thấy đoàn lễ khách kia bắt đầu đi về cửa khẩu Ấn Độ. Cô cũng bắt đầu đi về phía trước, đưa mắt đã nhìn thấy anh.

Hai người như hai người bình thường đi trong thế giới của mình.

Một đoàn lễ khách với nhiều người từ nhiều quốc gia khác nhau, một là đoàn hành hương của các nhà sư.

Trước sau đều đang đi vào đất nước Ấn Độ.

Cô dựa theo con đường mà anh chỉ ra trước, bốn ba trần trọc cả ngày, một mình đến trạm xe lửa. Lần này so với lần trước cô tới Ấn Độ khác nhau hoàn toàn, một tháng trước cô là tới nơi đây du lịch.

Mà bây giờ, khi cô ở nhà chờ xe lửa, thấy ven đường những đứa trẻ và những người phụ nữ ngồi chễm chệ ở đó sưởi ấm với những bộ quần áo cũ rách nát mặc trên người, có rất nhiều người xông lên, nhéo tay cô, người thì dùng tiếng Ấn Độ người thì dùng tiếng Anh để hỏi cô nhưng tất cả đều làm cho thần kinh của cô càng căng thẳng hơn.

Nơi này có người, cũng có cả chó cả bò, không thiếu những con vật bản thổ như chuột chết, cóc.

Dù không trải qua những việc sợ hãi như ở Nepal nhưng Ấn Độ cũng là một đất nước không an toàn.

Không có soát vé, cô bị đoàn người chen lên xe lửa, vừa gặp thoáng qua.

Có người nhìn khuôn mặt của cô biết cô là người nước ngoài, đương nhiên cho rằng cô đặt giường nằm cao cấp, không đùn đẩy cô nữa, “Giường nằm có điều hòa ở phía trước.” Nhưng tấm vé trong tay cô chỉ là chiếc ghế ngồi bình thường, không phải giường điều hòa gì.

Giường nằm sao, vậy cũng sẽ không quá kém?

“Cô hẳn là nên mua vé tàu tốt rồi, sao lại mua ở đây chứ.” Chờ cô tìm được chỗ ngồi của mình, dùng xích sắt cố định hành lý ở trên chỗ nằm của người dân bản xứ kia, người đó dùng thứ tiếng Anh không thành thạo nói chuyện với Ôn Hàn.

Cô cười cười, ngửa đầu nhìn chỗ nằm của mình chút.

Phía dưới là dãy ghế ngồi đã có rất nhiều người, bên trên mới là giường nằm. Tranh cãi ầm ĩ, hỗn loạn, khi cô đang còn sững sờ thì có một cậu thanh niên đã bò lên chỗ nằm của cô, sau khi sắp xếp lại chỗ của cô thì lập tức nhảy xuống, vươn tay với cô, nói một câu.

Ôn Hàn sửng sốt.

“Hắn nói, hắn muốn tiền típ.” Có người nhẹ giọng nói sau lưng cô.

Lưng cô cứng đờ, cố gắng khống chế để cho biểu hiện trên khuôn mặt mình không quá kích động như trong nội tâm. Cả ngày từ buổi sáng đến khi qua khỏi cửa khẩu, đến bây giờ cũng đã rất nhiều giờ trôi qua rồi.

“A, đúng rồi.” Cô móc ra một ít tiền lẻ, nhét vào trong tay thiếu niên kia.

Sau đó quay đầu lại, chống lại đôi mắt đen kịt mà sâu thẳm kia, hai tay tạo thành chữ thập, thành tâm nói ra mấy chữ mà nửa năm trước đã nói với anh, “Chào, lạt ma.”

Đáy mắt anh có ánh sáng lướt qua, đưa tay ra làm động tác đáp trả.

Một số đông người nằm vào trong giường nằm của toa hành khách, xe lửa bắt đầu lăn bánh, anh ngồi giữa hai người bản xứ, cũng không phải là giường nằm. Ở đây khắp nơi đều là người, cạnh cửa sổ cũng có người nằm, là người đàn ông trưởng thành nằm chen chúc nhau, cô không có chỗ đặt chân, không thể làm gì khác hơn là bò lên trên chỗ nằm của mình.

Chỗ nằm có chút mùi là lạ.

Cô cảm chiếc gối kê đầu lên ngửi, miễn cưỡng thích ứng với mùi ẩm mốc này. Từ góc độ này cô có thể nhìn Trình Mục Vân ngồi nơi đó, thật giống một người khách hành hương tới Ấn Độ.

Màn đêm buông xuống, bắt đầu có tiếng hát, có người nói chuyện phiếm, còn cả tiếng cười đùa. Có tiếng của trẻ con, của dân bản xứ, của lữ khách, có rất nhiều tạp âm khác nhau.

Nơi chỉ có thể ngồi được tám người bây giờ đã chen lấn lên tới mười mấy người.

Ở đây không có ai soát vé, ai nhanh chân chiếm được vị trí nào thì của người đó. Có năm người thanh niên trung quốc cướp được vị trí gần nhau, xếp thành một hàng.

“Đại hòa thượng.” Hai cô gái Trung Quốc bị chen lấn đưa mắt nhìn về người nào đó, nhìn người đối diện quả thật là một người có khuôn mặt đậm nét Trung Hoa, bắt đầu thử hỏi anh vài câu, “Anh đến từ đâu vậy?”

“Rất nhiều nơi.” Anh nói

Cô gái tóc ngắn nở nụ cười nhẹ, nhìn thoáng qua Trình Mục vân. Hòa thượng mà lại đẹp trai như vậy sao, nhìn thật thuận mắt.

Cô gái tóc dài nhìn thấy Ôn Hàn cũng không ngủ, ngửa đầu nói chuyện với cô, “Hi, cô ngủ ở trên đó không cảm thấy buồn chán sao? Cô là một lữ khách à? Con gái một mình tới Ấn Độ là không an toàn đâu.”

“Tôi là khách hành hương.” Ôn Hàn quay về phía cô gái đó, “Có người bạn ở điểm kế tiếp chờ tôi.”

“À.” Cô gái tóc dài suy nghĩ một chút rồi căn dặn cô, “Cô nhớ kỹ, bất luận là ai đưa cho cô đồ uống gì cũng không được uống, không nên ở trọ ở những nơi gần ga xe lửa, buổi tối cũng không nên tùy tiện ra ngoài, đi ra ngoài ngắm cảnh cũng không được tin hay cười híp mắt với đám người Ấn Độ.” Cô ấy dùng tiếng Trung nói, khiến Ôn Hàn cảm giác được nơi này nguy hiểm đến thế nào. Mà những người đàn ông Ấn Độ vẫn đang còn vui cười, quan sát cô gái nói chuyện liên tục này giờ.

Ôn Hàn ừ một tiếng, nói cảm ơn. Tình cảnh bình thường như vậy, cô thậm chí sẽ cảm thấy chính mình giống như khách du lịch đi hành hương mà thôi. Mà không phải là bọn họ ở một quốc gia xa lạ, muốn đi trước nhưng lại không biết tiếng địa phương, chỉ phải cố gắng bảo toàn mạng sống của chính mình.

“Đại hòa thượng, người lần đầu tiên tới Ấn Độ sao?” Cô gái tóc ngắn nhin không được mà tiếp tục nói chuyện với Trình Mục Vân, hòa thượng này nhìn rất điển trai, ngay cả các ngón tay cũng đẹp như vậy. Cô đang suy nghĩ, có nên giao lưu với người này chút không, trước khi xuống ga xe lửa thì chụp một kiểu ảnh lưu niệm.

“Không phải.”

“Ồ Ấn Độ có quả gì đó nhất định phải ăn đúng không?” Cô gái tóc ngắn hiển nhiên là cũng chưa tìm hiểu gì nhiều, trên các trang web du lịch chỉ đưa lên những địa danh nổi tiếng ở trung tâm. Cậu bé bên người cô gái đó có chút bất mãn, một hòa thượng thôi, có cái gì tốt đẹp mà áp sát lại thế chứ.

“Cô cũng nên thử một lần xem, đó là quả amalaka.” Anh đưa một tờ giấy qua.

“Quả amalaka?”

Quả amalaka. Ôn Hàn nhớ lại, đây là một loại quả thường được nhắc đến trong những điển tịch đời thường của nhà Phật, có nguồn gốc từ Ấn Độ.

Ánh mắt của cô có chút ảm ứ, cả ngày sợ hãi bởi vì có sự xuất hiện của anh mà buông xuống. Nhưng vẫn có chút bất an, anh ngồi trong đám người, mà chính mình chỉ có thể nằm ở trên cao, không thể nói chuyện, cũng không có thể giao lưu gì, ngay cả ánh mắt cũng không thể truyền đạt được.

“Trong điển tịch của nhà Phật thường nhắc tới loại quả này.” Anh nhẹ giọng nói, “Nó có nguồn gốc từ Ấn Độ, cô nên nếm thử.”

“Điển tịch nhà Phật?” Có người hỏi lại.

24. Chương 23: Đôi Mắt Kim Cương (3)

Người ngồi ở phía dưới ngựa đầu lên xem náo nhiệt, cậu thiếu niên vừa trèo lên đã bị đuối xuống.

Ôn Hàn ngồi phất dậy, ôm chặt ba lô, căng thẳng nhìn chăm chăm cậu thiếu niên kia. Mọi người đều cười ha ha.

Thiếu niên lặn một chút rồi đứng lên, phúi phúi đất trên người rồi cười, “Thật là một chị gái đáng yêu, quên đi, không ngủ thì sẽ không ngủ, đại hòa thượng, để cho ngài một chỗ tụng kinh niệm phật vậy, người xuất gia phải từ bi chứ, a di đà phật.” Hai tay cậu thiếu niên tạo thế chữ thập, thật thành kính mà đòi chỗ ngồi.

Mí mắt Trình Mục Vân không động dậy gì.

Cô gái tóc dài cười không ngừng, nghiêng ngả đề lên những người xung quanh, nhanh chóng xê dịch một chút, rồi đưa tay vỗ vỗ bên cạnh mình, “Này, nhóc đẹp trai, lại đây ngồi đi.”

Cậu thiếu niên không nhăn nhó gì nhiều, lẹ mọ đi qua ngồi xuống.

Hắn ta thật sự chỉ là du khách nửa đường nhảy dù lên tàu này thôi sao?

Ôn Hàn theo bản năng đưa mắt nhìn Trình Mục Vân, ý đồ xem anh có ám chỉ gì hay không. Nhưng mà cái gì cũng không có, giống như bất kỳ người nào, bất kỳ điều gì cũng không có quan hệ tới anh. Bây giờ anh chỉ thuần túy là một người đang hưởng thụ lộ trình của mình mà thôi.

Từ khi cậu thiếu niên bắt đầu xuất hiện, ở phía dưới lại càng náo nhiệt hơn. Cậu thiếu niên này nói không ngừng nghỉ, từ đông sang tây, từ nam ra bắc, từ việc cậu ta tới bờ sông Hằng của Ấn Độ chỉ để nhìn thấy những xác chết trôi dạt nhưng lại không thu hoạch được gì, nói đến suýt nữa bị một gã thầy tế lấy làm gối ngủ.

Cô gái tóc dài ngáp một cái, “Đúng là khốn khổ mà, làm sao mà lại không mua được vé giường nằm cơ chứ.” Cô ấy ngửa đầu nhìn Ôn Hàn, “Cô đặt mua vé lâu rồi sao?”

Ôn Hàn nghĩ một chút rồi nói, “Hơn một tháng, tôi mua qua mạng.” Cô nhớ rõ trước khi đến Ấn Độ thì Rum từng oán giận rằng mua vé xe lửa ở Ấn Độ khó khăn quá.

Cô gái tóc dài gật gật đầu, có chút buồn bực, “Sớm biết thế này, tôi cũng cố gắng mua sớm rồi.”

Cô ấy nói khá nhỏ, nén giận nhìn ba đồng nghiệp nam bên cạnh, căn bản là không đáng tin cậy mà, cái gì cũng chuẩn bị không cẩn thận. Cuối cùng cô gái mệt mỏi lại ngẩng đầu lên nhìn Ôn Hàn, “Tôi có thể nằm cùng cô một tiếng nữa không? Một tiếng sau tôi đã xuống tàu rồi.”

Ôn Hàn có chút do dự.

“Chị gái à, tôi cũng vậy mà, tôi cũng một giờ nữa là xuống tàu rồi.” Cậu thiếu niên tội nghiệp ngửa đầu nhìn Ôn Hàn.

Trò chuyện lâu như vậy, dù sao cũng không coi là không quen biết gì, Ôn Hàn không muốn cự tuyệt yêu cầu nhỏ của bọn họ. Hơn nữa cô nằm ở đây lâu như vậy không ngủ được, hơn nữa cô cũng sắp xuống tàu rồi, “Vậy hai người lên đây nằm đi, tôi xuống dưới ngồi là được.” So với cùng một người xa lạ nằm ngủ trên một giường thì xuống dưới đó ngồi còn an toàn hơn.

Ít nhất ở dưới đó còn có Trình Mục Vân.

Cô đi nhanh xuống dưới phần ghế ngồi.

“Em ôm chị lên.” Cậu thiếu niên nói xong, lưu loát ôm lấy thắt lưng của đối phương đang đứng đó, ôm lên trên không gian giường nằm chật hẹp kia, “Tôi không muốn nằm cùng với cậu, nam nữ thụ thụ bất thân.” Cô gái không mấy vui vẻ gì, cậu thiếu niên đã chuẩn bị nhảy lên, lại ngửa mặt hướng về phía cô gái, “Hiểu được như vậy thì khi ngủ sẽ không phạm phải sai lầm, còn nữa tôi cũng không muốn sàm sỡ cô.” Cô gái than thở một câu, xoay mặt vào trong, cũng không nói gì nữa.

Chỗ cô gái tóc dài ngồi vốn là “đất chật người đông”, chỗ ngồi thì không có mà người thì nhiều, vừa đi hai người thì lập tức có hai người đàn ông Ấn Độ trung tuổi dạt sang ngồi vào, hai người cứ chèn ép nhau như vậy khiến cho Ôn Hàn cũng không có nơi để ngồi.

Ôn Hàn chà xát hai cánh tay của mình, nghĩ đến việc cứ phải đứng như vậy đến khi xuống tàu sao, chắc là phải thế.

“Đại hòa thượng.” Cô gái tóc ngắn chú ý tới bộ dạng khó khăn của cô, cười với Trình Mục Vân, “Người chen lấn càng lúc càng nhiều, anh để cho cô ấy dựa vào cửa sổ, ngồi một chút đi.”

Trình Mục Vân giương mắt nhìn cô gái tóc ngắn rồi lại nhìn Ôn Hàn, không nói gì chỉ di chuyển thân mình, hướng ra phía ngoài một chút, để lại một khoảng trống nhỏ hẹp ngay cửa sổ.

“Cô ngồi đây đi, ở đây đứng cũng không vững.” Cô gái tóc ngắn thân mật đẩy Ôn Hàn.

“Ừ.” Nếu Trình Mục Vân đã muốn để cho cô ngồi ở đây, Ôn Hàn cũng không có lý do gì mà cự tuyệt, cô cúi đầu đi qua, đầu gối của cô để sát ngay đùi của anh, cố gắng ngồi ngay ngắn bên cạnh anh, “Cảm ơn anh.” Giọng nói của cô vô cùng lễ phép.

Trình Mục Vân khẽ gật đầu, cũng không trả lời gì.

Vị trí rất nhỏ, phải chen chúc nhau, chân hai người để sát cạnh nhau, cô không dám cử động gì.

Tay cô đặt trên mặt bàn, đưa mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ.

Trên tấm kính thủy tinh cô nhìn thấy nửa gò má của anh, không rõ ràng lắm. Nhưng cô có thể tưởng tượng ra được anh đang hạ mi mắt che đi đôi mắt đen kịt kia. Khi còn bé cô ở trong bệnh viện nghe được một bác sĩ người Hoa nói rằng, trẻ con Hoa kiều sinh ra đều có đôi mắt rất đen, theo năm tháng lớn dần lên, sắc màu của đôi mắt sẽ chậm rãi nhạt đi so với đôi mắt đen tuyền khi mới sinh ra, đây chính là sự trưởng thành và quy luật trong đại giới.

Mà anh thật sự là đi ngược lại với quy luật này.

Trình Mục Vân vẫn lật từng trang sách, khuỷu tay chạm phải cô.

Ôn Hàn phản xạ có điều kiện ngồi thẳng người dậy.

Anh nhếch mi, vẫn tiếp tục đọc sách.

Cô lúc này mới phát hiện ra động tĩnh của mình quá lớn, có chút xấu hổ liền đưa tay phải phủi phủi sau tay, nhằm che giấu sự xấu hổ của bản thân.

...

“Này, đây là tôi và chàng trai trẻ kia vừa đi quan sát cây bồ đề quay về đây.” Cô gái tóc ngắn giơ máy quay phim lại gần, cho Ôn Hàn xem phong cảnh bên đường, “Chắc cũng khoảng một ngàn năm trăm năm tuổi rồi đó.” Ôn Hàn tới gần nhìn thoáng qua, “Đây là nơi để Xá lợi tử của Phật Thích Ca mà đúng không? Tôi nhớ là thế.”

Đối phương cười cười, “Cô cũng đã từng đi tới đó?”

Ôn Hàn gật đầu, đi về chỗ cũ cười cười.

Cô gái càng lúc càng hưng phấn, bắt đầu cho cô xem từng ảnh chụp, đối phương hăng hái như vậy, Ôn Hàn chỉ có thể tiến lại gần, cố gắng thưởng thức từng địa phương. Thân thể của cô lộ ra ngoài, lướt qua bàn tay của Trình Mục Vân.

Đoàn tàu vẫn lăn bánh trên đường ray, có chút chấn động, tóc của cô theo đó mà bay phất phơ.

Cảm xúc này lại khiến Trình Mục Vân nhớ lại khi Ôn Hàn bị mình bắt buộc ở trong cánh rừng rậm, một cô gái nhỏ nhắn lẫn giữa bùn đất bẩn, sau đó bị sốt. Anh hận không thể tháo cái dây bẻ đi đầu khớp xương yếu đuối đó, lúc đó khóc cũng không được. Ngón tay giữa của anh vẫn di chuyển, có cảm giác thứ gì đó mềm mại vừa lướt qua, giờ khắc này anh đang suy nghĩ xem trên lưng cô có phải đang đổ mồ hôi không. Anh ngừng đầu lên, dè xuống sự biến chuyển nơi dưới thắt lưng.

Rõ ràng không có gì, bất kể là động tác hay ánh mắt cũng không có di chuyển trên người cô. Nhưng Ôn Hàn đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên. Vừa rồi lực chú ý còn ở trong hình mà bây giờ rõ ràng cảm giác được sự tồn tại của người đàn ông bên cạnh mình.

Cô mím chặt môi, để cho bản thân mình như không phát hiện ra gì, cũng không lộ ra ngoài bất kỳ cái gì.

Mà Trình Mục Vân đã đặt sách lên trên mặt bàn, vỗ vỗ tay, đứng dậy lẫn vào trong đoàn người, không biết là đi đâu?

Năm phút đồng hồ sau, đoàn tàu có thông báo dừng, Ôn Hàn chợt nhớ ra là anh đi xuống tàu.

Ôn Hàn nhớ kỹ trạm này, cô cũng phải xuống trạm này.

Đúng lúc đó túi hành lý của cô bị một người nào đó ném xuống, “Đến trạm rồi sao? Thiếu chút nữa ngủ quên.” Cậu thiếu niên nhảy xuống, mới đưa mắt nhìn cô đang đứng ở đó một cách vô tội, “Chị gái xinh đẹp cũng xuống trạm này sao?” Ôn Hàn gật đầu.

Cậu thiếu niên không nói gì nhiều, đưa tay ra hiệu bảo Ôn Hàn đuổi kịp chính mình.

Tàu ở đây không có cửa lên và cửa xuống riêng, khi tàu dừng hẳn thì người lên và người xuống chen chúc nhau thành một đoàn rất hỗn loạn. Trong lúc hỗn loạn cậu thiếu niên kéo tay Ôn Hàn muốn xông xuống

tàu, phía sau đồng thời truyền đến tiếng thét chói tai, “Hộ chiếu của tôi đâu? Ở chỗ cậu bé đó, đồ của chúng tôi ở chỗ cậu bé đó.”

Trong tiếng thét chói tai, cô gái kia và ba đồng nghiệp nam lập tức xông lên, ấn chặt cậu thiếu niên trên sàn nhà bẩn.

Ôn Hàn ngồi trong góc, thiếu niên bên cạnh bị một chiếc xích sắt quấn quanh hai tay, ngồi ở trên băng ghế dài.

“Chị gái à...” Cậu thiếu niên hoạt động cái miệng, “Giúp em một chuyện...”

Ôn Hàn lập tức ngồi thẳng, im lặng lắng nghe, đợi hắn nói kế tiếp nên làm gì bây giờ.

“Trong túi quần của em có túi giấy ăn, phiền chị lấy lau nước mũi giúp em.” Cậu thiếu niên có chút xấu hổ xin giúp đỡ.

Ôn Hàn giật mình, trong bầu không khí như thế này thật sự rất muốn cười.

Cô giơ tay, lấy túi giấy ăn trong túi quần ra, lấy ra một miếng khăn giấy nhét vào tay cậu ta. Cậu thiếu niên nhe răng cười, đưa lên lau mặt, bắt đầu cố gắng lau sạch nước mũi trên mặt.

Mà năm du khách nọ vẫn còn đang còn ở đằng kia cần nhằn nói rằng bọn họ bị mất trộm.

“Hộ chiếu của tôi, ví tiền của tôi cũng không thấy, trong đó còn có ít tiền mặt.” Cô gái tóc ngắn nhiều lần giải thích, “Anh nhất định phải thẩm vấn hai người bọn họ, bọn họ nhất định là có quen biết.” Người cảnh sát Ấn Độ bị làm cho đau đầu chỉ đành cau mày gật đầu.

Bị cướp bị trộm là chuyện thường phát sinh ở Ấn Độ, mỗi phút mỗi giây đều có chuyện đó xảy ra. Đây là biên bản thứ 16 mà cảnh sát sân ga này đã lập ngày hôm nay.

“Tôi hôm qua, trên toa tàu có rất nhiều hòa thượng và một lát ma, đều là người xuất gia, không có hành lý gì. Nhất định là vì cái này, bọn ăn trộm đã trộm đi đồ của chúng tôi.”

“Đã biết, tôi đều đã nhớ rõ.” Người cảnh sát Ấn Độ dùng khẩu âm tiếng Anh oán giận, phát phát tay chỉ vào tờ biên bản, “Cô xem đi, những điều đó đều đã được ghi chép ở đây rồi. Mấy người nói xong đi để tôi còn hỏi hai người kia một chút.”

Cảnh sát Ấn Độ chỉ tay về phía Ôn Hàn.

....

Ôn Hàn nhắm mắt lại an ủi chính mình: Không sao đâu, không sao đâu, Ôn Hàn, chỉ ít bây giờ đang còn ở đồn cảnh sát, sẽ an toàn.

May là anh đã đi trước. Anh mới là mục tiêu chân chính của những người này.

Ngay khi cô nhẹ nhàng thở ra một hơi thì cửa xe bị giật ra, “Nơi này có một lát ma, nghe nói có chuyện ăn cắp, nguyện ý làm chứng cho hai người.” Trình Mục Vân? Ôn Hàn tròn tròn mắt, trong tâm mắt lúc này xuất hiện một lát ma cao gầy, mặc chiếc áo màu đỏ tươi, bên ngoài còn khoác chiếc áo màu đỏ tím rực rỡ đang thản nhiên đi tới.

Cô ngừng thở, mở to hai mắt.

“Hắn nói hắn đã gặp qua hai người, nói rằng cả đêm đều ở cùng với hai người, nguyện ý làm chứng cho hai người.” Nhân viên công tác nói cho mấy người cùng biết.

“Tôi chưa thấy qua hắn ta.” Cô gái tóc ngắn có vẻ mặt khiếp sợ.

“Đúng rồi.” Cảnh sát lấy vé tàu bỏ lên trên bàn, “Nơi này còn có vé tàu của hắn ta, thời gian, toa số bao nhiêu, chỗ ngồi, đều cùng chỗ với mấy người rồi còn gì.”

Vị lát ma cũng đang phối hợp với những gì mà người cảnh sát vừa nói xong, vỗ tay, mang theo ba phần ý cười nhỏ giọng nói, “Xin chào mọi người, lại gặp mặt rồi, tôi tới làm chứng cho mọi người.”

“Hắn không phải là người đó, hắn không phải, hắn không phải là vị lạt ma đã ngồi trên toa tàu cùng chúng tôi.” Cô gái vội giải thích, “Hắn là kẻ giả mạo.”

Vị cảnh sát Ấn Độ xoa huyết thái dương, đẩy quyển sổ ghi chép ra bên ngoài, “Mọi người đều nói qua rằng tối hôm qua còn một lạt ma và một cặp hòa thượng nữa. Bây giờ có người tới, vé cũng cầm tới, người ta cũng nói tới làm chứng mà mấy người còn nói không biết hắn sao?”

Cô gái còn muốn nói lại. Vị cảnh sát đã nổi giận, “Được rồi. Vì mất một cái hộ chiếu của mình mà nói rằng lạt ma là giả sao? Mấy người tính tới đây quấy rối sao?”

Ở đây đều là dân tín giáo, tuy rằng lạt ma không phải là từ giáo Ấn Độ bọn họ đi ra nhưng cũng sẽ được tôn trọng.

Không duyên không có là có người nói rằng lạt ma giả mạo sao, rất không tôn trọng.

Vị cảnh sát thâm niên ở bên cạnh cũng nhin không được mà nói, “tôi thấy hai người kia nhất định là bị oan uổng rồi.” Cảnh sát thâm niên liếc nhìn hai người an tĩnh ở góc phòng, khác hoàn toàn với những người được cho là bị hại ở đây.

Có một số người trong một số tình huống bất ngờ nào đó, hoàn toàn mất đi năng lực ngôn ngữ, lúc giải thích cũng không biết nói gì.

Rõ ràng là râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Dĩ nhiên lúc mở miệng cũng không nói rõ được sự thật là thế nào.

Cậu thiếu niên vẫn gắng lau nước mũi, đầu cũng lười ngẩng lên.

Ôn Hàn rũ mắt, nhìn chằm chằm mũi giày của chính mình, kế tiếp giả vờ nghe không hiểu tiếng Anh lại không nhận ra rằng, vị lạt ma là một người xa lạ.

25. Chương 24: Nhớ Nhung (1)

Ôn Hàn cố gắng để bản thân không quan tâm gì tới xung quanh.

Vị lạt ma chủ động đi tới trước mặt cô, “Tôi xuống xe trước, có để quên một quyển sách trên xe lửa, không biết cô có thấy hay không?”

Ôn Hàn ngẩng đầu, nhìn một đôi mắt xa lạ.

Trong khoảnh khắc khi nhìn thấy người đối diện, trong tiềm thức của Ôn Hàn bắt đầu xuất hiện một hình ảnh.

Người đàn ông xa lạ này cầm vé tàu của Trình Mục Vân, mặc quần áo của anh, toa tàu, thời gian, còn có hỏi câu này đối với cô mà nói đều chứng minh một điều: Hắn và Trình Mục Vân đều ở trên tàu này.

Đương nhiên đây là một lời nói dối quá đáng.

Nhưng đoàn tàu cũng đã rời đi, người ở lại đây chỉ có mỗi cô, một cậu nhóc và năm người khách du lịch. Lúc này nhìn lại cảnh sát đã bắt đầu không tin lời nói của năm vị khách du lịch. Chỉ cần cô cùng cậu thiếu niên nhận định người đàn ông này có phải là vị lạt ma trên toa tàu kia hay không, cảnh sát nhất định sẽ tin tưởng.

Hướng hồ vừa rồi trong ghi chép của những người đó có một lạt ma, cũng là một chứng cứ. Cho nên cô chỉ cần phối hợp mà thôi.

Vị lạt ma xa lạ này lại có thể chứng minh được cô và cậu thiếu niên trong sạch, khiến cho hai người họ có thể rời khỏi nơi đây.

“Hắn là còn để ở trên tàu rồi.” Ôn Hàn nghe được chính mình nhẹ giọng trả lời, “Tôi còn tưởng rằng ngài sẽ còn trở lại nên không có cất quyển sách đó đi, rất xin lỗi.”

Đáy mắt lạt ma có ý cười, tiếc nuối gật đầu, “Đáng tiếc, quyển sách đó tôi còn chưa đọc xong.” Hắn xoay người lại, nói với mấy người cảnh sát kia, “Tôi sau khi xuống tàu, nhìn thấy mọi người bắt giữ hai vị trẻ tuổi này nên đi riêng tới đây, các vị xem tôi có thể làm chứng cho bọn họ hay không. Dù sao bọn họ cũng là những người tin phật, tôi không muốn bởi vì hiểu lầm mà bọn họ bị người ta vu oan.”

Mấy người cảnh sát ở nhà ga này vốn bị năm người khách kia làm cho âm ỉ đã cảm thấy khó chịu, lúc này tự nhiên sẽ chọn tin vào lời nói của một vị lạt ma còn hơn. Lạt ma còn đóng giả được sao? Đùa giỡn cái gì thế?

Vị cảnh sát Ấn Độ lễ phép chỉ cái ghế, “Mời ngài ngồi, làm nốt thủ tục là được.”

Lạt ma thản nhiên ngồi xuống, “Được.”

Mười phút sau.

Ôn Hàn đi ra khỏi phòng làm việc của cảnh sát nhà ga, bắt đầu đi tới phòng khách của nhà ga thì thấy phía sau cánh cửa kính, năm vị khách du lịch còn bị giữ lại ở bên trong, nghe nói rằng tới tối họ mới được thả ra.

Rút cuộc là bị tạm giữ vì gây trở ngại việc công.

“Cảm ơn anh.” Ôn Hàn nhìn người đàn ông đầu trọc có khuôn mặt lớn lên không khác nữ là bao nhiêu kia.

Người đàn ông cười, “Không cần khách khí, Ôn Hàn tiểu thư.”

Đó cũng không phải là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Vào buổi sáng ở thị trấn nhỏ của Nepal, người đàn ông này, cậu thiếu niên kia tận mắt nhìn thấy Ôn Hàn đầy nước mắt, sau đó gào thét chạy như điên ra khỏi quán trọ thì hai người mới đi vào, giống như một du khách bình thường đưa mấy tờ tiền lên trên quầy bar.

Đó mới là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Ôn Hàn tuy rằng cô cũng không biết.

Khi đó hắn chưa nhìn ra người phụ nữ này có gì đặc biệt, ngoài trừ dáng dấp không tệ, hiện tại, ít nhất, có thể xem như một người phụ nữ thông minh tỉnh táo.

Khi Trình Mục Vân còn làm việc ở Nepal thì người đàn ông này còn đang ở Ấn Độ để sắp xếp hành trình kế tiếp, cho nên cũng không biết được Trình Mục Vân đã gặp Ôn Hàn ở Nepal. Hắn còn tưởng rằng trong đông đảo đám thủ hạ của Trình Mục Vân có một thành viên chuyên ẩn núp nữa cơ chứ.

Sau này mới biết có một số việc xen vào giữa và vị Ôn Hàn tiểu thư này chính là người phụ nữ nằm ngoài kế hoạch.

Người đàn ông nháy mắt ra hiệu, đi trước một bước ẩn vào trong đoàn người.

Cậu thiếu niên đứng bên cạnh Ôn Hàn nãy giờ vứt khăn giấy trong tay xuống đồng rác ven đường, “Đừng sợ, người của chúng ta đều ở đây.” Cậu thiếu niên nhỏ giọng nói, từ trong túi xách mang trên vai lấy ra một chai nước khoáng, nhét vào trong tay Ôn Hàn sau đó rời đi.

Chào tạm biệt cũng không có.

Bốn phía quanh trạm xe lửa rất hỗn loạn, luôn có tranh cãi âm ỉ.

Hiện tại chỉ còn lại một mình cô tiếp tục hành trình.

Ôn Hàn cúi đầu nhìn lại, chai nước khoáng trong tay dĩ nhiên là được đóng gói ở Nepal. Lẽ nào hai người kai... đi cùng với bọn họ từ Nepal tới đây sao?

Cô nhớ được khi tỉnh lại vào buổi sáng sớm ở trong sơn cốc kia, từ trong rừng cây bụi cỏ đều xuất hiện những người bạn của Trình Mục Vân. Khi đó không nhìn được quá tỉ mỉ, nhưng bây giờ nhớ tới, phải có hai mươi mấy người. Bọn họ ăn mặc bình thường, dung mạo phần lớn đều không xuất chúng, thậm chí balo đeo bên người cũng không giống với những khách du lịch, bọn họ còn phải không ngừng ứng phó các tình huống đột nhiên xảy ra.

Bắt đầu từ đêm qua tất cả những tình huống đột nhiên xảy ra như bị vu oan là ăn trộm hộ chiếu, bị mời đến phòng làm việc của cảnh sát nhà ga, bị nhốt ở đó. Cho đến khi người đàn ông xa lạ kia trao đổi quần áo, đồ dùng hàng ngày và vé tàu của Trình Mục Vân, tới để giải vây cho bọn họ, cô tin tưởng rằng những điều này bọn họ đều nhanh chóng nghĩ ra được đối sách một cách nhanh nhất.

Nhưng những người này và Trình Mục Vân rút cuộc đang làm gì?

Giống một đề bài toán học, cô chỉ dựa theo công thức mà Trình Mục Vân cho sẵn, suy luận, một mình tính toán đến đáp án cuối cùng.

Cô cũng thích một bài toán như vậy. Nhưng bây giờ dĩ nhiên là bắt đầu chờ mong kế tiếp sẽ phát sinh gì. Cô yên lặng đọc thuộc những gì mà Trình Mục Vân giao phó trước đó. Kế tiếp cô muốn đi tìm một nơi.

Trước khi trời tối, cô đứng trước một hẻm nhỏ.

Hai bên ngõ nhỏ đều có quán cóc ăn uống bày biện ngoài trời, còn có một con chó vàng đi vòng quanh Ôn Hàn gửi tới người lui, sự xuất hiện bất ngờ của cô đưa tới ánh mắt của mấy người đàn ông trẻ tuổi đang ở đây ăn cơm chiều. Cô coi như không thấy, vội vàng vàng đi vào hẻm, hai bên còn có những quán nhỏ bán đồ lưu niệm.

Cô ngửa đầu, tìm nơi mình muốn đi tới. Là một cửa hiệu không có tên, chỉ theo như Trình Mục Vân miêu tả.

Có một người đàn ông trung niên Ấn Độ mặc bộ đồ màu trắng, bụng phệ đứng ở cửa tiệm nhà mình, cười ha hả chào đón Ôn Hàn. Cô không có ý tứ vào nên đành quay lại xin lỗi: “Xin lỗi chú ạ, lát nữa cháu quay lại cửa hàng của chú mua ít đồ lưu niệm sau.”

Cô quẹo phải đi vòng ra phía sau, xuất hiện một cầu thang với những vết gỉ sắt loang lổ.

Một hai ba bốn, cô đếm từng căn phòng theo dọc cầu thang. Cô lo lắng, một lần nữa đếm lại, rút cuộc cũng cảm thấy đúng rồi mới dọc theo cầu thang đi lên trên, tới sân thượng lầu hai. Cánh cửa bị đóng, cô đứng trước cánh cửa có thể nghe được thanh âm của ti vi bên trong, còn có thể ngửi được mùi thức ăn không ngừng bay ra.

Sự việc phát sinh ở trạm ga khiến cho lòng cô còn sợ hãi.

Ven đường thấy bất luận kẻ nào cũng làm cô cảm thấy không an toàn. Cho nên đoạn đường này cô không dám tùy tiện ăn cái gì, chỉ dựa vào chai nước xanh kia mà đến được đây. Bụng của cô giờ đã đói sôi lên rồi, “Đến nơi đó, em sẽ an toàn.” Đây là Trình Mục Vân nói cho cô biết.

Cho nên vào giờ khắc này cô không hiểu được làm sao để một lần nữa trở về với trạng thái người bình thường nữa.

Ôn Hàn giơ tay lên gõ cửa.

Bên trong có người dùng tiếng Anh nói chuyện, cười đùa, “Ai đi mở cửa đi kia?” Có một cô gái nói, cô ra mở cửa cho. Tiếng cười vẫn vang lên như cũ, cánh cửa sau đó cũng được mở ra.

Đập vào mắt là hình ảnh tụ tập rất hài hòa.

Mấy người đàn ông mặc quần áo màu xám hoặc màu trắng xúm lại, nhìn qua hình như là đang nói chuyện phiếm, đều là những người Ấn Độ trẻ tuổi, mà cô gái mở cửa cho cô là một cô gái trẻ có khuôn mặt giống như người nước ngoài. Còn có một cô gái tựa ở cửa phòng bếp.

Ôn Hàn thật bất ngờ khi nhìn thấy cô ấy, đây là lần thứ ba gặp mặt. Một lần ở khách sạn ở Kathmandu, bác sĩ ở nơi đóng quân, còn có hiện tại sẽ là cái gì? Lòng của Ôn Hàn trầm xuống, lại có chút vị chua bắt đầu lên men, trong tiềm thức cô đoán được cô gái này, Chu Khắc, cậu thiếu niên kia và người đàn ông đóng giả lạt ma đều là bạn của Trình Mục Vân, nhưng về tình cảm, cô gái này đặc biệt hơn, đặc biệt đến mức làm cho cô khó chịu.

Loại khó chịu này rất khó nói thành lời. Cô thầm nghĩ có thể lập tức nhìn thấy anh, hỏi cho rõ ràng cô gái này là ai? Có phải là người phụ nữ có quan hệ đó với anh hay không?

Cô gái kia cũng nở nụ cười, nói với người đang ở trong phòng bếp, “Em gái anh tới rồi.”

Em gái? Ôn Hàn cảm thấy nao nao.

Thân ảnh cao gầy đêm qua biến mất trên xe lửa đang bưng một khay lớn từ nhà bếp đi ra, bên trên còn có một cái bánh nướng áp chảo, cháo và mấy món ăn của Ấn Độ. Anh đặt mọi thứ lên trên bàn thấp, “Tới đúng lúc lắm, lại đây ăn cơm đi.”

Mọi người cười cười, chào đón Ôn Hàn.

Mọi người đều ngồi trên chiếu, vây quanh chiếc bàn thấp, cô gái kia cùng Trình Mục Vân cũng lần lượt ngồi xuống, từ ánh mắt đến động tác tay chân đều giống như bạn gái của anh. Mà Ôn Hàn từ khi vào cửa đã bị giới thiệu là em gái của anh.

“Anh bạn của tôi, cho tôi hỏi chút, cô em gái xinh đẹp này của em có cần một người bạn nam Ấn Độ hay không vậy?” Có người hỏi vui.

Cánh tay của Trình Mục Vân khoác lên ghế đệm ở sau người, dùng tư thế thoải mái nhất để nghỉ ngơi, “Người Trung Quốc chúng tôi không phải như đất nước các anh, anh cả đều có thể quyết định cuộc đời của em gái đâu, bạn của em gái tôi nhưng tôi không có quyền can thiệp vào.” Anh biết cô đi được đến đây chắc đã dúi bụng lắm rồi, anh đã đem những nguyên liệu tốt nhất ở đây nấu cơm tối cho cô. Đáng tiếc sắc mặt của cô hình như không được tốt lắm, mà vì sao lại không tốt, anh đều biết rõ.

Bữa cơm tối rất vui vẻ, tất cả mọi người đều rất nhiệt tình.

Ôn Hàn thậm chí cho rằng mình đang quay về lúc học tại trường đại học, cùng đám bạn thời đại học tổ chức những cuộc tụ tập nhỏ tại nhà như thế này. Chỉ là cô luôn có suy nghĩ không được tốt, từ sau đêm ở đền thờ anh cắt tóc quy tu, cô có cảm giác hai người trong lúc đó luôn duy trì một khoảng cách không nói rõ được, mà nguyên nhân tại sao lại có khoảng cách này cô thật sự không biết rõ được.

Sau khi ăn xong ngồi nói chuyện phiếm, Ôn Hàn mới biết được những người Ấn Độ trong phòng này đều là những người trẻ tuổi dòng Bà La Môn. Bởi vì trong các điển tịch phần lớn đều nhắc đến tên gọi các dòng ở Ấn Độ, cô tự nhiên hiểu được, đây là dòng có vị trí tối cao ở Ấn Độ.

“Đương nhiên, bây giờ pháp luật cho rằng chế độ dòng không hợp lý.” Người đàn ông rất ân cần với Ôn Hàn kia cười nói, “Nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới sự tôn trọng mà chúng tôi vốn vẫn được hưởng.”

Bọn họ còn công việc của thầy tế cho nên chạng vạng tối đã rời đi hết.

Hai cô gái kia cũng im lặng rời khỏi, căn phòng chỉ còn cô và anh. Trình Mục Vân chống tay đứng dậy, ý bảo cô đi theo lên lầu, không có bất kỳ lời thừa thãi nào.

Hai người lên căn phòng trên lầu ba.

Rất nhỏ, đẩy cửa ra chỉ có một cái giường lớn với khăn trải giường màu vỏ quýt, còn có một sân khời, toàn bộ sân khời đều phủ kín một lớp thủy tinh.

Rõ ràng dọc theo đường đi, chỉ chờ đợi để nhìn thấy anh. Nhưng từ khi bước vào căn phòng, sự thoải mái tươi tắn của căn phòng chỉ dựa vào chiếc giường được bố trí kia, ngoại trừ phòng tắm hay sân khời, cô cũng có chút...

“Không dám đi vào sao?” Trình Mục Vân đưa lưng về phía cô, đi tới cánh cửa ra ngoài sân khời, đứng ở trong không gian thủy tinh nhỏ nhỏ, cảnh đẹp của dòng sông dưới ánh trăng khi nhìn qua cửa sổ cũng không đẹp như thế này.

“Anh tới đây lúc nào?”

“Sớm hơn em ba tiếng 40 phút.” Anh trả lời.

Từ khi bước vào cửa căn phòng này, cô vẫn còn đang suy nghĩ, yên tĩnh như vậy có phải là sự thật hay không?

Từ khi gặp anh, mỗi một ngày đều có chuyện xảy ra, thậm chí cô có cảm tưởng không chân thật, không biết một phút sau lại có nguy hiểm gì phát sinh ở đây hay không? Ví dụ như mấy người thanh niên dòng Bà Là Môn kia bỗng nhiên lật mặt, ví dụ như...

Nhưng anh đã từng nói qua, một ngày cô còn ở nơi này thì sẽ an toàn.

Anh mở cửa sổ sân khời ra, có mùi vị của buổi tối.

Nơi này dưới cánh cửa sổ này là nơi tụ tập của những người trong hẻm nhỏ bên bờ sông.

Cô nghe anh nói, “Trong tôn giáo Ấn Độ, sinh mệnh không thể dễ dàng tạo mới, chết không có nghĩa là chấm dứt, đây chỉ là một đoạn trong vô số hành trình không ngừng nghỉ của sinh mệnh, cho nên em xem những người đó chờ cho thi thể của người thân mình được hỏa thiêu thì cũng không bị thương.”

“Ừ.” Từ đêm qua ở trên tàu, cô cũng rất thích nghe anh nói về những điều này.

“Bọn họ cũng không căm kỵ những người có tính hai mặt.” Trình Mục Vân xoay người, “Thiện ác, buồn vui, yêu âm, đê tiện hay cao quý, ích kỷ hay vụ lợi đối lập nhau trong một cá thể, mới là một con người hoàn chỉnh.”

Khi anh giơ tay lên thì khuôn mặt lạnh nhạt của Ôn Hàn có chút nóng lên. Nhưng anh chỉ đưa tay xoa nhẹ mái tóc dài của cô, “Đi tắm chưa?”

Ánh mắt của cô chấn động, lại bị anh nhìn thấy được. Thân thể tốt đẹp trước mặt này chính là người phụ nữ đầu tiên của anh cho nên anh quen thuộc tất cả các động tác nhỏ mờ ám của cô, thấy được bản thân cô cố gắng bình tĩnh như thế nào, nhưng mà hơi thở của cô lại thể hiện sự căng thẳng trong đó. Anh cũng vậy, cũng từ thời khắc không kiêng kị kia mà bị cô hấp dẫn.

Anh thậm chí nhớ kỹ sau đêm đầu tiên, phía sau lưng của cô có nhiều vết thương bị nứt ra.

Không biết vết thương này có để lại sẹo hay không? Sau này bị người yêu của cô ấy nhìn thấy, có thể hỏi vì sao có những vết sẹo đó hay không?

“Chúng ta phải ở lại Ấn Độ hay sao?” Cô bị tầm mắt của anh chiếu tướng, có chút hoảng hốt.

“Ừ.” Anh nhỏ giọng nói, “Ở trong phạm vi anh vạch rõ, em có khả năng đọc sách, giao lưu bạn bè, trồng cây cà phê trong vườn giải sầu cũng được, đây là quốc gia trồng cây cà phê sớm nhất Châu Á, lịch sử của quốc gia này cũng rất thú vị.” Giọng nói của anh rất nhỏ, bàn tay rời khỏi mái tóc của cô, “Em yêu, anh rất xin lỗi vì ở Nepal đã để cho em lưu lạc bên ngoài ba bốn ngày. Ở đây, rất an toàn.”

Anh cúi người tới gần cô, ngắm ánh sáng trong mắt cô, “Nhanh đi tắm rửa đi.”

Loại thúc giục này rất thẳng thắn.

Cô cũng không dám chậm trễ, lấy quần áo sạch sẽ ở trên giường vọt vào phòng tắm. Tới khi đi ra, gian phòng trống rỗng, anh đã không còn ở trong phòng nữa.

26. Chương 25: Nhớ Nhung (2)

Ban công cửa sổ không đóng khiến cô cảm thấy có chút lạnh, cô bèn đi qua vượn tay muốn đóng cánh cửa sổ, lại nhìn thấy anh đang ngồi trên sân khời tầng hai.

Đi xuống hay là không đi xuống?

Ôn Hàn bởi vì vấn đề này mà rối rắm một lúc, cuối cùng nghĩ rằng nếu như đã đi nhiều con đường như vậy, trải qua nhiều nguy hiểm như vậy mới đi vào được con hẻm nhỏ ở Ấn Độ này, làm gì còn ở đây rối rắm loại vấn đề này chứ? Cô vén quần dài lên, từ lầu ba đi xuống, đẩy cửa vào căn phòng anh đang ngồi.

Anh vốn đang nhìn ánh trăng trên mặt sông, nghe được tiếng vang, ánh mắt híp lại nhìn cô một cái.

Cô bé này nhất định không hiểu. Trình Mục Vân anh và cô sau khi quen biết, anh đã cho cô không biết bao nhiêu lần rời xa anh, cùng anh giữ một khoảng cách nhất định. Như vừa rồi, cô có thể tắm rửa xong, cuộn trong chăn ngủ một giấc, ngày mai đi theo người thầy tế trẻ tuổi kia trở lại vườn trồng cà phê.

Ôn Hàn đi dưới ánh trăng đến bên cạnh anh, một khắc trước khi cô tới trước mặt Trình Mục Vân, điều anh nghĩ đến chính là cô bé này không biết sợ.

Cô căn bản không hiểu, tình yêu cùng sinh mạng, đương nhiên muốn lựa chọn sẽ chọn về sau.

Trình Mục Vân vươn tay về phía cô.

Cô đưa tay qua, anh hơi dùng sức một chút, kéo cô lên ngồi lên nơi cao nhất của sân khơi chỉ có mấy centimet này. Có một con chó nhỏ lông vàng cọ cọ bên chân Ôn Hàn, cô đưa tay sờ sờ đầu chú chó nhỏ.

“Chó ở nơi này chủ yếu ăn xác chết mà lớn lên.” Anh nhẹ giọng nói.

Tay của cô đang vuốt lông chú chó nhỏ cũng lúng túng dừng lại, điều này thật sự làm cho người ta sờn gai ốc, cô không biết tiếp theo mình nên làm thế nào, có cần phải đi rửa tay hay không? Trình Mục Vân như đoán được ý nghĩ trong đầu cô, nắm lấy cánh tay của cô, đưa lên môi rồi hôn xuống. Như thế này có xem là gì đâu.

Khi môi anh chạm đến các đầu ngón tay của cô, thật giống như những sự bất an từ cái đêm ở trong đền thờ lần lượt tan rã, Ôn Hàn thậm chí còn cảm thấy ủy khuất, không nói ra được loại cảm giác này. Từ khi bước vào không gian xa lạ với những con người không quen biết này khiến cô khó chịu, đến bây giờ loại tâm tình này vẫn đang còn đó, nhưng cô không biết làm sao mở miệng hỏi anh. Anh coi em là cái gì? Cô gái kia là ai?

Anh không nói một lời, bàn tay nhanh chóng nói rộng cổ áo của cô, ngón tay linh hoạt xoa nhẹ làn da nhẵn nhụi phía sau lưng cô, cúi đầu xuống, ngưng mắt nhìn ngực cô dần dần hiện ra.

Đây là phương thức gần gũi mà hai người đều quen thuộc.

Cho đến khi có tiếng bước chân, anh mới kéo áo sơ mi của cô lại, ôm lấy cô. Ôn Hàn ngồi trên bắp đùi Trình Mục Vân, nửa người dựa vào người anh, vẫn đang còn bị vây hãm trong ý loạn tình mê. Hai người như là ngồi ở trên đài cao nhìn ngắm cảnh đêm, anh giống như đang đưa mắt xuống hẻm nhỏ xem có ai qua hay không.

“Em còn muốn không?” Ngón tay của anh nâng khuôn mặt của cô lên, khiến cho khuôn mặt rạng rỡ mê người mà quật cường kia đối mặt với chính mình, “Ở Nepal đã từng cùng em trải qua, dùng đầu óc tỉnh táo của em có thể suy nghĩ được, anh có hứng thú đối với em, anh thích em, cái này chưa từng thay đổi. Nhưng em yêu, em phải biết rằng, anh không phải là một người mặc áo sơ mi phẳng phiu, mà chỉ là một người đàn ông bình thường hay lang thang ở các quán rượu ở đầu đường của thành phố Moscow, đối với em cũng chỉ được xem như một người nịnh bợ mà thôi.”

Cô nhìn vào ánh mắt anh, không nghĩ tới anh sẽ là người lựa chọn đề tài để mở đầu.

“Anh có thể là một người đàn ông trên giường bình thường, nhưng nếu như em muốn anh phải chịu trách nhiệm thì giống như một câu chuyện cười cho mọi người mà thôi. Em thật vất vả mới sống hai mươi mấy năm, chỉ vì một thân thể của người đàn ông phù hợp với em mà không có nhẫn, không có hôn lễ, đừng nói đến chuyện có nhà ở hay có công việc ổn định hay không, có lẽ ngay cả tên người chồng em cũng không thể biết. Em có lẽ biết, một phút trước còn ở trong ngôi nhà của mình, nướng bánh mì nghĩ khi nào anh sẽ trở về nhưng một khắc sau đã bị người ta trói chặt chân tay, ném vào trong rừng rậm, sốt cao mà chết, khó có được một chỗ ngồi tử tế trên tàu, có khi bọn bị đám người nào đó lợi dụng đưa đến đồn cảnh sát, chờ bị một đám người xa lạ mang đi, chẳng biết sống chết thế nào.”

Cuối cùng anh chỉ nói, “Một người đàn ông luôn đưa em vào hoàn cảnh nguy hiểm, không biết khi nào sẽ chết, em còn muốn hay không?”

Anh không hay nói giỡn.

Trình Mục Vân ngồi trong gió đêm, tiếp tục ôm Ôn Hàn, xoa nhẹ lên người cô, đưa mắt nhìn vào nơi xa, nơi đầu ngõ hẻm, nơi này có những thứ lơ lửng bên sông. Giống như vừa rồi anh chưa nói bất cứ điều gì, tâm

tình của cô rất loạn, anh nói những điều này đều không phải nói dối, nếu như bây giờ vẫn còn đang ở trong phòng giặt đồ của khách sạn nhỏ ở Nepal, cô nhất định sẽ cho rằng anh nói chuyện hoang đường, nhưng tự anh đã mang cô đi trải qua những chuyện đó.

Ôn Hàn cảm thấy lạnh, cúi đầu cài lại cúc áo liền nhìn thấy một vết thương màu đỏ sẫm trên cổ của anh, vừa nhìn liền biết là vết thương mới. Cô đưa tay sờ một chút.

Anh thu hồi ánh mắt đang nhìn ra đầu hẻm, cúi đầu nhìn cô.

“Ồ trong đền thờ ngày đó anh có nói ba tháng sau sẽ để em trở về Moscow phải không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Đương nhiên. Em xem, anh là người xuất gia, người xuất gia không nói dối.”

“Chúng ta sẽ không gặp lại nữa sao?”

“Ừ.” Anh rất khẳng định.

Vào buổi sáng ở phòng giặt quần áo kia, anh không lừa gạt cô. Anh nói cho cô biết đó là tình yêu mong manh như hạt sương, đó là một sự thật, mà không phải là một tên đảng đồ tử ngụy trang đi lừa gạt những cô gái ngây thơ trong trắng. Ôn Hàn đưa ngón tay vuốt nhẹ lên vết thương của anh, ngón tay dần trượt xuống, cả người cũng ngồi thẳng lên, nhìn anh, hôn mạnh lên môi anh.

Trình Mục Vân không hề có động tác gì.

Cho đến khi nghe thấy cô dùng tiếng Nga nhẹ giọng nói, “Em mặc kệ sau này thế nào... ba tháng này, anh phải ở cùng với em.”

Đêm dài...

Trình Mục Vân hơi cúi đầu, bắt đầu để cho cô gần gũi mình. Điều này làm cho anh nhớ tới người đàn ông sau khi trở về từ nhà ga đã nói, có thể trấn định không sợ hãi như thế thì đã không phải là một người bình thường rồi, người anh em kia hỏi anh có phải thật sự là phá giới hay không?

Phá sao, nếu như thế thì đã làm sao nào?

Ban đêm trên đài cao này khiến Trình Mục Vân càng nhiệt tình hơn, không ngừng hôn cô. Mới đầu là rất chậm, từng chút từng chút một khê cắn lên đôi môi của cô, chỉ một động tác nhỏ như vậy lại khiến bọn họ đắm chìm, cảm giác được nhiệt độ trên người anh như đang muốn bộc phát ra ngoài. Nghĩ tới việc chỉ có cô ở cùng với anh.

Anh đương nhiên không cần cô trả lời, em nguyện ý vì anh mà chết, câu trả lời không thiết thực nếu như cô thật sự nói ra anh mới cảm thấy buồn cười. Anh lại càng thích đáp án như bây giờ.

Giờ khắc này sau khi rời khỏi Nepal, cô lại càng khát vọng anh hơn, bây giờ đã biểu đạt rằng mình thích anh.

Đúng vậy, cô cảm thấy nếu nói loại yêu cầu này, nếu như anh là một người đàn ông thì cũng không cự tuyệt.

Trình Mục Vân ôm ngang cô lên, từ trên đài cao nhảy xuống, vào cửa rồi đi lên lầu ba.

Căn phòng nhỏ, khi anh vừa vào xem phòng thấy chiếc giường đó đã có ý nghĩ muốn ném cô lên đó, hiện tại nếu như đã thuận nước đẩy thuyền như thế này, anh làm sao lại không làm vậy chứ?

Loại vải bông Ấn Độ này, trong tay anh căn bản như sợi chỉ, dùng sức một chút là rách nát hết. Ôn Hàn không thể chịu được khí lực của anh, chỉ đành phải cắn lên vai anh, cắn răng đem sự giày vò bất an đã phải chịu ngày hôm nay trả lại cho anh.

Anh thấp giọng cười, dùng tiếng Nga nhỏ giọng như rủ rỉ mà nói với cô: dùng thêm chút sức nữa, bảo bối.

Có người sinh ra chỉ mấy tiếng đồng hồ thì thân thể đã lạnh như băng, có người sống đến trăm tuổi nhưng đến những ngày cuối cuộc đời lại khổ sở vì bệnh tật mà chết già, có người trước đêm kết hôn muốn thăm dò thử đối tượng của mình mà làm vỡ mộng trăm năm, có người đã tiễn chồng vợ của họ về nơi xa chỉ còn lại tro cốt nhưng tình yêu của họ vẫn còn đó...

Con người nếu như vượt ra khỏi thế gian cũng giống như hoa ưu đàm nở hoa thì chính là phật giáng sinh.(Theo truyền thuyết ưu đàm nở hoa báo hiệu một vị phật giáng sinh)

Rõ ràng trắng đen, phân biệt phải trái.

Giờ này ngày này, giờ này, khắc này bản thân khát vọng nhất cái gì là được rồi.

Đêm khuya, mấy người thầy tế trở về.

Ôn Hàn cầm một ly nước với khuôn mặt đỏ hồng nhuận, ngồi ở trước tivi xem chương trình tiếng Anh. Trình Mục Vân gọt một đĩa hoa quả bưng ra để lên trên cái bàn thấp.

Hai cô gái đi theo Trình Mục Vân tương đối cảm ỳ, đi ra khách sạn ở nhưng thật ra cô em gái này đêm nay lại tạm thời ở cùng anh ta ở chỗ này. Ba người đàn ông Ấn Độ trẻ tuổi đều tỏ vẻ xum xoe, Ôn Hàn còn không quen tập quán ở đây, “Ồ Ấn Độ, không thể uống rượu vang.” Người đàn ông trẻ nhiệt tình nói cho cô biết, “Không uống rượu ban ngày, cũng không uống rượu của các nước khác.”

Thật vậy sao? Loại lệnh cấm vận này ở Moscow nhất định không thể thực hiện được, uống rượu ngày hay đêm đều là một thói quen rồi. Cô đã trả lời như vậy.

Người đàn ông lập tức cười, “Nhưng cô phải tin tưởng rằng, tư tưởng của đất nước chúng tôi luôn cứng nhắc như vậy.”

Ôn Hàn bị người đàn ông trẻ tuổi nhiệt tình làm cho xấu hổ, “Tôi rất tin tưởng...” Cô lại quay sang nhìn Trình Mục Vân, nghĩ đến anh đã nói với mình phải sắm vai anh em, bởi vì nếu như cô là người nhà Trình Mục Vân, gặp nhau thường xuyên hơn, hơn nữa có được sự bảo hộ tốt hơn. Dù sao đất nước Ấn Độ này, sự chú ý của đám đàn ông đến bạn gái của bạn mình hay vợ của bạn mình thật sự không dám khen tặng.

May đây chỉ là một loại nhiệt tình biểu hiện cho cách thức mến khách của họ mà thôi. Những người đàn ông Bà Là Môn khác dòng đều rất ít khi kết hôn với nhau, càng chưa nói tới một người ngoại quốc như cô. Bọn họ thật sự nhận thức được Ôn Hàn không có hứng thú gì, hơn nữa còn ngại người anh bên cạnh cô, cũng không tiện xum xoe quá mức, trọng tâm câu chuyện rất nhanh cũng được nói rõ.

Nhưng mà bọn họ hoàn toàn nghe không hiểu, Trình Mục Vân thường nói nhất là tiếng Nga, so với bọn họ thì anh dường như có vẻ hiểu rất rõ. Ví dụ như hiện tại, anh lại nói vào một câu sau khi kết thúc cuộc nói chuyện.

“Chúc mừng em.” Tay Trình Mục Vân khoát lên đệm dựa sau lưng, nhẹ giọng nói, “Em lại bắt đầu làm cho những người đàn ông kia si mê em đến thần hồn điên đảo, anh thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải là anh cũng trúng mê hồn kế của em rồi hay không?” Ôn Hàn ngồi bên cạnh anh, nhưng vẫn duy trì cự ly an toàn mà giữa hai anh em cần có, cô dùng tiếng Nga nhẹ giọng đáp trả, “Rõ ràng lần đầu tiên là anh nhận lầm người.”

“Em thật sự cho rằng như vậy?” Anh uống một ngụm nước khoáng.

“Không phải sao?”

“Đều không phải.”

“...”

“Anh ở trên núi tuyết cao nguyên giống như đã bị em làm cho thần hồn điên đảo rồi, ở Nepal gặp lại em, chỉ cảm thấy giống như phật tổ hiển linh, gặp lại em, lại không cách nào khống chế được nửa người dưới của mình, liền tìm cái cớ kéo em vào phòng mà ôm em.” Anh nhẹ giọng nói cười, “Em xem, em yêu, câu trả lời này có làm em hài lòng không?”

Cô cắn môi dưới, bắt đầu học được cách anh tới cô đi, “Ừ, cũng không tệ lắm.”

Biết rõ là nói dối rồi cần gì phải tính toán thật giả nữa. Hình như trải qua hai tiếng lẩn lộn cùng nhau ở trong phòng, giữa hai người có cái gì đó đã bị đánh vỡ.

“Xem ra, anh không chỉ phải xé quần áo của em đơn giản nữa nhỉ, mà phải xé cho rách nát thì mới thấy được sự hấp dẫn bên trong chứ.” Anh giơ ly nước trong tay lên, ám thị mập mờ, giống như có ảo giác cách một lớp áo sơ mi anh vẫn đang sờ lên đó. Khuôn mặt của cô nóng lên, nhìn không được mà đá anh.

“Anh và em gái của anh có tình cảm thật đấy.” Người bên cạnh dùng tiếng Anh biểu đạt ao ước.

“Trước sau đều như vậy. Cô ấy thỉnh thoảng thích đấu võ mồm cùng với tôi, cố gắng khiêu chiến quyền uy anh cả của tôi, nhưng tôi lại thích để cô ấy như vậy, để cho cô ấy vui chơi cho thoải mái.” Anh cũng dùng tiếng Anh Trả lời, biểu hiện này rất hợp với phong cách của một người anh, không để ý chút nào đến sự theo đuổi của những người đàn ông này đối với cô.

Mà mười lăm phút trước ở trong phòng, cả người tràn đầy mồ hôi quần chặt lấy cô, hôn lên đôi môi, bờ vai và hai quả bóng đảo của cô nữa.

Cô đã bao nhiêu lâu rồi không được ngủ một giấc ngủ ngon đây?

Từ khi bắt đầu tại đền thờ ở Nepal, cô đã chưa từng được ngủ ngon như vậy, trên tàu cũng chỉ là nằm thức suốt đêm cho đến khi trở lại đây.

Một đêm này Ôn Hàn ngủ rất sâu, thậm chí trong mơ, cô thấy mình nhiều lần đẩy cánh cửa ngôi nhà nhỏ của mình ở Moscow, thấy một người đàn ông đứng đưa lưng về phía cô, cô nhỏ giọng dùng tiếng Nga gọi tên của anh, nhưng mà anh vẫn không nhúc nhích, cũng không quay đầu lại.

Cảm thấy sau tai ươn ướt khiến cô từ trong mộng tỉnh dậy.

Cô ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh, đắm chìm trong việc anh không chịu để ý đến vết thương của mình, lúc này trên người cũng đã có một người đàn ông nào đó đè lên người cô, “Tỉnh rồi.”

“Ừ...” Cô trả lời trong mơ hồ.

Cô chỉ ừ được mỗi một tiếng.

“Em có nghĩ nếu như anh là một người xấu từ đầu tới cuối, em làm sao mà trốn thoát được?”

Mỗi câu nói của cô lúc này hầu như đều xuất phát từ cổ họng, giọng nói yếu ớt, “Có thể làm bừa chém giết một số người Ấn Độ sau đó sẽ bị đưa đến đồn cảnh sát, lúc đó sẽ cơ hội chạy trốn.”

Cách một cách cửa, bên ngoài vẫn có người đi lại.

“Ý kiến hay.” Trình Mục Văn nhỏ giọng đánh giá, sau đó hỏi, “Em biết họ đi làm cái gì không?” Anh dùng ngón tay phải chỉ ra cửa, nơi bước chân sần sật qua lại không ngừng, “Còn nửa tiếng nữa mặt trời sẽ mọc. Ở bờ sông có rất nhiều người cầu khẩn, thuận tiện dùng nước sông tẩy trừ đi nghiệp chướng của mình.”

Giọng nói của anh thật sự rất mềm nhẹ, vô hình liền trôi buộc được suy nghĩ của cô.

Không biết con rắn khi nuốt chửng con mồi có phải cũng im lặng không có tiếng động như vậy hay không, giống như là thấm nhuần vào trong xương tủy, nhìn qua thì rất nhẹ nhàng, kì thực có thể quán chặt đến mức con mồi cảm thấy khó thở mà mất mạng.

Động tác cùng lời nói của anh cũng nhẹ nhàng như vậy.

Thậm chí trong nháy mắt đó cô cảm giác rằng cả đời mình sẽ bị anh giam hãm trong căn phòng này, chết trên chiếc giường này.

Ở trong khe núi lần đầu tiên anh rất nhẹ nhàng, là chiều theo ý của cô, là quan tâm tới cảm nhận của cô. Sau đó ở rừng rậm anh chỉ muốn xóa đi cái lạnh lẽo trên cơ thể cô, không có bất cứ chút gì gọi là tình cảm cá nhân. Tối hôm qua, lại là cô đang chủ động. Chỉ có hiện tại, ở nơi này, ngoài cánh cửa sổ kia là hưng đông đang bắt đầu ló, đây mới thật sự là anh.

Kích thích, trực tiếp, làm chuyện gì cũng không chừa lại lối thoát nào. Bao gồm cả chuyện này.

Khi Ôn Hàn cầm trong tay mảnh giấy làm thành một ngọn đèn nhỏ đặt trên mặt nước, nhìn nó lặn vào trong mấy trăm ngọn đèn cầu phúc dần dần trôi về phía xa, cô vẫn còn đang suy nghĩ, mình lần đầu tiên

thích một người, lại phải trải qua những việc như vậy. Một người đàn ông ngoài trừ cái tên ra thì cái gì cô cũng không biết, lại thân mật đến mức độ như vậy.

Nhiều sự việc kỳ lạ đến mức không tưởng tượng nổi.

Lúc này mặt trời cũng đã nhô lên.

Đối mặt với dòng nước màu vàng cam trên mặt sông và đường chân trời, tất cả mọi người đều bắt đầu thành kính mà cầu phúc. Bất kể là những người đang ngồi ở trên bãi đá, hay là những người đang trần truồng ở giữa sông, thậm chí là những vị khách tha hương vừa mới thả đèn cầu phúc, tất cả đều im lặng cầu phúc.

Cô liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, Trình Mục Vân như cảm giác được ánh mắt của cô thì quay đầu nhìn lại, bắt được động tác nhìn lén của cô. Ôn Hàn có chút quần bách, nhìn không được oán giận, “Anh có phải là lúc nào cũng có thể các giác được người khác đang nhìn mình không thế?”

“Đây là bản năng.”

“Anh vừa biết em mới nghĩ gì không?” Ôn Hàn nhẹ giọng nói, “Em đang nghĩ...” Nếu như anh chính là một kẻ buôn lậu ma túy nguy hiểm thì chuyện của mình và anh sẽ đi theo chiều hướng nào đây?

Trình Mục Vân cũng không tò mò với suy nghĩ của người khác. Câu hỏi của cô tự cô trả lời, thậm chí cô nói được nửa câu dừng lại, anh cũng không có hỏi gì, chỉ nhìn cô một chút sau đó lại nhìn ra phía bờ sông.

Giữa sông có rất nhiều người, phụ nữ có, người già có, người trẻ tuổi cũng rất nhiều, đều là những người đã lặn nhiều lần xuống nước, thẳng đến khi cả người ướt đầm mới cảm thấy mỹ mãn mà đi lên bờ.

Cô nhìn gò má của anh nghĩ: nếu như ngay từ đầu anh chỉ là một người đàn ông muốn lừa gạt cô thôi thì sao?

Một hòa thượng hoàn tục, dựa vào vóc dáng và dung mạo, suốt ngày ở Nepal lừa gạt những cô gái trẻ đến đất nước này du lịch sao? Trong đầu Ôn Hàn bây giờ nghĩ tới rất nhiều hướng khác nhau.

Hai người đi dọc theo bờ sông, thấy có rất nhiều người ăn xin hơn nữa còn có người đã chết, họ cứ giơ tay hướng người qua lại, “Họ đang xin tiền để mua quan tài cho người chết.” Lúc này Trình Mục Vân như một người đàn ông có trách nhiệm diễn giải cho người bạn nữ đang đi du lịch là cô đây,

“Cho em mấy trăm đồng rupi đi.” Ôn Hàn giơ tay về phía anh.

“Làm gì?” Anh cười.

“Ông chủ, cho em tiền tiêu vặt đi chứ.” Cô nhướn mày, “Để em lấy tiền này tích đức.” Vé tàu lúc đi tới đây cũng là anh chuẩn bị cho cô, chỉ có mấy đồng tiền rupi duy nhất cũng đã dùng hết rồi, không có hộ chiếu, không có bất kỳ một chút hành lý gì, giống như một người phụ nữ sa chân mà bị anh bắt cóc vậy.

Trình Mục Vân bị lời nói của cô chọc cười.

Ở trong mắt anh người con gái này càng ngày càng có nhiều biểu tình sinh động hơn.

Nếu không phải ở cao nguyên và ở Nepal gặp nhau hai lần, nếu cô và Vương Văn Hạo không đi cùng nhau khiến cho anh hoài nghi thân phận của cô thì hai người căn bản sẽ không ở bên nhau như thế này. Về sau thân thể hai người gần gũi nhau, đến bây giờ, vào giờ khắc này, bắt đầu một cuộc sống thân mật chân chính như người thường, cũng khiến cho anh có được sự vui vẻ ngoài ý muốn. Càng muốn thì sẽ hiểu càng nhiều. Đáng tiếc chỉ được một thời gian.

Vào buổi sáng sớm ở sơn cốc kia anh thật sự muốn trở lại Moscow làm một người bình thường, cùng cô trải qua một đoạn tình yêu đẹp. Nhưng Chu Khắc chết, tất cả mọi thứ cũng đã bắt đầu rời khỏi quỹ đạo vốn có.

Anh đã từng có mọi thứ trong lòng bàn tay, mười năm trước rất nhiều người bạn tốt đã chết khiến cho anh lần đầu tiên bị đả kích trầm trọng như thế. Ngày hôm nay của mười năm sau, đối phương vẫn dùng cái chết của những người anh em bên cạnh anh để nói cho anh biết: Chỉ cần mày còn là Trình Mục Vân thì không thể có cuộc sống sinh hoạt như người thường được.

Trên lưng anh đang mang nặng rất nhiều nợ máu của những anh em đã chết, vĩnh viễn cũng không thể quay đầu lại.

Anh từ trong túi quần móc ra mấy tờ tiền đưa cho cô.

Ôn Hàn quan sát những người hành khất, chọn ra một người yếu nhất có vẻ như sắp chết, đi tới, để mấy tờ tiền trước mặt. Ông lão nằm ở trên thảm, cũng không có khí lực bò dậy, cố gắng giẫy dụa biểu đạt sự cảm tạ.

Ông lão đưa bàn tay bị bẩn của mình chạm nhẹ lên trán cô.

Ôn Hàn không ngần ngại chút nào, khép hai mắt của mình lại: Phật tổ ở trên trời có linh thiêng, phù hộ cho tôi, để cho anh ấy thích tôi, cũng không rời khỏi tôi nữa.

27. Chương 26: Nhớ Nhung (3)

Ôn Hàn mở mắt ra, có chút vui vẻ hơn, muốn nói chuyện cùng với anh, liền nhìn thấy thân ảnh quen thuộc từ xa.

Mạnh Lương Xuyên tháo kính râm xuống, nhẹ nhàng cười, “Tôi tới rồi đây.”

Ôn Hàn nhú mày theo quán tính.

Mạnh Lương Xuyên cảm thấy phiền muộn, “Ôn Hàn tiểu thư, cô thấy người quen cũ cũng không phải mất hứng thế chứ? Cô cũng đừng quên mấy lần cô thoát chết không phải chỉ có Trình Mục Vân giúp cô, mà còn có tôi giúp cô cũng không ít mà.” Nói xong còn không quên lắc đầu, “Quả nhiên, đối với phụ nữ mà nói người có sắc đẹp so với cái gì cũng đều quan trọng.”

Cô nhẹ giọng thì thào, “Ngược lại nhìn thấy anh mới cảm thấy không tốt.”

“Tiểu thư, cô nhất định phải hiểu rõ, mang lại vận rủi cho cô chính là người đàn ông phía sau kia, cũng không phải là tôi.” Mạnh Lương Xuyên nói, từ trong người lấy ra một cái túi nhỏ đưa cho Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân nhận lấy, đi xuống thêm đá, ngồi chồm hổm thân mình xuống, mở cái túi nhỏ ra, nắm thứ gì đó bên trong thả vào dòng sông.

“Đó là cái gì?” Ôn Hàn nhẹ giọng hỏi, có loại cảm giác xấu.

“Tro cốt của Chu Khắc.”

“Chu Khắc?” Ôn Hàn thất thanh, mở to hai mắt nhìn Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên nhẹ giọng nói cho cô biết, “Đúng vậy, chính là cái người đưa cô từ đại sứ quán Nga về bên người Trình Mục Vân, đó là tro cốt của chàng trai trẻ có dáng dấp không tệ đó. Tôi vốn muốn ở lại Nepal để Trình Mục Vân mang tro cốt về Moscow an táng, không nghĩ tới anh ấy để tôi đi, tự mình tới đây.”

Mạnh Lương Xuyên nghĩ đây nhất định là một chuyện kể đặc sắc đối với một người nào đó.

Anh ta thậm chí bắt đầu hăng hái đoán rằng bản thân mình mà lẫn lộn cùng với Trình Mục Vân thì sẽ chết như thế nào đây? Chết ở đâu? Quả thực điên rồi, cmn làm cho hần ta hưng phấn quá rồi.

Quá bất ngờ. Suy nghĩ của Ôn Hàn càng lúc càng loạn, đêm đó ở trong đền thờ, chính mình đã cắt tóc để anh quy y, lẽ nào khi đó Chu Khắc cũng đã... Cô nghĩ đến hình ảnh dưới ánh đèn mờ mờ, mắt nhìn mũi, vẻ mặt lạnh nhạt, anh là đang dùng nghi thức quy y để siêu độ cho người bạn của mình sao?

Cuối cùng Trình Mục Vân cũng ném túi tro cốt vào trong nước, từ bậc thang đi tới.

“Dòng sông này có quá nhiều tro cốt, còn nói có thể để cho họ ngủ yên, tôi nói thật chứ, sông đã phải tranh nhau, chết còn phải tranh nữa đây.” Mạnh Lương Xuyên không phải là người tin phật, lời nói ra cũng không có kiêng kị gì.

“Chu Khắc không tin phật.” Trình Mục Vân không có biểu tình gì, chỉ nhàn nhạt trả lời.

Nhưng tên nhóc kia đã từng nghiêm túc nói với anh: Cậu chủ anh tin cái gì, tôi sẽ tin cái đó.

Cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi anh, nhưng nghĩ tới, anh đã từng nói cái gì cũng sẽ không trả lời, cũng chỉ có thể để những nghi vấn này nằm trong lòng mà thôi, càng lúc càng cảm thấy bức bối.

Tâm tình hỗn loạn vẫn kéo dài cho đến khi mặt trời khuất bóng.

Thầy tế trẻ tuổi thấy tâm tình cô không được tốt bèn nói, nếu muốn coi mặt trời mọc sáng sớm thì nhanh chân đến chỗ thờ cúng mỗi ngày bên bờ sông Hằng. Ngày hôm qua cô vừa nói xong, những người này có ý mời cô, hiện tại nghĩ thật ra cô có thể tới xem được rồi.

Cô đã tới thành phố này cách đây hơn một tháng. Khi đó vào buổi tối cho nên những lễ cúng bái như thế này cô không cảm nhận được, chỉ đi ngang qua mà thôi. Bên bờ sông quá nhiều du khách, có quá nhiều nghệ thuật gia trẻ tuổi tụ tập, đây chính là ấn tượng khi đó của cô. Lúc đó cô cũng không nghĩ tới hơn một tháng sau sẽ trở lại đây, lần này còn ngồi ở giữa những người dân bản xứ, mà không phải làm du khách chỉ tham quan bên ngoài nữa.

Cô nhìn các hoạt động của lễ cúng bái.

Mà cô gái kia đang cùng Trình Mục Vân nhẹ giọng nói cái gì đó. Cô nhìn không được nhìn thêm mấy lần, đến khi Mạnh Lương Xuyên đùa giỡn rằng anh ta có nghe được vài câu.

Cô gái đứng quay lưng về phía đám đông náo nhiệt, đôi mắt đỏ ửng, lấy tay lau nước mắt không ngừng, “Em nghe nói tro cốt khi rải xuống sông sẽ khiến cho hơi thở của người đó mãi yên bình. Nhưng chôn cất ở đâu cũng giống nhau mà, dù sao thì chúng ta cũng không thể đi cúng bái được.”

Trình Mục Vân vẫn cứ nhìn về nơi đó, cái gì cũng chưa nói.

Cô gái vuốt ve chiếc nhẫn trong tay, một lát sau bèn tháo xuống, “Lát nữa em cũng sẽ ném nó xuống sông thôi, em mới có 26 tuổi mà ở góa rồi, thật là... Anh ấy hại em lắm quá, trước đây anh ấy nói rằng tuy nhỏ hơn em ba tuổi, nhưng anh ấy đã thuyết phục em rằng nữ hơn nam có bao nhiêu điều tốt, có cái gì mà tốt cơ chứ.” Cô gái đó nói không ngừng, sau một lát mới hỏi anh, “Anh có thể phá lệ cho em biết nguyên nhân mà anh ấy chết không?”

Trình Mục Vân trầm mặc một chút, “Có người tiết lộ thân phận của cậu ấy.”

Vào buổi sáng sớm đó, trong phòng khách nhỏ của quán trọ, ai cũng cho rằng những người đó sẽ công kích Trình Mục Vân trước, lại không nghĩ bọn họ đã biết thân phận của Chu Khắc mà Chu Khắc lại không kịp né tránh, bị trọng thương, đến khi miễn cưỡng mới đi ra ngoài, lúc này Mạnh Lương Xuyên mang theo cảnh sát địa phương chạy tới, tiểu tử kia lại thay Mạnh Lương Xuyên cầm một kích trí mạng.

Tuy rằng ngoài miệng Chu Khắc nói không hơn gì Trình Mục Vân, thậm chí trong lòng cũng cảm thấy không hơn gì, nhưng không có biện pháp, đều là bạn bè cùng Trình Mục Vân, cũng chính là bạn bè của Chu Khắc hẳn.

Đã là anh em của hắn thì phải chết sau hắn. Đây là cách dùng người đơn giản nhất mà từ khi đi theo Trình Mục Vân đã học được.

Hai người lặng im đứng đó, một lúc sau cô gái bỗng nhiên nở nụ cười, “Cô ấy cứ nhìn chăm chăm chúng ta, phụ nữ chính là như vậy, chỉ cần thích anh, bất luận là người phụ nữ với thân phận gì tiếp cận anh cũng sẽ bị xem như tình địch, tuy không có biểu hiện rõ ràng ra ngoài nhưng ở đây...” Cô gái sờ lên ngực mình, “sẽ rất khó chịu.”

Trình Mục Vân nhẹ giọng trả lời, “Nếu như cả một cô gái 20 tuổi mà em cũng không lừa gạt được, em cho rằng còn có thể lừa gạt qua được những con người đã qua huấn luyện sao?”

Đám người kia có thân phận gì, ai là ai, có quan hệ như thế nào, Ôn Hàn không biết. Cô ấy phải nằm trong một vùng sương mù dày đặc, sau khi thoát khỏi nó mà không để ai phát hiện ra, như vậy mới có lợi đối với cô ấy, mà nơi an toàn nhất chính là ở bên người Trình Mục Vân.

Đám thầy tế bắt đầu đi đến, các du khách bắt đầu vỗ tay.

Trình Mục Vân trở về bên cạnh cô, cô gái kia cũng đi theo, ngồi ở trên tấm thảm với Ôn Hàn, chừa một chỗ cho Trình Mục Vân. Ở trong mắt mọi người, cô vẫn là em gái của anh, cô im lặng ngồi đó, tận lực bỏ qua người con gái đang ngồi bên cạnh anh.

Cả đêm Trình Mục Vân chưa từng cùng cô nói qua một câu đầy đủ.

Nhưng luôn luôn nhỏ giọng trò chuyện cùng với cô gái kia, đôi khi còn mỉm cười.

Cô rất muốn nói chuyện cùng anh, nhưng sự kiêu ngạo từ tận đáy lòng không cho phép cô hỏi, hành động ngày hôm qua có thể xem là vượt quá mức tưởng tượng của cô rồi. Yêu cầu anh phải ở cùng với mình, cả đêm nằm trên cùng một cái giường, thậm chí dưới sự dẫn dắt của anh, dùng phương thức chủ động to gan nhất cùng anh triển miên.

Đúng lúc đó cô gái này lại xuất hiện. Sự nỗ lực vốn có của cô lại trở về con số không.

Nơi này là nơi thờ cúng náo nhiệt, xa xa, trời đã tối rồi nhưng vẫn còn đang hỏa táng thi thể. Cô còn chưa biết văn hóa của nơi đây, nơi đất nước xa lạ này khiến cho cõi lòng của những con chiên ngoan đạo cảm thấy yên bình hơn nhiều. Cô cúi đầu nhìn chiếc quần chéo của mình. Xem ra phật tử vẫn cảm thấy tâm nguyện nhỏ này của cô là quá mức rồi, buổi sáng mới khăn cầu mà hiện tại đã có câu trả lời.

Trình Mục Vân phát hiện Ôn Hàn im lặng ngồi đó như đang suy nghĩ điều gì đó, anh trầm mặc một lúc lâu sau đó lại tiếp tục nhỏ giọng nói chuyện phiếm với cô gái ở bên phải. Về phần nội dung nói chuyện phiếm ai cũng không nghe rõ.

Nơi này là trang viên của một gia tộc. Khi lần đầu tiên cô nghe được vườn trồng cà phê, còn tưởng rằng Trình Mục Vân sẽ đưa mình đến ở vùng nông thôn. Hiện tại mới phát hiện không giống như cô nghĩ.

Cô ở thành phố Varanasi này quen biết người thầy tế trẻ tuổi, là sinh viên cũng là một người trong gia tộc. Mà cô gái Ấn Độ đi theo kia thì đang cười nói trước mặt Ôn Hàn, “Cô không biết sao? Cô chưa từng được nghe anh trai cô nhắc tới sao? Trời ạ, anh ấy thật là một người khiêm tốn. Anh ấy là bạn học của anh trai tôi, khi anh trai tôi bị bắt cóc thì anh ta đã cứu anh tôi. Anh ấy là ân nhân của nhà chúng tôi.” Cô gái trước mắt vừa nói nhưng trong đôi mắt cũng không giấu được sự ái mộ.

Cô ta đương nhiên còn mong muốn có thể có được trái tim của người đàn ông này, để cho cô rời khỏi đất nước này. Tuy rằng cô có đồ cưới rất phong phú, có một người cha và một anh trai quyền thế, nhưng cô vẫn không thích xã hội nam quyền, mọi chuyện đều phải nghe theo lời chồng, cha, anh trai.

Ôn Hàn không nghĩ tới, anh đã từng đi học đại học.

Lúc đầu khi chưa trải qua những gì ở Nepal cô vẫn một mực cho rằng anh là người lẫn lộn ngoài xã hội, sau này làm ăn không được, có nhiều kẻ thù hay là đã giết quá nhiều người, có lẽ có cái gì đó ngăn cản nên mới đi tu? Sau này khi đã trải qua rồi cô vẫn cảm thấy anh là một người lẫn lộn trong xã hội như trước.

Anh hẳn là nên xuất hiện ở những nơi đầy rẫy nguy hiểm.

Phiêu bạt giang hồ, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, trong ngôi miếu đổ nát, có khi là ở trên cao nguyên, nói chung là không có khả năng xuất hiện như người thường ở những nơi như thế này.

Cô gái Ấn Độ không được phép ở cùng với người đàn ông xa lạ cho nên mới ở đây nói chuyện phiếm cùng cô, để người làm trong nhà mang hai người tới vườn trồng cà phê.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tận mắt những cây cà phê lớn như thế này.

Các công nhân đang hái những trái cà phê chín.

Trình Mục Vân khoanh chân ngồi trên một cây cà phê, đưa tay ra với một trái cà phê, “Thời gian sinh trưởng của cây cà phê thật sự rất dài, những trái nhỏ này cần từ 8 đến 12 tháng nữa, đương nhiên là có thể hái nếu muốn, có một ít quả vừa và lớn sẽ để sang năm. Cần kiên trì.”

Cô gái bên người à một tiếng, nhẹ giọng lầm bầm, “Phải trồng trước một năm, một năm sau mới có thu hoạch sao? Em đây khẳng định không thích hợp với loại cà phê này, Chu Khắc cũng đã nói rằng em là người thiếu kiên nhẫn.”

Trình Mục Vân khẽ nhếch khóe môi cười cười.

Cô gái đó lúc này mới ngửa đầu nhìn Ôn Hàn nở nụ cười, “Tôi luôn cảm thấy chúng ta đã gặp qua rất nhiều lần, cô không biết tên của tôi thì rất bất tiện.”

Ôn Hàn lắc đầu, nhìn cái sọt đầy cà phê, nhẹ giọng nói, “Đừng nói cho tôi, anh ấy đã từng nói qua, tôi cái gì cũng không thể biết.”

Cô gái vẫn tiếp tục cười, “Không cần phải nghiêm trọng như vậy chứ, cô cứ gọi tôi là Chu Châu được rồi.”

Lại là họ Chu? Ôn Hàn gật đầu.

Chu Châu nói xong, đưa ngón tay chỉ tới ba người đàn ông ở phía xa, “Cô đã từng gặp qua bọn họ rồi chứ?”

Ôn Hàn vừa đi tới liền chú ý tới hai người đang ngồi sóng vai ở đây làm gì có thời gian để ý tới, bây giờ mới chú ý ở gốc cây cà phê tầm tầm bên kia còn có người. Một người đàn ông có khuôn mặt trắng nõn lại có chút nữ tính đang đội mũ, không phải là người đóng giả làm vị Lạt Ma ở ga tàu sao? Cậu thiếu niên bên cạnh hẳn đương nhiên là cô cũng biết rồi. Còn có một người đàn ông đeo kính mắt màu xanh da trời, Ôn Hàn cũng nhớ kỹ, đêm đó ở trong núi chính hắn là người đã kêu tên Chu Khắc.

Chu Châu cười, nhìn ba người đàn ông kia, “Xin chào, tôi là Chu Châu.”

“Phó Minh.” Người đóng giả lạt ma.

“Tiểu Trang.” Thiếu niên kia nói.

“Trần Uyên.” Người đàn ông đeo kính mắt.

“Tên của mấy người đều khó nghe như vậy, khẳng định đều là tên giả.” Chu Châu cười, sau đó quay qua hỏi Trình Mục Vân, “Anh vừa rồi mới nói, mỗi trái cà phê đều có hai hạt cà phê phải không?”

“Đúng vậy.” Trình Mục Vân bóp nát một trái cà phê, “Cô xem, mỗi một trái đều có hai hạt cà phê nằm đối diện nhau như thế này.”

Chu Châu không kiêng kị gì mà đưa tay lấy mấy hạt cà phê trên ngón tay Trình Mục Vân, nhẹ giọng nói, “Thì ra mỗi một trái cà phê đều là một cặp tình lữ sao.”

Ôn Hàn lúng ta lúng túng đứng ở đó, hình như cô là người dư thừa rồi, “Tôi đứng phoir nằng ở nơi này lâu rồi, cô có thể đưa tôi đi nghỉ chút không?” Cô nhẹ giọng xin sự giúp đỡ của người làm, lập tức người đó khom người, đưa cô rời khỏi nơi đó.

Dưới bóng cây có một đôi nam nữ không coi ai ra gì, ngồi nói chuyện về cây cà phê còn có thể lôi tình yêu nam nữ vào. Trình Mục Vân nhin không được mà nhìn thoáng qua Chu Châu.

Kỳ thật Trần Uyên gặp qua Chu Châu hai lần: Một lần ở khách sạn Kathmandu, một lần ở nơi dừng chân của khách du lịch, Chu Châu tiêm vắc xin vòng đại cho du khách. Nhưng trong hai lần gặp mặt này người đàn ông đeo kính râm và Chu Khắc đều ở một nơi bí mật gần đó bảo vệ bọn họ. Trần Uyên còn nhớ rõ, trước đây khi Chu Khắc thấy cô gái này thì ánh mắt của cậu ta đã thay đổi. Hắn còn tưởng rằng Chu Khắc thích cô gái này.

Nhưng bây giờ nhìn qua hình như là sai rồi, cô gái này hiển nhiên có quan hệ với Trình Mục Vân. Trình Mục Vân làm sao được mấy người thân thể này chứ?

Đồng thời lúc này Tiểu Trang cũng lặng lẽ trao cho hắn một ánh mắt mập mờ: Điên rồi, đại hòa thượng này đã phá giới, còn cùng lúc với hai cô gái đó nha? Một người còn là người nhà à nha?

28. Chương 27: Thuận Theo Phật (1)

Mạnh Lương Xuyên ngồi trong góc quán cà phê nhỏ ở bên bờ sông, trước mặt là vị cảnh sát phối hợp với hắn ở căn cứ của bọn buôn lậu và lần Chu Khắc mất mạng, vị cảnh sát đưa cho hắn một phong thư.

Mạnh Lương Xuyên mở ra, chỉ có hai tờ giấy mỏng.

Tờ thứ nhất là tấm ảnh chụp đen trắng, trên đó là hộ chiếu của Trình Mục Vân. Mà tờ giấy thứ hai viết một đoạn ngắn với nội dung:

”Mười năm trước, Trình Mục Vân sau ba năm ẩn náu đã phá hủy đường dây buôn lậu theo đường bộ từ Mông Cổ tới Nga, lấy lại được Tượng Phật, Xả lợi tử cùng hàng ngàn món đồ quý hiếm của nhà phật. Ngoài ra 79 người anh em thì có 13 người hy sinh vì nhiệm vụ này (không có danh sách cụ thể).

Sau khi vụ án này chính thức kết thúc thì cũng chính là thời điểm Trình Mục Vân mất tích.

Người tiếp nhận tổ chức là Phó Nhất Minh (Phó Minh) nhưng cũng không có toàn bộ danh sách tổ chức từ Trình Mục Vân.”

Mạnh Lương Xuyên căn nhắc hai tờ giấy trong tay, “Để cho tôi suy nghĩ chút.”

Hắn suy nghĩ mấy phút, uống chút cà phê, “Năm trước, tên buôn lậu Vương Văn Hạo nhận được nhiệm vụ, muốn tới Nepal làm một cuộc trao đổi hàng. Trình Mục Vân cũng nhận được tin tức này, đi tới Nepal trước một bước, há miệng chờ sung. Năm sau cũng chính là một tháng trước, Vương Văn Hạo và mấy người bạn bình thường từ Ấn Độ nhập cảnh Nepal, gặp phải Trình Mục Vân và tôi, sau đó bị chúng tôi đoạt đi số hàng đó.”

“Bạn không phải thay anh ta đưa hàng đến vườn trồng cà phê ở đây sao? Không quan sát được gì sao?”

“Tôi không thấy gì cả.” Mạnh Lương Xuyên chậm rãi uống cà phê, “Bởi vì tôi nghĩ, trọng điểm lần này của Trình Mục Vân đến Ấn Độ không phải là chuyến hàng này. Anh ta cướp đi hàng, là vì muốn Vương Văn Hạo truyền tin tức cho tổ chức buôn lậu kia, nói cho bọn chúng biết, hàng không có nữa đã bị Trình Mục Vân cướp đi.”

Cho đến khi xác nhận được Vương Văn Hạo đã thành công truyền ra tin tức này, Mạnh Lương Xuyên mới theo kế hoạch của Trình Mục Vân mà hành động, đem đoàn người Vương Văn Hạo giam lỏng tại Kathmandu.

“Sau khi tin tức được truyền đi thì sao?” Người cảnh sát tò mò.

“Chờ đám người kia tới đuổi giết hắn.” Mạnh Lương Xuyên khẳng định, “Tổ chức buôn lậu đó đã bị Trình Mục Vân chặn hết đường lui, khẳng định hận không thể uống máu, ăn thịt anh ta. Thù mười năm trước, hơn nữa lần này là thù mới hận cũ, nhất định sẽ muốn giết chết anh ta, đoạt lại số hàng lần này.”

“Nhưng anh ta ”dẫn lửa thiêu thân” như vậy với mưu đồ gì? Muốn tái xuất lần nữa hay sao? Tiếp tục đối đầu với bọn buôn lậu đó sao?”

“Không, nếu đã rút lui thì theo thái độ làm người anh ta chắc chắn sẽ không ra khỏi núi nữa đâu.” Mạnh Lương Xuyên ực một cái uống cạn lon cà phê, “Anh ta muốn thanh lý môn hộ, chấm dứt sự kiện mười năm trước.”

“Thanh lý môn hộ? Cái gì mà thanh lý môn hộ chứ? Bên cạnh anh ta có kẻ phản bội sao?” Người cảnh sát kia kinh ngạc.

Mạnh Lương Xuyên nói, “Ngày hôm qua khi tôi đưa tro cốt Chu Khắc cho anh ta, sau đó anh ta nói cho tôi biết, anh ta lần này trở về là vì lễ truy điệu của các anh em mười năm trước. Anh ta còn nói, nếu như anh ta chết, nói tôi không nên tin bất luận kẻ nào bên cạnh anh ta, ngoại trừ Ôn Hàn. Điều này chính là đang ám chỉ bên cạnh anh ta có nội gián.”

Vị cảnh sát nhíu mày, “Nếu như bên cạnh anh ta thật sự có nội gián, vậy nhất định đã nhận được nhiệm vụ: giết chết Trình Mục Vân, đoạt lại số hàng ở Nepal.”

“Đúng vậy.”

Cái này có lẽ đúng.

Chắc chắn rồi, chính là như vậy.

Mạnh Lương Xuyên càng phân tích càng thanh tỉnh, lấy ra tấm ảnh chụp sáng rõ, là hình ảnh trong vườn trồng cà phê, “Đến đây nhìn đi, đây là những người có mặt trong vườn cà phê ngày hôm nay.”

Người cảnh sát tới gần, nhìn thấy sự ấm áp vui vẻ trong tấm hình. Tay Trình Mục Vân cầm một nhúm hạt cà phê, cười với cô gái bên cạnh, đứng ở bên người có một thiếu niên và hai người đàn ông nữa.

Mạnh Lương Xuyên chỉ vào mặt từng người nói cho người cảnh sát đối diện biết, “Chu Châu, Phó Minh, Tiểu Trang, Trần Uyên. Bốn người này nhất định có một người là nội gián, còn có một người do cấp trên của bọn họ phái tới nằm vùng bên cạnh nữa.”

“Trong bốn người này? Làm sao anh biết?” Người cảnh sát vẫn chưa hiểu rõ được.

“Anh xem trong tài liệu này viết.” Mạnh Lương Xuyên cầm lấy tờ giấy thứ 2 chỉ chỉ vào đó, “Dưới tay anh ta có 79 người, hi sinh vì nhiệm vụ là 13 người nhưng cũng không có danh sách cụ thể. Đây chính là quy củ trong tổ chức người của anh ta, ngoài trừ Trình Mục Vân, bất luận kẻ nào cũng ẩn mình. Nhưng bốn người này cùng một lúc lộ ra thân phận, chỉ có thể nói rõ: Trình Mục Vân đã hoài nghi bốn người này, lộ ra thân phận bọn họ, cho dù chính bản thân Trình Mục Vân có chết cũng sẽ có những người anh em khác tiếp tục điều tra được.”

Người cảnh sát ừ hai tiếng, đột nhiên vỗ bàn một cái, “Không đúng rồi Mạnh Lương Xuyên, chúng ta đều có thể đoán được vậy nếu như những nội gián kia phát hiện nguy hiểm, chạy trốn thì làm sao bây giờ?”

“Không chạy được, từ khi bọn họ bắt đầu xuất hiện ở vườn trồng cà phê thì đã chạy không được rồi.” Đôi mắt Mạnh Lương Xuyên âm trầm, “Ngoại trừ 13 oan hồn và Chu Khắc đã chết, còn có 61 người từ nơi bí mật gần đó nhìn chằm chằm bọn họ, ai cũng không chạy được.”

“Từ khi nhận được tin tức của Trình Mục Vân, cùng anh ta đến vườn trồng cà phê, mấy người kia dù cho đoán được đó là một cái bẫy thì cũng phải đi. Bằng không chẳng khác nào thừa nhận thân phận của chính mình.”

Trình Mục Vân...

Thế giới của người này chính là như lời anh ta nói, không có nhân từ và khoan dung, anh ta đối với người phản bội mình sẽ trả lại bọn họ gấp bội, anh ta đối với kẻ ác dùng hàng trăm ngàn cách khác nhau để cho đối phương biết được cái gì gọi là ác giả ác báo. Anh ta có người bạn Trung Quốc làm cảnh sát chết ở trong căn cứ buôn lậu ở Nepal, Trình Mục Vân lại đem căn cứ đó để dưới tầm mắt của cảnh sát, sơn trại bị giết toàn bộ, nhỏ cổ tận gốc.

Anh ta đối với những kẻ ác đó quả thực là so với mười tám tầng địa ngục còn đáng sợ hơn. 13 mạng người của mười năm trước, còn có Chu Khắc, là 14 sinh mạng anh em của anh ta, anh ta làm sao có thể bỏ qua cho nội gián kia.

Đây chính là “gia pháp” của anh ta.

Trước mắt Mạnh Lương Xuyên hiện ra một hình ảnh.

Trong đại điện đầy ngọn đèn, đứng hai bên là những lực sĩ La Hán Môn, anh ta lặng im đưa mắt nhìn xuống bốn người trong đại điện: Chu Châu, Phó Minh, Tiểu Trang, Trần Uyên.

Sau bữa cơm chiều, có người trong vườn cà phê dựng một chiếc lều nhỏ.

Trình Mục Vân đã cứu được đứa con trưởng của bọn họ trong tay bọn cướp, tự nhiên là khách quý nên mới có loại đãi ngộ này, tới đó đầy xung quanh và thêm mấy người gọi anh em cùng vui đùa chơi bài với nhau.

Ôn Hàn đứng từ xa nhìn náo nhiệt trong túp lều, quyết định tùy tiện đi dạo chung quanh một chút. Cô đi vòng quanh vườn cà phê theo mương thoát nước từ phía bắc sang, rất nhanh chợt nghe thấy một khúc nhạc náo nhiệt.

Cô bị hấp dẫn, đến gần một chút, đứng cạnh một khóm cây trong vườn, thấy ở trước phòng của những người công nhân có những người thực hiện các động tác võ thuật rất đẹp.

“Đó là hôn lễ.” Từ phía sau xuất hiện một cánh tay quàng qua bả vai cô.

Thân thể cô cứng đờ, cũng không có ý định thoát ra, chỉ quay đầu lại. Cho đến khi cánh tay của anh từ trên vai xuống lưng rồi lại trượt xuống dưới, từ thắt lưng của cô vòng về trước người, lòng bàn tay dán lên bụng cô.

Lòng bàn tay nóng rực, nhắc nhở cô rằng, anh là người đàn ông của cô.

“Không phải em yêu cầu tôi nhất định phải ở cùng em sao?” Giọng nói anh khàn khàn, “Thế nào? Đổi ý rồi?”

Ở phía ngoài có một cô gái khoảng mười mấy tuổi mặc quần áo cô dâu, bị một người đàn ông Ấn Độ thoát nhìn khoảng ba bốn mươi tuổi có làn da ngăm đen thô ráp nắm tay, nét mặt không có sự tươi cười gì cho dù hôn lễ có náo nhiệt đi nữa, chỉ nắm tay cô dâu đi về phía trước. Ôn Hàn từng nghe nói qua, bởi vì địa vị phụ nữ Ấn Độ rất thấp, những cô gái trong đám người dân bình thường nghèo khó ở Ấn Độ thường phải xuất giá sớm.

Mà ở Moscow nữ nhiều nam ít, những cô gái tới tuổi lập gia đình cũng phải chú ý rất nhiều để tìm được đối tượng như ý.

“Đúng vậy, em đổi ý rồi.” Cô nhẹ giọng nói, “Có thể chứ?”

Mỗi ngày đứng ngoài nhìn anh cùng người phụ nữ khác liếc mắt đưa tình, đối với cô là một sự dằn vặt hay là anh vốn không hiểu được.

“Hoàn toàn không thành vấn đề, anh đã sớm nói rõ.” Người đàn ông phía sau buông cô ra, “Đây cũng là một điều khiến chúng ta vui vẻ khi ở bên nhau. Nếu như em cảm thấy không vui, anh sẽ không miễn cưỡng em.” Anh nói xong lui ra phía sau vài bước, khuất sau mấy bụi cây trong vườn cà phê.

Ôn Hàn cắn môi dưới, kiên trì không quay đầu lại nhìn.

Gió đêm có chút lạnh, dù sao cũng đã tháng 11, một cậu bé Ấn Độ chạy qua bên người cô, đưa tay lên lên hái được vài trái cà phê, nhét vào trong lòng bàn tay cô, “Ăn một quả đi, sẽ vui vẻ trở lại.” Lẽ nào cậu bé nhỏ như vậy cũng nhìn ra tâm tình cô không tốt sao? Cho nên mới nói Trình Mục Vân căn bản là không thêm để ý, hay là cố ý coi thường.

Phía sau lại có tiếng bước chân nhưng rất nhỏ.

Anh đã quay trở lại sao?

“Xin chào, Ôn Hàn tiểu thư.”

Không phải anh.

Ôn Hàn vô cùng kinh ngạc quay đầu lại, thì ra là Phó Minh, ánh mắt gọn sóng của cô nhanh chóng trở lại như thường, che đi sự mất mát của bản thân.

“Tôi rất muốn tâm sự cùng với cô, khó có khi nhìn thấy được người phụ nữ có liên quan đến Trình Mục Vân.” Hiển nhiên đây là một người rất thẳng tính, nói thẳng vào vấn đề, “Để đáp lại cô tôi có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô, tôi có thể trả lời cô bất cứ vấn đề gì của anh ta.”

Ôn Hàn mím môi có chút thấp thỏm, có thể nghĩ đến việc mình căn bản không biết điều gì liên thả lỏng, “Tôi không biết anh đang tò mò cái gì, thật sự thì tôi cái gì cũng không biết.” Không sao đâu, chỉ cần trả lời cẩn thận một chút là được. Cô âm thầm cảnh báo chính mình.

“Thật vậy sao? Anh ta không chịu nói cho cô biết cái gì sao?” Phó Minh nghi ngờ, dùng tiếng Nga khá thành thạo hỏi lại cô.

“Thật sự.” Cô nhẹ giọng trả lời.

Đúng là từ khi bị anh bắt buộc cho đến này, cô là lần đầu tiên cùng với người bên cạnh anh dùng ngôn ngữ quen thuộc nhất mà nói chuyện. Phó Minh im lặng một lúc lâu.

“Anh ấy trước đây có nhắc tới nữ... người bạn nào không?” Cô nhin không được hỏi lại.

“Đã từng có thì phải? Cũng không chắc chắn lắm, cái này rất mơ hồ, nhưng hình như đã chết rồi.”

Ôn Hàn ngăn ra.

“Bị anh ấy hại chết.” Phó Minh rất bình thản bổ sung, “Ôn Hàn tiểu thư không cần sợ hãi, anh ấy sẽ không đối xử với cô như vậy. Người phụ nữ kia là bị khởi tố hơn một trăm tội trong một vụ án mưu sát, cùng với cô không phải là một loại người.”

Hơn một trăm tội trong án giết người? Thông thường chỉ có trùm buôn thuốc phiện lớn, hoặc là người của xã hội đen mới bị khởi tố nhiều tội như thế.

Cô cũng giống như người thường nghe tin tức, không phải là cái gì cũng không hiểu.

“Cô biết, người như chúng tôi đều thân bất do kỷ, trải qua mọi chuyện không phải là dễ dàng gì, nhưng tôi cảm thấy rất bội phục anh ấy.” Phó Minh hơi nhíu mày, “Tôi tương đối trọng tình cảm, làm không được như anh ấy... mắt cũng không nháy khi nhìn người ta thi hành án, nếu như là tôi, nhất định sẽ rất khó chịu.”

Đây chính là quá khứ của anh sao? Được người đàn ông họ Phó này nói ra dễ dàng như vậy sao.

Phó Minh kỳ quái nhìn cô, “Cô có gì muốn hỏi sao?”

“Anh một lúc đã cho tôi biết nhiều tin tức như vậy, tôi bỗng nhiên không biết hỏi cái gì.” Ôn Hàn nhẹ giọng thều thào.

“Sau đó anh ấy đi làm hòa thượng cho tới bây giờ.” Phó Minh cười nhìn cô, “Cô nói xem, anh ấy bởi vì không thể quên được người phụ nữ kia hay còn có nguyên nhân gì khác đây? Ôn Hàn tiểu thư?”

“Tôi không biết, tôi thật sự không biết.”

“Ôn Hàn tiểu thư, cô từng có mấy người đàn ông?” Thật không ngờ hẳn lại hỏi cô vấn đề này.

“Vấn đề này tôi có thể không trả lời không?”

“Có thể, đương nhiên là có thể rồi.” Phó Minh cười, “Phụ nữ Moscow thường đa tình, những thứ này là đều bí mật nhỏ của các cô, cô không muốn chia sẻ tôi cũng sẽ không miễn cưỡng. Đúng rồi, cô có bao nhiêu phần trăm huyết thống người Hoa?”

“Một phần tư.” Cô trả lời.

Phó Minh quan sát cô từ trên xuống dưới, “Gen người Hoa chúng ta thật sự là lớn mạnh, chỉ một phần tư mà có thể sinh ra một người con có thần thái của người con gái Đông Phương như cô đây sao?”

Nói xong tiện tay hái một quả cà phê ở trên cây cà phê bên cạnh, nhẹ giọng nói, “Tôi có một vấn đề riêng tư muốn biết nhưng đã nhiều năm như vậy rồi tôi vẫn rất tò mò, tại sao Trình Mục Vân lại có nhiều người phụ nữ nhớ thương anh ấy như vậy chứ? Khi ở trên giường anh ấy làm cho người ta khó quên sao?”

“....”

“À xin lỗi, là bí mật riêng tư, một vấn đề cuối cùng, nếu như có ngày Trình Mục Vân rời khỏi cô, cô có đau khổ không?”

29. Chương 28: Thuận Theo Phật (2)

Sẽ có một ngày rời đi sao?

Đây chính là ý tứ mà Trình Mục Vân thường nói với cô, dù là hành động hay lời nói đều ám chỉ rằng một ngày nào đó anh sẽ rời khỏi cô.

Ôn Hàn thừa nhận mình đang ghen, ghen với bạn gái trong quá khứ của anh, cô bạn gái tràn đầy một màu đen truyền kỳ, còn có cái gì vì yêu mà xuất gia tu hành, điều này rất khó làm cho người ta không để ý tới được. Nhưng tất cả những điều này cũng không phải là trọng điểm, cô biết rõ người đàn ông trước mặt này rõ ràng đang khiêu khích với sự để ý của cô, khiến cô càng cảm thấy không thoải mái.

Giống như lúc nhỏ khi còn đi học, khi bị đám bạn học chế nhạo thân phận con nuôi và huyết thống người Hoa, cô đã học cách che giấu sự tức giận của mình, người mà luôn bộc lộ ra cảm xúc của chính mình mới là ngu xuẩn nhất.

Đây là phương thức bảo vệ mình theo bản năng của cô.

Cô đoán nhất định Phó Minh sẽ cho rằng lời anh ta nói làm cho cô phải kinh ngạc, sẽ khiến cô tức giận, ghen tuông. Sau đó chỉ vì ghen tuông mà trả lời anh ta, khi nào thì Trình Mục Vân sẽ rời khỏi cô. Cho nên bây giờ cô chỉ cười, tiếp tục nhìn hờ hững, không trả lời gì cả.

Phó Minh chậm rãi cười rộ lên.

Giờ phút này anh ta nhìn ra được cô gái trước mắt đang đắc ý khiêu khích chính mình.

Thái độ của Phó Minh đột nhiên chuyển biến, không còn sự sắc bén nữa, chỉ còn sự lễ phép.

Anh ta khách khí đưa ra yêu cầu, muốn đưa Ôn Hàn trở về, dù sao bên cạnh cũng có vài ngôi nhà đang sửa chữa, có rất nhiều công nhân, không an toàn gì. Ôn Hàn cảm thấy anh ta nói có lý, bản thân cô đi quá xa, đã không thể tìm thấy đường về nên cũng không từ chối.

Nhưng đi cùng anh ta được một lúc, phát hiện nơi anh ta muốn dẫn cô đến không phải là dãy nhà màu trắng cô vẫn hay ở.

Nơi ở của cô được sắp xếp ở chỗ rất sạch sẽ, trước và sau phòng đều có mặt cỏ. Nơi này nhìn qua hiển nhiên là không tao nhã như vậy.

Phòng ở giống như vừa mới xây xong, cũng là toà nhà hai tầng, không có mặt cỏ, nhưng lại có chuồng chăn nuôi chim công cùng bò sữa, phía xa còn thấy rõ được bờ tường màu xám cao hai mét.

Đây là góc nào của trang viên này đây?

“Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?” Ôn Hàn đứng trên mô đất ghồ ghề, không muốn đi về phía trước nữa.

“Tìm anh ta uống chén rượu thôi.” Phó Minh chỉ chỉ vào tầng hai mờ mờ ánh đèn trong đêm tối.

Trình Mục Vân? Ôn Hàn sửng sốt.

Anh ta đang nói là Trình Mục Vân sao? Anh đêm nay ở lại chỗ này sao?

“Ôn Hàn tiểu thư không phải nói không hiểu biết gì về anh ấy sao? Tôi cho cô một cơ hội để hiểu biết anh ta. Muốn hiểu biết một người đàn ông thông qua anh em của anh ta chính là con đường ngắn nhất.”

Cô không biết đoạn đối thoại vừa rồi của mình và Trình Mục Vân có phải bị tên Phó Minh này nghe được hay không, nhưng chắc chắn rằng người đàn ông tên Phó Minh này đang cố ý. Hắn cố ý đưa cô tới đây, khiến cho cô không thể không đi vào.

“Đã trễ thế này rồi, tôi sẽ không đi vào.” Cô đưa mắt nhìn bốn phía, “Nơi này của trang viên không có người làm sao? Tôi có thể nhờ họ đưa tôi trở về phòng của mình.”

“Không có.” Phó Minh chỉ xung quanh, “Đây là nơi có điều kiện kém nhất trong trang viên này, không có người làm, chỉ có mấy dụng cụ sinh hoạt đơn giản, cô nếu muốn nhờ người đưa cô trở về thì trừ tôi ra, chính là Trình Mục Vân.”

“...” Cô bắt đầu hoài nghi, sự khiêu khích vừa rồi của mình đối lấy sự trả thù này của anh ta, nhưng cô không biết rằng một người đàn ông tầm ba mươi mấy tuổi có thể keo kiệt đến loại trình độ này, “Được rồi, không sao, nơi này phong cảnh không tồi, tôi ngồi đây ngắm bầy chim công kia cũng tốt.”

“Ôn Hàn tiểu thư thật sự không tính đi vào sao?” Phó Minh cười cười, “Tôi rất có thể sẽ phải uống rượu, sáng mai mới đi ra. Cô không ngại ở đây chờ cả đêm chứ?”

“Phó Minh tiên sinh thật sự là người hay nói giỡn, chúc các anh ôn chuyện vui vẻ, không cần lo lắng cho tôi, chỉ cần trời vừa sáng thì tôi có thể đi trở về, anh cũng có thể ngủ thẳng giấc đến chạng vạng ngày mai cũng được.”

Phó Minh nở nụ cười, “Tôi đây cũng chúc cô cùng mấy con chim công kia chơi vui vẻ.”

Hắn xoay người, đưa lưng về phía Ôn Hàn phát phát tay, rồi biến mất trong bóng đêm.

Người đàn ông duy nhất bên cạnh cũng biến mất khiến cho Ôn Hàn bắt đầu có cảm giác sợ hãi, nơi hoang sơ này thật sự có vẻ u ám kinh khủng.

Bức tường màu xám cao hai mét, có ngăn được trộm không nhỉ?

Nếu thật sự nhìn không rõ người đến, cô hét lớn tiếng, hai người đàn ông đang uống rượu trong phòng kia có thể nghe được không? Ôn Hàn nghĩ đến đây, càng cảm thấy ảo não.

Người bên cạnh Trình Mục Vân cũng giống như anh, không thể nói lý, tất cả đều làm những chuyện không hợp lẽ thường. Vừa rồi cô còn cho rằng Phó Minh là có ý tốt, tiện đường đưa cô quay về nơi ở của cô, dù sao anh ta cũng là bạn bè của Trình Mục Vân. Nhưng khi đối phương lừa cô, đưa cô tới nơi này khiến cho cô càng thêm xấu hổ.

Phía ngoài hàng rào chỉ có một con chim công đi tới đi lui.

Cô tự giác bước gần về phía rào chắn, đây là con vật duy nhất còn “tĩnh” sao? Xa xa đàn bò sữa hiển nhiên cũng đã ngủ, không nhúc nhích gì, nằm sát nhau sưởi ấm cho nhau.

Ôn Hàn chà xát cánh tay của mình, đưa mắt nhìn qua, thấy có bóng người đang đi tới.

Là Trình Mục Vân.

“Em tìm anh?” Giọng nói của anh có vẻ mệt mỏi lười biếng.

“Không phải.” Ôn Hàn tiếp tục nhìn chằm chằm con chim công kia, “Em bị bạn của anh lừa tới đây. Đêm tới lại không biết đường về, chỉ có thể ở đây chờ cho tới sáng thôi.” Con chim công cũng không để cho cô chút mặt mũi, vậy vậy cái đuôi bỏ chạy vào trong màn đêm.

Anh đang đến gần cô.

Cô tránh đi nhưng anh vẫn cứ tiến lại gần hơn.

Ôn Hàn vốn đã bị Phó Minh lừa đến đây, vừa lạnh vừa tức, lại bị anh áp bức như vậy, lại dè nén, cuối cùng xoay người lại, “Anh cảm thấy làm được như vậy rất thú vị sao?”

Khi vừa ngẩng đầu lên cô mới nhìn thấy vết thương mới trên miệng của anh, khiến cô sửng sốt.

Trình Mục Vân nheo mắt lại, “Như thế nào? Biểu tình của em bây giờ là như thế nào, giống như đang nhìn thấy một con mèo hoang bị thương sao?” Đây là lần đầu tiên anh để lộ ra loại biểu tình không kiên nhẫn này với cô.

Đúng vậy, rất không bình tĩnh.

Ôn Hàn bị thái độ này của anh chọc giận, xoay người bước đi, cũng không quan tâm tới việc mình có cần phải chờ tới khi trời sáng nữa hay không, cũng không quan tâm là đi tới chỗ nào. Nhưng cô còn chưa đi được mười bước chân đã bị người phía sau nắm lấy cánh tay, bị anh ôm lên, cũng không quản cô có đang giãy dụa hay không, đem cô đi đến đồng cỏ gần nhất.

“Không phải trong lòng em đang rất sợ hãi sao?” Giọng nói của anh trầm thấp mà có chút khiêu khích, “Ở trong rừng rậm thì như một con vật nhỏ không biết gì, bộ dạng đáng thương đợi anh mang thức ăn về cho em không phải sao?”

“Anh buông ra.” Cô bị đồng cỏ cọ vào người rất đau.

Trình Mục Vân bẻ ngoặt cánh tay của cô về phía sau, dùng thân thể của mình ngăn cô, khiến cho các ngón tay lẫn cánh tay của cô không thể cử động được. Ở trước mặt anh, cô chỉ là một người trói gà không chặt, chỉ cần anh dùng chút sức là cổ tay cô có thể bị bóp nát, thậm chí khớp xương toàn thân còn bị đau.

Đáng hận nhất chính là anh bịt kín hoàn toàn miệng và mũi của cô.

Ánh mắt của Ôn Hàn dưới bóng đêm lộ ra màu xanh sâu thẳm, nhìn chằm chằm anh, miệng cũng đã không thể thở được, càng lúc càng thiếu dưỡng khí.

“Con người quả là động vật đáng sợ.” Giọng nói của anh bỗng nhiên thay đổi nhẹ đi, giống như tâm tình tức giận vừa rồi của anh đều là giả, “Nếu có chút không hài lòng thì trong lòng sẽ tràn đầy phần nộ oán hận, quên đi những thứ rất chân thực mới có được trước đó. Em yêu, khi em giận chó đánh mèo nghi oan cho anh, em có bao giờ nghĩ lại hay chưa, là ai thức suốt đêm vẽ hoa cho em ở Kathmandu, là ai ở căn cứ kia lau người cho em, cố gắng tìm đường sống cho bản thân còn không quên bảo đảm tính mạng và sự an toàn cho người phụ nữ của mình hả? Đương nhiên, anh là cam tâm tình nguyện, không nên có một câu oán hận.”

Cô đau khổ nheo mắt lại, ngực vì thiếu dưỡng khí mà bắt đầu khó chịu, những cây cỏ dưới cơ thể cô có khi còn không bị giầy vò như vậy. May mà Trình Mục Vân đứng lúc này buông cánh tay đè lên mũi và miệng của cô ra.

Cô cố gắng hít thở, cố gắng bổ sung dưỡng khí trong khi chờ đợi.

“Có lẽ là anh đáng giá cao về em rồi. Em có sự tỉnh táo, có năng lực tự bảo vệ bản thân, mỗi lần nguy hiểm đều có thể đoán được là có nên tin tưởng anh hay không. Nhưng đồng thời cũng cất giữ tâm tư không lý trí của phụ nữ đúng không?”

Anh không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn cô.

Vào buổi tối yên tĩnh này, cô chỉ nghe được tiếng thở dốc, đang từ từ lắng lại.

Nếu như không cảm giác được anh đối xử đặc biệt với mình, làm sao có thể không kiêng kị gì mà tin tưởng một người đàn ông bắt cóc chính mình cơ chứ? Hơn nữa tin rằng anh thích mình, mới có chút mong đợi, mới có thể nghĩ rằng cho dù bất cứ lúc nào, bất cứ đâu anh cũng sẽ không làm tổn thương mình.

Phối hợp với anh ở một nơi xa lạ như thế này, tin tưởng anh rằng sau ba tháng nữa bản thân cô có thể an toàn. Thậm chí bắt đầu hòa nhập vào hoàn cảnh sống của anh, quên đi những đau thương nguy hiểm đã qua khi chạy thoát thân, coi đây như là một cuộc du lịch. Thật là hoang đường.

“Anh bây giờ đang làm cái gì, sau đó muốn làm cái gì cũng không thể nói cho em biết.” Cô rút cuộc mở miệng, giọng nói có chút nhẹ, “Quá khứ của anh là như thế nào? Đã phát sinh chuyện gì, em muốn biết.”

“Quá khứ?” Trình Mục Vân phát hiện cô không còn giãy dụa nữa, cũng nghiêng người qua một bên để cô có thể trở mình, anh thật sự rất bất ngờ khi cô hỏi vấn đề này, “Em muốn biết cái gì?”

Người đàn ông này có nhiều khuôn mặt, cô thậm chí không thể nào mà đi tìm hiểu hết. Muốn biết cái gì sao?

“Anh vì sao xuất gia?”

“Vì sao?” Anh nhìn gò má của cô, dưới ánh trăng ánh mắt cô có chút do dự nhưng vẫn muốn tìm tòi nghiên cứu, lông mi hơi lay động, ngón tay anh từ lông mi của cô trượt xuống, một mạch trượt thẳng xuống xương quai xanh.

Là sai sao?

Cô cảm giác giống như anh đang thay đổi. Cô cảm thấy hỏi ra vấn đề này rất gian nan.

Đó là một quá khứ rất dài. Giống như vô số kinh văn, như ánh nắng sáng sớm cho tới hoàng hôn, cho tới khi ngọn đèn nhà Phật được thắp lên.

Ôn Hàn lần đầu tiên nhìn thấy anh là ở Tây Tạng, nhưng anh cũng không thấy nơi này có cái gì mà sách kinh để lưu truyền Phật giáo hay này nọ, đó chính là nơi anh chuẩn bị để đi tới Nepal. Quá khứ 10 năm qua của anh rất bình lặng, không có gì đặc biệt, vì anh quy y dưới chuông của một lỏa hòa thượng rất già,

cũng không chịu làm sự phụ của anh, chỉ cho anh một pháp danh, để cho anh làm sư đệ của lão. Thật sự khi trở về cũng chỉ có một ít xá lợi tử thu thập được mà thôi.

Mới đầu khi tới đó, tiếng Trung của anh không tốt, cùng với lão hòa thượng hai người cùng học, ông ấy dạy anh tiếng Trung còn anh dạy cho ông ấy tiếng Nga, cũng không phải là không nói chuyện được.

Nửa năm trước khi anh rời khỏi đó, lão hòa thượng nói cho anh biết rằng, bản thân anh không tinh tâm, vẫn còn chìm đắm trong cừu hận, nếu như vậy thì chỉ tạo càng nhiều nghiệp chướng mà thôi, sẽ càng lúc càng hãm sâu vào trong đó.

Có khuôn mặt hung dữ cho nên mới bị bắt đi thu phục tứ ma, bộ dạng thuần theo Phật cho nên mới khoan dung độ lượng.

Thế gian này có người thuần theo Phật với dáng vẻ hiền lành thì cũng nhất định sẽ có người giận dữ phản cổ lại.

...

“Siêu độ cho những vong linh đã mất có thể tới được chốn thiên đường.” sau một hồi trầm tư, anh cho cô một đáp án.

“Vì ai?”

Đây là lần đầu tiên trong mười năm qua có người dám đứng trước mặt anh mà hỏi vấn đề này. Cho dù hiện tại trong trang viên này có bốn người, còn có những người đã lớn tuổi đang cùng đợi để chịu phạt, vẫn mơ hồ biết được con người của mười năm trước là thế nào, làm sao lại có người dám mở miệng hỏi ra lời cơ chứ?

“Vì rất nhiều người.”

Cũng không phải chỉ vì một người phụ nữ.

Đây chính là kết quả mà cô muốn hỏi, chính là đáp án mà anh cho cô, nhưng lại càng làm cho người ta cảm giác được tâm tình của anh càng lúc càng kém. Cô không biết đây có phải là cảm giác yêu thương một người hay không, một phút trước còn hận không muốn thấy anh, một phút sau có thể cảm nhận được rằng đã có rất nhiều người bên cạnh anh qua đời, những người quan trọng đó khiến anh xuất gia siêu độ cho vong linh của bọn họ, điều này khiến cô khổ sở.

“Làm sao lại không hỏi nữa.” Trình Mục vân bỗng nhiên hỏi lại.

Ôn Hàn nghĩ nghĩ nhẹ giọng nói, “Em đã có được đáp án em muốn biết.”

Anh kỳ quái nhìn cô, cô muốn đáp án gì chứ? Quá khứ của anh và cô không có bất cứ quan hệ nào. Nhưng để đảm bảo lòng hiếu kỳ được bảo vệ không bị đánh vỡ, không hỏi tới cùng là nguyên tắc nhất quán của anh, “Anh nghĩ em sẽ rất tò mò muốn biết vì cái gì mà anh hoàn tục.”

“Vì cái gì?” Cô lập tức hỏi.

“Vì muốn được ở bên em, thử xem cảm giác phá giới đến tột cùng là nghiệp chướng dạng gì.” Trình Mục Vân nở nụ cười nhẹ, trán anh đặt trên trán cô, nơi đó có sự ấm áp của một người sống, rất đẹp.

Anh không biết bản thân mình đã bao nhiêu lần kề trán với những thân thể lạnh như băng, vượt xa con số mà Mạnh Lương Xuyên biết được trong xấp tài liệu kia.

30. Chương 29: Thuận Theo Phật (3)

Sau lưng có cái gì đó đang động đậy, đương nhiên không phải là tay của anh. Trong nháy mắt da đầu cô tê dại, “Có cái gì.. đang động?”

Anh buông cô ra, rờ rờ bốn phía.

“Con chuột.” Trình Mục Vân bình tĩnh nói.

Sắc mặt cô lập tức thay đổi.

“Em sợ à?” Trình Mục Vân vẫn bình tĩnh hỏi lại.

Cô cắn chặt hàm răng, nỗ lực khắc chế sự ớn lạnh trong người, không thể để anh xem nhẹ, một con chuột có là cái gì. Nhưng mà không phải chỉ một chỗ chuyển động, là rất nhiều, chạy tới chạy lui, nhảy lên nhảy xuống. Cô đẩy mạnh anh ra, hoảng sợ từ trong bụi cỏ lẩn ra ngoài, chặt vật thét lên, chạy đi năm sáu bước rồi nhưng cả người vẫn run cầm cập. Thật là ghê tởm.

Trình Mục Vân đứng thẳng người.

Hiển nhiên cô đã quên khoảnh khắc khi ở trong rừng rậm nguyên sinh, ở trong bụi cỏ tận mắt nhìn thấy vô số con vật không biết tên bò qua bò lại, lúc đó cô vẫn im lặng không có hành động gì cả. Hiện tại khi đã trở lại với xã hội văn minh, tất cả lại trở về số 0.

“Nơi này có một miếu dùng để thờ chuột.” Anh yêu thích cô nhưng lúc này không có cách nào để khuôn mặt hoảng sợ của cô biến mất được, “Có hơn một ngàn con, ở đây sự tồn tại của đám chuột này giống như một vị thần vậy, mỗi ngày đều có người tới cúng bái, còn muốn ăn ngủ cùng chúng. Cho nên gần đây lũ chuột này hoành hành ngày càng nhiều.”

Anh xoay người đi lên tầng hai của căn nhà gạch.

Ý tứ rất rõ ràng, không muốn ở chỗ này bị mấy con chuột này cắn mấy đầu ngón chân hay gì đó thì hãy đi theo.

Ôn Hàn thở hắt ra, đuổi theo bước chân anh. Trong nhà không có ngọn đèn nào, hình như là không có điện? Điều này làm cô nhớ tới những ngày ở Nepal, một quốc gia có rất nhiều địa phương nghèo khó mỗi ngày chỉ cấp điện khoảng 4 tiếng đồng hồ, hình như lúc trước đó được xem là vùng đất thánh.

“Không nên nhìn căn phòng không có cửa ở hai bên.” Anh vẫn đi về phía trước, dùng tiếng Nga nhẹ giọng nhắc nhở cô, “Nơi này là trang viên cung cấp để cho các nhà sư khổ hạnh.”

“Khổ hạnh?” Ôn Hàn lập tức nhớ một tháng trước ở Ấn Độ cô gặp một nhà sư khổ hạnh, đặc biệt là người này rất khó để người ta có can đảm nhìn trực tiếp. Bọn họ ngủ trên nệm giường là một tấm thép, dẫn vật bản thân mình vì tu hành pháp môn, thậm chí còn có người đàn ông để người khác lấy dao đâm mình, có nhà sư khổ hạnh thì cả người trần truồng.

Cô vừa đi trên hành lang vừa nghĩ tới những thứ này lại cảm thấy những căn phòng ở đây đều trở nên âm trầm hơn.

Khi lên đến tầng hai, cô rút cuộc cũng lên tiếng, “Sao anh lại ở chỗ này? Sao lại không ở cùng với bọn em?” Cô và mấy người kia đều được sắp xếp ở nơi khác, hoàn cảnh đều rất tốt. Cô cũng nghe người làm nói qua, chủ nhân của trang viên này là người có tiền hạng nhất nhì khu vực này.

“Anh là người xuất gia, sẽ không ở lại nơi quá thoải mái được.” Anh nói.

Ôn Hàn nghĩ, ít nhất cô đã từng nhìn thấy anh dùng con dao nhỏ chém đôi con chó Ngao lớn.

Hòa thượng phá giới giết động vật như thế, cũng đã phá bỏ giới phật.

Tầng hai là một sân thượng, căn bản không có hành lang, nếu như mang lên đây những thiết bị tập thể hình hiện đại thì người khác nhìn vào có thể cho rằng đây là phòng tập thể dục thể thao. Nhưng ở đây ngoại trừ cái giường gỗ duy nhất trong góc phòng, một cái bàn dài, mấy cái ghế thì không có bất cứ thứ gì nữa.

Khi bọn họ đi lên, Phó Minh đang cắn băng vải màu trắng, quần lên cánh tay của mình. Bên cạnh anh ta còn có con dao găm cắm trên chiếc bàn gỗ.

Trình Mục Vân đi qua rút con dao găm để bên cạnh chiếc ghế dựa, ngồi xuống, “Em đi lên giường ngồi đi.” Anh nói những lời này với Ôn Hàn.

Ôn Hàn nghe lời đi qua, cẩn thận ngồi xuống, cô cảm giác thấy sự nguy hiểm trong không gian này.

Hai người này nhìn qua không giống anh em hoạn nạn có nhau mà là kẻ địch của nhau.

Ôn Hàn dựa vào ánh sáng nhạt của ngọn nến trên bàn thấy trên áo trắng của Phó Minh có vết máu, lẽ nào... vết thương trên mặt của Trình Mục Vân là do Phó Minh gây nên?

Phó Minh từ sau hông lấy ra một bình rượu thủy tinh bẹp, “Uống không?”

Trình Mục Vân lắc đầu, “Không muốn phá giới.”

“Đại hòa thượng,” Phó Minh xuyên qua ánh nến lay động, nhìn chăm chăm khuôn mặt Trình Mục Vân đang bị che lấp một nửa trong bóng tối, “Trong bốn người, chúng ta là quen biết sớm nhất đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Ngay cả đứa con lớn của chủ trang viên này đều là do hai người chúng ta cùng nhau cứu ra phải không?”

“Đúng vậy.”

“19 tuổi, tôi 19 tuổi đã quen biết anh.” Phó Minh ngửa đầu uống một hớp rượu, hơi nheo mắt lại, trên khuôn mặt góc cạnh xuất hiện sự nhu hòa, dưới tác dụng của rượu mạnh và ánh nến tạo nên một loại mị lực khó tả. “Đúng vậy, anh nói là phục tôi, tin tưởng tôi, khiến tôi bán đứng chị ruột của mình, anh nói anh sẽ cứu chị ấy, cuối cùng lại khiến cho chị ấy phải chịu mức án tử hình? Anh còn nhớ rõ chứ?”

“Nhớ kỹ.”

“Anh nói cho tôi biết, chẳng phải ban đầu anh đã đồng ý đi cứu chị ấy rồi sao?”

“Rời khỏi công việc hiện tại, cố gắng chuộc tội.”

“Vậy còn anh thì sao? Anh ở Moscow mười mấy năm, cũng không phải là người sạch sẽ gì. Anh rất rõ ràng chị tôi bị ép buộc.”

“Nhưng tôi đã từng ngồi tù, theo đúng pháp luật của Moscow. Hơn nữa tôi quy y xuất gia, không ai hiểu rõ ràng hơn cậu, tôi 15 tuổi đã bắt đầu thủ giới.” Người đàn ông ngồi trên ghế, từng lời đều nói ra rõ ràng, hoàn toàn không giống với tính cách phong lưu phóng khoáng khi ở cùng với Ôn Hàn.

Đây là mặt khác của Trình Mục Vân.

Đây là Phó Minh nói, muốn hiểu được một người đàn ông, con đường ngắn nhất chính là thông qua anh em của người đó không phải sao?

Phó Minh đột nhiên trầm mặc, cứ ngồi uống từng ngụm rượu một, cho đến khi bình rượu nhỏ trong tay cạn sạch, anh ta thả bình không xuống bàn, đứng dậy, “Mười năm trước anh nói đi là đi, những lời này cho tới hôm nay tôi mới có cơ hội nói cho rõ ràng. Đến đây đi, tiếp tục.”

Phó Minh cởi áo sơ mi, ném lên ghế, rút con dao trên bàn lên, cả người cũng gồng lên, như con dã thú nguyên thủy nhất đang chờ thời cơ tấn công kẻ thù.

“Cậu không cảm thấy mệt sao?” Trình Mục Vân lại đang cười.

Phó Minh hất cằm, “Có chút sáng khoái.”

Trình Mục Vân buông tay, cũng từ từ cởi mấy cúc áo sơ mi ra, đứng dậy buộc chặt lại đai lưng, “Cậu cũng biết tôi sẽ không động thủ với anh em của mình.”

Phó Minh cười trào phúng, “Anh em? Anh đi làm hòa thượng mười năm nên bị văng đầu rồi sao? Anh và tôi sớm đã không phải anh em nữa rồi.”

Phó Minh không nói không rằng nhào tới, dùng dao đâm vào Trình Mục Vân. Trên cánh tay Trình Mục Vân xuất hiện vài vết thương, còn bị Phó Minh đá trúng phần bụng, con dao găm trong tay cũng từ bụng của anh kéo lên trên vai trái.

“A.” Ôn Hàn thét chói tai.

Dưới ánh nền mờ nhạt, Ôn Hàn thấy trên xương quai xanh của Trình Mục Vân có một vết rạch dài rướm máu. Hai người tách nhau ra, Trình Mục Vân liếm môi một cái, sờ sờ vết thương, nhìn lại thấy một bàn tay máu.

Phó Minh dùng đầu lưỡi liếm con dao găm.

Ôn Hàn bị giật mình. Cô không thể tin được, Trình Mục Vân không đánh trả, Phó Minh lại ra tay không ngừng.

Cô đứng lên một cách vô ý thức.

“Ngồi xuống.” Giọng của Trình Mục Vân chìm xuống.

Lời còn chưa dứt, Phó Minh đã kề sát cạnh người anh, lần này không phải chỉ là đấu tay đôi đơn giản. Ôn Hàn cảm thấy càng lúc càng sợ, dường như trong ánh mắt mỗi người đều lóe lên sự quyết tâm, tính mạng Trình Mục Vân có thể sẽ bị kết thúc dưới lưỡi dao này. Anh không đánh trả, thật sự chỉ có chống đỡ, tất cả những cú tấn công của Phó Minh anh đều không đánh trả, sau cùng không hề nghi ngờ gì đã bị đối phương đè trên sàn nhà. Con dao đặt trên xương quai xanh của anh.

Phó Minh quỳ một gối bên người anh, cúi người xuống, giọng nói như rít ra từ kẽ răng, “Trình Mục Vân anh cũng không phải là thần, anh phán đoán sai lầm có thể mất một mạng người. Anh trúng kế, tôi chết cũng không có gì, người khác thì sao? Chỗ đó vẫn còn một đứa bé mà.” Tiểu Trang tính cả tuổi để còn chưa tới 20 tuổi, đó chính là người mà đích thân Phó Minh chọn vào.

“Không làm như vậy, sẽ chết nhiều người hơn.” Đây là câu trả lời của anh.

Người trước mặt này vừa là anh em của anh ta, lại cũng không phải là anh em của anh ta.

Quen biết người đàn ông này đã một thời gian dài, theo người đó vào sinh ra tử. Nhưng cũng bởi vì anh mà mất đi người chị ruột của mình. Trang viên này có bốn người đi theo, mỗi một người đều có một công việc khác nhau với anh, đúng vậy, mỗi người đứng bao quát bốn phía an tĩnh vừa quan sát hai người họ đang vật lộn, từng cũng là những người đa nghi rồi lại phải đổi lại sinh mệnh của họ.

“Vậy hãy để tôi giết anh, sao?” Giọng nói của Phó Minh càng lúc càng thấp, rất nhẹ, “Tôi sẽ dùng phương pháp của tôi tìm ra người kia, sẽ không chết nhiều người như vậy. Người ở nơi này có rất nhiều oan hồn khiến tôi phải luyến tiếc, tôi không thể sát đá như anh.”

Trình Mục Vân nhú mồm, xem ra Phó Minh thật sự rất tức giận.

Vừa đánh nhau kịch liệt, chiêu số của anh ta rõ ràng rất hỗn loạn, hoàn toàn không có sự trấn định nào. Tài nghệ của anh ta so với mình cũng không kém bao nhiêu.

“Phó Minh.” Một tiếng thét chói tai.

Phó Minh phản xạ theo quán tính, quay đầu lại liền bị ăn ngay một tát.

Phó Minh kinh ngạc, không dám tin nhìn chằm chằm Ôn Hàn. Ôn Hàn sáp lại gần anh ta, đẩy anh ta ra, dùng sức kéo Trình Mục Vân, “Đi mau. Đi mau a.”

Đầu óc của cô không kịp nghĩ nhiều, chỉ biết dùng phương pháp này dời đi lực chú ý của Phó Minh, làm sao mà người đàn ông này không động đây gì vậy, vừa rồi chặn nhát dao của Phó Minh không phải còn lưu loát sao.

Không nghĩ tới, Ôn Hàn kéo không được Trình Mục Vân, ngược lại bị nắm lấy cổ tay, Trình Mục Vân dùng sức một chút liền lôi cô ngã xuống sàn nhà, “Không phải đã bảo em ngồi yên rồi sao? Tới đây làm cái gì?” Cằm của Trình Mục Vân gác lên trên vai cô, nhẹ giọng hỏi, “Sợ anh chết sao?”

Hỏi xong vẫn không nhận được mà nở nụ cười.

Tiểu tử Phó Minh có lẽ đời này đây là lần đầu tiên bị một người phụ nữ vả miệng như vậy, anh ta có chút ngốc, đứng dần lên, lui ra phía sau hai bước, nhìn chằm chằm Ôn Hàn.

Ôn Hàn thở dốc, bị hành động vừa rồi của mình dọa sợ không nói nên lời.

Trời ạ, mới vừa rồi cô đã làm gì vậy, không phải là gắng tìm cái chết đấy chứ.

Phó Minh vẫn như đang mộng du, sau đó mới sờ sờ má trái của mình, “Ôn Hàn tiểu thư, cô có phải đang trả thù tôi vừa rồi ném cô bên ngoài chuồng chim công đó không vậy?”

31. Chương 30: Thuận Theo Phật (4)

Trước đó Ôn Hàn đứng bên lo lắng không ngừng, còn không dám thở mạnh.

Khi nhìn thấy Phó Minh đưa tay ra sau lưng, cô không nghĩ được gì nữa, cứ thế xông lên, cũng không có thời gian vươn tay cầm cái ghế gần đó hay gì, chỉ có thể làm như vậy.

Làm sao bây giờ? Cô căn bản là càng lo lắng.

Phó Minh nheo mắt lại, ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm Ôn Hàn, bỗng nhiên đứng phắt lên khiến Ôn Hàn sợ đến mức lùi lại sau hai bước.

Trình Mục Vân nắm lấy cánh tay Phó Minh, dùng sức quật anh ta xuống sàn nhà, đè chặt lên.

Dưới ánh nền, anh thấy sau lưng Phó Minh có súng, không nói tiếng nào liền rút ra.

Đình một tiếng, tiếng cây súng văng lên tường.

“Giết tôi cũng không làm được gì, điều này cậu hiểu rất rõ, cho dù tôi có chết chỗ này cũng sẽ có người tiếp tục nhìn chằm chằm vào bốn người các cậu, cho đến khi tìm ra kẻ nội gián.” Anh cúi người, nhỏ giọng nói bên tai Phó Minh.

Phó Minh muốn giãy dụa, nhưng hoàn toàn không nhúc nhích được, “Tôi biết, anh đã sắp xếp xong xuôi tất cả.”

“Biết rồi thì nên im lặng lại.” Giọng nói của anh không có bất cứ cảm xúc nào.

“Thật không nghĩ tới, sau mười năm anh trở về thì việc đầu tiên anh làm chính là đem tôi vào phạm vi săn bắn của anh.” Khuôn mặt Phó Minh dần dưới sàn nhà lạnh như băng, “Trình Mục Vân, tôi và anh vào sinh ra tử biết bao nhiêu lần rồi. Trần Uyên cam tâm tình nguyện bảo vệ anh bao nhiêu năm. Tiểu Trang mới có 19 tuổi.” Anh ta quay đầu nói, “Tôi không biết Chu Châu là gì của anh nhưng Chu Khắc chết ở Nepal cũng chỉ 22 tuổi. Anh hoài nghi tôi sao? Anh hoài nghi mấy người chúng tôi sao?”

Giọng nói của Phó Minh vẫn đều đều như vậy.

“Đúng, tôi hoài nghi bốn người các anh.” Anh trả lời rất dứt khoát.

Đúng vậy, mỗi người đều tin tưởng Trình Mục Vân một cách vô điều kiện, nhưng chính từ những người anh em thân thiết này, anh lại tìm ra bốn người khả nghi nhất.

Có người phản bội hay không? Anh không biết.

Anh không phải là thánh nhân, anh chỉ biết phải hy sinh một vài người để bảo vệ toàn bộ số người còn lại. Dù cho một vài người đó là những người quan trọng nhất, là anh em thân thiết nhất của anh.

Dưới lầu có ánh đèn thấp thoáng.

Những hòa thượng tu hạnh không biết đang làm gì, giờ này đã thấp nền bắt đầu tụng kinh rồi.

Trong đêm khuya đột nhiên có ánh lửa thoáng hiện cùng những lời kinh văn khác nước nghe không hiểu này khiến cho không khí càng thêm quỷ dị.

Ôn Hàn cố gắng phân tích những gì họ nói. Mỗi một câu của hai người họ đều có tin tức quan trọng.

Ở đây xuất hiện bốn người, Chu Châu từ Kathmandu đã đi theo Trình Mục Vân khiến cô không thoải mái, Phó Minh và Tiểu Trang xuất hiện trên chuyến tàu giúp cô thoát khỏi đám khách du lịch, còn có Trần Uyên đã từng trêu chọc Chu Khắc trong sơn cốc.

Cô hoàn toàn cho rằng bọn họ là bốn người bạn tốt nhất của Trình Mục Vân.

Nhưng những gì Trình Mục Vân và Phó Minh nói này giờ chứng tỏ: Trong bốn người bọn họ có một người phản bội, là người của Trình Mục Vân.

Mục đích chuyến hành trình này của Trình Mục Vân chính là muốn tìm được người này sao?

Trình Mục Vân giương mắt nhìn Ôn Hàn, sự hỗn loạn trong ánh mắt cô anh đều nhìn rõ. Cô rút cuộc cũng hiểu thêm về anh, nhưng cô lại không biết rằng càng biết nhiều thì càng nguy hiểm.

Phó Minh là cố ý, cố ý để cho Ôn Hàn nghe được mấy lời này.

Đây là một loại trả thù, anh ta vẫn mang nặng tâm tư trả thù anh.

Trước đó anh và Phó Minh đã nói rất nhiều, nhưng sau khi Ôn Hàn lên lầu thì mỗi câu nói của anh ta đều ngắn gọn và trực tiếp. Mà tin tức trong lời nói ấy không phải dành cho anh, chỉ cốt để Ôn Hàn nghe được.

Trình Mục Vân đang suy tính đến khả năng có phải đưa Ôn Hàn đi ngay hay không, dù sao cô cũng đã biết những việc cần biết, để cô tiếp tục như tờ giấy trắng đối phó với bốn người này quả thật rất mệt nhọc, rất khó khăn.

Nhưng hiển nhiên loại khả năng này chỉ là con số 0 mà thôi.

Anh không nói một lời buông Phó Minh ra, thuận tiện đá hấn một cước, “Nếu cậu muốn đáp án thì hãy ngoan ngoãn trở về tiếp tục diễn trò đi, chứng minh cho tôi thấy cậu không phải là người đã phản bội lại mọi người.” Giọng anh tuy nhẹ nhưng ánh mắt lại rất lạnh.

Vừa rồi sự phẫn nộ của Phó Minh đều không phải là giả, nhưng dựa vào thái độ của Trình Mục Vân mà nói, anh ta biết rằng đến bây giờ Trình Mục Vân mới thôi không tin bất cứ người nào nữa.

Phó Minh đứng lên, cử động cánh tay, hoàn toàn không để ý tới việc Trình Mục Vân đã tạo bậc thang cho mình đi xuống, “Tôi tới đây là muốn khuyên anh suy nghĩ thật kỹ, Chu Khắc chết chính là ông trời đang cảnh cáo anh. Anh cố chấp như vậy, đến cuối cùng có lẽ cả bốn người chúng tôi đều phải chết ở chỗ này để tác thành cho anh.” Phó Minh liếc mắt nhìn Trình Mục Vân một lần nữa, không nói thêm gì, đi về phía cầu thang.

Khi đi qua bên người Ôn Hàn anh ta đưa mắt nhìn cô với ánh mắt ác độc khiến cô lui về sau nửa bước.

Cô có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, cũng không biết mở miệng thế nào hay bắt đầu từ đâu.

Ở đây chỉ còn cô và Trình Mục Vân, Ôn Hàn trấn tĩnh lại, nhỏ giọng hỏi, “Anh không sao chứ?”

Trình Mục Vân đứng dậy, xốc lại áo sơ mi, cài từng cúc áo, “Em vừa rồi nghe hiểu cái gì?”

Nghe hiểu cái gì?

Ôn Hàn than thào một tiếng, nhẹ giọng nói, “Mọi người ẩn mình đã mười năm, lần này anh trở về để bốn người bọn họ tới nơi này là vì bất nội gián, trong bốn người bọn họ có một người phản bội.”

“Còn nữa không?”

“Anh và Phó Minh quen biết nhau từ nhỏ, quan hệ rất tốt, chị của anh ấy vì anh nên mới bị xử tử hình. Trần Uyên vẫn luôn là người đi theo bảo vệ anh, còn có...” Cô vừa nhẹ giọng nói, trong đầu vừa chấp vạ lại những gì mà Phó Minh nói trong vườn cà phê và trong căn phòng này, “Anh ta rất tức giận, bởi vì anh hoài nghi bốn người bọn họ, cho nên tối nay anh ta tới đây tìm anh để tranh luận.”

Cô cố gắng dùng từ “tranh luận” để miêu tả qua loa sự xung đột vừa rồi giữa hai người đàn ông.

“Còn nữa không?”

Còn có sao? Hình như không còn tin tức gì có ích, “Anh... khi còn bé đã phạm tội lớn gì đó, từng bị ngồi tù, chắc là từ 14 đến 16 tuổi phải không?”

Cô nhớ kỹ ở Moscow trẻ vị thành niên dưới 14 tuổi sẽ không bị truy cứu trách nhiệm hình sự, đến 16 tuổi mới bắt đầu phải chịu trách nhiệm hình sự cho những việc mình đã làm. Mà khoảng cách 2 năm giữa hai độ tuổi này nếu ai đó phạm tội lớn mới có thể bị khởi tố, nhưng sẽ xem xét mức hình phạt.

Cái này phải cảm ơn hàng xóm nhà cô rồi, những cậu thiếu niên suốt ngày gây chuyện thị phi, khiến cô biết thêm những điều này.

Quá khứ của Trình Mục Vân thông qua Phó Minh, người đóng giả làm lát ma trước mặt cô, càng trở nên rõ ràng: Lúc nhỏ phạm sai lầm lớn, ngồi tù sau đó để chuộc tội mà thủ giới. Đã từng học qua đại học, không biết có học xong hay không, nếu như đã cứu được đứa con lớn của chủ nhân trang viên này hẳn là ở trong trường đại học bắt đầu cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai rồi. Mười năm trước xuất gia, mười năm sau trở về tìm kẻ phản bội.

Trước khi bước chân lên đây anh còn giảng giải cho cô về miếu thờ chuột ở Ấn Độ. Đi qua hành lang chỗ các hòa thượng khổ hạnh đang khổ luyện thì còn tâm tư trêu chọc cô. Nhưng bây giờ, người đàn ông này đột nhiên trở nên chân thực như thế, anh từ đâu tới, trải qua những việc gì, hiện tại anh muốn làm gì cô đều đã biết rõ rồi.

Nhưng Ôn Hàn nghĩ, con người Trình Mục Vân không thờ ơ như thế. Phó Minh nói không sai, trong bốn người chỉ có một kẻ phản bội, vậy còn lại ba người kia là vô tội. Nếu như là anh em vào sinh ra tử, bị người mình tín nhiệm nhất hoài nghi như thế nhất định trái tim sẽ lạnh lẽo theo. Cô thậm chí có thể hiểu được sự phản nộ vừa rồi của Phó Minh.

Trình Mục Vân đi tới.

Trong phòng là ánh nến, ngoài phòng là ánh lửa, đan xen với nhau.

“Ánh mắt em nhìn anh...” Anh cầm tay phải của cô, cúi đầu khẽ hôn lên, “Như nhìn một con mèo hoang bị thương vậy.”

Ôn Hàn cử động ngón tay, “Anh... cần em làm gì sao?”

“Xem như không biết điều gì cả, bảo vệ tốt chính mình, giống khi em giấu giếm mọi người chuyện anh và em vui vẻ bên nhau ở Kathmandu. Anh biết, điều này em có thể làm tốt.” Anh nhẹ giọng nói, “Anh nói rồi, anh căn bản không thể chịu đựng được thân thể của em trở nên lạnh lẽo cứng ngắt, không còn hơi thở sự sống.”

Lần trước khi anh nói câu này chính là lúc chuẩn bị diễn kịch để cô chạy trốn khỏi nhà trọ, một mình cô bỏ chạy ra ngoài.

Hiện tại, Ôn Hàn nghe thấy những lời ấy, theo bản năng cảm thấy bất an.

Trình Mục Vân từng nói, anh am hiểu nhất chính là giả làm ra vẻ rất bình tĩnh. Cô luôn cho rằng anh có thể thoải mái duy trì phương thức mà anh am hiểu nhất này. Nhưng lúc này anh lại khiến cô hiểu, một người như tờ giấy trắng, không biết gì thì kể cả khi diễn xuất không giỏi cũng có thể đảm nhiệm xuất sắc vai diễn của mình.

Ôn Hàn thở phào xả giận, vỗ nhẹ vào ngực mình, “Vừa rồi em đánh hấn, giờ nghĩ lại đúng là sợ quá.”

Trình Mục Vân từ chối cho ý kiến, cô cả một con chuột cũng có thể sợ thành như thế nói gì những gì vừa xảy ra.

Ôn Hàn nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ, “Em còn chưa từng thấy các hòa thượng tu hành khổ hạnh như thế này, tháng trước khi em đến Ấn Độ, bọn họ đều rất sợ những hòa thượng khổ hạnh. Anh đưa em xuống dưới xem một chút được không?”

Trình Mục Vân nhún vai, “Không thành vấn đề, anh cũng khá quen thân với bọn họ.”

Hai người sánh vai nhau đi xuống lầu, Ôn Hàn suy nghĩ đủ các loại vấn đề muốn hỏi anh, ví dụ như vì sao ở đây lại có các hòa thượng tu hành khổ hạnh, ví dụ như vì sao anh lại rất quen thân với bọn họ, ví dụ như...

Trình Mục Vân còn lần đầu tiên nghĩ rằng cô rất cố gắng, nhất là khi hai người diễn kịch để cô chạy thoát một cách an toàn.

Anh nói với Ôn Hàn rằng chủ nhân của trang viên này mấy năm trước đã muốn chính thức xuất gia, nhưng vẫn bị người nhà ngăn cản, năm nay rốt cuộc thuyết phục được họ, bắt đầu chuẩn bị nghi thức.

Đây là một cuộc hội họp lớn xưa nay chưa từng có ở vùng này.

Số người đến có lẽ hơn 10 ngàn người, thuê khoảng 2 đến 3 ngàn người làm công.

Mà những hòa thượng tu hành khổ hạnh cũng được mời đến đây để tháng này tổ chức nghi thức. Ở Ấn Độ, hòa thượng tu hành khổ hạnh được coi như sứ giả, đại diện cho thần thánh rất được tôn kính.

Bọn họ vừa xuống lầu dưới, Trình Mục Vân liền ngồi xếp bằng.

Ôn Hàn nhìn anh rồi sau đó cũng ngồi xuống, lúc này có một hòa thượng đứng dậy đi tới, điểm cho Ôn Hàn một chấm đỏ trên trán. Ôn Hàn cảm thấy hơi hoảng sợ những vẫn chấp tay cảm ơn, sau đó rút cổ một cái, quay mặt đối diện với Trình Mục Vân, nhẹ giọng hỏi, “Đại hòa thượng, nhìn đẹp không?”

Trình Mục Vân mỉm cười, hai tay tạo thế chữ thập, gật đầu nói với cô, “Đẹp điên đảo chúng sinh.”

Ánh mắt anh lúc này rất nóng bỏng.

32. Chương 31

Ôn Hàn biết những hòa thượng tu hành khổ hạnh này thỉnh thoảng sẽ nhận nhiệm vụ lau người cho những người chết chuẩn bị hỏa táng, xuất phát từ sự sợ hãi mất đi của con người, cô không dám tới gần họ quá. Đặc biệt là trên khuôn mặt họ, đa số đều có những hình vẽ nhìn rất đáng sợ, phương thức tu hành cũng theo phong cách riêng, không giống như người thường. Ví dụ như điều mà gần đây Ôn Hàn được nghe từ Trình Mục Vân, anh vẫn giữ cao cánh tay phải đã chực năm, chẳng bao giờ buông ra một phút giây nào, đây chính là phương thức tôi luyện thân thể của anh.

Ngồi tới nửa đêm thì bắt đầu có mưa. Cơn mưa đêm khuya khiến cô nhớ tới Nepal. Cơn mưa không lớn nhưng lửa trại cũng bị dập tắt gần hết, tuy vẫn còn chút lửa tàn nhưng không đáng là bao.

Ngược lại những hòa thượng tu hành khổ hạnh lại cảm thấy vui vẻ với khí trời biến ảo quỷ dị này, đối với họ mà nói, thân thể chịu dần vật trong thiên nhiên càng nhiều càng tốt.

Nhưng Ôn Hàn không cho là như vậy. Cô lặng lẽ cầm tay của Trình Mục Vân, nhẹ giọng nói, “Chúng ta trở về đi?” Rõ ràng là lo lắng vết thương chưa được xử lý trên người anh sẽ bị nước mưa làm nhiễm trùng, nhưng không biết tại sao, ánh mắt của anh khiến cô cảm giác như mình đang đưa ra một lời mời rất nhiệt tình.

“Quay về đâu?” Anh nhẹ giọng hỏi lại.

Ôn Hàn nhìn về phía lầu hai.

May là cô đưa ra lời đề nghị sớm, hai người vừa đi tới dưới mái hiên thì mưa bắt đầu lớn dần. Ở đây hành lang hẹp cũng không che được bao nhiêu.

Trình Mục Vân dùng thân thể che chở cho Ôn Hàn đang dán chặt lưng vào vách tường, tay anh đặt bên người cô, cúi đầu không nói, hôn lên mặt và cổ cô.

Cô bị hành động của anh làm cho hoảng hốt, nhẹ giọng kháng nghị, “Lên lầu không được sao?”

Anh thấp giọng trả lời, “Em yêu, em phải biết rằng, có đôi khi người đàn ông cảm giác gấp gáp hơn rất nhiều so với vẻ ngoài của họ.”

Mưa càng lúc càng lớn, có thể vì nơi này điện đóm được lắp đặt đơn sơ, tiếng mưa rơi đặc biệt rõ ràng. Lại khiến cho người nào đó gấp gáp khó nhin hơn.

Cho đến khi Ôn Hàn quên mất mình đang ở đâu, cô vẫn luôn có thể cảm giác được, đôi mắt anh bây giờ hệt như chú ngựa nhìn thấy cây cỏ sông núi rộng lớn, một đôi mắt khiến người ta cảm thấy nghệt thờ đang nhìn cô chăm chăm, như tìm kiếm linh hồn của chính mình.

Giờ khắc này cô lại như là vừa thấy... vừa thấy bầy sói hoang đã mất đi sói đầu đàn, trong đêm tối cuồng loạn tìm đồng loại của nó.

Tay anh xoa lên mái tóc dài ẩm ướt vì mồ hôi và nước mưa của cô, để cô chuyển tâm nhìn anh, “Anh không thích em dùng loại biểu cảm thương hại này nhìn anh, thật sự nếu không đi vào được, em nên tin rằng anh sẽ khiến cho em cả đời đều không quên được đêm nay đâu.”

Đáng tiếc, lời anh nói và những việc làm của thân thể thì hoàn toàn ngược nhau.

Ở một giây kế tiếp Ôn Hàn dần mất đi ý thức, ngửa đầu, tiếng rên của cô khiến người ta đỏ mặt, cô phải cắn chặt môi dưới của mình, dùng chút ý thức còn sót lại nhìn ngọn lửa xa xa và bóng người trùng trùng.

Trận mưa đêm tối nhanh, đi cũng nhanh.

Sáng sớm những hòa thượng tu hành khổ hạnh dính mưa cả đêm nhưng sáng ra vẫn làm điểm tâm, là một loại bột gạo lấy từ chủ nhân của trang viên này sau đó hòa vào nước lạnh để ăn.

Ôn Hàn nhìn bọn họ ăn có vẻ ngon.

Trình Mục Vân đặt tay lên vai cô hỏi, “Em có đói bụng không?”

“Có một chút.” Cô suy nghĩ rồi hỏi lại, “Anh cũng không phải sẽ cho em cắn cái này chứ?”

Trình Mục Vân nheo mắt lại, làm bộ tự hỏi trầm mặc ba giây, “Cái kia... thật ra mùi vị món ăn đó cũng không đến nỗi không ăn được.”

“Em không ăn.”

Trước Trình Mục Vân rất không thích những người kén ăn. Nhưng hiển nhiên cô gái trước mặt này trở thành ngoại lệ, mấy ngày nay anh đối với cô tốt lên không ít.

Trình Mục Vân nhún vai, nói rằng mình phải đi tắm nước lạnh trước, sau đó mới đưa cô đi ăn cơm được. Cô cho rằng, anh rời khỏi đây sẽ trở về căn phòng nhỏ, cùng những người bạn của anh ăn một bữa sáng ấm áp hòa thuận, vậy mà anh lại thân nhiên đi ra ngoài từ cửa sau của trang viên.

Ra khỏi bức tường cao hai mét, cô mới biết phía sau bức tường là đường phố và khu chợ náo nhiệt. Nghĩ đến đêm qua khi bên cạnh chỉ có con chim công chạy đi chạy lại, cô chỉ lo lắng có thể sẽ có kẻ trộm hay cướp gì đó leo tường mà vào trang viên hay không?

Từ khi ra khỏi trang viên, Trình Mục Vân lại bắt đầu đi sau cô một khoảng cách nhất định.

Hai người như một đôi anh em, một trước một sau đi giữa những con phố không có nhà cao tầng, giữa những ngôi nhà cũ nát và dơ bẩn xung quanh.

Anh là một người không soi mói, chỉ tùy tiện tìm một cửa hàng rồi đi vào. Gọi một số món ăn, vẫn là các món ăn hay gọi và đủ các loại chén nhỏ với những món ăn đặc trong đó. Ôn Hàn lần này phát hiện, anh thực sự không ăn thức ăn mặn, hình như từ sau khi bỏ chạy tới bây giờ, hay sau khi ăn cơm ở Kathmandu, từ đầu tới cuối anh đều không động tới món thịt gà, nhưng...

“Không sát sinh, không ăn trộm ăn cướp, không uống rượu, không nói dối, không ngủ tại những nơi son phấn xa hoa, không trang điểm, không ca hát, sau giờ cơm trưa rồi thì không được ăn cái gì nữa.” Cô cười, nói giống với anh, “Đại hòa thượng, anh đã phá giới rất nhiều rồi nhé.”

“Còn có...” Ôn Hàn dùng chiếc đũa gỗ lên cái chén nhỏ trước mặt, “Tín đồ phật giáo đều không ăn năm thứ rau hôi, năm loại rau dưa cay độc, đây không phải là mấy thứ đó sao?”

Trình Mục Vân chống tay dưới cằm, nghe cô nói cũng chỉ mỉm cười, không trả lời.

Ôn Hàn định khiêu khích anh mà anh lại không phản ứng, “Anh đang suy nghĩ gì vậy?”

“Anh đang nghĩ, cô gái trước mắt từ khi không sợ mình nữa đã trở nên ngày càng thú vị hơn.” Từ đáy lòng Trình Mục Vân tỏ vẻ thương thức, “Anh càng ngày càng hưởng thụ cảm giác khi ở bên em, có rất ít người bên cạnh anh có thể nói ra được ý nghĩ giống như em.”

Trình Mục Vân nhìn ánh mắt cô, nhẹ giọng bổ sung một câu, “Có lẽ đơn giản hơn mà nói, Ôn Hàn, anh chắc chắn rằng mình thích em.”

Một buổi chiều hoàng hôn trước khi Chu Khắc chết, Trình Mục Vân để Mạnh Lương Xuyên thay thuốc cho Ôn Hàn đang ở trong lều, còn mình thì ngồi trong rừng cây nói chuyện phiếm với Chu Khắc. Chu Khắc hỏi anh có phải đã thích cô gái Hoa kiều đến từ Moscow kia không, lúc đó anh trả lời rằng không có, anh chỉ muốn tiếp cận cô mà thôi.

Nhưng bây giờ anh biết rõ, mọi thứ đều đã thay đổi.

Tuy hai người lớn lên ở hai thế giới khác nhau, tuy cô gái trước mặt này đối với anh mà nói chỉ là một tờ giấy trắng, nhưng anh xác định rằng, anh bắt đầu không muốn buông tay cô. Mỗi lần quyết định để cô phải rời khỏi mình thì hành động của anh luôn đi ngược lại, sau khi mọi chuyện phát sinh đều không thể nghĩ ngờ được rằng: Trình Mục Vân anh thật sự yêu cô gái bình thường đến từ Moscow này.

Ôn Hàn nắm chặt cái thìa, không biết phải làm sao.

Ngày hôm qua cô vừa mới biết thân phận của anh, đại khái cô và anh là người của hai thế giới, nhưng cô vẫn muốn hiểu anh hơn nữa, nhất là muốn biết sau khi anh tìm ra kẻ nội gián trong những người anh em của mình, anh sẽ làm gì. Cô có rất nhiều câu hỏi, rất nhiều suy đoán, luôn cảm thấy bất ổn không yên.

Hai người như hai du khách đi dạo, khi đứng ngoài cửa chùa, Ôn Hàn nhin không được đưa mắt nhìn vào trong vài lần, anh rút cuộc cũng hỏi cô, “Em muốn vào xem không?” Đưa cô trở lại Ấn Độ, anh chưa có thời gian cùng cô đi đến các đền chùa, nơi này là quốc gia tín phật, cũng không thể tới nơi mà không đi thăm đền thờ nào được.

Ôn Hàn vội vàng gật đầu. Dĩ nhiên là muốn rồi, Phật tổ đã ứng nghiệm tâm nguyện của cô nên cô muốn cảm ơn Phật tổ đã phù hộ.

Vì vậy hai người theo dòng người đi tới xếp hàng trong hàng ngũ rất dài đang đợi vào đền thờ. Chờ nửa ngày dưới ánh nắng chói chang, rút cuộc cũng đến phiên họ, Ôn Hàn ý bảo Trình Mục Vân đợi mình rồi sau đó cởi giày vào trước. Trình Mục Vân không phản đối, dù sao thì anh đã từng xuất gia, cũng không phải là giáo đồ phật giáo Ấn Độ mà bắt buộc phải lễ Phật mọi lúc mọi nơi, không nhất định phải đi vào. Ôn Hàn hiểu được, cô đi vào, cầu nguyện.

Cách đó không xa, Trình Mục Vân ngồi xổm trước hàng trang sức vĩa hè của một cô gái trẻ. Trên hai tấm vải trắng trải hai bên, bày bán rất nhiều quần áo, trang sức hay các đồ mỹ phẩm và các thứ khác nữa. Anh cầm lên một chiếc vòng màu vàng đồng, nắm lấy cổ tay Ôn Hàn, đeo vào cho cô, “Phong tục ở đây, vòng đeo vào tay có ý nghĩa may mắn và trường thọ, mang càng nhiều càng tốt.”

Cô thật sự vẫn hiểu kỳ, vì sao phụ nữ ở Ấn Độ thích mang rất nhiều vòng tay như vậy, kiểu như hận không thể mang đến nửa cánh tay, giờ cô đã hiểu rồi.

“Em xem, nơi này còn có rất nhiều vật phẩm quà tặng, hay các vòng thạch quý hiếm.” Trình Mục Vân nhẹ giọng nói, nở nụ cười nhẹ, “Em chưa có chiếc vòng nào, cái này được chứ?”

Ôn Hàn giơ cổ tay lên, nhìn chiếc vòng đá quý mà cao hứng. Cô không biết là anh có nhiều tiền như vậy, thậm chí ban đầu còn cho rằng anh là một người xuất gia hoàn tục nên rất nghèo, mỗi ngày đều phải ở Nepal kiếm sống. Sau đó cô lại nghĩ chắc là anh lấy tiền của bọn buôn bán thuốc phiện, đến khi tới biên cảnh thì kiếm tiền không hợp pháp, hiện tại... Nói chung trong nhận thức của cô, người đàn ông này và tiền hình như không có quan hệ gì.

Cô nghĩ như vậy bèn lắc cổ tay, nở nụ cười, “Anh còn đưa em cái gì nữa không? Chỉ tặng em có cái vòng này thôi sao, đừng buồn xỉn vậy mà.”

Vốn là thuận miệng nói mà thôi. Nhưng không ngờ anh mở lòng bàn tay kia ra, có một tấm bùa hộ mệnh nhỏ, đây là món quà kỷ niệm mà các ngôi chùa ở Trung Quốc bình thường vẫn hay bán cho du khách. Thông thường bên trong đều có một miếng đồng nhỏ.

Anh cởi sợi dây màu đỏ ra, giúp cô mang vào.

Ôn Hàn không biết anh có cái này từ lúc nào, cứ như là đã chuẩn bị xong từ lâu vậy. Cô sờ sờ bên trong, hình dạng vật ở bên trong rất kỳ quái, không có quy tắc nào, giống hình một đồ vật làm từ miếng gỗ nhỏ.

Đây không phải là gạt người chứ?

Trình Mục Vân như nhìn ra suy nghĩ của cô, cúi người, nhẹ giọng nói, “Em nghĩ không sai, hòa thượng như bọn anh thường dùng cái này để gạt người, em hãy giữ lấy, không nên vứt bỏ.”

33. Chương 32

Bọn họ giống như một đôi tình yêu nói chuyện yêu đương, từ một trấn nhỏ mà cô không biết tên còn mang về một túi xoài.

Lúc cô thừa dịp Trình Mục Vân đang cúi người chọn trái cây, cô tò mò không biết trong túi nhỏ của chiếc bùa kia là vật gì, cho dù cố gắng nhìn thế nào cũng không ra. Ngón tay cô sờ thấy những góc cạnh lớn nhỏ, bất quy tắc, giống như rễ cây được phơi nắng vậy. Rút cuộc là vật gì chứ? Thật kỳ lạ.

Khi trở lại trang viên, lũ chim công đều được người làm thả ra, đếm được có 6 con, trong đó có 3 con trống, “Đáng tiếc chưa có con nào xòe đuôi nhỉ.” Cô cảm khái.

Trình Mục Vân nghe được sự tiếc nuối của cô.

Anh đi tới trước mặt một con chim trống, ngồi xổm xuống, từ trong bùn khu bùn đất trước mặt nhặt lên một hòn đá nhỏ, xoay xoay ở giữa hai ngón tay.

Ôn Hàn cứ nghĩ rằng anh sẽ dùng viên đá công kích chú chim công kia.

Không nghĩ tới anh không có bất kỳ động tác công kích nào, chỉ là ngưng mắt nhìn chú chim công, dùng một tư thế tùy lúc đều có thể tấn công, ánh mắt tràn đầy sự uy hiếp, chú chim công kia cũng không đi đi lại lại nữa, đứng yên nhìn anh.

Anh không hề làm gì mà chỉ thở dài một hơi. Không ngờ chú chim công kia kêu toang toác, xòe đuôi ra, bỏ chạy.

“Em xem, nó cũng hiểu được em rất đẹp em yêu.” Anh ném cục đá đi, cười đứng lên, “Xòe đuôi là biểu đạt nó đang yêu đương.”

Ôn Hàn đỡ khóc đỡ cười, “Rõ ràng là nó bị dọa thì có.”

Trình Mục Vân nói như vậy nhưng cũng biết là không gạt được cô. Trước đây khi học đại học thì cô làm luận văn về môn xã hội, nên nghiên cứu qua rất nhiều động vật, khi đó cô cảm thấy chim công là một loại động vật rất có ý tứ.

Khi nó yêu quý mình, hoặc là nó cảm giác được mình đang uy hiếp sinh mạng của nó, chỉ có thể hai loại tâm tình này tồn tại với nhau thì mới có thể khiến nó biểu diễn sự mỉa mai hoặc của bản thân đối với mình mà thôi.

Vào giờ khắc này cô phát hiện ra, con chim công này rất giống Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân dường như không dự định tiếp tục ở một nơi đơn sơ thế này nữa, một căn nhà không có thiết bị hiện tại gì, cuối cùng đã trở về căn nhà màu trắng hai tầng kiểu biệt thự có đầy đủ thiết bị hiện đại kia.

Tòa nhà nhỏ kiểu này ở trong trang viên có rất nhiều.

Người làm và mấy nghìn công nhân đang chuẩn bị lắp đặt khẩn cấp toàn bộ những căn nhà này để chuẩn bị cho chủ nhân của trang viên này làm nghi thức xuất gia. Khách mời thật sự rất nhiều, không ai sẽ đặc biệt quan tâm tới bọn họ.

Ở trong căn nhà mà cô trở về có thêm 6 vị khách nữa.

Ôn Hàn thay đổi bộ quần áo sạch sẽ, lên sân thượng lầu 2, thấy vài người đang cười nói với nhau xung quanh bàn đá, bên trên đặt một đĩa xoài đỏ tươi mà Trình Mục Vân mới vừa mua về.

“Đại hòa thượng, làm sao mà chỉ có mỗi xoài thôi thế này, không có cái gì mới mẻ hơn sao? Ở trên tàu không phải anh nói về quả amalaka đó sao, không mua được quả đó sao?” Tiểu Trang gọt vỏ xoài, ăn nguyên cả quả như vậy, “Tôi nói không sai chứ?”

“Đại hòa thượng nói xong cậu cũng tin sao?” Phó Minh chọc vào, “Quả đó không thể ăn, cũng không ai ăn. Anh ấy ở trên tàu chỉ nói chơi như vậy thôi. Quả xoài mà bây giờ cậu đang ăn chính là loại hoa quả nổi danh nhất Ấn Độ rồi” Phó Minh ném cho Trần Uyên một quả, Trần Uyên nhanh chóng bắt được sau đó lại để lại trên bàn.

“Ấn Độ không phải là có loại xoài, chỉ cần rửa sạch rồi ăn luôn sao? Tôi không muốn dùng tay mãi thế này.” Chu Châu thật sự lười lấy tay gọt vỏ xoài, khiến cho cả tay đầy nước.

Không khí hòa thuận vui vẻ, như là bạn bè tụ tập vậy. Những người này tuy rằng đã làm việc rất lâu rồi, luôn cảnh giác với những người xung quanh, tự bảo vệ chính mình. Hiện tại hình như đều buông lỏng xuống cả.

Ôn Hàn cởi giày, cuộn mình trên chiếc ghế dưới ánh mặt trời, cúi đầu im lặng lột vỏ xoài trong tay. Cách đó không xa, có hai thiếu niên Ấn Độ đang cầm đồ dùng làm vườn, vừa hát vừa tưới nước cho vườn hoa. Thế nhưng còn có thể tạo ra được một dải cầu vồng bảy sắc rất đẹp.

Cô từ từ ăn xoài, nghe bọn họ nói chuyện, lúc này những người này ở trước mặt cô, cũng đã dần lộ ra quá khứ của họ, cũng đã từng cùng cô trải qua nhiều chuyện, cũng không còn xa lạ nữa...

Tiểu Trang là người sau khi Trình Mục Vân rời đi thì được tuyển vào. Nghe nói cậu ta có điểm giống Trình Mục Vân đó là lúc còn trẻ cũng đã từng phạm phải sai lầm lớn chịu sự trừng phạt của pháp luật. Thường thì tầm những độ tuổi đó còn quá trẻ để hiểu chuyện, luôn có tính phản nghịch, thích chế tạo bom mìn kíp nổ, bị Phó Minh nhìn trúng, dẫn cậu ta vào tổ chức.

Cho nên hẳn là người duy nhất trong số những người này chưa từng có tiếp xúc trực tiếp với Trình Mục Vân, cho nên cũng không sợ anh chút nào.

Trình Mục Vân nói rằng thân thể cùng tố chất và các kỹ xảo của cậu ta hơn người khác rất nhiều, tuy rằng còn trẻ nhưng lại có được sự giúp đỡ rất nhiều từ Phó Minh.

Phó Minh cũng chính là Phó Nhất Minh, năm đó hoạt động trong một tổ chức nhỏ do chính một tay anh ta gây dựng nên, trừ hẳn ra trong nhóm còn có hai người, ai cũng không biết Trình Mục Vân chỉ vì bọn buôn lậu các đồ vật quý giá của nhà Phật mà mới gia nhập vào, là một nhân vật đứng đầu có tiếng lúc đó. Cái án tử kia chính là do Trình Mục Vân bày ra, ẩn núp, mà Phó Minh chính là ngoại ứng. Toàn bộ phương án hành động hoàn mỹ không sót mẻ gì, thực hiện nhanh chóng, nhưng sau khi kết thúc thì lại tạo thành một sự tổn thất lớn về nhân số như vậy. Sau đó Trình Mục Vân tự nhận lỗi về mình rời khỏi tổ chức, Phó Minh tiếp nhận tổ chức, lại mất đầu một lần nữa kết nạp những nhân vật nòng cốt khác.

Trình Mục Vân nói rằng Phó Minh là người anh biết lâu nhất, cũng là anh em vào sinh ra tử với anh rất nhiều lần.

Trước khi Trình Mục Vân xuất gia thì Trần Uyên là người âm thầm phụ trách sự an toàn cho anh. Nghe nói Trần Uyên lúc còn trẻ bị bệnh rất nặng, suýt nữa đã chết, sau khi hãn khỏi bệnh thì lại đặc biệt khinh thường với cái chết. Ngay sáng sớm ngày đó, khi hãn nhìn thấy Chu Khắc chết, khi mà Trình Mục Vân ngồi xổm xuống làm động tác tạm biệt với Chu Khắc thì hãn cái gì cũng không nói, xoay người bước đi.

Trình Mục Vân nói rằng vì anh mà Trần Uyên đã ngăn cản rất nhiều họa sát thân cận kề bên anh.

Chu Châu.. là bạn gái của Chu Khắc, nghe nói hai người đã đính hôn. Đồng thời cô ấy cũng là em họ của Trình Mục Vân trong cuộc sống đời thực này. Cô ấy cũng họ Trình, thân phận của cô ấy ngay cả ba người kia cũng không biết, ngay cả Phó Minh cũng không biết.

Những điều này đều là do chính Trình Mục Vân tự nói với cô.

Nếu không có biện pháp nào để không quan tâm đến vậy thì phải biết rõ, so với bất kỳ người nào phải biết tường tận mọi việc. Trình Mục Vân đã giải thích với cô như vậy.

Ôn Hàn đem vỏ xoài bỏ lên trên bàn, Chu Châu rút ra một tờ khăn giấy đưa cho cô, “Cô đừng bao giờ học theo mấy người đàn ông này, đều cúi lên trên quần, nhìn bẩn quá.” Ôn Hàn cười cười, “Cảm ơn.”

Tiểu Trang liếc mắt nhìn Phó Minh.

Bất công thế, một đại hòa thượng mà có hai người đẹp bên cạnh thế này, đúng là có phúc nha.

Phó Minh vẫn giống như cái buổi tối rút dao đâm chém với Trình Mục Vân kia, bình thản, cái gì cũng không có hứng thú, “Chú nhìn anh làm cái gì, ăn xoài của chú đi.”

Mọi người càng nói càng náo nhiệt, phỏng chừng tối hôm qua thừa dịp lúc Trình Mục Vân và Ôn Hàn còn ở bên nhau thì bọn họ cũng đã bồi dưỡng tình cảm anh em rồi.

Hôm nay trời nắng chói chang. Trần Uyên đứng dậy, lấy hai cái dù lớn che nắng đặt ở bên cạnh bàn đá để cho nắng cho mọi người.

Phó Minh đập Tiểu Trang một cước, để cho Tiểu Trang đi lấy bộ bài tú lơ khơ, bắt đầu đánh cuộc. Mấy người này lúc nào cũng có một ít tiền mặt trong người, liền đưa cho Chu Châu cô gái duy nhất trong nhóm họ cầm một quyển sổ ghi chép vào, có người nói, sau khi rời khỏi trang viên này mỗi người một ngã cho nên người thua liền nạp tiền vào quỹ chung, người nào thắng sẽ được lấy số tiền đó.

Tiểu Trang chia bài bắt đầu đánh.

Mọi người vừa chơi bài vừa tán gẫu, có người oán giận không ăn được quân bài ưng ý, có người oán giận con đường bên ngoài quá bẩn, có người còn nói thực sự không cách nào tưởng tượng được vài ngày sau ở đây tổ chức yến hội tụ tập hơn 10 ngàn người tham gia vào nghi thức xuất gia của chủ nhân trang viên này.

Mặc dù bọn họ đối với Ôn Hàn khách khí nhưng cuối cùng cũng là người ngoài, không thể nói rõ cho nên cũng chỉ nói mấy câu như vậy. Ôn Hàn ngồi ngay người ở đó lại có chút xấu hổ, TRình Mục Vân vẫn ngồi chễm chệ ở vườn hoa đằng xa, cô ở lại một lát nữa rồi cũng trở về phòng.

Sau đó mấy lời oán giận cũng không còn, đổi lại thành đoạn đối thoại như sau

“Cậu chủ Phó.” Trần Uyên chà xát ba lá bài trong tay, chậm rãi lên lên, “Tối hôm qua đi ăn trộm về sao?”

Phó Minh nhếch mày không nói chuyện.

“Hả?” Tiểu Trang vô cùng kinh ngạc, “Không phải cùng đại hòa thượng uống rượu nói chuyện sao? Ăn trộm cái gì chứ?”

Phó Minh nhàn nhạt cười, cầm lấy một trái xoài nhỏ, “Đừng nói tôi, Trần Uyên, cậu nhiều năm làm cái bóng của anh ta như vậy, lần đầu tiên bị bại lộ dưới ánh mặt trời, có cảm giác kỳ lạ mất bình tĩnh đúng không?”

Chu Châu nhếch miệng nở nụ cười, “À? Thì ra là điều biết sao?”

Tiểu Trang nhìn ba người bọn họ một chút cũng không nói gì.

Mọi người ở đây đều biết, Trình Mục Vân người đang ngồi chễm hễm dưới ánh nắng chói chang bên bồn hoa vừa nói chuyện với chàng trai Ấn Độ đang tưới nước kia muốn làm cái gì.

Chỉ có một người còn lại dường như là không biết chuyện gì. Cũng không phải chỉ có một mình lòng Phó Minh lạnh buốt.

Trình Mục Vân khi ở Nepal gặp một lần uy hiếp đến tính mạng, đều là mỗi nhử. Trong một thời gian ngắn tập hợp được nhiều người như vậy, ngay cả Phó Minh cũng tự mình ra mặt thì nguyên nhân chỉ có một – Hắc Trình Mục Vân đang gặp phải nguy hiểm.

Ngoài trừ tên nội gián với động cơ không thuần khiết kia thì những người còn lại đều bị Trình Mục Vân lừa tới, bị hắc dùng tình anh em vào sinh ra tử lừa tới.

Ôn Hàn trở về căn phòng của mình, rèm cửa cũng được kéo lên, cô nằm trên chiếc chăn bông mềm mại, không biết ngủ quên từ lúc nào, mùi huân hương trong phòng như thôi miên cô.

Trong lúc cô ngủ mơ màng, còn đang muốn bản thân cố gắng ngủ một giấc cho tốt, chỉ cần nghĩ đây là một cuộc du lịch là được rồi.

Trên cổ tay có cái gì đó lạnh lạnh cứ di chuyển qua lại.

Cô kêu hai tiếng, nheo mắt lại, thấy Trình Mục Vân đang còn đưa tay xoay xoay chiếc vòng trên cổ tay cô. Mùi của huân hương hình như cũng đã bị đổi, cô lật người, lăn tới bên cạnh người anh, “Em có thể mua một chút huân hương về nhà được không, mẹ em rất thích cái này.”

Ấn Độ là đất nước của Huân Hương, nếu cô mang về nhà thứ này mẹ nuôi nhất định sẽ thích.

“Không thành vấn đề.” Anh nói xong thì liền kéo tấm màn giường màu trắng hơi nặng một chút kia lên.

Giống như đâm sầm hện với nhau, có người làm đẩy cửa vào, bắt đầu dọn dẹp gian phòng, bọn họ thấy vị khách nữ kia còn đang ngủ nên đành phải rón ra rón rén nhẹ nhàng hơn.

Trình Mục Vân vẫn tiếp tục nghịch chiếc vòng trên cổ tay cô.

Thỉnh thoảng va chạm vào nhau tạo nên những âm thanh khiến cho cô rất khẩn trương.

Dù sao ở trong trang viên này trên danh nghĩa cô cũng là em của anh, em gái ruột.

Nếu như tấm màn bị vén lên, hai người ở trên giường ôm nhau ngủ cũng thật sự làm cho người ta có thể tiếp nhận rồi. May là anh cũng không làm ra chuyện gì quá mức.

Có tiếng bước chân tới càng lúc càng gần. Có giọng nữ dùng tiếng anh để cho mấy người làm rời khỏi gian phòng, tấm màn bị giật ra, không gian ẩm áp và thân mật trong nháy mắt đã không còn.

“Em muốn nói chuyện với một mình anh.” Đôi mắt Chu Châu phiếm hồng, dùng tiếng Nga nhẹ giọng nói, rất khẩn cầu, hoàn toàn không có chút lửa giận hay hoài nghi nào, mà là thất vọng cộng với sự mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần.

Trình Mục Vân không nói một lời, đôi tay ở trên lưng Ôn Hàn khẽ đẩy đẩy.

Ôn Hàn biết ý tứ của anh, dùng tốc độ nhanh nhất xuống giường, cũng không kịp mang dài, cố gắng chạy nhanh ra ngoài. Những người làm bị đuổi ra ngoài hành lang đang sợ hãi nói nhỏ, thấy cô đi ra với bộ dạng như vậy lại rất kinh ngạc, sau đó cúi người đi ra ngoài.

Tiểu Trang đứng ở góc cầu thang, hình như là đuổi theo lên đây. Hắc thấy Ôn Hàn có dáng vẻ chật vật cũng xấu hổ cười cười, gãi ót, “Chắc không sao đâu, cô ấy bỗng nhiên lại chạy lên đây, tôi muốn đuổi theo mà không kịp. Quấy rầy hai người thân mật rồi sao?”

34. Chương 33: Sống Trong Địa Ngục (1)

Khoảng trong một tiếng đồng hồ, cô và Tiểu Trang ngồi trên bậc thang nơi khúc quanh, nói chuyện phiếm với nhau. Ở nơi này, những con người ở đây, chỉ có cậu thiếu niên này là nhỏ tuổi hơn cô, rút cuộc cũng có bạn cùng lứa tuổi, cũng chỉ có cậu thiếu niên này còn ngồi đây nói chuyện phiếm với cô.

Tiểu Trang nói cho cô biết, trước đây cậu ta chưa từng gặp qua Trình Mục Vân.

Ngày đó trên tàu, là lần đầu tiên cậu ra nhìn thấy người đã từng đứng đầu tổ chức. Lúc đó Phó Minh ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, để cho Tiểu Trang giả dạng như một vị khách du lịch tiếp cận Ôn Hàn, bảo vệ cô, “Cô biết không? Khi tôi đi tới đó, anh ấy chỉ liếc mắt nhìn tôi một cái, nhưng cái liếc mắt đó tôi biết anh ấy coi tôi là anh em.”

Tiểu Trang nói xong rất là kích động.

Đầu của cô gối lên cánh tay phải của mình, nghiêng đầu nhìn Tiểu Trang.

Tiểu Trang dừng lại, ghé sát vào người cô, nhẹ giọng nói cho cô biết, “Nói cho cô biết, tôi là Trang Dã nha.”

Trang Dã? Đây là cái tên thật sao?

Ý nghĩa cái tên của một người quan trọng như thế nào, trước khi cô quen biết Trình Mục Vân cô cũng không biết. Thế nhưng hiện tại cô đã biết rất rõ ràng, cái tên đại diện cho quá khứ của người, bạn bè của người đó, cuộc sống cũng như những nơi mà người đó đã từng ở qua. Tất cả mọi thứ đều rất quan trọng, ngay cả Trình Mục Vân cũng không có nói cho cô cái tên thật của Tiểu Trang.

Ôn Hàn không biết phải biểu đạt làm sao, chính mình khi nghe được như vậy thì cảm thấy hoảng sợ.

Cô đề lên ngực mình rồi nói, “Cậu không nên nói cho tôi biết, tôi sợ đến lúc đó lại bị hù chết.”

Trang Dã nở nụ cười, “Cô biết không, Đại hòa thượng định ra quy tắc này thật sự là không hay chút nào, chúng tôi những anh em vào sinh ra tử, đến cuối cùng cũng không có tư cách biết tên của đối phương. Thật là không thú vị gì cả, cô nhớ kỹ tên của tôi là gì đi nhé, nói không chừng đến ngày nào đó cô ở một nơi nào đó thấy được bia mộ của tôi.”

Đột nhiên căn phòng phía sau vang lên tiếng kính rơi vỡ.

Rất lớn, như có gì đó bay ra ngoài, đập trúng miếng kính khiến nó vang lên âm thanh như vậy. Hai người đồng thời dừng nói chuyện, quay đầu lại.

Là vòng tay, là chiếc vòng tay hạ giá mà cô đã mua, buổi chiều cô tháo ra đặt dưới gối, một nơi riêng tư như vậy cũng có thể bị ném ra ngoài như thế này.. cô lập tức đứng dậy, nhất định xảy ra chuyện gì rồi..

“Cô muốn đi vào sao?” Trang Dã kéo ống tay áo của cô, “Phó Minh đã nói rất rõ ràng, không được can thiệp vào chuyện của đại hòa thượng.” Ví dụ như hiện tại, chỉ cần mở cánh cửa kia ra là biết có chuyện gì đang xảy ra.

Nói cách khác, ai cũng không được phép đi vào.

Trang Dã không rành tiếng Nga cho lắm, vừa rồi hẳn cũng đã nói qua, hẳn không phải là người Moscow, Phó Minh mấy năm nay cũng không ở Moscow, hẳn ta là người Việt nam, cho nên là người duy nhất trong đám người này nghe không hiểu tiếng Nga.

Cô nghe được, Chu Châu dùng tiếng Nga kêu Trình Mục Vân là anh họ.

“Anh không nên tới đây, đáng nhẽ ra anh không nên tới đây, anh nghe lời em được không, anh có còn nhớ không?” Bên trong đang nói tới thân phận của Chu Châu, cô không muốn để cho Trang Dã đi vào trong đó.

Trong tiềm thức của cô, cô muốn Trang Dã vẫn còn sống rời khỏi trang viên này. Hi vọng hẳn không phải nội gián, hi vọng cậu ta bình an rời khỏi đây. Đơn giản vì lúc hỗn loạn ở nhà ga, cậu ta đã nói với cô rằng: Đừng sợ, chúng tôi đều ở đây.

Cô cũng không quan tâm Trang Dã trả lời thế nào, vọt tới ngoài cửa, hít một hơi sâu nhắm mắt lại để cho bản thân mình lấy thêm chút can đảm. Đúng vậy, cô vẫn rất sợ người đàn ông này... sợ anh sẽ phá vỡ toàn bộ trời buộc về tín ngưỡng, trở thành một người đàn ông Moscow khi phần nộ thì rất đáng sợ...

Ôn Hàn đẩy cửa ra.

Ở trong phòng tối đen như mực, cô đưa tay đóng cửa lại.

Không khí trong phòng khiến cho người ta không rét mà run.

Lúc này đây đầu óc cô trống rỗng, nhìn Trình Mục Vân đang đè Chu Châu ở trên giường, một tay nắm lấy cổ cô ấy, hai tay của Chu Châu lại đang nắm lấy cánh tay đó của anh, giống như một con cá bị người ta đặt lên trên cái thớt vậy, làm cách nào cũng không thể xoay chuyển được thân mình...

Không thể thở được, hi vọng về sự sống của bản thân cùng các cảm giác khác đều nằm ở ngay cổ họng...

Ôn Hàn thậm chí có thể hiểu được loại cảm giác tuyệt vọng này.

Vòng tay vừa rồi nhất định là do Chu Châu cố gắng ném ra bên ngoài để cầu cứu.

“Trình Mục Vân...” Ôn Hàn đi về phía anh.

Trong đêm tối ánh mắt của Trình Mục Vân không có chút tình cảm nào nhìn về phía cô.

“Em yêu...” Anh dùng tiếng Nga nhẹ giọng nói với cô, giống như bản thân cô là một kẻ trộm cắp bị mọi người nhìn chăm chăm ở phía sau khu vực quán bar của thành phố Moscow vậy, dùng thái độ thờ ơ lạnh nhạt mà nói với cô, “Em có biết, anh không thích người khác can thiệp vào chuyện riêng của mình, đặc biệt là chuyện trong nhà không.” Anh cũng đã lâu rồi không có dùng tiếng Nga nói chuyện cùng với cô, mà hiện tại giọng điệu lạnh như băng có chút lười biếng kia chính là đang cảnh cáo cô. Lúc trước ở trong tầng hầm kia, khi Ôn Hàn cầu xin cho Vu Văn Hạo, biểu hiện của anh cũng giống như bây giờ.

Trình Mục Vân vừa mở miệng, cô đã biết rằng cảm xúc của anh lúc nào rất xấu. Đây là đang cảnh cáo cô, tránh càng xa càng tốt.

Bắt đầu từ ngôi đền ở Nepal kia, rồi trên tàu, bên bờ sông Hằng, anh cũng giống như những hòa thượng cứu vớt người từ trong vực sâu, nội liêm, khiêm tốn... mà hiện tại anh giống như đang đưa người khác dần xuống địa ngục.

Đôi tay của Ôn Hàn trong vô thức đã để ra phía sau người, nắm chặt hai bàn tay với nhau để cho bản thân mình bình tĩnh hơn, “Trình Mục Vân... anh bình tĩnh một chút, em sợ anh sẽ hối hận, anh xem cô ấy là ai.”

Anh cười khê, “Em nghĩ rằng tôi và em đều mất lý trí hết rồi sao, đã quên rằng cô ấy là ai sao?”

“Không, ý của em là...”

Anh đánh gãy lời nói của Ôn Hàn, “Cô gái xinh đẹp này chính là một tay anh ôm cô ấy từ nhỏ tới lớn. Em yêu, đến đây, anh giới thiệu rõ ràng với em, đây chính là một trong số ít những đứa em gái của anh, cô ấy gọi là Trình Gia. Cô ấy nói với bọn em rằng cô ấy tên là Chu Châu đúng không, đó chỉ vì cô ấy nhớ thương tới người bạn trai đã sớm qua đời của cô ấy mà thôi.” Khi anh nói những câu đó, đôi tay cũng không có buông khỏi người cô gái nằm phía dưới.

Lúc này Trình Gia cũng đã không còn sức mà đá chân nữa, tay cũng bắt đầu buông thõng xuống.

Hi vọng sự sống ngày càng xa vời.

“Trình Mục Vân.” Ôn Hàn chạy nhanh tới, “Anh buông cô ấy ra trước đi, cho dù cô ấy có làm sai cái gì, anh cũng không thể tự tay giết cô ấy.”

Cô thề rằng cho dù Trình Gia này có là ác quỷ làm điều sai đi chẳng nữa, nếu Trình Mục Vân lần này tự tay giết chết cô ấy thì cả đời này trong lòng anh cũng không thể bỏ qua được cho chính mình. Đây là em gái của anh, khác xa với những người kia, không, phải nói rằng ở nơi này bất cứ người nào Trình Mục Vân cũng không thể tự mình ra tay. Người đàn ông này, có thể chấp nhận bất cứ điều gì, chỉ duy nhất không chấp nhận những người phản bội anh.

Anh chính là địa ngục, nhưng không phải đối với anh em của mình.

Trong lòng anh địa ngục đã bị khóa lại vào mười năm trước, cũng chính là đóng kín lại con người anh.

Ôn Hàn bước từng bước tới, dưới chân cô đã đá trung phải một chiếc vòng tay khác dưới đất, cũng không biết là nó va chạm phải vật gì phát ra tiếng động khác.

Trái tim của cô theo từng âm thanh nhỏ này mà đập liên hồi.

...

Không biết là cô đã thuyết phục được Trình Mục Vân hay là anh không có ý định ra tay giết Trình Gia thật. Trong nháy mắt khi bàn tay anh thả lỏng, Trình Gia cũng cố gắng hết sức thoát ra khỏi bàn tay anh, từ dưới người anh nhảy bổ xuống sàn nhà. Trình Gia cố gắng thở dốc, giống như dùng chút sức lực cuối cùng đã giãy dụa, nằm bẹp trên sàn nhà vừa khóc vừa ho khan, Ôn Hàn muốn nâng cô ấy dậy thì bị cô ấy đẩy ra.

Trình Gia cố gắng bò dậy mở cửa chạy ra ngoài.

Trình Mục Vân từ trên giường bước xuống, đi về phía cô.

Ôn Hàn sợ anh đuổi theo Trình Gia nên cô lùi về sau mấy bước dựa người vào cửa, không động dậy gì nữa. Mãi đến khi Trình Mục Vân bước tới gần, bàn chân của anh sát ngay chân cô, cả người của anh đứng sát với cô. Anh cúi đầu, trong ánh mắt không có chút ánh sáng nào, giống như đáy của con lốc xoáy sâu hun hút, tùy lúc có thể cuốn cô vào đó.

Cô rất sợ, sợ anh vừa mở miệng ra lại là ngôn ngữ mà cô quen thuộc nhất, ngôn ngữ mà cô nghe từ nhỏ tới lớn. Có phải là rất vớ vẩn hay không, chỉ là do ngôn ngữ bất đồng có thể làm cho anh biến thành một người như vậy. Có lẽ bởi vì anh được học tiếng trung chính gốc từ một lão hòa thượng ở đền thờ Nepal, cho nên chỉ có khi anh để lộ ra bộ mặt của một Hoa kiều mới có thể làm cho người ta cảm giác được anh là một người đàn ông có lý trí bình thường.

Cô thậm chí đã có ảo giác như vậy.

Nếu như anh không lên tiếng, có lẽ chính bản thân Ôn Hàn cô sẽ phải thay thế cho Trình Gia, chết ở chỗ này...

“Cô ấy cảm thấy được rằng Chu Khắc trước khi chết đã phản bội anh..”Trình Mục Vân cúi đầu, lấy tay lau mồ hôi lạnh đang toát ra từ trên trán của cô, “Đây là phỏng đoán ác độc mà anh không muốn nghe nhất, hơn nữa lại là từ trong miệng cô ấy nói ra.”

Ánh mắt Ôn Hàn cũng trở nên bình tĩnh hơn, “Em gái của anh nói cho anh biết rằng bốn người bọn họ đều là người vô tội sao?”

“Cô ấy cầu xin anh không cần điều tra nữa. Cô ấy nói tất cả đều chấm dứt từ cái ngày Chu Khắc chết, không nên có thêm người chết nữa.”

Những lời này đúng là rất quen tai.

Phó Nhất Minh cũng từng nói qua, nếu Trình Mục Vân kiên trì tìm ra nội gián thì nhất định sẽ hại chết mọi người.

Ôn Hàn sờ khuôn mặt của anh, lỗ tai của anh rất nóng, giống như bị thiêu đốt vậy. Cô không biết Trình Mục Vân có phải đã bắt đầu dao động hay không, hay căn bản vẫn không tin lời nói của cô em họ.

Điều này thật sự rất khó khăn. Với tình huống hiệ tại chính là một chiếc lưới với nhiều gút mắc.

Đương sự nào cũng cho mình là đúng, đều dựa theo phương thức có lợi nhất đối với bản thân mà cung cấp khẩu cung, cũng có thể là nói dối. Cuối cùng thì sự thật nằm ở đâu. Là Chu Khắc bị hại chết, trong bốn người này có một nội gián, hay là Chu Khắc chính là nội gián và bốn người này đều bị oan uổng?

Trong bóng tối, Trình Mục Vân chặn môi của cô lại. Đây là lần đầu tiên anh hôn cô mà lại nhắm mắt như vậy. Lần đầu tiên vứt bỏ ánh sáng, chỉ cảm nhận được bàn tay của Ôn Hàn đặt trên vai mình...trước kia cô

muốn tránh ánh mắt của anh, nhưng bây giờ cô lại muốn nhìn ánh mắt của anh, đây là là phương thức duy nhất để biết được anh đang nghĩ gì.

Ngoài cửa vẫn vang lên những âm thanh vui tai, còn có âm thanh của việc ca múa nữa. Trang viên này đã bắt đầu lễ mừng nghi thức xuất gia trong vòng ba ngày, các khách quý đến từ khắp nơi trên đất nước Ấn Độ, thành phố, địa phương hay những người bạn kết giao của chủ nhân trang viên này ở những nơi khác, những người từng có mối quan hệ trong cuộc sống của chủ nhân trang viên này cũng được mời tới. Ở quốc gia này, vứt bỏ thân phận trần thế, quy y cửa Phật, là một việc rất đáng ăn mừng.

Nhưng mà trong căn phòng này, anh còn đang cuốn lấy đầu lười của cô. Ở trong không gian tối om này, anh muốn dựa vào sự ngọt ngào nơi đôi môi cô cũng như vị ngọt của mùi máu để tìm lại chút lý trí cho bản thân, hoặc là một chút kiên định, kiên định thực hiện quyết định của mình đến cuối cùng, tìm được người đó.. cái người phản bội đó...

Ôn Hàn cảm giác như cái gì đó ngăn ở cổ họng mình, “Trình Mục Vân...” Lúc này đây cô cảm thấy trái tim mình đau đớn không ngừng.

Càng ngày càng khó chịu, sau đó không phân biệt được gì nữa mà ngã xuống đất, cả người đè lên chiếc vòng tay tạo nên âm thanh kỳ lạ. Cô nắm thật chặt ống tay áo của anh, há miệng, một chữ đều nói không nên lời, rõ ràng là gần như vậy.

Bóng đen bao phủ, chìm trong tai ương.

Ôn Hàn không biết mình đã ngủ bao lâu, sau khi tỉnh lại đang cố gắng làm cho đầu óc thanh tỉnh một chút. Trước mắt cô chính là bình thờ ô xy, tay chân tê liệt, không bị khống chế. Cô cố gắng nâng mí mắt lên, nhìn thấy được rất nhiều bác sĩ mặc quần áo trắng, mang khẩu trang đứng bên giường, nói ngôn ngữ mà cô nghe không hiểu.

Không giống với trang viên kia, trong trang viên người hầu đều được dạy bảo đôi chút, chí ít cũng là đủ tiêu chuẩn, đối với khách như bọn họ vẫn dùng tiếng Anh. Nhưng bây giờ những người bên cạnh dùng ngôn ngữ của đất nước này, thứ ngôn ngữ xa lạ cô không hiểu.

Ầm ỉ quá, cô nhìn thấy Phó Nhật Minh nắm cổ áo Trình Mục Vân, rống to cái gì đó. Giọng nói nghe không rõ, thật sự là cô có cố gắng thế nào cũng nghe không rõ. Ôn Hàn không thể phân biệt được gì nữa, dần dần chìm vào hôn mê.

35. Chương 34: Sống Trong Địa Ngục (2)

Toàn bộ cả một ngày, cô đều ngủ rất trầm.

Đến nửa đêm, Ôn Hàn cảm thấy cả người nóng bừng bừng, cô cố gắng mở mắt, hơi thở cũng gấp gấp hơn, trong lúc đang mơ màng thì cảm thấy có người cầm chặt tay của mình. Hơi ấm này quen thuộc quá, là anh.

Bình thờ ô xy trên mặt bị lấy đi, cô cảm thấy hơi khó thở, cổ họng khô rát lại có chút đau. Như là biết được lúc này cô muốn gì, Trình Mục Vân hôn lên môi cô, một dòng nước lạnh từ trong miệng anh từ từ chảy vào trong miệng cô, chảy xuống cổ họng, khiến cô cảm thấy thoải mái hơn chút.

Sau vài lần như vậy, anh dừng lại hỏi cô, “Thoải mái hơn không?”

Ôn Hàn nhú mồm, cảm thấy mơ hồ, không phân biệt được là thật hay là mơ, trái tim đập mạnh và loạn nhịp khi nhìn vào ánh mắt của anh, sau một lúc im lặng lâu như vậy, cô cũng đã tìm về được ý thức của mình, “Em...thật sự không khó chịu.” Đúng vậy, bề ngoài nhìn vào thì thật sự là không khó chịu như vậy.

Trừ bỏ lúc hôn mê trong giây phút đó cô cảm thấy khó thở, nói không nên lời, ban ngày có tỉnh lại lần thì đều cảm thấy chân tay không có cảm giác, không thể cử động, cũng không có cảm gì đặc biệt.

Đây chính là nơi mà cô cảm thấy rất kinh khủng.

“Có đúng vậy không?” Anh chỉ hỏi lại một câu đơn giản như vậy.

“Em không biết là em đã làm cái gì nữa.” Giọng nói của cô bây giờ rất khàn, vừa rồi lúc tỉnh lại, muốn nói rõ từng chữ cũng phải cố hết sức, “Vì sao chứ? Có phải là.. xoài kia có vấn đề?”

Cô không nghĩ ra được điều gì ngoài mấy trái xoài kia mới có thể khiến cô trở thành như vậy.

Huống hồ khi sáng sớm tỉnh lại không nhìn thấy Tiểu Trang đâu, khi lâm vào hôn mê lần nữa cô vẫn cảm thấy rất bất an.

“Là trái xoài đó có vấn đề.” Anh khẳng định lại phán đoán của cô.

Ôn Hàn lập tức muốn hỏi Tiểu Trang có làm sao không, bởi vì quá hấp tấp mà họ khan không ngừng. Trình Mục Vân ôm cô lại để cho cô bình ổn hơi thở, sau đó ôm cô lên đặt ở trên đùi, đưa tay vuốt nhẹ sau lưng cô. Ôn Hàn cảm thấy đỡ hơn thì được anh thả lại trên giường, nâng gối lên cho cô ngồi dựa vào.

Có người đứng ở góc phòng họ khan không ngừng.

Ôn Hàn lúc này mới chú ý ở trong phòng ngoài hai người là cô và Trình Mục Vân còn có một bóng người đứng ở trong góc ngay gần cánh cửa mà hút thuốc, cô không thấy rõ là ai.

“Tiểu Trang đâu?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Người đó dường như bị sắc khói thuốc, họ càng mạnh hơn.

Trình Mục Vân không trả lời, bắt đầu cởi bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình thông gió kia, từ dưới chân giường lấy tới một bộ quần áo sạch cho cô, khi thay và mặc quần áo cho cô anh đều nghiêng người, chặn lấy ánh nhìn từ phía song cửa kia.

“Tiểu Trang đâu?” Cô càng cảm thấy càng lúc càng bất an.

Trình Mục Vân ngồi xổm người xuống, đi giày thể thao cho cô, dây giày cũng được buộc rất tốt, anh lên tiếng phá vỡ sự bế tắc này, “Anh mang em đi gặp cậu ấy.”

Tâm tình bất an của Ôn Hàn cũng bớt dần, ít nhất cậu ấy vẫn còn ở đây, vẫn còn là tốt, cũng không có bỏ trốn, ít nhất không phải cậu ấy, không phải cậu ấy là tốt rồi. Chính vì điều này mà cô an tâm cùng anh ra khỏi phòng, đi dọc theo cầu thang đi đến một tầng ngầm, đến tầng tiếp theo thì mọi thứ hoàn toàn thay đổi. Nơi này căn bản không phải phòng bệnh.

Từ đầu đến cuối hành lang chỉ có vài phòng ít ỏi, chỉ có một phòng được khóa cửa, đó chính là căn phòng có mấy người đàn ông Ấn Độ xa lạ đứng ở bên ngoài, Phó Nhất Minh cùng Trình Gia cũng ở đó. Còn có Trần Uyên thì đi sau Ôn Hàn và Trình Mục Vân, cùng nhau đi tới căn phòng đó.

Ôn Hàn nhìn bốn phía có chút kích động nhìn Trình Mục Vân, “Anh có ý gì? Cậu ấy ở trong này sao? Ở đâu? Làm sao em lại không thấy cậu ấy?”

Không có khả năng, không phải đâu, làm sao có thể...Mà cô bây giờ không còn cảm thấy khó chịu gì đó khi vừa tỉnh dậy sau vài ngày hôn mê, cô chỉ cảm thấy sợ hãi, không thể nào...

Phó Nhất Minh lúc này đang cùng mấy người Ấn Độ kia tranh chấp, nhìn thấy Trình Mục Vân tới thì mắng chửi không ngừng, vừa đi nhanh về phía Trình Mục Vân.

Đúng lúc ánh đèn chớp nháy không ngừng, trong tay Phó Nhất Minh đã có thêm khẩu súng, hòng súng nhắm thẳng vào ngực Trình Mục Vân, “Cậu ấy mới có 19 tuổi? Từ nhỏ liền đi theo tôi. Bây giờ thì sao? À? Cậu ta đã chết, chết để chứng minh là mình trong sạch, không phải nội gián có phải không? Đây là phương pháp của anh sao?”

“Bỏ súng xuống.” Đồng thời một khẩu súng cũng chĩa thẳng vào thái dương của Phó Nhất Minh, Trần Uyên họ khan, cảnh cáo Phó Nhất Minh,

Phó Nhất Minh coi như khẩu súng trên đầu mình không tồn tại, cười lạnh nhìn Trình Mục Vân, “Không bằng bây giờ anh giết cả chúng tôi đi, xong hết mọi chuyện. Còn không thì thoái mái một chút để cho tôi chấm dứt trò chơi này mà không cần lời ra tiếng vào gì nữa.”

Trình Mục Vân híp mắt lại, đưa tay nắm lấy bả vai Phó Nhất Minh, khiến cho hai người sát gần nhau hơn, đột nhiên anh tiến lại bước nữa khiến cho khẩu súng trong tay Phó Nhất Minh nhắm ngay ngực mình, “Chú muốn giết tôi?”

Phó Nhất Minh không trả lời, đưa tay mở chốt khẩu súng.

Trình Mục Vân nhìn Phó Nhất Minh, hỏi lại lần nữa, “Chú thật sự muốn giết tôi?”

Hai khẩu súng, ba người, tạo thành một vòng nguy hiểm ở nơi đây.

Ôn Hàn giống như bị ngăn cách ở thế giới bên ngoài.

Giống như bức tường sâu không thấy điểm dừng ở bên cạnh mình không ngừng sụp xuống, những ngôi nhà kế bên cũng vì thế mà sụp theo, những chiếc ô tô xung quanh cũng chìm vào hố đen đó, làm cho con người ta muốn chạy trốn, muốn rời khỏi nơi này...

Nhưng không thể trốn, cô bỗng nhiên đi đến và đứng trước khẩu súng của Phó Nhất Minh.

Bởi vì hành động này mà khiến mọi người bất ngờ ngoài ý muốn, tất cả mọi người nhìn về phía Ôn Hàn.

“Tiểu Trang nói...” Cô cố gắng để cho bản thân mình nói từng chữ đều phải rất rõ ràng, “Cậu ấy rất vui, ở trên tàu khi nhìn thấy Trình Mục Vân lần đầu tiên, cậu ấy đã nhận định rằng đây là người anh em của mình. Cậu ấy đã rất vui mừng, có thể đi theo Trình Mục Vân...” Người thiếu niên kia, khi ngồi ở cầu thang nói với cô những lời này nhất định là vẫn đang còn vui vẻ mà chia sẻ với người khác. Cô có thể cảm giác được sự sùng bái của Tiểu Trang đối với Trình Mục Vân.

Im lặng... không có ai nói gì...

Tay của Ôn Hàn cũng bắt đầu phát run, cũng không có buông lỏng ra được.

“Cút ngay.” Cuối cùng vẫn là Phó Nhất Minh bỏ qua cho cô.

Trình Gia đã chạy tới đỡ lấy cô. Phó Nhất Minh vung mạnh tay đang cầm khẩu súng về phía vách tường ngay cạnh đó. Ngay lúc đó Ôn Hàn thề rằng chính mình nghe được âm thanh như tiếng xương cốt bị bẻ gãy.

Mắt của hắn đỏ ửng, cánh tay cầm khẩu súng cũng hạ xuống, khẩu súng dắt lại sau lưng, cố gắng nói rõ từng chữ, “Người phụ nữ của anh nói đúng, Trình Mục Vân. Tiểu Trang xem anh như một người anh hùng mà sùng bái. Trình Mục Vân, sai là ở tôi, cậu ấy căn bản chưa thấy qua anh, là người duy nhất không có bất cứ quan hệ gì với anh, tôi chỉ vì muốn để cho cậu ấy được gặp mặt anh một lần mới phải để mạng của cậu ấy ở lại đây.”

Phó Nhất Minh nói xong, ánh mắt cũng bắt đầu mơ hồ, có nước mắt trong đôi mắt đỏ lựng kia, “Anh nghi ngờ cậu ấy, cũng là bởi vì cậu ấy là người đi theo bên cạnh tôi. Sai ở tôi, đều là ở tôi...”

Hắn nhắm mắt lại, khiến cho bản thân bình tĩnh lại, sau đó trợn mắt nhìn Trần Uyên cùng Trình Gia.

“Hai người các người, bất kể là ai làm, bất kể là kẻ nào, tôi cũng đều tự mình rút gân kẻ đó. Hãy tin điều đó đi, Phó Nhất Minh tôi nói được thì làm được.”

Hắn xoay người, đi đến trước căn phòng bị khóa kia, đập một cái thật mạnh, sau đó xoay người đi về hướng cầu thang, biến mất ở cuối hành lang.

Trận tranh chấp này phát sinh quá nhanh, cũng quá khẩn cấp. Năm sáu người Ấn Độ kia đều choáng váng, ngay cả việc ghé đầu lại bàn tán cũng không có, toàn bộ ngơ ngác đứng nhìn mấy người bọn họ. Ôn Hàn đã thanh tỉnh khá nhiều sau cuộc giằng co vừa rồi, cảm giác được sự rét lạnh đã thấm dần vào trong xương trong da thịt, cô biết, thi thể của Tiểu Trang nhất định là nằm trong căn phòng kia.

Nhưng cô không dám đi qua nhìn.

Mấy người Ấn Độ kia cũng bắt đầu đi lại đây, dùng tiếng anh trao đổi cùng với Trình Mục Vân, nói rằng lập tức sẽ dựa theo yêu cầu của Trình Mục Vân, an bài việc khám nghiệm tử thi. Trình Mục Vân phất tay, nói cho bọn hắn biết rằng không cần làm khám nghiệm tử thi gì nữa, mấy ngày nữa sẽ có người đến nhận thi thể.

Anh ôm Ôn Hàn kéo qua, nhẹ giọng hỏi cô, có muốn đi xem một chút hay không.

Ôn Hàn lắc đầu... cô không thể nhìn cậu ấy lần cuối như vậy được.

Cô tình nguyện đem trí nhớ của mình dừng lại ở trên đoàn tàu Ấn Độ bình thường kia, xung quanh có mấy người khách Ấn Độ đang tụ tập lại với nhau nói chuyện phiếm, thậm chí ban đêm còn vừa đàn vừa ca hát, mà đúng lúc này cô còn không biết đến hành trình của những du khách này, tất cả mọi người đều trao đổi nói qua hành trình của mình để hiểu biết thêm nhiều hơn.

Ngồi tàu cũng có đôi lúc cảm thấy xóc nảy không ngừng, lúc đó anh còn mặc quần áo của một Lạt ma bình thường, đang đọc sách. Mà cô nằm ở trên giường nhìn anh, có đôi lúc hai người còn trao đổi với mọi người xung quanh về kinh phật, về quả amalakam về điển cổ mua dây buộc mình.

Ngay trong bầu không khí như vậy... cậu thiếu niên kia xuất hiện...

Bệnh viện chỉ làm vài đợt kiểm tra đơn giản cho Ôn Hàn, xác định cô không có bất cứ biến chứng gì sau khi tỉnh lại, dặn Trình Mục Vân, tuy rằng hiện tại không có biến chứng gì nhưng đó cũng không phải là đại biểu cho việc không có có vấn đề gì về sau. Bác sĩ người Ấn Độ trực tiếp cho Ôn Hàn kia còn nhất định phải viết phân tích ra bằng tiếng Anh, để Trình Mục Vân mang theo, sau này khi Ôn Hàn trở lại Moscow thì có thể tái khám dễ dàng hơn.

Ôn Hàn chỉ nghe được bác sĩ kia nói về bệnh tình của mình, nhưng cô không rõ là bị ngộ độc loại độc gì, cẩn thận hỏi lại vài câu, biết được rằng Trình Mục Vân không có lừa gạt mình, việc mình hôn mê đúng là liên quan tới mấy quả xoài hôm đó.

Bây giờ cũng không có làm khám nghiệm tử thi đối với Tiểu Trang nữa, nguyên nhân được xác định là vì ngộ độc thức ăn.

Chủ nhân của trang viên cũng đã phái người lái xe tới đón bọn họ về.

Trình Mục Vân ngồi bên cạnh lái xe, Ôn Hàn ngồi ngay phía sau lưng anh. Còn lại có ba người khác cũng lên xe, khó tránh khỏi phải tiếp xúc tay chân với nhau. Nhưng hiển nhiên sự vui vẻ trong xe cũng không thể có.

Mỗi người đều im lặng không nói gì, mỗi người đều có một tâm tư riêng, không ai nói chuyện.

Chuyện này rút cuộc là xảy ra như thế nào? Ôn Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ, cả quãng đường đi cô cũng chưa nghĩ thông suốt được.

Xoài là do Trình Mục Vân mua về, khi ăn thì chỉ có Tiểu Trang cùng với cô là tỏ vẻ hứng thú, trên đường đi rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Cô cúi đầu, tim đập mạnh và loạn nhịp khi nhìn vào cánh tay phải của mình. Cứng rắn, lạnh lẽ, cảm giác bức bách khi chính mình vừa thoát chết nhờ đôi tay này. Đây là lần đầu tiên cô biết được tới cảm giác khi đụng vào súng là như thế nào.

Trình Mục Vân đuổi ba người kia trở về căn nhà màu trắng của họ, chính mình mang theo Ôn Hàn, trở lại tầng hai của căn nhà đơn sơ kia. Cô đoán, đêm nay anh muốn ở một nơi có thể làm cho lòng của mình tĩnh lặng xuống.

Mấy con chim công đã sớm bị đuổi sâu vào trong lớp rào chắn, nơi có những bụi cỏ tốt. Mà phía ngoài căn nhà lửa trại vẫn còn đang cháy như cũ, còn hai ngày nữa, ngày mốt chính là ngày trọng đại của chủ nhân trang viên này.

Nghe nói ngọn lửa trại này đến hết ngày đó cũng sẽ không tắt.

Thời tiết cũng đã bắt đầu lạnh, nhóm hòa thượng tu hành khổ hạnh vẫn giống như trước, lấy một tấm vải quần quanh nửa người dưới sau đó ngồi quanh đồng lửa trại. Đối với bọn họ mà nói ngồi xung quanh lửa trại không phải vì sưởi ấm mà là vì để có chút ánh sáng.

Cả đoạn đường đi Trình Mục Vân cũng rất im lặng. Đến nơi này dường như anh thả lỏng một chút. Ở trong gió rét anh cởi áo khoác cùng áo sơ mi, cũng khoan chân ngồi xuống, hỏi hòa thượng tu hành khổ

hạnh bên người xin một chén nước, uống hai hớp đã cạn. Uống nước lạnh vào người, lại ngồi giữa trời rét thế này, anh đang cố gắng làm bản thân mình luôn luôn phải tỉnh táo.

Ôn Hàn cũng ngồi xuống bên cạnh anh.

Chu Khắc, Tiểu Trang...

Giống như mỗi lần cô vừa mới biết tên thật của bọn họ, thì bọn họ sẽ chết. Cái này giống như lời nguyền vậy, cô lại nhớ tới Phó Nhất Minh, cũng nghĩ tới Trình Gia, sau đó cô lại không dám nghĩ thêm nữa. Cô thà rằng không biết tên của bọn họ, cô nhớ lúc lúc đầu khi mới tới nơi này, bọn họ đều dùng tên giả để giới thiệu bản thân...

“Có lúc anh rất hóm hỉnh những hòa thượng tu hành khổ hạnh này, từ lúc bắt đầu họ đã không có yêu hận gì, từ bỏ tất cả công danh, bỏ qua dục vọng của bản thân, bỏ qua tất cả mọi luân lý của con người.” Trình Mục Vân đột nhiên lên tiếng.

Ôn Hàn nhìn về phía anh.

Cả ngày nay cô đều chìm đắm trong cảm xúc bi thương của chính mình mà không để ý tới người bên cạnh, người đàn ông này mới là người cần được an ủi nhất. Tiểu Trang chết, Phó Nhất Minh chĩa súng về phía anh, còn có phỏng đoán ác ý của Trình Gia đối với Chu Khắc nữa. Cô vừa rồi chỉ mới đi đến ngoài căn phòng lạnh đó mà đã cảm thấy khó có thể thừa nhận, mà cô cùng với bọn họ cũng không quen thuộc, đừng nói gì là có tình cảm khắc sâu.

Cô có nhìn thấy được trên người anh có một sự đau đớn, buồn đau đang bao trùm lấy anh.

“Bọn họ muốn chính là giải thoát, giải thoát một cách hoàn toàn.” Trình Mục Vân buông cái chén gỗ hơi bắn xuống, quay đầu, đưa lòng bàn tay lạnh lẽo của anh áp lên trên khuôn mặt cô, “Từ trước đã có rất nhiều việc xảy ra mà chúng ta không thể đoán trước được, ví dụ như hôm qua chết, và sau đó cũng có rất nhiều việc xảy ra ví dụ như hôm nay được sinh ra.”

Nhưng mà không bỏ xuống được những cừ hận trước kia chính là nghiệp chướng lớn nhất của Trình Mục Vân.

36. Chương 35: Sống Trong Địa Ngục (3)

Ngon lửa cháy tí tách, khi có gió thổi qua còn cuốn theo cả những vụn gỗ có lửa, chút nữa đã bay lên tóc của cô, may mà anh đã nhanh chóng dùng mu bàn tay ngăn lại. Vài tiếng sấm vang lên, Ôn Hàn ngẩng đầu nhìn lên, còn có ánh trắng như vậy chắc là sẽ không mưa đâu, nhưng mà sao gió lại lớn như vậy.

Chính là mấy tiếng sấm này lại thành công đem những con chim công đang nằm im lìm trong bụi cỏ kia bừng tỉnh, hơn nữa đêm, mấy con chim công màu lam từ trong các bụi cây cỏ đi ra, mấy con chim công cái vây quanh một con chim công đực. Những con chim này đứng ở xa xa, ngẩng cao cổ nhìn bọn họ.

Ôn Hàn ôm đầu gối cũng nhìn những con chim công được chăm nuôi so với những cô cậu chủ nhỏ của trang viên này không khác nhau là mấy, dù sao Ấn Độ cũng là đất nước có nhiều loại chim. Nhờ ánh sáng của ngọn lửa trại cổ thấy được lớp lông màu xanh thẫm dưới cổ con chim công, lại nhớ tới anh ngày đó, ngồi chồm hổm cả người trước mặt con chim công, giống như là rất quen thuộc với loại động vật này.

“Trước kia anh đã từng tới Ấn Độ rồi sao?” Chắc chắn anh sẽ nghĩ rằng đây là một đề tài thật vô nghĩa.

“Đã đi rất nhiều nơi ở Ấn Độ.” Anh nói với giọng điệu nhàn nhạt, “Hang đá Ajanta, cung điện Hawa mahal, đền vàng Harmandir Sahib, Pháo đài Amber.. Còn có sa mạc rồi biển... rất nhiều nơi.” Đây là lần đầu tiên Trình Mục Vân nói về những việc mà anh đã trải qua trong quá khứ.

Dù chỉ là một địa danh nhưng cũng đã vẽ ra được một bức ảnh đen trắng ở trước mắt cô.

Ngón tay của anh mơn trớn trên mái tóc của cô, hơi dùng lực một chút có thể tách ra được, làm cho mái tóc dài màu đen của cô trượt xuống bờ vai, “Cần phải nuôi dưỡng nửa năm nữa mới bằng được con chim công kia.”

Khó trách... lại dễ dàng bắt nạt con chim công kia...

Đó là mười năm trước, khi đó Trình Mục Vân khác hẳn so với bây giờ, có thể nói là hai người, khi anh ở Nepal dự đồ cô thì đó mới chính là phiên bản thu nhỏ của anh cách đây mười năm. Từ nhỏ anh đã sinh sống trong một mảnh đất màu xám, những con người ở đây làm việc ác nhiều hơn việc thiện, vì để cho bản thân mình thoải mái một chút từ năm 15 tuổi đã bắt đầu thủ giới, sau đó bởi vì bị một lão hòa thượng lớn tuổi tra khảo khiến anh hoàn toàn tỉnh ngộ.

Sau đó chính anh tố giác bản thân mình, thuần túy chỉ muốn trừng phạt chính mình.

Ngay tại trong ngục giam, anh quen biết với Phó Nhất Minh.

Khi đó Phó Nhất Minh chính là một kẻ nằm vùng, ngồi chễm hễm trong nhà tù để điều tra vụ án.

Trong ngục giam âm u vào một tối ở thành phố Moscow, Trình Mục Vân thờ ơ nhìn Phó Nhất Minh cùng trùm thuốc phiện bị giam giữ ở đây xưng huynh gọi đệ, điều tra ra một đường dây buôn lậu ma túy ở biên giới các nước kéo dài hàng chục năm qua khiến người ta kinh ngạc. Khi Phó Nhất Minh bị bại lộ thân phận, suýt nữa bị giết diệt khẩu thì Trình Mục Vân đã ra tay cứu hãn.

“Cảm thấy hứng thú sao?” Lúc ấy Phó Nhất Minh bị thương đã giao công việc này cho Trình Mục Vân khi anh được ra tù trước, cũng chính là công việc đầu tiên khi anh ra khỏi nơi đó, “Tôi cần một người giúp tôi tiếp tục điều tra tiếp, tôi không thể làm tiếp được nữa, tôi còn phải né tránh nhiều, ở trong đó còn có chị gái ruột của tôi.” Khi Phó Nhất Minh đưa ra yêu cầu này, cũng đã biết rất rõ thân phận của Trình Mục Vân trước khi anh bị đưa vào đây, cả bối cảnh lẫn những mối quan hệ xung quanh có thể trợ giúp hãn hoàn thành nhiệm vụ này không. Cho nên khi đó Phó Nhất Minh nhờ anh, cung cấp các thông tin cần thiết. Cuối cùng Trình Mục Vân vẫn đồng ý.

Đồng ý giúp Phó Nhất Minh tiếp tục điều tra nhưng điều kiện kèm theo đó là Phó Nhất Minh phải giao toàn quyền quyết định cho anh đối với tổ chức nhỏ dưới quyền Phó Nhất Minh, toàn bộ phải phối hợp với anh trong ba năm. Ba năm sau án tử kia được phá, đối phương triển khai trả thù một cách điên cuồng, lần thanh trừ này với quy mô rộng lớn, do một tổ chức chuyên về việc này của bọn chúng hành động.

Trong lần thanh trừ này Trình Mục Vân vốn cũng là một người trong số những người sẽ bị bọn chúng giết, nhưng rất nhiều anh em đã dùng tánh mạng của họ bảo vệ anh, đưa anh đến một nơi an toàn.

Trước khi anh rời đi, người nhà của anh đã bắt anh thề, anh phải đi đến một quốc gia nào đó cũng được, làm việc gì cũng được, sử dụng tính mạng của mình ra sao, hưởng thụ cuộc sống như thế nào cũng được, nhưng cả đời không thể quay về Moscow. Cái thành phố đó với anh mà nói là một nơi rất nguy hiểm.

Anh đã thề, đương nhiên là đối với Thượng Đế. Đây chính là nửa đời trước của anh.

Trình Mục Vân nhặt lên một hòn đá nhỏ, suy nghĩ một chút, đột nhiên anh ném viên đá nhỏ đi, trong bóng đêm chợt một con chim công kêu lớn tiếng lên, lập tức xù lông lên, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Trình Mục Vân.

“Em yêu, em có biết ở Ấn Độ loại chim công hoang dại này thích ăn cái gì không?” Trình Mục Vân đứng lên, ở trong gió rét, từ trên cao nhìn xuống con chim công đang xù lông kia, giọng nói của anh trầm xuống, dùng tiếng Nga nói cho cô biết một chuyện rất thú vị, “Là loại động vật nhỏ nhẩn nhưng lại làm cho người ta rất e ngại, là rắn hổ mang.”

Thiên nhiên luôn tồn tại rất nhiều sự thật khiến cho con người phải ngạc nhiên.

Có người cho rằng hổ mang là loại động vật nguy hiểm nhưng chim công lại là loại động vật cao quý đẹp đẽ, cho nên sẽ không ai tin được rằng một trong những loại động vật nhỏ mà chim công thích ăn chính là rắn hổ mang.

Giống như lúc trước Trình Mục Vân tiếp nhận tổ chức nhỏ kia, ai cũng cho rằng anh có bối cảnh phức tạp dơ bẩn, là một nhân vật nguy hiểm, sẽ mang đến tai nạn cho những người trong tổ chức, nhưng đến cuối cùng một hoặc vài người có bối cảnh trong sạch lại đứng ra bán đứng mọi người.

Mọi chuyện trên thế gian này thị phi hay không, là đen hay là trắng làm sao có thể lẫn lộn giữa cái này với cái kia.

Ai là anh em, ai là kẻ thù, nếu thật sự nhận biết một cách dễ dàng như vậy thì sẽ không nhiều người chết cũng sẽ không có nhiều người phải đổ máu như vậy, cũng sẽ không có hơn mười ngàn bản kinh để cầu siêu cho linh hồn.

Đến sáng sớm hai người trở về tầng hai của căn nhà nhỏ kia nghỉ ngơi, nằm lên chiếc giường kia mà ngủ. Sau khi anh chớp mắt được hồi lâu, Ôn Hàn còn lặng lẽ mở mắt nhìn qua anh vài lần.

Một ngày mới bắt đầu, ánh nắng sáng mai hắt vào con phòng làm cho bóng tối cũng biến mất hẳn.

Nhìn chéo một bên cằm của anh, có thể nhìn lông mi dày rậm của anh che đầy đi đôi mắt sâu thẳm đó, mơ hồ cô thậm chí còn sợ đôi mắt kia sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Sao lại có loại dự cảm bất thường này cơ chứ. Ôn Hàn cảm thấy giật mình, lòng bàn tay lướt qua lưng anh, ngón tay cái nắm chặt lấy thắt lưng của anh, giống như chỉ có làm như vậy cô mới an tâm một chút, bản thân có thể giữ chặt anh.

Trình Mục Vân rút cuộc nở nụ cười, nhẹ nhàng dùng tiếng Nga bằng đầu lưỡi nói với cô, “Bảo bối, em lại có ý niệm gì đối với cơ thể của anh sao?” Anh mở mắt ra, tay trượt xuống đùi của cô, đem cả người cô quán chặt lên trên thắt lưng của mình, “Tối đây nào.”

“Em rất sợ khi nghe anh nói tiếng Nga.”

“Như thế nào? Chẳng lẽ tiếng Nga của anh sẽ làm cho em cảm thấy khó chịu sao?” Anh nhẹ giọng cười.

Lời cô muốn nói đến bên miệng lại phải nín lại, “Không, rất có mị lực.”

Làm cho người ta sợ hãi sao? Đúng vậy, phía sau lời nói của anh chính là ý trời.

Ánh mắt của anh giống như một câu thần chú làm cho cô mất đi năng lực chống cự.

Trình Mục Vân, cái tên này đối với cô vẫn là một sự mê hoặc không phân biệt được, có thể anh cả đời cũng sẽ không đem những chuyện đen tối mà mình đã trải qua, những con đường những nơi mà anh đã đi, cũng như những người ác độc hay hiền lành mà anh đã gặp nói cho cô biết. Nhưng cô không thể nghi ngờ một điều, đó là từ lúc bắt đầu cô đã trốn không thoát khỏi anh.

“Khi anh vừa tới Trung Quốc thì tiếng trung của anh có dùng được không?”

“Đó là một vấn đề thật sự làm cho người ta cảm thấy khó xử. Em yêu, em có thể tưởng tượng ra tình cảnh một hòa thượng mặc áo cà sa dùng tiếng Nga mỗi một ngày tụng kinh phật bản xứ không?”

Ôn Hàn đang thất vọng đau khổ, nghe anh nói đùa như vậy cũng không cười nổi.

Anh hình như không bao giờ dùng tiếng Trung nói chuyện với cô nữa, bắt đầu từ đêm đầu tiên gặp nhau cho đến bây giờ, cũng giống như người đàn ông lạt sác đáng vẻ trầm tĩnh ở trên tàu cũng đã biến mất, xuất hiện bất ngờ, biến mất một cách nhanh chóng.

Điều này đại biểu cho anh đang có quyết định làm gì, anh cũng rất bị thương khi hai người anh em của mình đã chết, hay là nhớ tới những ngày ở Moscow?

Trình Mục Vân như nhìn thấu suy nghĩ của cô, trực tiếp ôm cô ngồi xuống, đầu lưỡi vẫn vương trên xương quai xanh của cô đến tận vành tai, “Anh nghĩ mình nên dậy rồi, lần này sẽ tìm loại thuốc đặc biệt cho em, có lẽ mấy tháng sau hình vẽ trên người em vẫn còn rất rõ ràng, nếu em không chê phiền thì đến lúc đó tìm một thợ vẽ nữa, dựa theo hình vẽ trên người mà tôi vẽ cho em vẽ lại cũng được. Tin anh đi, ở Moscow em không có khả năng tìm được người có tay nghề tốt hơn anh đâu.”

Ôn Hàn đồng ý, lại nghĩ tới ba tháng sau chính anh sẽ đưa cô trở về Moscow.

“Ồ Trong đó là những đồ vật mang đến sự may mắn như ý. Phụ nữ thường cố ý đi làm vào những ngày trọng đại của mình, ví dụ như đính hôn, kết hôn...” Bàn tay của anh dọc theo ngực của cô trượt xuống, đặt ở trên bụng cô, “Mang thai 9 tháng, còn có sinh con...”

Anh nói từng chữ, như đánh vào lòng của cô.

“Hắn là sẽ không...” Sẽ không mang thai chứ.

“Sẽ không mang thai được.” Trình Mục Vân khẳng định với cô, “Tin anh, anh sẽ không để cho em giữ lại bất cứ phiền toái gì, lại sẽ càng không để cho em phải chịu mọi bất kỳ khổ cực nào.”

Có một đứa con với Trình Mục Vân anh cũng không phải là chuyện may mắn gì, bị báo thù, bị thanh trừ, bị lợi dụng, tất cả đều không hợp với cuộc sống của cô.

Ánh mắt của Ôn Hàn hơi rung chuyển.

Cô nhớ tới mình ở bên bờ sông Hằng, tâm nguyện của cô với Phật Tổ khi cô người ta bắt đầu hỏa thiêu cho một cụ già người Ấn Độ.

Thì ra cho dù anh không yêu thương cô thì cũng sẽ không thay đổi được kết cục.

Trình Mục Vân đột nhiên chuyển đề tài, hỏi cô có thấy chán khi mấy món ăn ở Ấn Độ gần như giống nhau hay không, có muốn ăn chút cơm tây hay gì đó không. Ôn Hàn còn không có đuổi kịp tiết tấu của anh, anh liền xoay người xuống giường, giống như người vừa rồi ôm hôn cô không tồn tại Anh rời đi giày vào, anh lấy chiếc áo sơ mi cùng chiếc áo khoác leo núi mặc vào, khó có khi thấy được anh mặc bộ đồ này. Anh sờ mái tóc ngắn của một chút rồi nói, “Anh đi làm cho em một chút đồ ăn, em xem, nơi này ngay cả người hầu đều không có, chỉ có thể tự mình đi một chuyến.”

Cô nhu thuận gật đầu, lại nằm áp sát lên trên giường vẫn còn lưu lại hơi ấm của mà than thở, “Anh nói em làm sao mà dậy đây, dậy ngay bây giờ sao?”

Trình Mục Vân nghiêng đầu cười cười, thoải mái bước xuống lầu.

Nhưng mà Ôn Hàn cũng không biết cái cô đợi không phải là người đàn ông này mang bữa sáng về cho cô mà chính là phải đối mặt với súng vác trên vai, đạn lên nòng của mấy người cảnh sát, Ấn Độ có, các quốc gia khác cũng có, vốn đều ghìm súng chuẩn bị lên lầu trực tiếp bắt người, khi nhìn đến chính chủ tự mình đi xuống dưới thì thật sự ngoài ý muốn.

Mạnh Lương Xuyên đứng ở giữa những người này, cũng rất bất đắc dĩ, nhẹ giọng nói rằng muốn với Trình Mục Vân mấy câu. Đối với những người này Mạnh Lương Xuyên cũng có quen biết, có thể xem như là bạn bè tốt, xem như dàn xếp được.

Mạnh Lương Xuyên đi tới, nghĩ tới muốn nắm lấy bả vai của Trình Mục Vân, khi vươn tay ra lại phát hiện ra anh rất cao, ho nhẹ thu tay lại, “Nơi này cũng không phải Nepal, có tôi che chở cho anh, không duyên cớ lại chết một người nên cần phải điều tra. Hơn nữa.. thân phận của anh còn đặc thù như vậy.”

Bất luận nói như thế nào, loại hành vi “bắt người” không chính thức này, gặp phải người thật sự cũng là án mạng rồi, nếu như là mạng người vô tội càng phải đối xử cho thật tốt.

Trình Mục Vân không nói chuyện, xem như cam chịu

“Đôi tai của anh thật là tốt, tôi còn sợ bọn họ đi lên động tay động chân, dọa đến người phụ nữ của anh.” Mạnh Lương Xuyên nói xong, nghĩ nghĩ chút lại nhỏ giọng nói tiếp, “Anh phải nói thật cho tôi biết một điều, người có tên Tiểu Trang đó không phải là do anh giết đúng không? Nếu là sự thật, bất kể là luật pháp của nước nào thì anh đều phải đền mạng đó Trình Mục Vân.”

37. Chương 36: Sống Trong Địa Ngục (4)

Cũng không cần nói gì nhiều mất thời gian, Trình Mục Vân cùng bọn họ lập tức rời đi. Ngồi lên xe, rời khỏi trang viên bằng cửa sau.

Trình Mục Vân quay đầu lại, mắt nhìn lại bức tường quanh trang viên còn tự hỏi, Ôn Hàn sau khi phát hiện mình biến mất không biết sẽ làm ra chuyện gì đây. Nếu là hơn một tháng trước, cô gái Moscow bình thường này chắc chắn sẽ khóc, nhưng hiện tại thì sao?

Xe đi hết trang viên vòng ra ngã tư đường.

Trên đường tụ tập rất nhiều người từ khắp nơi tới để tham gia lễ mừng quy y phật tổ của nhũ nhân trang viên này vào ngày mai. Người làm lễ có, người già có, trẻ nhỏ có, phụ nữ cũng có, tất cả đều ăn mặc rất lộng lẫy. Con đường này giờ thật sự rất ồn ào mà náo nhiệt.

....

Bên trong xe, Mạnh Lương Xuyên ngồi sóng vai một cảnh sát Ấn Độ đang mang súng, Trình Mục Vân ngồi ở đối diện. Mạnh Lương Xuyên ho khan một tiếng, xoay người một chút, quyết định chính thức nói chuyện cùng anh, “Là như thế này, lúc trước khi Phó Nhất Minh cùng với anh đàm phán hợp tác với nhau, nhưng thật ra cấp trên của Phó Nhất Minh cũng chính là người chịu trách nhiệm tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế không đồng ý, cho nên trong tổ chức nhỏ của các anh có một cảnh sát nằm vùng đã rất nhiều năm.”

“A? Có phải không.” Trình Mục Vân chỉ cười, nụ cười với trình độ độc đáo này ý như đang muốn chờ Mạnh Lương Xuyên nói tiếp.

Mạnh Lương Xuyên nhếch mày, “Nhiệm vụ của hần ta chính là giám thị anh. Trình Mục Vân chính anh cũng biết rất rõ, anh lúc trước không phải là người trong ngành của chúng tôi, anh đã từng phạm án phải ngồi tù.”

Trình Mục Vân im lặng, ý muốn anh ta nói tiếp.

“Lần này anh đột nhiên trở về, Phó Nhất Minh còn phối với anh triệu tập những người trong tổ chức ở Nepal và Ấn Độ lại, điều này làm cho cấp trên rất lo lắng. Người nằm vùng lần này nhận nhiệm vụ chính là tiếp tục giám thị anh, nhìn xem anh muốn làm cái gì.” Mạnh Lương Xuyên thở dài, “Căn bản, tất cả mọi người đều quyết định im lặng không nói gì. Nhưng một khi xảy ra án mạng thì lại không giống nhau nữa, chúng tôi đều là cảnh sát, không thể dùng phương pháp xã hội đen, không động tay động chân với kẻ phản bội tổ chức được.”

Trình Mục Vân gật đầu, cầm lấy một lọ thủy tinh, liếc mắt nhìn Mạnh Lương Xuyên một cái. Mạnh Lương Xuyên nở nụ cười, “Uống đi, các chuyên gia chuẩn bị cho anh đây.”

Anh mở nắp chiếc lọ ra, từ từ uống xong.

Mạnh Lương Xuyên cuối cùng cũng thở dài, “Chu Khắc cùng Tiểu Trang đều là cảnh sát, đã chết không có khả năng truy cứu.Đương nhiên tôi và người bạn của tôi ở Nepal có thể làm chứng, Chu Khắc không phải do anh hại chết. Nhưng Tiểu Trang lại chết đột ngột như vậy, anh lại không cho khám nghiệm thi thể, còn để cho người ta đưa thi thể đi, điều này đã phạm quy. Cho nên người cảnh sát nằm vùng kia dựa theo quy định, đem những điều này báo lại cho tôi... Tôi truyền lại cho cấp trên của tôi, nhận được mệnh lệnh chính là đưa anh đi.”

Trình Mục Vân gật đầu, rút cuộc hỏi lại, “Cho nên người đó là ai?”

Là Phó Nhất Minh? Trần Uyên hay vẫn là Trình Gia?

Có thể nhiều năm đi theo bên cạnh anh, lại có mục đích giám thị hành động của anh, cũng chỉ có vài người có thể làm được mà thôi. Người khác cùng anh không có tiếp xúc nhiều như vậy.

Mạnh Lương Xuyên phát hiện, nói ra cái tên này rất khó.

Nếu nói cho Trình Mục Vân biết, đang lúc anh ta cố gắng muốn tìm ra nội gián mà có người ở sau lưng anh ta cho anh ta một dao, tổ cáo anh ta liên quan tới vụ án mạng...

“Trong chốc lát nữa anh sẽ biết.” Mạnh Lương Xuyên do dự nửa ngày, vẫn quyết định không nói.

Xe đi qua một khu vực trồng trồng trọt.

Từ trang viên trồng cà phê đó đến vườn trà, cuối cùng là vườn hoa hướng dương, sau đó đoàn xe đi vào một cái nông trang rất bình thường, dừng lại trong sân, lúc này Trình Mục Vân biết là mình có thể xuống xe.

Khi anh xuống xe, những người tụ tập xung quanh đều tản ra.

Có người đi ra khỏi phòng, là một cảnh sát hơn bốn mươi tuổi, người này có gương mặt của người châu á điển hình, nhưng mở miệng lại là anh văn, “Xin chào, anh hùng thời xưa.”

Trình Mục Vân không trả lời, tầm mắt xéch đi, nhìn người đã thay đổi bộ đồ cảnh sát đứng ở phía sau, người đó thấp giọng ho khan... Trần Uyên.

Trần Uyên tháo xuống gọng kính màu lam, cười thật có lỗi với Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân cũng không nói chuyện, trực tiếp đi vào phòng.

Một nông trang bình thường bây giờ bị bọn họ bố trí thành một nơi để thẩm vấn.

Vị quan lớn kia cùng hai người cấp dưới ngồi phía sau bàn, chỉ chỉ đến mấy chiếc ghế nhựa để trước bàn, vẫn cười rất hiền hòa, “Làm theo quy định thôi, chúng ta ngồi nói chuyện.”

Mạnh Lương Xuyên cùng Trần Uyên cũng rất tức thời đi qua ngồi xuống. Là hai người họ tham gia cùng với Trình Mục Vân cho nên đương nhiên cũng bị thẩm vấn.

Vị cảnh sát kia chỉ chiếc ghế dựa trung gian, Trình Mục Vân đi qua, quét mắt nhìn Mạnh Lương Xuyên, lại quay qua nhìn Trần Uyên với ánh mắt thâm trầm sau đó mới ngồi xuống.

Cửa bị khóa, trừ bỏ người ghi chép thì còn lại sáu người bọn họ.

Ba người thẩm vấn và ba người bị thẩm vấn.

Vị cảnh sát có quyền cao nhất kia chỉ vào Mạnh Lương Xuyên, “Từ khi nào cậu quen biết Trình Mục Vân, lý do quen biết?”

Mạnh Lương Xuyên nhớ lại, “Ba năm trước đây, tôi vì điều tra vụ án buôn lậu lớn nhất ở Nepal mà trở thành kẻ nằm vùng, lẫn lộn vào trong đám lính đánh thuê ở chợ đêm. Năm trước, cấp trên của tôi đột nhiên có chỉ thị, Trình Mục Vân đã nhập cảnh Nepal, để cho tôi nghĩ biện pháp tiếp cận anh ta.”

“Cậu có biết anh ta tới nơi này để làm gì không?”

“Không biết, hoàn toàn không biết.” Mạnh Lương Xuyên dùng vẻ mặt thẳng thắn khẳng định lại lời nói dối của mình, “Tôi chỉ biết anh ấy muốn cướp một lô hàng, thuận tiện báo thù, căn cứ buôn lậu lớn ở Nepal cũng bị anh ấy hủy. Sau đó tôi giúp anh ấy đưa hàng đến trang viên Ấn Độ này, chuyện của tôi đã xong.”

“Thật sao?” Vị cảnh sát kia hoài nghi, “Thật sự là không biết sao? Vậy cậu ở lại Nepal là vì cái gì?”

“Cái này à...” Mạnh Lương Xuyên ho khan một chút, “Tôi sớm đã biết bên cạnh anh ấy có một người anh em của mình nằm vùng, tôi nghĩ rằng nên đi theo bên cạnh họ, đến lúc đó vị anh em nằm vùng kia có nguy hiểm gì có thể giúp đỡ.” Về mặt lúc này của Mạnh Lương Xuyên rất thần nhiên.

Vị cảnh sát kia gật đầu nhìn Trần Uyên, “Cậu từ lúc nào đã biết Trình Mục Vân, làm sao quen biết?”

Trần Uyên bình tĩnh nói, “13 năm trước, Phó Nhất Minh ở trong nhà lao được Trình Mục Vân cứu, đặc biệt mời Trình Mục Vân vào tổ chức, đem vị trí lãnh đạo giao cho anh ta. Vì thế cấp trên liền phái tôi gia nhập tổ chức này, nhiệm vụ chính là giám thị Trình Mục Vân.”

“Cậu có biết anh ta tới nơi này để làm gì không?”

“Hoàn toàn không biết nhưng tôi chỉ có thể đoán được.” Trần Uyên tiếp tục nói thật, “Năm năm trước Trình Mục Vân nhập cảnh Nepal, trao đổi tin tức với Phó Nhất Minh, để toàn bộ tổ chức nhập cảnh ở biên giới Nepal cùng Ấn Độ tiếp tục điều tra án. Cái án tử năm đó chính là phá hủy con đường buôn lậu giữa biên

giới Nga và Mông Cổ, Trình Mục Vân nói rằng hiện tại anh ta muốn hiểu rõ con đường buôn lậu giữa biên giới Nepal và Ấn Độ.”

“Cho nên lần này Trình Mục Vân đến trang viên này với mục đích tiếp tục giúp Phó Nhất Minh điều tra sao?”

“Không, đây là anh ta lấy cớ.” Trần Uyên trầm ngâm một chút, “Anh ta trở về vì báo thù, anh ta hoài nghi nhiều năm trước có nội gián xuất hiện trong tổ chức, mới có thể khiến cho tổ chức chết nhiều người như vậy, cho nên lần này Trình Mục Vân trở về là vì tìm nội gián.”

Vị cảnh sát kia gật đầu, “Ý của cậu là anh ta đang áp dụng hình phạt riêng, dùng thủ đoạn phi pháp để điều tra ra nội gián của tổ chức sao?”

“Đúng vậy, thủ đoạn phi pháp.” Trần Uyên khẳng định.

Trong phòng, chỉ còn tiếng gõ bàn phím.

Bản ghi chép đồng thời được đưa lên trên, trên máy tính đồng thời cũng xóa bỏ hết, không có bất kỳ bản ghi chép gì trong máy.

Những người ở đây cũng không có tư cách làm thẩm phán, dù sao tổ chức kia ở Moscow có cấp bậc rất cao, lần thẩm vấn này vị cảnh sát kia chỉ cao hơn Phó Nhất Minh một bậc, không có quyền xử lý. Cho nên chỉ phụ trách hỏi này nọ, chờ đợi cấp trên có phát quyết của họ.

Nên xử lý trường hợp của Trình Mục Vân như thế nào nên chuyển giao cho cấp trên có thẩm quyền.

Kế tiếp mọi người dời lực chú ý lên trên người Trình Mục Vân.

Dù sao biến mất hơn 10 năm, lúc này mới nhìn rõ từ đầu đến chân, cũng cảm giác anh như một người đàn ông có tư chất lãnh đạo từ trong bức ảnh đen trắng đi ra vậy.

Năm tháng khiến con người ta trầm ổn đi rất nhiều. Anh hiện tại cũng không còn là người điên cuồng nữa mà trầm ổn tĩnh lặng như hồ nước trong.

Vị cảnh sát kia ho khan hai tiếng, chuẩn bị đặt câu hỏi.

“Tôi cần một người phiên dịch tiếng Nga.” Trình Mục Vân thản nhiên dùng tiếng Anh nói chuyện với đối phương, “Anh nhìn thử, tôi dù sao vẫn là người Moscow, không nhất thiết phải dùng tiếng mẹ đẻ nhưng lỡ may những từ tôi không diễn đạt được thì lại rất thiệt thòi với tôi. Hơn nữa cho tôi xin một cốc nước ấm, tôi cũng không hi vọng bầu không khí nơi này trở thành bầu không khí của cuộc phỏng vấn, tôi cũng không cho rằng mình phạm tội gì. Hơn nữa theo như vị Trần Uyên tiên sinh này nói thì “Thủ đoạn phi pháp” chính là phỏng đoán ác ý.”

“Đương nhiên, đương nhiên, tất cả điều này cũng không chưa có kết luận nào.” Vị cảnh sát kia ngoắc tay, “Đi ra bên ngoài tìm người biết tiếng Nga và tiếng Anh, thuận tiện lấy cho Trình Mục Vân... tiên sinh một chén nước ấm.”

Năm phút sau, tất cả mọi yêu cầu của anh đều được thỏa mãn.

Vị cảnh sát kia ho khan hai tiếng, muốn đặt câu hỏi..

“Tôi đến biên giới Nepal và Ấn Độ chính là để điều tra về đường dây buôn lậu kia theo tuyến đường bộ...” Trình Mục Vân không cần hẳn đặt câu hỏi đã trực tiếp trả lời, “Đương nhiên, sự tình mới chỉ điều tra được một nửa, sau khi căn cứ kia ở Nepal bị tôi phá hủy hoàn toàn thì mọi manh mối của tôi đều bị chặt đứt.”

“Vậy sao?” Vị cảnh sát kia nghĩ nghĩ một chút rồi hỏi, “Vậy anh đến Ấn Độ để làm gì?”

“Bởi vì Phật ở đây.”

“....”

“Ấn Độ và Nepal là hai đất nước khởi nguồn cho Phật Giáo, tuy rằng tôi xuất gia ở một địa phương nhỏ của Trung Quốc, cũng không thờ phụng Ấn Độ giáo nhưng dù sao cũng là Phật giáo. Tôi nghĩ, bởi vì theo

tín ngưỡng tôn giáo mà tới đây, điều này không có khả năng cũng bị trách phạt đấy chứ?” Trình Mục Vân cầm cốc nước ấm trong tay, giống như là chén cà phê đượm mùi ở Ấn Độ vậy.

“Chu Khắc chết, tôi cũng rất đau lòng, tôi hi vọng các anh có thể tiếp tục điều tra tiếp, để cho đám người buôn lậu kia phải trả cái giá thật lớn so với những gì bọn chúng đã làm.” Trình Mục Vân mỉm cười, nhìn vị cảnh sát trước mặt, dù sao anh cũng từng là người lãnh đạo của tổ chức ở Moscow kia, so với người quan viên này còn lớn hơn hai cấp...” Nhưng thật xin lỗi, tôi không thể giúp đỡ các anh rồi, tôi là người xuất gia.”

“Xin yên tâm.” Vị cảnh sát kia rất trịnh trọng nói, “Đối với cái chết của Chu Khắc, chúng tôi đã lập chuyên án, những người hi sinh trong quá trình phá án đều được mọi người ghi nhớ trong lòng.”

“Tiểu Trang...” Trình Mục Vân rũ mắt xuống, lại khiến người ta bất ngờ bởi anh không nói gì.

Tất cả mọi người đều im lặng, tiếng gõ lạch cạch ghi của người ghi chép cũng dừng lại.

Chờ câu trả lời quan trọng từ anh...

“Tôi cũng rất đau lòng, tuy rằng tôi và cậu ấy không quen thuộc gì.” Trình Mục Vân mở miệng lần nữa, “Vì cái gì không cho khám nghiệm tử thi? Bởi vì tôi không tin người ngoài, cho nên để người của tổ chức tôi đưa thi thể của Tiểu Trang về Moscow, tôi tin rằng, không bao lâu nữa sẽ có kết quả khám nghiệm. Nếu khi đó các anh cần tôi phối hợp điều tra, tôi rất sẵn lòng.”

Không cần điều tra đương sự hay đặt câu hỏi gì, những gì cần nói Trình Mục Vân đều đã nói xong.

Còn lời cuối cùng mà anh nói chính là, “Còn có vị Trần Uyên tiên sinh này đoán rằng tôi đang điều tra nội gián sao? Điều này thật sự quá hoang đường rồi, từ mười năm trước tôi đã rời khỏi tổ chức, đã sớm không còn là người lãnh đạo của tổ chức, cũng không có tư cách lấn quyền hạn mà điều tra. Rất xin lỗi tôi không đồng ý với tố cáo này.”

38. Chương 37: Sống Trong Địa Ngục (5)

Vị cảnh sát kia trầm mặc một lát, “Trình Mục Vân tiên sinh, anh phải hiểu được, tuy rằng Tiểu Trang chỉ là một cảnh sát bình thường nhưng cũng không thể hi sinh một cách vô lý như vậy.”

“Đó là đương nhiên.” Trình Mục Vân thản nhiên gật đầu, “Tôi cũng hi vọng các anh có thể tìm ra chân tướng cái chết của cậu ấy.”

Vị cảnh sát kia nhìn Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên lắc đầu, “Tôi không rõ chuyện này lắm, cho tới bây giờ Trình Mục Vân chưa từng nói lời nào liên quan tới nội gián cả.”

Vị cảnh sát kia nhìn lại Trần Uyên.

Trần Uyên sớm đã có sự chuẩn bị ứng phó với sự lý giải của Trình Mục Vân như thế nào. Hắn ta tháo kính mắt vẫn hay mang xuống, khép lại, đưa ra ngoài, “Nơi này có ghi âm.”

Người bên cạnh vị cảnh sát kia đứng lên, cầm lấy kính mắt của hắn. Trình Mục Vân liếc mắt nhìn Trần Uyên một cái, khó trách hắn thường hay ho khan như vậy, là vì che dấu động tác ghi âm của mình sao? Trình Mục Vân nghĩ như vậy liền mỉm cười một chút.

Đoạn ghi âm này chính là trong tầng 2 bệnh viện ngày hôm qua. Cùng với tiếng ho khan mở đầu có thể nghe được toàn bộ đoạn hội thoại giữa Phó Nhất Minh và Trình Mục Vân. “Cậu ấy mới có 19 tuổi? Từ nhỏ liền đi theo tôi. Bây giờ thì sao? À? Cậu ta đã chết, chết để chứng minh là mình trong sạch, không phải nội gián có phải không? Đây là phương pháp của anh sao?” Đây là giọng nói của Phó Nhất Minh.

“Chú muốn giết tôi?” Đây là giọng nói của Trình Mục Vân.

“Chú thật sự muốn giết tôi?” Vẫn là giọng nói của Trình Mục Vân.

....

Ba người thẩm vấn cũng đã nghe xong đầy đủ đoạn ghi âm. Vị cảnh sát kia dường như có ý muốn chờ Trình Mục Vân giải thích, nhưng mà Trình Mục Vân vẫn chưng ra khuôn mặt vô tội tiếp tục uống nước, cho đến khi người này uống cạn cốc nước mới buông chiếc cốc xuống.

“Trình Mục Vân tiên sinh còn có cái gì cần giải thích sao?” Vị cảnh sát kia rút cuộc cũng phải hỏi.

Trình Mục Vân cảm thấy kỳ quái, “Tôi cần phải giải thích cái gì?”

“Đoạn ghi âm rất rõ ràng, Phó Nhất Minh phát hiện ra anh đang điều tra nội gian, mới nổi lên tranh chấp cùng anh.” Vị cảnh sát này lặp lại nội dung đoạn ghi âm.

Trình Mục Vân giật mình, “Chẳng lẽ anh cũng không nghe được, đó là Phó Nhất Minh tự mình đoán sao? Trong lúc đó tôi chỉ cảm thấy đau lòng, hẩn thê nhưng muốn giết tôi. Vị cảnh sát này, anh hẳn là phải hiểu rõ hơn tôi, Phó Nhất Minh là người không chỉ ngoại hình lớn lên giống phụ nữ mà tính tình cũng như vậy, dễ dàng tức giận, nghi ngờ xử trí theo cảm tính, tính tình táo bạo, hơn nữa lại còn nhỏ nhen, có cừu tất báo. Mười năm trước tôi không từ mà biệt, hẳn ta vẫn luôn oán hận tôi.”

Mạnh Lương Xuyên nghe hết câu nói của Trình Mục Vân, nhin không được mà nhìn ra phía ngoài cửa sổ, thường thức khu vườn hoa hướng dương ở phía xa.

“Hắn ta thường rất dễ dàng tức giận, suy đoán lung tung, điểm đó anh có thể hỏi những người ở Moscow đã từng làm việc với cậu ta. Tôi đã sớm tập thành thói quen rồi.” Trình Mục Vân cười khổ, “Nhưng những điều này cũng không đại diện cho việc tôi thừa nhận những điều mà Phó Nhất Minh nói, hơn nữa còn muốn lấy đó làm chứng có kết tội tôi.”

Câu trả lời của Trình Mục Vân vẫn không hề có sơ hở nào, dù sao trong đoạn ghi âm này, anh cũng không nói bất cứ cái gì liên quan tới nội gián. Duy nhất chỉ có tiếng kêu của Ôn Hàn, được xem là cô gái duy nhất có tiếng nói trong đoạn ghi âm, cùng với việc nội gian cũng không có quan hệ gì, chỉ có một mình Phó Nhất Minh đang tức giận mà chỉ trích bọn họ.

Ba người thẩm vấn đều bắt đầu im lặng.

Hiện tại bọn họ đã gửi đoạn báo cáo lên trên, sẽ chờ tổng bộ có quyết định, rút cuộc có phải mang Trình Mục Vân đi hay không. Đây thật sự là một vấn đề rất gian nan.

Đơn gairn mà nói Trình Mục Vân từng là màu đen, sau đó bị “tắm trắng” mà trở thành anh hùng, là một truyền kỳ, nhưng hiện tại nếu anh nói anh ta là màu đen...như vậy đã phủ định những chuyện mà anh ta đã làm vào mười năm trước, quả thực là không thể nào nói ra miệng đơn giản như vậy được.

Cho nên đối với chuyện lần này của Trình Mục Vân, tất cả mọi người đều rất thận trọng.

Huống chi, Trình Mục Vân đã từng lập công lớn.

Thời gian chờ đợi càng lúc càng dài. Dường như tổng bộ cũng rất do dự, rút cuộc có nên đưa xuống chỉ thị: cấm Trình Mục Vân hay không. Vị cảnh sát kia cũng không còn kiên nhẫn được nữa mà liên tục nhìn đồng hồ, đã hơn 40 phút rồi mà tổng bộ vẫn chưa có câu trả lời.

Vị cảnh sát kia nghĩ nghĩ, muốn nói cái gì đó để xoa dịu không khí này đi.

Lỡ may Trình Mục Vân không có việc gì mà trong khi lại huy động người đến đưa người đi như vậy thì cũng có chút xấu hổ.

Lời nói vừa đến bên miệng thì cánh cửa phòng đã bị người ở ngoài gõ lên không ngừng.

Vị cảnh sát đưa mắt ý bảo người bên cạnh đi mở cửa, cửa vừa mở ra ánh sáng bên ngoài hắt vào, người vừa tới chính là người vừa mới bị Trình Mục Vân nói có tính tình táo bạo cũng như hay nghi ngờ giống với phụ nữ... Phó Nhất Minh đi vào. Hẩn nheo mắt lại, đánh giá cảnh bên trong phòng, nở nụ cười trào phúng, “Như thế nào? Mang người của tôi đi, cũng không nói tiếng nào với tôi?” Rất rõ ràng, giọng điệu này là của

người đang tức giận, “Nhưng lại mang người từng là lãnh đạo của tổ chức, anh làm cho tôi nói chuyện này như thế nào cho đám anh em trong tổ chức đây hả?”

Vị cảnh sát kia biết là giải quyết việc chung, hơn nữa đang trả lời người có cấp bậc cao hơn so với chính mình, “Không có cách nào khác, đây là làm theo quy củ.”

“Vậy anh có biết hay không? Lúc chúng tôi ở phía trước bán mạng, các anh ở đằng sau xếp nằm vùng đâm cho chúng tôi một dao thì sự tức giận lớn này tính thế nào đây?”

Vị cảnh sát kia bị hỏi khó thì khuôn mặt cũng nhăn lại không biết làm sao.

Phó Nhất Minh lại nói tiếp, “Phạm là người đang chấp hành nhiệm vụ sẽ không chịu sự ràng buộc, hay bắt cứ tội danh gì, cho dù là có thẩm vấn đi chăng nữa cũng phải chờ nhiệm vụ chấm dứt rồi nói sau, điểm ấy cũng đã trở giao ước với nhau trở thành quy củ.” Phó Nhất Minh thật sự là không có kiên nhẫn, đưa tay nắm lấy áo trước ngực vị cảnh sát kia, “Chúng tôi đang điều tra đường dây buôn lậu, ở đây chấp hành nhiệm vụ, mười năm trước cái tổ chức buôn lậu kia khiến chúng ta tổn thất bao nhiêu người, anh có biết không?”

“Điều này... tôi cũng cảm thấy rất tiếc.”

“Tôi cũng đã gửi báo cáo lên tổng bộ rồi, vừa rồi đã gửi...” Phó Nhất Minh nói mấy câu đơn giản, “Tôi đến đảm bảo cho Trình Mục Vân không có điều tra hay dùng bất cứ thủ đoạn phi pháp nào, tổ chức của chúng tôi cũng không có nội gián, Tiểu Trang chết là do ngộ độc thức ăn ngoài ý muốn, chờ báo cáo khám nghiệm tử thi ở Moscow gửi về có thể chứng minh mọi thứ.”

Ba người thẩm vấn kia cũng sửng sốt. Phó Nhất Minh trực tiếp phủ định đoạn ghi âm vừa rồi của Trần Uyên.

“Xin hỏi, chúng tôi đã có thể đi được chưa?” Phó Nhất Minh cúi đầu, nhìn vị cảnh sát kia.

Vị cảnh sát kia để cho người ghi chép xác nhận quyết định của tổng bộ, ba phút sau, tay hướng ra cửa, “Có thể. Nhưng các anh phải cho phép chúng tôi theo dõi hành động của các anh ở Ấn Độ.”

Phó Nhất Minh nheo mắt lại, cười đến thực nhẹ nhàng, “Không thành vấn đề, các anh có thể phái người theo dõi Trình Mục Vân, nhưng không có quyền mang anh ấy đi, trừ phi tôi chết.”

Phó Nhất Minh nói xong đi đến trước mặt Trình Mục Vân, “Đi.”

Trình Mục Vân đứng lên, đem áo khoác đang vắt lên trên ghế cầm lên, thuận tiện còn gật đầu cười cười với người phụ trách phiên dịch, dùng tiếng nga nói: cảm ơn anh.

Trước khi rời đi, Trình Mục Vân cũng không nhìn qua Trần Uyên lần nào. Nhưng thật ra Phó Nhất Minh lại đưa mắt đảo qua quân hàm trên quân phục cảnh sát của Trần Uyên, ngoài cười nhưng trong không cười mà nói cho hắn biết, “Chúc mừng cậu rút lui thành công, rút cuộc cũng không cần nằm vùng ở cái nơi nguy hiểm được ví như địa ngục này nữa.”

Hai người rời khỏi đó dưới ánh nhìn của tất cả mọi người.

“Trần Uyên, cậu ở lại chỗ này, cùng với cấp trên của cậu báo cáo công việc đi.” Vị cảnh sát kia cũng thở ra, nếu không phải Trần Uyên đột nhiên đưa ra tin tức xin chỉ thị: Cầm Trình Mục Vân, cũng không tới phiên hắn ở Ấn Độ này chậm nhận cái nhiệm vụ của người khác mà đến đây thẩm tra xử lý như thế này.

Đều nói Moscow là nơi tập trung những người nhiệt huyết nhưng cũng lãnh huyết vô cùng. Ở Trong này cũng không có người nghĩ đến việc định tội cho Phó Nhất Minh hay tổ chức kia.

“Tôi đây cũng có thể đi rồi chứ?” Mạnh Lương Xuyên đứng lên,

“Cậu đi đi.” Viên cảnh sát kia bình tĩnh lại, vỗ vỗ bả vai Mạnh Lương Xuyên, “Lão Mạnh à, chạy qua chạy lại Nepal và Moscow như thế này, tổ chức này được mọi người mệnh danh là ”Tổ chức Địa Ngục“, không cần lão ở chung với bọn họ nhiều đâu, cẩn thận bị liên lụy.”

“Biết rồi, biết rồi.” Mạnh Lương Xuyên cười mỉa mai. Chính hắn cũng cảm thấy cả người toát mồ hôi lạnh, dù sao vừa rồi cũng đã giúp Trình Mục Vân mà nói dối không ít, nếu bị vạch trần cũng không có ngày lành nữa.

Hắn đi ra cửa phòng, nhìn về phía xa. Trong chốc lát đó chỉ có thể nhìn thấy hai bóng ánh nho nhỏ nữa mà thôi.

Mạnh Lương Xuyên cuối cùng lại nhìn thoáng qua căn phòng phía sau, nhìn lại Trần Uyên, cũng phải công nhận nhìn qua cũng không hơn người khác bao nhiêu. Tuy biết rằng Trần Uyên cũng chỉ chấp hành nhiệm vụ mà thôi, nhưng Mạnh Lương Xuyên thiết nghĩ nếu như mình là Trần Uyên, phỏng chừng chính mình sẽ chống đối lại tổng bộ, tuyệt đối vào lúc này sẽ không tố giác Trình Mục Vân.

Mạnh Lương Xuyên thở dài ở trong lòng,. Lúc trước khi nhìn thấy ảnh chụp ở vườn cà phê kia, hắn liền kết luận, trong bốn người này có một người nội gián, còn có một người được cấp trên cử tới để nằm vùng theo dõi Trình Mục Vân.

Hiện tại, Trần Uyên đã nhận mình là kẻ nằm vùng, rời khỏi trang viên, Tiểu Trang đã chết. Chỉ còn lại Phó Nhất Minh cùng Trình Gia.

Đến tột cùng còn muốn phát sinh chuyện gì nữa, còn phải chết bao nhiêu người nữa...

Phó Nhất Minh cùng Trình Mục Vân sống vai đi giữa vườn hoa hướng dương. Tựa như Trình Mục Vân đã nói vậy, Phó Nhất Minh là một người rất mang thù, rất tạo bạo, hay tức giận cũng không dễ dàng gì mà khôi phục cảm xúc ngay tức thì. Nhưng trong tình huống như thế này, người này vẫn đưa tình bạn nhiều năm lên trên hết.

Hắn vừa đi vừa nhẹ giọng cảm khái, “Đã sớm không cho anh tìm kẻ nội gián, chúng ta cũng không phải hắc bang, nói sàng lọc là sàng lọc được ngay. Phải dựa vào pháp luật, loại hành vi phi pháp này của anh mà gặp phải án mạng thì người đền mạng chính là anh.”

Trình Mục Vân liếc mắt nhìn hắn một cái.

“Anh còn hoài nghi tôi sao?” Phó Nhất Minh hỏi anh.

“Khó nói lắm.” Trình Mục Vân trả lời một cách thành khẩn.

“Tốt lắm, hai chọn một, tôi cùng với Trình Gia, anh chọn một người rồi xử lý đi. Có cần tôi phải đánh trước một báo cáo gửi cho cấp trên không, nếu tôi chết nhất định không liên quan gì tới Trình Mục Vân anh cả?” Phó Nhất Minh nói xong cũng phải cười rộ lên,

Ở Trong tiếng cười của hắn, Trình Mục Vân thấy được Ôn Hàn đang lo lắng đứng chờ ở phía xa.

“Là người phụ nữ của anh vọt vào trong phòng tôi, bắt tôi đi tìm anh.” Phó Nhất Minh nhẹ giọng nói, “Người phụ nữ của anh thật thông minh, biết được tôi có thể cứu anh. Đi thôi, lần này cô ấy là anh hùng còn anh là mỹ nhân, anh hùng cứu mỹ nhân mà thôi, mỹ nhân tốt nhất nên đáp trả bằng cách hiến thân đi.”

Trình Mục Vân lườm Phó Nhất Minh.

Người đi phía sau lại cười lên, “Tôi đây là lần đầu tiên cảm thấy dáng người của chính mình còn tốt hơn so với anh. Cô ấy túm tôi từ trên giường dậy, lúc đó tôi còn chưa có mặc gì, cô ấy nhìn qua cả người tôi cũng giống như nhìn khúc gỗ vậy, không có phản ứng gì.”

Trình Mục Vân khẽ cười, “Anh cho rằng anh là tôi sao, cũng chỉ có vóc dáng khác biệt nhau thôi sao?”

Phó Nhất Minh nhú mày, “Đại hòa thượng, đừng quá phận. tôi là một người đang cô đơn, vài ngày tới có thể vì bị anh nghi ngờ là nội gián mà chết ở Ấn Độ này. Trong mấy ngày còn lại của cuộc đời này, anh còn không tìm mỹ nhân để cho tôi ném thử tư vị, mà còn ở đây kích thích tôi sao?”

Trình Mục Vân mặc kệ hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Phó Nhất Minh dừng lại nhìn bốn phía, đang tìm chiếc xe ba gác bằng điện vừa rồi anh ta và Ôn Hàn đi tới đây. Hắn cảm thấy được, hai người kia ở trong vườn hoa này sẽ phát sinh một vài chuyện, cò xát cho tới tối cho nên hắn cũng không muốn phải ở bên ngoài chờ đâu.

Vườn hoa hướng dương trải dài dưới ánh mặt trời cũng khiến cho tâm tư một số người vì thế mà hướng về phía ánh sáng.

Nhất là giữa trời đất bao la như thế này, không biết đâu là giới hạn, Ôn Hàn chính là dựa vào sức mạnh thiên nhiên này trấn tĩnh bản thân mình, làm cho bản thân mình có quyết tâm hơn, quyết tâm chờ anh đi ra. Nhưng khi tận mắt thấy được anh, lại không kiềm chế được, chạy nhanh về phía anh, ôm lấy cổ anh.

Cảm giác chân thật đến từ lòng bàn tay của anh, vững vàng ôm lấy đùi của cô, ôm cô lên hẳn trước người.

Mùi của cô sục sùi không ngừng, cảm thấy thật là đáng sợ. Buổi sáng khi Ôn Hàn nhìn bóng dáng anh xuống lầu, đã cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, sau đó lại ở cửa sổ nhìn thấy một màn đáng sợ như vậy, nhìn thấy hắn bị rất nhiều người cầm súng mang đi, liền cảm thấy như đang ở trong giấc mơ. Sau đó chạy một mạch tới căn nhà màu trắng kia, đập vỡ cánh cửa phòng của Phó Nhất Minh, lôi hắn từ trên giường dậy, quần áo cũng ném lên đầu người đàn ông còn đang chưa tỉnh ngủ kia, “Nhanh lên, nhanh lên, Trình Mục Vân bị mấy người cảnh sát bắt đi rồi.”

Sau đó lại luống cuống tay chân chạy ra đường cái túm lấy một chiếc xe ba bánh đang còn chạy trên đường, khiến cho nhiều người qua đường tới đây chờ lễ mừng ở đây cũng phải sợ mà tránh xa. Cô cũng không nhớ rõ được gì, lúc đó Phó Nhất Minh hét lớn với cô, “Cô không muốn sống nữa sao?” còn nhân tiện trách cứ cô đem Trình Mục Vân thành người yếu ớt như thế. Đừng nói mà mười mấy cây súng vác trên vai đạn đã lên nòng của mấy người đó, cho dù núi đao biển lửa Trình Mục Vân đều có thể sống sót.

Sau đó bọn họ đi theo tin tức mà đám người kia lưu lại cho Phó Nhất Minh, đi tới nơi này....

Cả đoạn đường này Ôn Hàn cũng chưa khóc, nhưng khi được anh ôm như vậy thì lại bật khóc...

Tiếng khóc rất lớn, “Trình Mục Vân, mỗi lần anh có chuyện không thể trực tiếp nói cho em biết sao?” Ôn Hàn nghẹn ngào, trong lòng có chút chua xót, “Em còn chưa có nói với anh là em yêu anh mà...”

Trình Mục Vân đỏ khóc đỏ cười.

Thật sự là nên cảm tạ trời xanh, khiến cho anh tìm được người phụ nữ như thế này đây.

Thế nhưng sau khi hắn sống sót sau tai nạn, nói lời như thế, không phải nên... càng cảm động một chút sao? Làm sao lại còn có thể cười được như vậy cơ chứ? Ôn Hàn cúi đầu, cắn mạnh vào bắp vai anh, “Anh còn không có nghe em nói em yêu anh, anh chết không hối hận sao?”

Người đàn ông này khiến cho cô yêu anh, những mỗi lần đều nói đi là đi, tất cả mọi thứ đều do anh quyết định... Ngón tay của Ôn Hàn vẫn còn run rẩy, ôm chặt lấy tấm lưng của anh.

“Trình Mục Vân, em yêu anh, em không quay về Moscow một mình nữa.” Giọng nói của cô rất nhẹ, như là đang cầu xin anh, “Em xin anh, đừng để em về một mình.”

Cô không thể tưởng tượng được, khi trở lại Moscow mỗi khi mùa đông giá rét buông xuống, bản thân cô có thể trải qua được cái lạnh ấy khi mà không có anh bên cạnh, không thể tưởng tượng được, tâm tình của chính mình khi anh ở một nơi nào đó trải qua cực khổ và nguy hiểm gì.

“Em yêu...” Anh vuốt ve lưng của cô nhẹ giọng trả lời, “Em như thế này là đang làm khó cho anh rồi. Ở trong phòng giặt quần áo ở Nepal, anh đã nói gì em còn nhớ chứ? Anh đã từng nói với em, trước khi em quay về Moscow chúng ta sẽ ở bên nhau nhưng sau này thì phải tách ra.”

Tay Ôn Hàn nắm chặt thành quyền, đánh mạnh vào phía sau lưng anh, “Em không đồng ý.”

Anh cảm thấy để cho Phó Nhất Minh đứng xem náo nhiệt thế này thật sự không ổn, vì thế trực tiếp ôm cô quẹo phải, nhảy vào trong vườn hướng dương.

Giữa những cây hoa hướng dương cao hơn nửa người này, anh ngồi xổm xuống, buông cô ra nhìn vào ánh mắt của cô, “Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trên khu vực tuyết của cao nguyên kia, có một vị Lạt Ma lớn tuổi đã nói với anh rằng, ”Mộng dài ai sớm tỉnh, đời ta ta biết ta“, khi đó ông ấy đã nói với anh rằng tất

cả những việc trên thế gian này đều là ảo giác, chỉ là hư ảo mà thôi. Lúc ấy anh không nói cho ông ấy biết rằng trong Kinh Kim Cương cũng đã nói qua, "tất cả mọi thứ có đều như một giấc mộng hão huyền", em xem tất cả mọi người đều nói tất cả mọi thứ trên thế gian này có chính là ảo ảnh mà thôi, không cần phải quá cố chấp bản thân. Ôn Hàn, em coi anh như một con người không thật, hư ảo gì đó, nên quên liền quên, nên vứt bỏ liền vứt bỏ."

Toàn bộ trong không gian, chỉ có tiếng gió thổi qua những ngọn cây tạo nên tiếng vang sần sật.

Ôn Hàn nhẹ lắc đầu, nghĩ muốn phản bác lại anh....

"Em yêu, anh cũng yêu em..." Trình Mục Vân đem khuôn mặt của mình tiến sát lại gần cô, dùng giọng điệu nhẹ nhàng khiến người ta quyến luyến nói với cô, "Nếu để cho anh sống lại một lần nữa, anh nhất định sẽ làm người tốt. Làm một công nhân cần cù và thật thà hoặc là làm một công việc khác, kiếm thêm một ít tiền. Mỗi buổi tối chủ nhật sẽ đến các quán bar cạnh các nhà ga uống thật say không biết gì, là người cần phải lo lắng nhiều thứ hơn nữa vẫn còn độc thân, sau đó đợi đến năm 35 tuổi ở một góc sáng của quán bar gặp được một cô gái nhỏ mang một phần tư huyết thống người hoa ăn mặc rất bảo thủ. Anh sẽ đem cô ấy về nhà, cùng cô ấy nói chuyện yêu đương, sau đó cùng cô ấy kết hôn, sinh một đám nhóc con. Cùng nắm tay cô ấy nói cho ấy biết, một tình yêu có nhiều sự kích thích không thích hợp với cô ấy, tôi yêu một cô hái hủn là có thể an tâm khi cô ấy đi ở một ngã tư đường nào đó ở Moscow, im lặng bình thường sống cùng anh hết cả cuộc đời này."

39. Chương 38: Giấc Mơ Ở Bên Cạnh Người (1)

Bây giờ là giữa trưa, Phó Nhất Minh đang ngồi ở phía ngoài vườn hoa hướng dương đang tự hỏi xem có nên tiếp tục đi bộ về phía trước, hay vẫn là đơn giản trở về chiếc xe cùng với Trình Mục Vân và Ôn Hàn bằng chiếc xe ba bánh vừa đi tới đây, Trình Mục Vân đã mang theo người phụ nữ của anh ta từ trong cánh đồng hoa hướng dương đi ra. Trình Mục Vân còn muốn hôn Ôn Hàn...

Người ngồi xung quanh đều cúi đầu, đá đá những viên đá nhỏ dưới chân, cũng không muốn phá vỡ hình ảnh này. Ôn Hàn nhìn thấy hấn, lập tức đẩy Trình Mục Vân ra.

Phó Nhất Minh bởi vì thân phận bản thân quá nguy hiểm, cho tới bây giờ cũng chưa từng có bạn gái, nhưng nhiều năm như vậy có cái gì chưa thấy qua. Thậm chí là ánh mắt của Ôn Hàn nhìn Trình Mục Vân cũng giống như chị ruột của hấn nhìn anh ta, chẳng qua Ôn Hàn may mắn hơn nhiều, theo một khía cạnh nào đó mà nói, cô ấy chiếm được Trình Mục Vân.

Vì bối cảnh sạch sẽ? Hay vẫn là có nguyên nhân gì khác? Không thể biết được, cũng không ai muốn tìm hiểu làm gì.

Những người thích theo đuổi những điều như, "Vì cái gì mà yêu?" "Yêu khi nào?" "Yêu nhiều bao nhiêu?" chính là phung phí phần lớn sinh mệnh của mình rồi, mà những người giống như bọn họ thì thiếu nhất chính là sinh mạng và thời gian, không có ai có thể so với bọn hấn biết rõ ý nghĩa sâu sắc của giờ khắc này.

Giờ khắc này, còn có người giữ được tính mạng của mình cũng coi như là điều kỳ diệu rồi. Còn lại những gì kèm theo với sinh mệnh đó cũng chỉ là những thứ tặng kèm theo mà thôi.

Không biết Trình Mục Vân từ năm 15 tuổi đã bắt đầu thủ giới rồi thì người đàn ông này đối với hai chữ tình yêu hiểu biết thế nào đây.

Ở trong mắt Phó Nhất Minh tình yêu là một loại đồ vật này nọ rất khó tìm kiếm, nhưng lại rất dễ dàng có thể mất đi. Bản thân vĩnh viễn không thể biết được người mình yêu có phải là kẻ thù hay không, hoặc tương lai sẽ là kẻ thù của mình, một giây trước giờ sinh tử thì vẫn còn gắn bó với nhau, sau một giây sinh tử thì chia tay cách xa nhau là chuyện thường thấy.

Đi đến cuối vườn hoa hướng dương có một chiếc xe jeep cũ nát đi tới bên cạnh họ, là 3 nam 1 nữ phụ trách theo dõi Trình Mục Vân. Người lái xe nhảy xuống, dùng tiếng anh nhỏ giọng nói xin lỗi, đây là yêu cầu của cấp trên.

Phó Nhất Minh cũng không có ý kiến gì, dù sao có xe đưa trở về, so với việc đi bộ về cùng tốt hơn nhiều.

Xe rất nhanh đã đi ra ngã tư đường đông đúc, Trình Mục Vân đưa mắt nhìn ra ngoài đường phố nhưng lại hỏi Ôn Hàn, “Nếu cho em thời gian cả ngày, em muốn làm gì?”

Trong xe có bốn người xa lạ phụ trách theo dõi anh, còn có Phó Nhất Minh ngồi ở phó lái, đều có thể nghe được câu hỏi của anh.

“Em à?” Ôn Hàn dùng tiếng Nga nhẹ giọng trả lời, “Em muốn đi Katmandu.”

Đó là nơi hai người gặp nhau lần đầu tiên, tuy rằng ở nơi đó nhìn anh hoàn toàn không có chút tín ngưỡng gì với phật cả, rất vô liêm sỉ, nhưng bây giờ nghĩ lại những gì xảy ra ở nơi đó, dường như ở nơi đó là những ký ức tốt đẹp nhất của hai người họ.

Mặc kệ là mùi huân hương như thiêu đốt ở Ấn Độ, hay là quán nhỏ với chiếc chuông gió trên cánh kia kia, hay vẫn là quán ăn có mái che mưa nhưng vẫn ướt kia, hay là chiếc giường đơn sơ của quán vẽ hanna, ở trong trí nhớ vẫn còn tươi đẹp như vậy, mang theo sự ẩm ướt của Nepal nữa.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, ngay từ đầu cô tuyệt đối sẽ không né tránh anh như vậy, thời gian cứ trôi qua yên lặng như vậy, cô sẽ nắm chặt mỗi giây mỗi phút ở bên cạnh anh.

Vành mắt Ôn Hàn đã có chút nước, cô cố che dấu nên bèn cúi đầu xuống, sau đó chợt nghe thấy tiếng cười của anh, cuối cùng lại dùng tiếng Nga có chút bất đắc dĩ mà nói, “Đúng vậy, chúng ta trở về Nepal bất cứ lúc nào thì trên đường đi vẫn có chút khó khăn, giữa trưa ngày mai anh phải trở về gấp để tham gia nghị thức xuất gia long trọng của chủ nhân trang viên. Đi Varanasi thì thế nào? Đi tới đó cũng chỉ cần một tiếng thôi.” Trình Mục Vân hoàn toàn không để ý đến tầm mắt của ba người đàn ông xa lạ kia, nghiêng đầu, hơi thở ấm áp phải lên trên trán rồi đến bên tai của cô, “Trên chiếc giường trong căn phòng nhĩ kia, anh không cho em đủ vui vẻ sao?”

Ở chỗ phó lái truyền đến tiếng ho sặc sụa, Phó Nhất Minh thật sự là bị sặc.

Nhưng Ôn Hàn bất chấp có người nghe được, hoàn toàn không có chút đỏ mặt tía tai nào.

Ánh mắt của cô bây giờ chính là kinh dị, thậm chí là quên cả nói, chính là đang suy đoán lung tung, chẳng lẽ anh sẽ đi cùng với cô nguyên một ngày sao? Chuyện gì cũng sẽ không phát sinh đúng không, chỉ có hai người thôi đúng không?

“Đi Varanasi.” Trình Mục Vân quyết định, nói cho người lái xe ô tô này điểm tới tiếp theo.

“Chúc mọi người có 24h đi chơi vui vẻ.” Phó Nhất Minh trực tiếp mở cửa xe, nhảy từ trên xe xuống, lái xe cũng phản xạ rất nhanh, trong nháy mắt giảm tốc độ xe, nường theo quán tính Phó Nhất Minh rút lui mấy bước, văng vẳng đứng ở ven đường.

Trừ đi khoảng thời gian đi đường thì còn không đến 24 tiếng. Điều này cũng có thể xem như đúng lời hứa giành 24 tiếng một ngày của Trình Mục Vân cho cô.

Cả đoạn đường đi này xa chạy rất nhanh, giống như đang giành giật từng phút từng giây để cứu người vậy.

Trình Mục Vân chỉ có chỉ đường mới lên tiếng, chỉ cho lái xe nên đi như thế nào, đúng như lời anh nói, mười năm trước anh thật sự đã ở Ấn Độ rất lâu, quen thuộc mỗi con đường nơi này. Đến cuối cùng, cô nhìn thấy xe rẽ vào ngã tư đường quen thuộc, phát hiện thật sự là về tới nơi ở ban đầu khi tới Ấn Độ.

Trình Mục Vân nhảy xuống xe, vươn tay phải về phía cô đang ngồi trong xe.

Quán ăn hai bên đường, còn có con chó nhỏ màu vàng vẫn quanh quẩn ở cửa tiệm nhỏ kia... nhưng lúc này cô mới cảm thấy mình thật sự rất ngu ngốc, chỉ có vài ngày ngắn ngủi như vậy, làm sao lại không ở cơ chứ.

Ôn Hàn xuống xe, đi theo anh...

Lần trước đến, là cô dựa theo sự miêu tả cảnh vật của Trình Mục Vân, mò mẫm tìm được chỗ này.

Lúc ấy trong ngõ hẻm bán vật kỷ niệm có một bác người Ấn Độ mặc bộ đồ trắng đứng ở trước cửa hàng của mình cười tiếp đón Ôn Hàn. Ôn Hàn nhớ rõ cái cánh cửa kia, lúc đi qua xem không ngờ thấy bác mặc áo trắng kia còn ngồi ngủ gà ngủ gật trong cửa hàng.

“Muốn mua cái gì vậy?”

Cô lắc đầu, mua cái gì ư? Đây không phải là đi du lịch, cô ngay cả hành lý của mình cũng đều vứt bỏ.

“Em không phải muốn mua huân hươu sao?”

Xem ra Trình Mục Vân rất muốn thực hiện nghĩa vụ của một người bạn trai đích thực. Bạn gái đi du lịch ở nước khác, dừng nghỉ chân trước cửa hàng lưu niệm để nghỉ ngơi, sẽ lập tức lấy ví ra, thỏa mãn nhu cầu của bạn gái. Mặc kệ là vật phẩm trang sức hay là đồ kỷ niệm, thậm chí hoàn toàn không cần gì cũng đều muốn mua toàn bộ cho bạn gái.

Ôn Hàn lại lắc đầu, “Chúng ta sẽ qua đêm tại nhà một người bạn Ấn Độ của anh sao?” Cô nhìn cầu thang cách đó không xa, phía trên cao nổi lên cầu thang có một căn nhà nhỏ.

“Em muốn ở đó thì chúng ta sẽ ở đó.”

“Anh có chìa khóa không?”

Tầm mắt của Trình Mục Vân dừng lại trên môi Ôn Hàn vài giây, cười đến rất mờ ám, “Chiếc chìa khóa đó với em là đồ vật quan trọng vậy sao? Em yêu.”

Ôn Hàn cũng phải bật cười.

Anh ấy sẽ không phải đi cạy cửa chứ?

May mắn là Trình Mục Vân không có đi làm cái chuyện đó. Anh ở dưới khe hở của nền xi măng trước cửa nhà tìm được chìa khóa mở cửa ra, mang cô đi vào căn nhà trọ nhỏ không một bóng người này.

Bốn người đi theo phía sau, sau khi liếc mắt nhìn nhau vẫn quyết định đi theo vào.

Dù sao đó cũng là một căn nhà nhỏ ba tầng, ở bên ngoài một đêm cũng không có chuyện gì, chỉ sợ sẽ không thể hoàn toàn theo dõi được hành động của Trình Mục Vân.

Kết quả chờ đến khi bọn hắn theo vào trong mới phát hiện hai người kia thể nhưng đi vào phòng bếp.

Rút cuộc là họ muốn làm cái gì? Lãnh đạo tổ chức hoạt động tại Moscow luôn làm những việc quỷ dị như thế này sao? Bốn người bình tĩnh ngồi trên tấm thảm, ở phòng khách im lặng chờ đợi.

Ôn Hàn liếc mắt ra phòng khách, nhẹ giọng hỏi, “Bọn họ cũng là người của anh sao?” Cô cũng không biết trong phòng tắm vẫn kia đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Trình Mục Vân vốn luôn bị theo dõi.

Trình Mục Vân cười có chút kỳ quái, “Có thể... xem là như vậy, nhưng cũng có thể xem là không phải.”

Cô à một tiếng, bắt đầu ngó đông ngó tây trong phòng bếp, tìm xem có cái gì có thể xử dụng được không. Rất nhiều hương liệu, phải mở ra thử một chút để phân biệt rõ, cái nào cần, cái nào không cần.

Trình Mục Vân nhìn cô lấy ra rất nhiều hương liệu, còn có cà chua, cà rốt, vừa nhặt cà chua lên vừa đếm số quả, “Em muốn làm cơm sao?”

“Ừ.”

“Không cần phải phiền phức như vậy, chúng ta có thể ra ngoài tìm quán nào đó ăn tạm là được rồi.”

Ôn Hàn đem loại rau dưa cuối cùng tìm được bỏ lên trên bệ bếp, “Với anh không cần phải đi những nơi xa như vậy.” Cô vươn tay nắm chậm rãi nắm lấy bàn tay của Trình Mục Vân, “Tốn thời gian đi tìm quán ăn, xem thực đơn, chọn lựa món ăn gì đó, mọi thứ đều rất phiền toái lại lãng phí thời gian. Để em làm cho anh ăn thử, như vậy anh có thể ở cùng với em trong phòng bếp này rồi.”

Hai người cùng nhau làm bạn trong phòng bếp, cùng nhau nấu ăn chính là cuộc sống thường ngày của người bình thường. Thậm chí không ai nghĩ đến đây chính là sự lãng mạn cả.

Nhưng anh Trình Mục Vân có thể bỏ xuống mọi thứ, hoàn chỉnh thuộc về một người, đây là cuộc sống mà anh chưa bao giờ trải qua.

Ôn Hàn nhìn thẳng vào đôi mắt nóng rực kia không nhin được cũng đỏ vành mắt, “Anh là người đàn ông đầu tiên của em, mặc dù lớn lên ở Moscow nói ra điều này có chút kỳ quái, đối với anh thực sự đã vượt qua chuyện tình một đêm rồi.” Sau mỗi ký ức như vậy, sẽ không chỉ còn lại một tình yêu và niềm vui, còn có một đoạn hành trình nguy hiểm trùng trùng, những lần chia ly đầy đau xót.

Sát khí trên người Trình Mục Vân cũng đã thu liễm, tay phải của anh nắm lấy bả vai của cô, vòng ra sau lưng, kéo cô lại gần mình.

Môi của cô chạm lên sống mũi của anh...

“Cho nên em yêu em muốn nói ra những điều em nghĩ trong lòng ra để lấp đầy bụng sao?”

Ôn Hàn muốn nói, chờ lát nữa là có cơm rồi, nhưng lại bị anh che môi lại, nụ hôn không còn sự ôn nhu nữa mà có điểm thô bạo.

Anh trực tiếp cuốn lấy đầu lưỡi của cô, đôi chân thon dài của cô quăn lên bên đùi anh, một tay của anh đưa vào trong áo cô vòng ra sau lưng, một tay ôm cô đặt lên trên bệ bếp, làm cho ánh mắt hai người nhìn thẳng nhau, “Sáng sớm hôm nay, trước khi rời khỏi căn nhà đó anh liền hối hận, vì cái gì cả đêm qua phải ngồi trong mưa gió mà phí phạm thời gian như vậy, nếu như chết rồi thì sẽ không còn 6 tiếng không thú vị của đêm qua nữa sao.”

Anh nói xong, lại hôn cô, nụ hôn mạnh bạo như đang muốn nuốt chửng cô vậy.

Anh không nói gì chỉ dùng hành động trực tiếp, nóng bỏng và thâm trầm, đầu cô va đập vào cánh cửa tủ chén bát trên kệ bếp, kêu ra tiếng, bàn tay Trình Mục Vân đỡ lấy gáy của, dùng bàn tay thô ráp và nóng rực làm đệm cho cô, để bàn tay nằm giữa đầu cô và cánh cửa tủ chén. Đầu óc Ôn Hàn hỗn loạn, đến khi được buông ra, miệng mở lớn để thở, bàn tay đặt ở trên ngực mình, sau đó không ngừng ho khan, vừa xấu hổ lại vừa buồn cười...

Xấu hổ bởi vì căn bản là cánh cửa kia không đóng, những gì diễn ra vừa rồi không hề nghi ngờ gì nữa.. đều bị mấy người xa lạ kia nhìn thấy được. Từ tận đáy lòng cô cảm thấy rất buồn cười...

Trình Mục Vân còn muốn tiến thêm một bước nữa, lại bị cô kiên quyết đẩy ra... cô còn muốn nấu cơm.

Nhưng mà chuyện đó cũng không có thuận lợi giống như cô nghĩ, nhìn xem chỉ cần có Trình Mục Vân ở bên cạnh, chuẩn bị tốt mọi thứ là có thể nấu ăn rồi, cô đẩy anh ra ngoài chờ, “Anh xem, anh để bạn của anh chờ ở ngoài kia, bọn họ cũng sẽ rất xấu hổ, ngồi ở đó cũng chẳng dám nói chuyện gì.”

Trình Mục Vân buồn cười liếc mắt ra ngoài một cái, nếu nói cho Ôn Hàn biết những người này bên hông đều được mang theo súng một cách hợp pháp, một khi nhận thấy được Trình Mục Vân có hành vi gì nguy hại cho an toàn của xã hội hoặc là liên quan đến sinh mệnh người khác, thì trong nháy mắt súng sẽ được rút ra chĩa thẳng vào anh, không biết đến lúc đó Ôn Hàn sẽ làm thế nào đây.

Đến cuối cùng Ôn Hàn bưng ra một bát canh lươn thơm ngào ngạt, ngửi thấy mùi hương liệu nồng đậm nhưng lại cùng với món canh đỏ của Ấn Độ khác nhau nhưng lại làm cho Trình Mục Vân kinh ngạc.

“Anh xem, anh không ăn canh cũng như mặn, nơi này vừa lúc lại không có thịt bò. Không có thịt chỉ có rau, màu sắc không được đẹp cho lắm.” Ôn Hàn nhẹ giọng dùng tiếng nga, dán lên cổ anh nhẹ giọng hỏi, “Anh nhớ rõ chứ? Đây là canh đỏ.” Là món canh đỏ mà người Moscow hay nấu. Borscht Soup, Là món canh được yêu thích ở các nước Đông Âu.

Mặc kệ các quốc ở Đông Âu hay lan sang tới Châu Á thì có rất nhiều cách nấu khác nhau, từ ít tới nhiều nguyên liệu, nhưng đều mang đậm hương vị của hương liệu hòa lẫn với hương vị cà rốt, canh đặc sánh, có màu đỏ tươi.

Trình Mục Vân dùng ngón tay vuốt ve người của Ôn Hàn, nhìn món canh màu đỏ thơm lừng kia.

Mười năm rồi...

Moscow, thật sự là cố hương làm cho người ta nhớ mãi.

(Nguyên liệu chính của canh đỏ: cà chua, củ cải đường, cà rốt, khoai tây, hành, tỏi, củ dền, rau cải.... thịt.... Canh có màu đỏ đặc sền sệt của củ dền, cà chua và cà rốt hòa lẫn. Tùy theo từng nơi có thêm nguyên liệu, màu cũng có thể khác nhau...)

40. Chương 39: Giác Mơ Ở Bên Cạnh Người (2)

Cả phòng đều là hương vị của Moscow.

Tuy rằng chỉ là một bát canh rất bình thường, cũng không đáng giá gì, cũng không phải đặc biệt có giá trị gì mà giới thiệu cho người khác.

Nhưng đối với người rời xa quê hương mười năm, đến đất nước Ấn Độ xa xôi này, có cô gái vì anh tự tay làm món ăn này khiến cho cổ họng Trình Mục Văn cũng có chút nghẹn lại.

Nhưng chính phiến lá cây mê diệt hương màu xanh thẫm giữa bát canh đang nghi ngút khói kia nhắc nhở anh rằng, đây là Ấn Độ.

“Đây là lá mê diệt hương?” Anh nhìn phiến lá trong bát canh sau đó liếc mắt nhìn cô.

Ôn Hàn ừ một tiếng, có chút chột dạ.

Cô đương nhiên không thể nói cho anh biết, là bởi vì nhớ tới lúc đầu Agassi có đánh giá về anh rằng: cho tới tận bây giờ chưa thấy qua người đàn ông nào có ánh mắt có thể đẹp như vậy, như mê diệt hương vậy, chỉ cần đôi mắt ấy nhìn vào cậu một lần thôi sẽ khiến cho cả người cậu đều nóng lên. Nhưng quan trọng nhất là cây mê diệt hương biểu tượng cho sự trung thành trong tình yêu, cô rất thích.

Bốn người cả nam lẫn nữ kia vẫn rất im lặng, nhưng dưới sự nhiệt tình của Ôn Hàn cũng có một người ăn thử một ngụm canh, nhưng ăn được một chút không bao lâu sau lại phải nhổ ra, cười cười, dùng tiếng anh giải thích cho cô rằng bản thân hẳn thật sự không chịu nổi hương vị của mê diệt hương.

Chính là vì điểm này mà Ôn Hàn bắt đầu cảm thấy bốn người này không bình thường. Không thể nói rõ ra là gì, nhưng bọn họ giống như cũng không phải là người toàn tâm tín nhiệm Trình Mục Văn giống như... ngày đó trong trang viên, khi Trình Mục Văn để túi xòai lớn xuống trước mặt mọi người, chỉ có cô cùng Tiểu Trang không chút do dự mà cầm lên ăn.

Đây là một loại tín nhiệm.

Ôn Hàn thu dọn phòng bếp, xem như chưa xảy ra chuyện gì. Những vật dụng đựng đồ ăn ở đây thật sự là đơn sơ, tất cả đều là inox, dọn dẹp cũng nhanh, chẳng mấy chốc cô đã lau khô cái chén ăn cơm cuối cùng, xếp vào trong tủ chén bát. Động tác tiếp theo chính là quay người nhìn ra chiếc đồng hồ trên tường trong phòng khách.

Chỉ còn lại 22 tiếng đồng hồ nữa.

“Tiếp theo.. anh có sắp xếp gì chưa?” Cô hỏi thật sự nhẹ, cô cứ giống như đang đi ăn trộm gì vậy.

Trình Mục Văn nheo mắt, tới gần cô, dùng thân mình cao lớn của anh dán chặt lên sau lưng cô, bắt đầu để sát bên sườn của cô, nơi nào đó cũng đang chạm vào người cô, “Cùng người trong lòng đây đi lên lầu, thế nào? Được không?”

Trong phòng khách, có người ra mở TV, đang có tiết mục ca nhạc Ấn Độ, rất kịch liệt nhưng cũng rất vui vẻ.

Cô thậm chí có thể nghe được tiếng hàng xóm cách vách, có người dùng nhạc cụ diễn tấu, vừa đàn vừa hát, hòa cùng với tiếng hát trên TV làm cho cô cảm giác được mình thật sự đã trở lại cuộc sống như xưa.

Đột nhiên có người gõ cửa nhà trọ của bọn họ. TV trong phòng khách cũng được cho nhỏ tiếng xuống.

Tất cả mọi thứ giống như đều dừng lại, Ôn Hàn cảm thấy bầu không khí từ phòng khách đến phòng bếp đột nhiên thay đổi nên cũng hồi hộp theo nên cũng không dám thở, chỉ có mỗi Trình Mục Vân vẫn y như cũ. Thân thể của tạm thời rời khỏi người Ôn Hàn, bước vài bước ra mở cửa.

Là một người đàn ông Ấn Độ xa lạ, nhìn thấy Trình Mục Vân ra mở cửa thì sửng sốt, chợt dừng tiếng Anh hỏi Trình Mục Vân, mấy thầy tế trẻ tuổi ở trong nhà này khi nào trở về? Trình Mục Vân trả lời đơn giản vấn đề của đối phương, thuận tiện giải thích chính mình là bạn tốt của mấy người thầy tế kia, tạm thời ở nơi này.

Ôn Hàn dựa vào cửa phòng bếp, thấy mấy người kia mang vẻ mặt như sẵn sàng đón quân địch, càng khẳng định ý nghĩ của chính mình, bốn người này nhất định là tới để giám thị Trình Mục Vân.

Khó trách ngày hôm qua ở bên ngoài đồng hoa hướng dương, bọn họ nói xin lỗi với anh, giải thích rằng đây là ý tứ của cấp trên, chỉ có thể đi theo Trình Mục Vân.

Cô còn đang suy nghĩ về vấn đề này thì Trình Mục Vân đã đóng cửa lại, đi đến chỗ cô.

“Chúng ta...” Cô còn chưa nói dứt lời, cả người bỗng nhẹ bẫng đi, cô được anh ôm lên, “Chúng ta cái gì? Đi lên lầu được không?” Anh nhẹ giọng cười nói.

Ôn Hàn dựa người vào trước ngực anh, không nói gì, chỉ im lặng nghe tiếng bước chân của anh giẫm lên cầu thang đi lên lầu, trái tim đập hỗn loạn.

Có gió thổi qua cánh cửa cửa phòng rộng mở, xuyên thấu qua hành lang.

Sau khi anh đi vào hai người đi sau cũng theo kịp, anh dùng mũi giày đóng cánh cửa lại, sau đó hôn lấy cô.

Cô bị anh thả xuống. Sau đó anh bắt đầu cởi từng chiếc cúc trên áo sơ mi của anh.

Ôn Hàn cảm thấy đầu mình bị hôn tới choáng váng, chân như không còn sức nữa vậy, người đàn ông này thật sự có bản lĩnh khiến cô mỗi lần thân mật với anh đều hồi hộp thấp thỏm giống như cô lần đầu tiên trong đời tiếp xúc thân mật với anh vậy.

Cô rút lui hai bước, dựa vào tường nhìn anh, nhìn anh cởi chiếc áo sơ mi màu đen ra.

Hai người, cách nhau hai bước chân, không có gần cũng không có xa.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính hắt vào, chiếu đến nửa phòng, cô lại đứng gần cửa sổ, nơi đó có ánh mặt trời, mà anh vừa vịn đứng ở nơi âm u mà ánh mặt trời không chiếu tới.

“Em có thể nhìn thỏa thích.” Trình Mục Vân phát hiện cô đang nhìn cơ thể của mình, nhẹ giọng cười, dùng tiếng Nga nói chuyện với cô, tuy rằng anh đã sớm nghe được ngoài cửa có hai người đi theo lên kịp, canh giữ ở bên ngoài cánh cửa này, “giống như chính em đã nói, anh là người đàn ông của em.”

Ôn Hàn bị anh nói như vậy thì đỏ bừng cả mặt... chỉ là... vẫn nhìn không được mà muốn nhìn.

Trên vai anh có vết thương dài rộng... là vết thương cũ...

Từ xương quai xanh đi xuống ngực, xuống chút nữa, theo góc độ này của cô thì có nhìn thấy anh đã cởi cả dây thắt lưng màu đen, quấn lên quanh hông.

Trình Mục Vân cởi chiếc giày màu đen nặng nề dưới chân, chân không bước trên sàn nhà, cũng học theo tư thế của cô, dùng bả vai tựa lên vách tường, ánh mắt thản nhiên thưởng thức người phụ nữ quay lưng về phía ánh sáng, nhìn thấy cô mím môi, khóe miệng nhếch lên, còn có ánh mắt chứa đầy tình yêu có thể thiêu đốt chính mình và đối phương.

Tình yêu mãnh liệt luôn có nhiều sự công kích.

“Năm anh 15 tuổi đã bắt đầu thụ giới, cũng đúng năm đó là năm em vừa mới được sinh ra.” Trình Mục Vân ôm lấy hông của cô, tới gần cô, “Có duyên không?”

Ngón tay Ôn Hàn chạm tới cơ ngực rắn chắc của anh, miệng cũng chỉ ừ một tiếng.

Mặc dù rời khỏi quê hương lâu như vậy nhưng Trình Mục vẫn còn nhớ rõ điện Kremli cạnh quảng trường Đỏ, lăng Lenin, nhà thờ lớn Vasily Blazhenny, viện bảo tàng lịch sử, cửa hàng bách hóa tổng hợp quốc gia mới được tu sửa lại vào cuối thế kỷ 19...

Anh thậm chí có thể tưởng tượng ra, Ôn hàn đi dưới những kiến trúc màu trắng ấy, nhìn mọi người qua cửa kính với khuôn mặt tràn ngập khát vọng và chờ mong, đó là một cuộc sống bình thường của người phụ nữ ở Moscow.

“Nói cho anh biết chuyện trước kia của em.” Hơi thở nóng bỏng của anh quần quýt bên tai cô.

“Em...” Ôn Hàn ngửa đầu nhìn trần nhà, “Lúc ban đầu em ở cô nhi viện, nhưng không nhớ rõ ràng lắm, sau này được bố mẹ nuôi đến từ Trung Quốc nhận nuôi dưỡng vì trong người em có một phần tư dòng máu của người hoa. Ở Moscow bọn họ mở khách sạn nhờ ở ngã tư đường nhưng cũng không hút khách lắm, thành tích học tập lúc trước của em cũng chỉ vào dạng xoàng thôi.” Giọng nói bình thản tự nhiên, đây chính là cuộc sống 20 năm về trước của cô.

Mà chỉ mới quen biết anh có mấy chục ngày, những việc đã trải qua còn nhiều hơn cuộc sống 20 năm kia của cô.

“Chẳng lẽ ngoại trừ người bạn nhất gan mà vô liêm sỉ kia của em, sẽ không có ai theo đuổi em nữa sao?”

“Có... không nhiều lắm.”

Chỉ có một số ít người hoa ở trong khách sạn nhà cô thì có khen ngợi cô rất đẹp, nhưng ở Moscow cô cũng không được xem là cô gái quá xinh đẹp. Đối với thiếu niên Moscow mà nói, cô cùng với những cô gái người hoa cũng không có gì khác nhau, cũng chỉ là một người có gương mặt Đông Phương mà thôi.

Bởi vì từ nhỏ đã đến khách sạn giúp đỡ bố mẹ nên cô sớm đã học được cách tránh né nguy hiểm, năng lực chịu đựng đối với mọi hoàn cảnh, so với bạn cùng lứa tuổi thì cô trưởng thành hơn không ít, có lẽ đây mới là nguyên nhân khiến cho cô đến hôm nay cũng chưa có rơi vào trạng thái hoảng loạn...

“Em không có người trong lòng sao?” Ánh mắt Trình Mục Vân nhìn chằm chằm vào cô.

Trên người anh đã có lớp mồ hôi mỏng khiến cho cô cảm thấy được sự tiếp cận quen thuộc, khiến cho thân thể của cô trở nên mạnh mẽ nhưng cũng rất mềm mại, “Có...” Cô dùng giọng nói không mấy ai có thể nghe được, nhẹ giọng nói, “Anh...”

Trình Mục Vân nheo mắt lại, “Anh rất hân hạnh.”

Anh đẩy mạnh hông lên trên, đè cô lên vách tường xám trắng có ít hình vẽ màu đen, mút lấy môi của cô, nụ hôn mãnh liệt...

Nụ hôn này giống như lửa thiêu đốt cả người Ôn Hàn, so với trước đây còn mãnh liệt hơn rất nhiều.

Người đàn ông này quá mức cao lớn, che đi hết phần lớn ánh nắng, chỉ còn chút ánh nắng bao trùm lấy hai người trong lúc này... Ôn Hàn lại có chút suy nghĩ khi nhìn đến làn bụi bay trong không khí dưới ánh nắng mặt trời...

Tay của cô chỉ hơi cuộn lên, ở trong phòng chỉ còn nụ hôn kích động kia mà thôi, cả người chỉ có một nơi duy nhất có cảm giác đó là trái tim đang đập loạn nhịp trong lồng ngực, nơi chứa đựng tình yêu đẹp đẽ của cô.

...

Căn phòng này ánh sáng chiếu vào thật sự rất đẹp.

Ôn Hàn bị ánh nắng chiếu vào, cô nheo mắt lại nhìn người đàn ông đang ngồi dựa bên giường, một nửa người sáng rõ dưới ánh nắng, một nửa người chìm trong tối.

“Tìm giúp em bộ quần áo.” Áo của cô sớm đã bị anh xé nát, không thể nào mà mặc đi ra ngoài được. Trình Mục Vân không nói chuyện, lấy áo sơ mi của mình dưới sàn nhà, thay cho chiếc áo sơ mi của cô, sau đó đem hai tay của cô lên trước ngực, tự mình cài từng cúc áo cho cô.

Khi hai người xuống lầu, tất cả mọi người đều chú ý đến chiếc áo sơ mi của Trình Mục Vân trên người Ôn Hàn.

Miễn cưỡng có thể mặc như chiếc váy vậy, mặc dù có chút rộng, nhưng cũng có thể nhìn được, Trình Mục Vân lại càng đơn giản hơn, chỉ có bộ quần áo leo núi từ đầu đến chân, bên trong cũng không mặc cái gì.

Bốn người đi theo bọn họ kia rút cuộc cũng có người mở miệng, cười nói, “Chúng tôi còn đang nói, nếu hai người tới giờ ăn cơm mà còn không có đi xuống, có phải là có người đưa cơm lên hay không. Ai nhận nhiệm vụ này là một vấn đề khiến người ta đau đầu, anh xem, so với việc ngồi ở phòng khách nhỏ này xem ca nhạc Ấn Độ thật sự là không thú vị, công việc đưa cơm này thật sự là làm cho người ta vui vẻ hơn rất nhiều.”

Một người đàn ông vừa cười nói trêu chọc hai người. Khuôn mặt Ôn Hàn có chút ửng hồng, cô đưa mắt nhìn lên đồng hồ, còn 20 tiếng nữa.

Bây giờ đang là buổi chiều, cũng không thể đem thời gian còn lại hao phí ở trong nhà được, bọn họ vẫn rời khỏi căn nhà trọ đó.

Trong ngõ hẻm Ôn Hàn vừa né tránh những vết nước bùn bắn bắn lên người, vừa nhìn người đàn ông đi trước mình hai ba bước chân. Không nghĩ tới, Trình Mục Vân lại có hứng thú với những món quà tặng nhỏ như thế này, đi lên mấy bậc thang, vươn tay với cô, Ôn Hàn nắm lấy cánh tay của anh, trong nháy mắt đã được anh kéo lên.

Trong cửa hàng bác chủ cửa hàng người Ấn Độ có chút nhàm chán, đang uống trà, ở trong góc của cửa hàng có một người phụ nữ với mái tóc dài được quấn lên bằng một cây trầm gỗ, đưa lưng về phía bọn họ chọn bưu thiếp, “Hình phía trên này là thành phố Sarnath sao?” Người phụ nữ kia quay đầu lại hỏi chủ cửa hàng,.

Là cô ấy?

Bà chủ khách sạn ở Nepal...

Ôn Hàn ngẩn ra, nhưng rất nhanh chóng cúi đầu, đem sự kinh ngạc của bản thân đều che dấu đi, cô cũng không có quên phía sau người cô còn có người đàn ông đi theo giám thị bọn họ, đang để hai tay sau lưng, ngón đông ngón tây trong cửa hàng, giả bộ như một du khách bình thường.

Bác chủ cửa hàng nở nụ cười, nói nhẹ, dùng tiếng anh hỏi người phụ nữ kia, “Cô đúng là con chiến ngoan đạo, nửa tháng rồi trong cửa hàng này có gì đều đã bị cô mua hết rồi.”

Người phụ nữ kia nở nụ cười, “Tôi sẽ rời khỏi đây, rất nhanh, có lẽ chính là đêm nay.”

Chủ cửa hàng cảm thấy kỳ lạ, “Quay về Nepal sao?”

“Không, không.” Bà chủ khách sạn kia chỉ cúi đầu cười, khi ngẩng đầu nhìn về phía Trình Mục Vân đang xem mấy tượng bằng gỗ, “Tôi ở đây lâu cũng chán rồi, chuẩn bị đổi quốc gia khác du lịch... dù sao thì Nepal đối với tôi mà nói đã không còn sự hấp dẫn nữa rồi.”

Bác chủ cửa hàng lại bắt đầu nhiệt tình giới thiệu, nào là ngày nào cũng giữ lại chút đồ mới cho một du khách nữ đến từ Nepal. Bà chủ khách sạn cũng cười né tránh sự trêu đùa trong lời nói của đối phương, cuối cùng chọn một số bưu thiếp, tất cả đều là những bưu thiếp có in hình những thánh địa Phật giáo nổi tiếng của Ấn Độ, sau đó đẩy cửa rời đi. Chiếc chuông gió trên cánh cửa lại lần nữa vang lên nhưng thanh âm rất dễ nghe.

Ôn Hàn cũng cầm lấy những tấm bưu thiếp kia, lật lên xem nhưng không hề thấy chỗ nào đặc biệt.

Cô bắt đầu đoán rằng những hành động đó chẳng có mục đích gì cả.

Không biết người phụ nữ kia mua những bưu thiếp này bởi vì bản thân cô ấy tin Phật hay là bởi vì đi theo tín ngưỡng của Trình Mục Vân. Ôn Hàn còn nhớ rõ trong cái đêm cùng ngồi hút thuốc vừa nói chuyện đó, bà chủ này từng nói qua: Trình Mục Vân hoàn tục bởi vì những người phụ nữ mà quen biết anh đều luyện tiếu anh.

Cho nên người phụ nữ kia ở nơi này nhiều ngày như vậy, chỉ là muốn chào tạm biệt với Trình Mục Vân.

Ôn Hàn nghĩ đến đây không chế không được mà liếc mắt nhìn Trình Mục Vân.

Lúc này TRình Mục Vân đang dùng ngón tay chơi đùa với một chuỗi chuông đồng. Anh đang đợi Ôn Hàn lựa đồ kỷ niệm, nhưng khi phát hiện ra Ôn Hàn đang nhìn chính mình nên đi tới, đưa tay nhận lấy những thứ trong tay cô sau đó rút tiền đưa cho chủ cửa hàng, “Chúng tôi mua bưu thiếp này, vợ tôi rất thích, tuy rằng tôi cũng không cảm thấy được chúng có cái gì đặc sắc.”

41. Chương 40: Giác Mơ Bên Cạnh Người (3)

Mấy người đi theo bọn họ đều nhìn lại đây, nói là tò mò muốn nhìn thử xem bọn họ mua bưu thiếp gì.

Đây là một cách nói lễ phép, bốn người bọn họ cũng rất tôn trọng Trình Mục Vân, người được xem như một anh hùng lúc đó, trước khi làm gì hay muốn khám xét gì đều phải nói rất rõ ràng.

Ôn Hàn cũng rất để ý, đưa cho người ở phía sau, ánh mắt lạnh nhạt nhìn chằm chằm đối phương, cho đến khi người đàn ông kia xấu hổ mà đem bưu thiếp trả lại cho cô, “Rất xin lỗi, trên bưu thiếp này có một câu chuyện nhỏ của người xưa thật sự rất hấp dẫn, nhìn hơi lâu một chút?” Đối phương tùy tiện tìm lấy một cái cớ.

“Phải không?” Ôn Hàn lật nhìn bưu thiếp trong tay, “Anh cũng tin phật sao?”

Đối phương thành công bị cô gái đến từ Moscow này làm cho á khẩu.

Ôn Hàn đem tấm bưu thiếp bị làm cho nhàu nhĩ vuốt thẳng lại, mới nhìn thấy rõ toàn cảnh trên bưu thiếp, đó là toàn cảnh thành phố Sarnath. Cô nâng cánh tay lên, đưa lưng về phía mặt trời, muốn thấy rõ nét vẽ trên đó.

Dưới ánh mặt trời gần thắp Phật, một bóng người đứng giữa mặt cỏ trống trải, cách đó không xa còn có cây bồ đề che bớt ánh nắng mặt trời.

Sự thật đúng như người đàn ông kia nói, mặt trái của tấm bưu thiếp là một đoạn ngắn tiếng anh kể về câu chuyện xưa liên quan đến thành phố Sarnath và Phật giáo.

“Đó là một trong bốn thánh địa phật giáo lớn của Ấn Độ, sau Bồ Đề Đạo Tràng, là nơi đầu tiên ở đây bắt đầu giảng giải về biển khổ vô biên, thiện giả ác báo, nhân sinh luân hồi, cũng chính là nơi thu nhận năm vị tăng nhân đệ tử đầu tiên.” Trình Mục Vân nhẹ giọng phiên dịch, “Từ đó về sau, Phật pháp và nhà sư đều đã có, Phật giáo ở Ấn Độ được bắt đầu như vậy.”

Bốn thánh địa nổi tiếng của Phật Giáo nói riêng và của Ấn Độ nói chung là: Vườn Lâm Tỳ Ni (Lumbini) nơi Đức Phật giáng sanh, Bồ Đề Đạo Tràng (Bodhi-Gaya) nơi Đức Phật thành đạo, Lộc Uyển (Sarnath) nơi Đức Phật chuyển pháp luân đầu tiên, và Câu Thi Na (Kusinagara) nơi Đức Phật nhập diệt.

“Thật ra...” Ôn Hàn giương mắt nhìn anh, “Em cũng muốn biết, bưu thiếp này có cái gì... không đặc biệt không? Trừ bỏ cảnh vật ở phía trên? Anh lấy chúng có lợi ích gì?”

“Hoàn toàn bởi vì em thích nên anh mới mua mà thôi.” Trình Mục Vân cười cười, lắc đầu, “Không có gì đặc biệt cả, đúng rồi nếu nói cái gì đặc biệt thì anh nhớ rõ, Trung Quốc có hòa thượng Huyền Trang gì đó đi lấy kinh thư chính là ở Sarnath.”

“Anh biết rõ em hỏi không phải là điển cố của Phật giáo.” Cô thật sự nhìn vào anh.

Trình Mục Vân nhún vai, nở nụ cười, “Xem ra ở trong lòng em sự tin tưởng đối với anh đã xuống đến mức thấp nhất rồi.”

Ôn Hàn nhìn vẻ mặt thản nhiên của anh, lại bắt đầu hoài nghi phán đoán của chính mình, “Chẳng lẽ, bà chủ khách sạn kia thật sự là đến để chào tạm biệt anh thôi sao?”

“Cũng có thể xem là như vậy, nhưng cũng không hẳn thế.”

Hai người bọn họ thật sự là rất cẩn thận, nói chuyện. Khi anh cùng Ôn Hàn nói chuyện, vẫn luôn duy trì tư thế rất thân mật, môi cùng lỗ tai của cô thường bị anh chạm vào, thật sự như là hai người yêu nhau đang nói chuyện yêu đương vậy.

“Anh nhất định là đang gạt em.” Có cái gì đó dưới đáy lòng sục sôi khiến cô nghĩ như vậy, cô không nắm được rõ ràng, nhưng vẫn than thở, “Trở về Varanasi.. cũng không phải đơn thuần là vì muốn ở bên cạnh em?”

Trong đôi đồng tử màu đen huyền của cô hiện ra các loại phán đoán.

Đàn bò đi qua bên người cô đột nhiên ngừng cổ rống to.

Ôn Hàn theo phản xạ quay đầu lại, bị anh túm lấy cổ tay kéo qua, tránh thoát khỏi sự va chạm với đàn bò đó, lại rơi vào lồng ngực rộng của anh

Đường đi ở đây rất dơ bẩn, nơi nơi đều là nước bẩn cùng phân trâu bò, ngay đầu đường anh dùng môi ngăn lại những lời nghi ngờ của cô. Bên cạnh có người đàn ông đứng bên chiếc xe của mình ở góc đường, nói chiếc quần dài của mình bị làm cho bẩn, còn cười lớn dùng tiếng Anh nói chuyện.

Đoạn rẽ trong ngõ hẻm chật chội, nơi nơi đều là nơi mọi người có thể tùy ý giải quyết. Nơi này rất nhiều người đều không có khái niệm WC nói chi là các loại động vật, dưới lòng bàn chân nơi nơi đều là nước bẩn, chồng chất các loại phân súc vật... Thế nhưng khi anh hôn cô còn có thể ôm cô lên, để cho cô tránh thoát khỏi vũng nước bẩn dưới chân.

Nhưng bốn người đi theo giám thị Trình Mục vẫn sẽ không lưu loát như vậy, căn bản bọn họ còn ở nước lảng giềng làm nhiệm vụ, bị cấp trên điều động khẩn cấp về đây phụ trách án tử liên quan tới người lãnh đạo cũ của tổ chức, “Trình Mục Vân”. Cho nên đối với đất nước Ấn Độ này chỉ mới bắt đầu tìm hiểu mà thôi.

Đây chắc là chuyện đùa, Sarnath, không phải là thánh địa phật giáo sao?

Như thế nào mà động vật bài tiết khắp nơi, còn có thể theo dòng nước chảy vào sông Hằng.. Người phụ nữ duy nhất trong bốn người giám thị rõ ràng cảm thấy bản thân không khỏe. Đôi giày cao gót của cô ta đã dính đầy chất bẩn gì đó, nhũn mảy buồn bực nhìn hai người phía trước trong tình cảnh này mà còn có thể hôn nhau cho được.

“Em yêu, hưởng thụ hiện tại mới là việc tốt nhất em nên làm.” Trình Mục Vân nhẹ giọng nói, ôm cô đặt lên trên một bậc thang đi lên phía bờ sông Hằng, để cho giày của cô luôn được sạch sẽ.

“Anh hẳn là nên nói cho em biết, ít nhất là phải như vậy. Anh xem, anh đột nhiên bị Trần Uyên tố giác, nếu không phải em...”

“Nếu không phải em, anh cũng có cách thoát khỏi sự lên án của Trần Uyên.” Hơi thở của Trình Mục Vân ngay tức thì vương vấn đề chớp mũi cô, “Tin tưởng anh, em có biết nếu em biết càng nhiều, càng khó trở lại cuộc sống bình thường không?”

“Vậy ít nhất anh phải nói cho em đây là cái gì?”

Ôn Hàn đem chiếc vòng cổ trên người kéo ra, giống như bùa hộ mệnh vậy. Vừa rồi ở trong phòng, anh cởi bỏ tất cả quần áo mọi thứ vương bận trên người cô xuống, duy chỉ có thứ này là không tháo xuống.

Trình Mục Vân cười, lắc lắc đầu, dùng im lặng để kết thúc đoạn đối thoại. Anh đánh giá bốn phía, giúp cô đi tìm một người...

Vô số con thuyền sếp hàng nối đuôi nhau ở bên bờ sông, đang chờ khách đi thuyền. Ôn Hàn dựa vào trí nhớ, tìm được góc tường mà ông lão kia vẫn hay ăn ngủ ở đó.

Cô nhìn bốn phía xung quanh phát hiện không có ai, cũng không có khiến cho người ta cảm thấy cô nhìn quen mắt, xem ra ông già Ấn Độ được cô chúc phúc kia sớm đã hoàn thành tâm nguyện, tro cốt chảy vào sông Hằng.

Cô ngồi xổm người xuống, cùng giống như lần trước nhưng trước mặt giờ đây chỉ còn góc tường rách nát, trong không khí tràn ngập mùi bụi bẩn cùng với mùi hương tỏa ra từ người ngồi bên cạnh, rất thô ráp nhưng cũng rất chân thật.

“Từ khi em bước chân vào Nepal...” Ôn Hàn kinh ngạc nhìn cái góc đó, cười khổ, “Bên người không phải người xấu thì cũng chính là người bị đám người xấu hại chết. Mà ngay cả người xa lạ này... cũng đã chết, em bắt đầu hoài nghi chính mình có phải là tai họa hay không.”

“Tin anh đi, ít nhất người đó chết một cách tự nhiên, cũng không liên quan gì đến em.” Trình Mục Vân ngồi xổm xuống.

Cô gái bình thường bước vào những âm mưu lớn như thế này, thiện ác điên đảo khó phân biệt, cái chết nổi gót tới không ngừng, nếu như là ở Moscow, tâm lý của cô nhất định cần phải thông suốt mới có tiếp tục sống một cuộc sống bình thường.

Sau đó có một sự ám áp đang bao trùm lấy cô. Trình Mục Vân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, “Em có biết lúc học đại học, anh học tốt nhất môn gì không?”

Điều này thành công rời sự chú ý của cô, khiến cho cô không hề còn cảm thấy thương cảm cho cái chết của một người Ấn Độ xa lạ nữa.

“Là môn toán.” Anh dùng tiếng Nga nhẹ giọng nói.

Cô mở to hai mắt nhìn anh, “Thế mà bây giờ anh mới nói cho em biết.” Từ buổi tối ở doanh địa kia nói chuyện phiếm cho tới trong ngôi đền khi anh cắt tóc quy y, anh đều làm bộ như không biết chút nào về chuyên ngành của cô.

“Lúc này mới thú vị, em cũng có thể cùng tôi nhớ lại một chút ít.” Anh lười biếng đem mái tóc dài của cô quấn quanh ngón tay vài vòng...

Tiếng hò hét của cả một đám người phía sau cắt ngang đoạn hội thoại của bọn họ,

Vô số nhà sư khổ hạnh cũng tham gia đội ngũ, hấp dẫn nhiều khách du lịch, còn có rất nhiều người dân bản xứ vây xem. Sự việc ngày càng huyền ảo, đám quạ đen bay qua, lượn xuống dưới những đàn hỏa thiêu đang rực lửa và khói bụi.

Lòng hiếu kỳ khiến cho Ôn Hàn chạy nhanh tới, cố gắng đẩy đám người ra.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến cho cô vội vàng lui về sau, những nhà sư này không có mặc quần áo gì che thân thể, thật sự làm cho người ta không dám nhìn nữa...

“Như thế nào? Phát hiện ra dáng dấp của anh vẫn tốt nhất rồi sao?” Trình Mục Vân ở sau lưng cô cười trêu chọc, khi anh nói chuyện ánh mắt cũng nhìn về phía đám người kia, thông thả hoạt động bả vai của chính mình.

Tốt lắm, mọi thứ đều vẫn diễn ra như lẽ thường.

Đêm nay, hai người Trình Mục Vân đành phải ở dưới nhà tìm một khách sạn đã muốn đóng cửa để khoản đãi cho mấy người giám thị chính mình. Ôn Hàn ngồi ở cái bàn góc tối sát vách tường, trước mặt cô là bóng đèn nhỏ màu vàng lắt qua lắt lại, không có chụp đèn, phải dựa vào một dây sắt giắt ở trên bàn.

Mới đầu nội dung câu chuyện của bọn họ cũng rất hẹp. Nhưng sau lại phát hiện ra Trình Mục Vân cũng không có kiêng dè gì mà đề cập đến quá khứ của chính mình, mọi người dần dần cũng buông lỏng hơn.

Quan trọng là trong nhà trọ này có thể ăn thịt, thật sự là quá tốt rồi.

Đương nhiên vì đề phòng và cẩn thận, vẫn có hai người xách theo cặp lồng đựng cơm mua từ quán cơm đến đây ăn, không có hưởng dụng sự chiêu đãi của Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân đi đến bếp lửa đặt ở giữa đại sảnh khách sạn, vươn tay, cơ hồ như chạm tới ngọn lửa để sưởi ấm vậy. Anh đưa lưng về phía mọi người, ánh lửa bao quanh con người anh như tỏa ra một vầng sáng.

“Các vị có nghĩ tới hay không, nếu trong bốn người các vị có một người là kẻ phản bội, trong căn phòng này sẽ phát sinh chuyện gì đây?” Trình Mục Vân nhẹ giọng dùng tiếng Anh đặt câu hỏi.

Câu hỏi này vừa nói ra làm cho toàn bộ đại sảnh khách sạn tĩnh lặng như tờ.

Bóng dáng màu đen của anh hắt lên trên vách tường, giống như đang nhìn xuống nơi này.

“Ông Chủ Trình...” người phụ nữ duy nhất trong bốn người ho nhẹ một tiếng, nhẹ giọng nói, “Tôi vẫn muốn nhắc nhở anh, mỗi lời nói của anh đều được chúng tôi báo cáo lên cho cấp trên, tốt nhất anh nên cẩn thận một chút.”

Trình Mục Vân nghiêng người, dưới ánh lửa mím cười, “Hả? Thật sao?”

“Đương nhiên, có đôi khi tin tức không được truyền đi do người truyền đã quên là việc gì rồi...” Một trong người đàn ông cầm cặp lồng đựng cơm, ăn từng miếng vừa nói, “Ví dụ như hiện tại, tôi đã say rồi.”

Lại có người nói tiếp, “Ông chủ Trình, anh xem, chúng tôi cũng không hiểu được rõ tổ chức hành động Moscow cũng như cái kẻ điên Phó Nhất Minh kia, cho nên cũng mời anh nói ít lời lại một chút, để chúng tôi cũng có thể thoái mái.”

Cuối cùng một người cũng biểu lộ lập trường, “Nếu như theo cá nhân tôi mà nói, tôi cảm thấy được ai là nội gián thì tôi sẽ đưa hắn ta đi gặp thượng đế.”

Bốn người này hiện tại đang tỏ rõ lập trường của chính mình. Chỉ cần Trình Mục Vân không lưu lại nhược điểm gì, bốn người bọn họ cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua.

Ánh mắt Trình Mục Vân phản chiếu ngọn lửa rực cháy, anh cười, “Các vị chó khấn trương, tuy rằng cái mạng của tôi đây cũng rất đáng giá, nhưng tôi tin rằng vài vị đây cũng không dám tùy tiện bán nó đi đâu.”

Anh rời khỏi chậu tham đi đến bên cạnh Ôn Hàn, người từ nãy giờ vẫn im lặng ăn cơm, cúi người nhẹ giọng dùng tiếng Nga nói với cô, “Ăn nhiều một chút em yêu, em xem, người em vừa gầy...”

Khi anh nói chuyện, ánh mắt dừng ở...

Khuôn mặt Ôn Hàn ửng hồng, cũng dùng tiếng Nga than thở, “Có đôi khi anh giống như một người đàn ông vô lại ở phía sau quán bar uống say không biết gì...”

Đoạn hội thoại của hai người tất nhiên là bốn người giám thị nghe hoàn toàn không hiểu gì.

Bọn họ trao đổi ánh mắt cho nhau, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Hiển nhiên vị cảnh sát lần đó biết rõ Trình Mục Vân và người bên cạnh đều là người Moscow, nhưng không có phách ra một người biết tiếng Nga để giám thị Trình Mục Vân, cũng đã chứng minh họ đã cho anh một con đường. Nhưng anh vẫn phải nằm trong sự kiểm soát của bọn họ, tất cả mọi người đều hi vọng có thể tìm ra được cái người được gọi là “nội gián” kia.

Trở lại căn phòng nhỏ kia cũng đã là 3h sáng.

Nội tâm Ôn Hàn bắt đầu mâu thuẫn, cô nhìn đồng hồ, giống như một điểm nhỏ trên bầu trời tối đen, đợi cho mặt trời lên, chính là ngày mai. Ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Cô trở mình, nhìn về phía cửa sổ nơi đầu giường, “Anh nghĩ cách gì để đối phó với Phó Nhất Minh và em gái của anh chưa?”

Trong phòng không có đèn, Trình Mục Vân chỉ vẫy vẫy tay với cô, Ôn Hàn bò lên trên bệ cửa sổ.

Anh từ phía sau người lấy ra một vật, dưới ánh trăng trông bức tượng phật này rất chân thật, trên đó có thứ dính lên... giống như hình thù của xá lợi tử. Thật sự mà nói càng nhìn càng giống như thánh vật đó vậy, cô tuy rằng chưa có chạm qua nhưng cách lớp kính vẫn nhìn qua được hình dạng của các thánh vật này.

“Đây chính là một trong những gì anh lấy được trong sào huyệt của bọn nó ngày đó.” Trình Mục Vân đưa cái tượng phật giống như thánh vật này bỏ vào trong tay của cô, “Đây là thánh vật xá lợi tử, vô giá.”

Em xem người xuất gia chưa bao giờ nói dối.

Anh chưa từng lừa gạt Mạnh Lương Xuyên, anh đã nói đây chính là một bảo vật vô giá, bị anh tư tàng.

Phật tượng trong lòng bay tay cô như nặng nghìn cân.

Điều này đối với bất luận phật tử có vóc dáng như thế nào mà nói, đều nên thể hiện sự thành kính gì đó. Nhưng làm sao mà một hòa thượng đức cao vọng trọng trước khi hỏa táng lại để cho bức tượng phật được coi như thánh vật này lưu lạc khắp nơi....

“Mười năm trước, anh phá đường đường dây buôn lậu của nhóm buôn lậu đó, có rất nhiều món đồ quý giá...” Trình Mục Vân nâng mắt, nhìn món đồ trong lòng bàn tay cô, “Cái này là có giá trị nhất, nhưng sau khi anh rời khỏi đó anh đã cất giấu nó đi ở Moscow.”

“Cất giấu?”

“Trong hồ sơ nộp lên cũng không có vật này. Mấy năm trước nó bị người ta lấy đi, lại rơi vào tay đám buôn lậu ở Nepal trong căn cứ kia.”

“Cho nên anh mới phát hiện có nội gián?”

“Không.” Trình Mục Vân cười đến như có như không, “Nó là vật mà anh lưu lại làm mồi nhử.”

Có một thứ người ta gọi là cảm giác, anh mặc dù có thể nằm vùng trong ba năm, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ nhưng có thể nói loại cảm giác này đều dựa vào bản năng mà cảm nhận được chỗ nào không có sự nguy hiểm, cho nên ban đầu chỉ dựa vào loại cảm giác này anh đã xác nhận rõ là có nội gián.

Sau này nhờ cái bảo vật vô giá này đã xác nhận phỏng đoán của anh. Thật sự là phật tổ đã phù hộ. Kể địch có lòng tham cho nên sẽ ra tay cướp đi món đồ vật này.

“Bọn họ cho rằng anh đã buông bỏ tất cả mà anh chỉ là chờ cho bọn chúng lấy đi thứ này mà thôi.” Trình Mục Vân khoanh chân, dưới ánh trăng ngưng mắt nhìn phật tượng kia..

Chờ gặp thời, tận đến 9-10 năm.. Nhưng mà chờ đợi bao lâu cũng đều đáng giá.

Tất cả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch, cái chết của Chu Khắc là nằm ngoài ý muốn. Nhưng cái chết của Chu Khắc đã chỉ ra bốn người có hiềm nghi nhất.

Người bạn cũng là người em gái của anh Trình Gia, bạn tốt nhiều năm Trần Uyên, còn có người lãnh đạo hiện tại Phó Nhất Minh và Tiểu Trang người luôn đi theo bên người Phó Nhất Minh. Chỉ có bốn người này, biết thân phận và tin tức của Chu Khắc.

Ôn Hàn lật qua lật lại phật tượng rồi trả lại cho Trình Mục Vân, “Anh không nên nói cho em biết nhiều như vậy.”

Cô nhớ kỹ Trình Mục Vân từng nói, nếu cô tự mình biết càng nhiều thì lại càng có thể uy hiếp được rất nhiều người vô tội.

“Không, em yêu, anh cần em phải biết,” TRình Mục Vân nắm lấy cảm của cô, để sát vào nhẹ giọng nói, “Lúc này trong giờ ăn cơm anh đã chuẩn bị loại huân hương tốt nhất cho bọn họ, chắc hẳn bọn họ bây giờ đều chìm đắm trong giấc mộng đẹp của dòng sông Hằng, sẽ không quan tâm em làm cái gì. Cho nên em yêu, em cầm cái bảo vật vô giá này đi ra khỏi phòng này, giấu ở bất kỳ nơi nào mà em thích, chỉ có mình em mới biết được.”

Trình Mục Vân quay lưng về phía ánh trăng, nhìn không ra biểu cảm gì.

Ôn Hàn há to miệng, cảm thấy bất ngờ, hai tay cô đang cầm bức tượng phật, cũng không dám dùng ngón tay nắm chặt lấy. Tuy rằng không biết Trình Mục Vân đang tình làm cái gì, thế nhưng cô theo bản năng bò xuống bệ cửa sổ, chân trần đi trên nhà cổ gắng thật nhẹ, đi ra khỏi phòng này.

Trên hành lang có gió, từ phía sau thổi tới, lúc này Trình Mục Vân đã gơ tay mở cánh cửa sổ ra.

Chiếc váy của Ôn Hàn bị thổi hất lên, cô quay đầu lại nhìn, thấy người đàn ông đang ngồi trên bệ cửa sổ gật đầu với cô.

Cô không do dự nữa, theo lời của anh chậm rãi đi xuống lầu. Trong hoàn cảnh này con người sẽ sinh ra bản năng sợ hãi, cô thở một cách nhẹ nhàng, để cho mình thật bình tĩnh, sau đó đi dọc theo cầu thang cẩn thận từng li từng tí, từng bậc từng bậc một đi xuống.

42. Chương 41: Phạt Trở Về Với Phạt (1)

Ôn Hàn đang đi lòng vòng trong phòng khách không có đèn, hầu như là đang cân nhắc qua tất cả các góc, ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đi vào phòng bếp. Mở cái tủ đựng hương liệu ra, người Ấn Độ rất thích ăn hương liệu, trong nhà của các thầy tế trẻ tuổi này cũng có một ngăn tủ với đủ loại hương liệu.

Cô nấu canh cho Trình Mục Vân thì phát hiện ra cái ngăn tủ này.

Bên trong bày biện tám túi mê diệt hương. Với con số này có thể sử dụng tới sang năm. Đến sang năm Trình Mục Vân cũng nên lấy thứ này đi. Cô lấy túi mê diệt hương trong cùng, cẩn thận lấy ra một ít mê diệt hương, nhét vào chiếc túi trên váy, đem viên xá lợi cẩn thận để vào chỗ sâu nhất trong túi, che lấp mê hương lên.

Nếu mê hương bình thường chỉ dùng để rải trong quan tài của người chết, biểu đạt sự hoài niệm, để ở chỗ này cũng không tính là không tôn trọng. Ôn Hàn nhét túi mê diệt hương lại vào góc, sau đó xoay người cất số bịch mê diệt hương còn lại vào tủ.

Khi vừa đóng ngăn tủ lại, trên cửa sổ xuất hiện một đôi mắt. Ôn Hàn sợ tới mức rút lui, dán lưng lên phía sau tường.

Cô thở khô ngừng, dưới ánh trăng thấy rõ được đôi mắt đó, thì ra là con chó vàng ngày trước... thì ra chỉ là một con vật mà thôi... may quá...

Cô cố gắng khôi phục hơi thở, thấy con chó kia chính là con chó mà cô đã trêu chọc ngày trước, nó lè lưỡi liếm liếm cửa sổ, xoay người, nhảy xuống khỏi chiếc bàn cao kia. Tất cả đều đã chuẩn bị tốt.

Về đến phòng Ôn Hàn đem số mê diệt hương ở trong túi thả ra ngoài cửa sổ. Trong phòng tắm có tiếng nước, cô đẩy cửa ra, trong làn hơi nước trắng xóa cô vẫn có thể thấy rõ làn da của Trình Mục Vân, và trong làn hơi nước có một chút ánh sáng mờ nhạt.

“Em đã cất kỹ rồi.” Lời nói rất nhanh đã biến mất trong làn hơi nước. Hơi nước nhuộm ướt lông mi trên mắt cô.

Trình Mục Vân bước tới gần, mở bàn tay của cô ra, cúi đầu ngửi thấy mùi vị quen thuộc, “Giấu ở một nơi không tệ lắm...” Cái gì cũng không thể gạt được anh, “Thế nhưng em yêu, em quên xóa dấu vết rồi.”

Cổ tay của Ôn Hàn bị Trình Mục Vân nắm lấy, kéo tới nhúng dưới làn nước. Trong lòng bàn tay còn thừa lại chút hương bị cũng đều bị dòng nước xóa sạch sẽ.

Cô ngẩng đầu, cái trán dán lên ngay chóp mũi của anh, “Anh luôn phải cẩn thận như vậy sao?”

Trình Mục Vân khàn khàn trả lời, “Trước giờ đều như vậy.”

Thật sự cảm tạ trời xanh đã cho anh bản năng đa nghi và cẩn thận, khiến cho anh không tin vào cái gọi là vô tình gặp được, cũng không tin sự trùng hợp bất thường như vậy, trước sau ở Cao Nguyên và Nepal gặp phải Ôn Hàn. Không có loại khả năng này, cô cũng sẽ không bị nước làm ướt cả người, đứng rõ ràng trước mặt anh như thế này.

“Ngày mai anh trở về là muốn tham gia nghi thức xuất gia của chủ nhân trang viên kia sao?”

Cô cũng muốn ở lại lâu thêm một chút...

“Em yêu, em nghĩ rằng anh vì sao phải nói cho em biết, tới Ấn Độ em mới an toàn không? Bởi vì cái nhà này có người chủ nhà là bạn của anh. Bọn họ nhiệt tình khoản đãi chúng ta, chúng ta đương nhiên phải có lễ tiết quay về giúp đỡ họ chứ.” Trình Mục Vân cởi bộ quần áo ướt đầm trên người cô xuống, “Ngày mai sẽ có rất nhiều hòa thượng, nhà sư khổ hạnh, rất nhiều tăng nhân đến nơi đó. Tin anh đi, em sẽ rất thích.”

... Khi ánh bình minh lên, bốn người giám thị nghe rõ ràng tiếng nước chảy trong phòng tắm mới tỉnh lại.

Vài người ở bên ngoài phòng đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bốn người cùng ngủ, nhất định là Trình Mục vân đã động tay động chân gì đó với bọn họ. Nhưng cả bốn người họ đều ngủ mà không chạy trốn thế thì là vì cái gì?

Sau khi trời sáng, một người đàn ông đi vào căn phòng của bọn họ, tiến vào căn phòng tắm kia, tìm được vết tích của cơn kịch tình trong phòng tắm cách đó không lâu. Vì vậy sau khi bọn họ trao đổi ý kiến quyết định chuyện này cứ tóm lược lại thôi, mấy tiếng trống của đêm qua coi như Trình Mục Vân triền miên cùng người phụ nữ của anh đi.

Chỉ là không biết tổng bộ khi nhìn thấy báo cáo 24 tiếng của bọn họ có thể đối với người đàn ông đã biến mất 10 năm có cuộc sống riêng lãng mạn như thế nào sao, làm sao có thể tin đây?

Bọn họ rời khỏi thành phố Varanasi Buổi trưa liền trở lại trang viên, nghi thức xuất gia đã được sắp xếp chuẩn bị.

Lúc này, mấy người thầy tế trẻ tuổi đứng ở ngoài cửa đã nhìn thấy Trình Mục Vân...

Bọn họ nhiệt tình chào đón, có người còn đưa tay ôm lấy Trình Mục Vân, “Tôi còn sợ anh và em gái của anh ở Varanasi chơi vui quá, quên mất thời gian diễn ra nghi thức chứ.”

“Anh bạn tốt của tôi...” Trình Mục vân mỉm cười, “Tôi từ xa xôi đến Ấn Độ chính là bởi vì lời mời của các anh, làm sao có thể bỏ qua ngày hôm nay cơ chứ?”

“Cảm ơn anh, Yun.” Có người cười, “Cha tôi sẽ rất vui vẻ nếu hôm nay nhìn thấy anh ở đây.”

“Đây là vinh hạnh của tôi.” Anh khẽ cúi đầu.

“Được rồi, anh bạn, cha tôi mong anh có thể đến giúp đỡ ông ấy, hộ tống chiếc bàn trúc dài để bảo vệ kia đi tới đền thờ. Dù sao anh cũng từng là một người xuất gia.”

“Thật sao? Đây càng là vinh hạnh của tôi.” Trình Mục Vân vui vẻ tiếp nhận.

Trình Mục Vân tiếp tục cùng bọn họ nói chuyện phiếm, ý bảo Ôn Hà đi tìm Phó Nhất Minh cùng Trình Gia trước.

Ôn Hà nhìn chung quanh, rất nhanh tìm được hai người bọn họ, cô đi tới, ngồi xuống bên cạnh Trình Gia, trên đầu cô ấy có một cái mũ che nắng đúng tiêu chuẩn, cô ấy nhẹ nhàng lấy chiếc mũ đó đội lên trên đầu Ôn Hà, “Cô gái, nghi thức xuất gia của chủ nhân trang viên này sẽ bắt đầu vào lúc 12h, phải là lúc nắng nhất để làm lễ, có lẽ kéo dài khoảng 2 tiếng mới hoàn thành nghi lễ.” Trình Gia cũng thở dài, “Tôi nghĩ, cô nhất định sẽ rất cần cái mũ che nắng này, bởi vì theo lệ phép chúng ta phải đứng dưới ánh nắng mặt trời chói chang này chờ bọn họ quay trở lại.”

“Phải đi lâu như vậy sao?” Ôn Hà cảm thấy bất ngờ.

Cô cảm thấy một thôn trấn như thế này không phải là nhỏ, chỉ có hai tiếng làm sao đi hết.

Phó Nhất Minh nhún vai, “Thôn trấn tuy nhỏ nhưng đội ngũ phía sau lưng chủ nhân trang viên này kéo dài năm sáu km như vậy, phía sau hẳn sẽ có 600 tăng nhân và 200 hòa thượng tu hành khổ hạnh, còn có hơn 10 con voi và lạc đà. Đồng thời, bọn họ có thể ở ven đường từng rất nhiều đồng tiền và tiền giấy, còn có chìa khóa xe, tặng cho ít nhất 13 vạn dân chúng từ khắp nơi trên đất nước Ấn Độ tụ tập về đây. Tôi đoán rằng đoạn đường này có thể nhiều hơn hai mươi mấy tiếng đồng hồ ấy chứ.”

Ôn Hà có thể tưởng tượng ra, tiền và đồ đạc được ném ra bên ngoài... hơn mười vạn người Ấn Độ tranh nhau... quả thật là một nghi thức nửa bước cũng khó đi.

“Nhưng mấy người thầy tế vừa rồi mới nói với chúng ta, Trình Mục Vân sẽ hộ tống một bảo vật trở về đền thờ.” Trình Gia rất tò mò, “Ôn Hà, cô có muốn nhìn trộm xem cái đó là gì không?”

Hỏi như vậy khiến cho cô xúc động nhớ lại đêm qua cô cất giấu bảo vật kia...

Ôn Hà suy nghĩ một chút rồi nhẹ giọng nói, “Như vậy thì không được tốt lắm thì phải?”

Trình Gia cười cười, không nói gì nữa. Ôn Hà cầm lấy ly trà Ấn Độ trên bàn, miệng mím chặt, tâm tình không yên mà liếc nhìn hai người này.

Cô không có cách nào tưởng tượng được, lúc này hai người giống như những người bạn nói chuyện với nhau, nhưng lại có một người trong đó bán đứng mười mấy năm em, bán đứng Chu Khắc, cũng hại chết Tiểu Trang.

Từ Varanasi về đây, tựa như từ thiên đường về tới địa ngục, Ôn Hàn biết tất cả mới chỉ bắt đầu. Nghi thức ngày hôm nay rút cuộc cũng diễn ra, cũng là sự yên lặng sau cùng.

Mặc kệ Trình Mục Vân dùng phương pháp gì đều sẽ có người phải chết đi.

Phó Nhất Minh nhận thấy được tâm tình Ôn Hàn càng lúc càng trở nên khẩn trương, nở nụ cười gọi cô, “Ôn Hàn tiểu thư?”

“Sao?” Ôn Hàn nỗ lực cho chính mình như không có việc gì.

“Cô nhìn như có rất nhiều tâm sự? Là cái gì làm cho cô bất an như vậy?”

Ôn Hàn bị hỏi không biết trả lời thế nào, hần biết rõ còn cố ý hỏi.

Phó Nhất Minh người đàn ông này.. cô tiếp xúc cũng không nhiều, luôn cảm thấy tính tình của anh ta rất cổ quái, khi thì tốt, khi thì điên điên khùng khùng, thay đổi rất nhanh. Từ lần bị ép hỏi trong vườn trồng cà phê kia, về sau gặp lại trong căn phòng đơn sơ của Trình Mục Vân, lúc đó anh ta đang chém lia lịa về phía Trình Mục Vân, anh ta hầm hầm nổi giận và cuối cùng là tay chân cùng hoạt động, làm cho Ôn Hàn ấn tượng khá sâu về người này.. Nhưng ngày đó khi Trình Mục Vân bị mang đi, trực giác nói cho cô biết người có thể cứu anh chỉ có Phó Nhất Minh.

Thật sự là rất kỳ lạ, rõ ràng là người tên Phó Nhất Minh nói tới nói lui thế nào vẫn làm cho người ta chán ghét.

Ôn Hàn cúi đầu rũ mắt xuống, che giấu tâm tình của mình, “Ngày hôm nay thời tiết thay đổi thất thường, khô nóng khó chịu, có thể tôi chỉ cảm thấy không quen với loại khí hậu quỷ dị này mà thôi.”

“Thật vậy sao?” Phó Nhất Minh cởi mấy chiếc cúc của áo sơ mi, “Thời tiết thì không nói có điều ánh mắt của Ôn Hàn tiểu thư nhìn tôi có chút thù địch, khiến cho lòng tôi rất khó chịu.”

“Đây là chuyện nội bộ chúng ta, cô ấy là người ngoài.” Trình Gia cũng giải vây cho Ôn Hàn, “không nên đụng tay đụng chân đến Ôn Hàn.”

“Người ngoài?” Phó Nhất Minh quan sát Trình Gia từ trên xuống dưới, “Tôi là người lãnh đạo hiện tại, hồ sơ của cô cũng không có ở trên tay tôi, cô với tôi mà nói cũng chẳng phải là ngoài ngoài sao?”

“Xem ra anh rất để ý việc trước đây Trình Mục Vân không có đem hồ sơ toàn bộ người trong tổ chức chuyển cho anh thì phải?” Trình Gia cũng mỉm cười, “Tuy rằng anh không biết tôi nhưng tôi đối với quá khứ của anh lại rất quen thuộc, tổ phó.”

“Thật vậy sao?” Phó Nhất Minh mỉm cười, “Tôi có thể để cho một người đẹp như vậy chú ý, thật đúng là vinh hạnh. Vậy cô có biết một bí mật quan trọng nhất hay không?”

Trình Gia ngẩn ra, “Bí mật gì?”

“Tôi chưa kết hôn.” Phó Nhất Minh nhẹ giọng nói.

“...” Trình Gia nhú mày, “Anh thật sự là hay nói giỡn, điều này đối với tôi cũng không có chút hứng thú nào.”

Phó Nhất Minh nhếch môi, “Vậy thì thật là tiếc quá, tôi lại cảm thấy cô hứng thú với cô đấy.”

Giọng nói của Trình Gia ngày càng thấp, “Anh tốt nhất nên nói chuyện đằng hoàng cho tôi.”

Phó Nhất Minh nở nụ cười, “Em yêu, em làm sao mà không có nghĩ thông vậy. Nếu như ở Moscow gặp một người đàn ông anh tuấn như tôi tán tỉnh em thì chẳng phải là em nên cảm thấy hài lòng sao?”

Trình Gia miễn cưỡng cười cười, lấy chiếc mũ che nắng màu đỏ của mình trên chiếc ghế salon cầm đội lên đầu, “Nhưng lời tán tỉnh của anh khiến tôi cảm thấy rất khó chịu, thủ đoạn hấp dẫn phụ nữ của anh thật sự vụng về.”

“Thật à? Tôi sẽ lại phương thức, không biết có làm cho em cảm thấy sung sướng hơn hay không?” Anh nhìn chăm chăm Trình Gia, nói từng câu từng chữ, “Hãy hưởng thụ ánh nắng mặt trời chói chang cho tốt vào. Em yêu, mặc kệ mặt của cô có muốn giữ cho đẹp đi bao nhiêu đi nữa, chỉ cần sự thật nói rõ cô là người phản bội tôi nhất định sẽ tìm được chứng cứ, cho cô sống không bằng chết, vĩnh viễn rơi xuống địa ngục. Làm gì có nơi nào tốt mà hưởng ánh nắng mặt trời chứ.” Phó Nhất Minh nhìn Ôn Hàn, “Cô nói sao? Ôn Hàn tiểu thư.”

.....

Ôn Hàn mỉm môi không trả lời. May là có một người đàn ông Ấn Độ mặc bộ đồ trắng, chấp tay cúi người, “Ba vị khách quý, mời theo tôi đi ra ngoài, đợi chủ nhân của chúng tôi trở về sẽ rất khổ cực, cảm ơn các vị đã không ngại đường xa xa xôi mà đến đây, cùng chủ nhân của chúng tôi đi hết đoạn đường trần thế cuối cùng.”

Ôn Hàn cũng chấp tay, đứng dậy đáp lễ, “Đa tạ, chúng tôi sẽ đi ngay đây.”

Hai người mới vừa rồi còn nói tới nói lui, có người tới liền khôi phục lại như thường. Phó Nhất Minh còn tỏ ra là một thân sĩ, để cho hai cô gái đi đầu

43. Chương 42: Phạt Trở Về Với Phạt (2)

Khi Ôn Hàn tìm được Trình Mục Vân thì anh đang đứng đầu đội ngũ, cùng một ông lão người Ấn Độ mặc trang phục sáng sủa, vừa đi vừa nói chuyện với nhau. Ôn Hàn đi qua đi lại rồi đứng im ở đó, còn thật sự nghe hết nội dung đoạn đối thoại của hai người họ, đại khái đoán được ông cụ mặc quần áo rực rỡ kia chính là chủ nhân của trang viên này.

“Chúc mừng ngài.” Ôn Hàn chấp tay, sau khi Trình Mục Vân cáo từ thì nhẹ giọng chúc mừng người kia.

Ông cụ mỉm cười, chấp tay đáp lễ, “Cảm ơn cô đã từ xa xôi tới đây.”

Lúc này tiếng nhạc vang lên, tất cả đã bắt đầu.

Ôn Hàn đi theo Trình Mục Vân chờ ở một bên.

Bên cạnh có mấy người của trang viên vẫn không ngừng tiếp đón các vị khách, “Xin các vị quý khách kiên nhẫn chờ đợi, đội ngũ rất nhanh sẽ trở về.”

Theo ông cụ đi ra đầu tiên của đội ngũ chính là những hòa thượng tu hành khổ hạnh. Đại đa số những hòa thượng tu hành này hôm qua mới từ Varansi đi bộ tới đây. Khi họ đi qua Ôn Hàn còn có thể thấy được một vài gương mặt quen thuộc trong trang viên mấy ngày nay, là mấy người bạn của Trình Mục Vân ở phía sau mấy chuồng chim công.

Cô còn nhớ rõ, trong đó có người đã điểm một chấm hồng lên trán của cô.

Ngay sau đó là thầy tu. Sau đội ngũ thầy tu là một đàn voi.

Tiếng bước chân nện mạnh vào lòng đất từ xa vang đến, chấn động cả một vùng lớn xung quanh, tình cảnh này làm cho Ôn Hàn cảm thấy bất an. Bởi vì đứng gần Ôn Hàn suýt nữa còn bị một voi đi ngang qua quệt phải, may mắn mà Trình Mục Vân kéo cô ra phía sau, lấy tay ngăn lấy chiếc vòi voi kia.

Bởi vì sự va chạm này lại bị ngăn cản giữa chừng khiến cho con vật to xác này kêu lớn tiếng bất mãn, bị người điều khiển voi lớn tiếng quát nên mới miễn cưỡng dè xuống tiếng kêu, nhưng cái vòi thì vẫn đảo qua đảo lại không ngừng.

Lần này thì người điều khiển voi hét lớn tiếng, quật thẳng sợi dây thừng trong tay vào chiếc vòi, khó khăn lắm mới đứng được trước mặt Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân nhún vai, hơi ngửa lên, ánh mắt nhìn thẳng vào chú voi đối diện, giống như là dùng ánh mắt để đàm phán cái gì đó. Cuối cùng chú voi lắc cái vòi không ngừng, sau đó kêu lên một tiếng, ngoan ngoãn rời đi.

Ôn Hàn bị dọa, cả người toát mồ hôi lạnh, sau khi đàn voi rời đi vẫn nắm chặt lấy ống tay áo Trình Mục Vân, “Bọn nó dù sao cũng là những con vật hung dữ...” Cô vẫn còn sợ hãi, nhẹ giọng nói, “Cho dù bị thuần phục rồi nhưng vẫn rất nguy hiểm quá.”

Trước đây chuyên ngành của cô chính là tìm hiểu về những con vật này, còn vì thế rất nhiều lần đi xem qua sự hung hãn bộc phát của những loại động vật này, ngay cả huấn luyện voi cũng đã xem qua.

“Lo lắng cho anh sao?” Trình Mục Vân vuốt ve đầu cô, ngón tay lướt qua bên sườn tai của cô rồi vuốt nhẹ một chút...

Ôn Hàn cũng không quên chính mình bây giờ là em gái của anh.

Nhưng chưa kịp né tránh thì chính anh đã buông tay ra, giống như chưa từng làm cái gì, “Em đã quên, ở trong khu rừng rậm kia, là ai đã đưa đàn voi tới để đưa mọi người đi sao? Tôi đối với tính tình của những loại động vật như thế này khá hiểu biết.”

Anh nhìn đàn voi đi phía xa, phía sau bụi đất không ngừng, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trong đầu Ôn Hàn lại hiện ra hình ảnh anh đi với đàn voi, đi vào doanh địa kia, nhóm du khách đã hoan hô tôn sùng anh là anh hùng, rõ ràng là chuyện của tháng trước nhưng lại giống như chuyện của đời trước vậy.

Mọi người đều đứng dưới ánh nắng mặt trời chói chang, đợi đoàn lễ quay về... một giờ... hai giờ...

Hơn 2h35 rồi còn không có dấu hiệu đội ngũ sẽ quay trở về.

Ôn Hàn đứng lâu cũng thấy mỏi chân, nhân lúc không có người chú ý mà kiễng mũi chân hoạt động chút. Loạt động tác nhỏ tự nhiên không thể thoát khỏi ánh mắt của anh.

Trình Mục Vân chếch tầm mắt xuống, nhìn chân cô, “Mỏi chân sao?”

Ôn Hàn lấy tay đè lại chiếc mũ che nắng, cũng hơi nghiêng đầu nhìn anh, “Đúng vậy, anh có cách gì giảm bớt mỏi chân không?” Trình Mục Vân mỉm cười, “Đêm nay trong dãy nhà kia không còn có mấy hòa thượng tu hành khổ hạnh nữa, chỉ có anh và em, anh nghĩ đây là cách giảm nhức mỏi chân cho em.”

Ôn Hàn cắn khóe môi, thật là một người đàn ông mặt dày vô sỉ quá.

“18 ngàn cây gậy trúc, đúng chính là 18 ngàn cây.” Người làm nhiệt tình dưới thiệu phía bên tay trái Ôn Hàn nói cho mọi người biết, đài cao cách đó không xa chỉ dùng 18 ngàn cây gậy trúc mà dựng thành, mất hơn nửa năm, trừ gậy trúc ra thì không có bất cứ nguyên vật liệu gì khác.

Ôn Hàn nhìn đài cao ở phía xa, không dùng bất cứ nguyên vật liệu gỗ nào khác sao? Làm thế nào mà dựng được vậy?

“Hơn nữa đài cao đó chính là trung tâm, là thánh địa, là nơi ông chủ của chúng tôi bày vật phẩm quý hiếm nhất dâng cho phật tổ...” Người thanh niên Ấn Độ kia rất tự hào mà nói, “nhưng xin yên tâm, nó rất an toàn, rất rất là an toàn, tuyệt đối không thể sụp xuống được, trên đó đứng 30 người cũng không có vấn đề gì.”

Nhất định là an toàn rồi, cũng chỉ có ông cụ kia cùng vài nhà sư đứng ở trên mà thôi.

Đang nghĩ ngợi về vấn đề đó thì nghe tiếng nhạc từ xa vọng tới.

Tất cả mọi người đứng dưới ánh nắng mặt trời chói chang để đợi bọn họ trở về đều đưa mắt về hướng đó, xem ra đã vút xong đồng xu và tiền giấy rồi, nghìn vàng đã hết nên đã trở lại rồi.

Rất nhanh ông cụ mặc quần áo sáo sảng sửa xuất hiện, trên chân ông ta đều là bùn đất lại không phát hiện ra, ánh mắt thành kính, đi qua bên người hàng ngàn vị khách. Đôi mắt của ông cụ vẫn dừng trên đài trúc cao kia.

Nghi thức chính thức bắt đầu...

Ôn Hàn đi theo Trình Mục Vân, lẫn trong đám người đi về hướng đài trúc cao kia.. Dưới ánh nắng chói chang ông cụ được hai vị nhà sư bên người cởi bỏ quần áo rên người chỉ còn lại chiếc áo dài màu trắng.

Nghi thức này tiến hành rất nhanh, cũng rất thuận lợi.

Nhưng sau khi kết thúc nghi thức Ôn Hàn cảm thấy chân cùng thắt lưng cứng ngắc đau nhức vì phải đứng lâu.

Ông lão kia đã đi theo đám thầy sư rời đi, nghe nói sắp sửa đi tới một ngôi chùa gần đây. Mà các tân khách còn lại đều được con cháu của ông cụ nhiệt tình chiêu đãi, mà những người ở trên đài cao kia cũng đã xuống dưới, uống nước, nghỉ ngơi một chút.

Chủ nhân của nghi thức là một người giàu có nhất vùng, mối quan hệ làm ăn rất lớn, bên người Ôn Hàn có hai người đang nói chuyện với ông cụ, trong đó có một đứa con trai đang nói chuyện làm ăn về cà phê và vườn trà.

Người con trai lớn được Trình Mục Vân cứu, cũng chính là người lớn tuổi nhất trong đám thầy tế trẻ tuổi kia đi tới, hỏi Trình Mục Vân có thể đi hộ tống vật quý hiếm kia được không?

“Anh đi đi, em ở đây chờ anh.” Ôn Hàn thấy Trình Mục Vân nhìn về phía mình thì nhẹ giọng nói, “Dù sao em đi cũng không được...” Nói xong cô cầm lấy một ly trà, nhìn đàn voi tụ tập ở dưới một tàng cây gần đài cao kia, “Thuận tiện còn có thể nhìn mấy con voi to lớn mà hung dữ mà anh thích này.”

Anh dùng ngón tay lau mồ hôi trên trán cô, dùng tiếng nghe nhẹ giọng nói sau tai cô, “Phật trở về với Phật, trần thế về với trần thế. Em yêu, anh nhất định sẽ trở về bên cạnh em trước khi mặt trời khuất núi. Em còn nhớ rõ cái đêm mưa lớn kia chứ?”

Ôn Hàn suýt nữa làm rơi tách trà trong tay.

Trong đầu đã hiện lên hình ảnh những ngón tay của anh luồn vào trong mái tóc bị mưa làm ướt của cô...

Trình Mục Vân nhìn thấy sự dao động trong mắt cô, một chút cũng không thiếu, lặp lại lời nói đêm đó bên tai cô, “Anh không thích em dùng loại thần tình thương hại này nhìn anh, thật sự nếu không đi vào được, em nên tin rằng anh sẽ khiến cho em cả đời đều không quên được đêm nay đâu.”

Người đàn ông này...

Bên tai Ôn Hàn nóng lên, đưa mắt nhìn anh đang đi xa dần.

Từ khi Trình Mục Vân bước ra ngoài, ở trong đám người luôn có bốn người giám thị vẫn đi theo sau, nhưng khi đến đài cao bọn họ bị người hầu ngăn ở ngoài. Nhìn về phía xa, bọn họ thật sự không có cách nào, lại ngại thân phận chủ nhân trang viên này nên không thể xông vào, chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Ôn hàn không nhìn nơi đó, cầm ly trà trong tay nhìn mấy người làm chạy qua chạy lại...

Phơi nắng một chút, miệng lưỡi hơi khô thế nhưng đã uống hai tách trà rồi cũng không thể giảm bớt...

Đột nhiên một tiếng rống thật lớn vang lên, đánh mạnh vào màng tai của cô..

Ôn Hàn vừa ngẩng phắt đầu lên thì có một lực thật lớn, đẩy về phía cô..

Cô không kịp đứng vững đã bị mấy người... một người thấy té Ấn Độ dừng lại túm lấy cánh tay của cô, “Nhanh, chạy nhanh, là đàn voi...” Người đàn ông dắt lấy cánh tay của cô, chạy nhanh ra khỏi lều...

Đàn voi... dắt dưới chân cũng đều rung chuyển...

Nơi nơi đều là bụi đất, còn có tiếng thét chói tai của đám người, khiến cô cảm thấy mất phương hướng... Nhưng người đàn ông Ấn Độ kia rất nhanh đã tìm tới cô, liều mạng kéo cô ra ngoài.

“Trình Mục Vân.” Ôn Hàn đẩy người đàn ông Ấn Độ kia ra, muốn tiến lên, lại bị người đàn ông kia ấn ngã xuống đất, “Cô điên rồi sao? Đó là đàn voi.”

Trong đầu cô lúc này chỉ có một cái tên đó, cố gắng vịn vịn thân mình..

Lấy tay đánh đập, dùng răng cắn xuống muốn làm cho người đàn ông Ấn Độ này buông tay nhưng cô là phụ nữ so với một người đàn ông đang dùng sức thì cô không thể làm gì được...

Bụi đất bay vào trong mắt và miệng, cô bị nghẹn ho khan không ngừng..

Mắt thấy có vài người Ấn Độ vây quanh Phó Nhất Minh, giống như bây giờ chỉ có cô và Phó Nhất Minh là hai người điên muốn đi vào trong đó.

“Cút ngay.” Không ai có thể ngăn cản được Phó Nhất Minh, anh ta đem mọi người hất văng ra, từ sau lưng lấy súng ra, chỉ vào mấy người muốn ngăn cản hắn lại, “Không muốn chết thì cút ngay cho tôi. Cút ngay.”

Mấy người Ấn Độ kia cuống quýt giơ tay lên cao, nhìn Phó Nhất Minh không muốn sống nữa mà vọt vào nơi đây bụi đất kia..

Ôn Hàn khóc nhoe mắt, trong mũi toàn là đất cát, cô cố gắng vặn vẹo thân mình, mắt nhìn thấy Phó Nhất Minh vọt vào trong đài trúc cao đang bị đàn voi quật cho sắp sập kia... nếu cô có khí lực, giãy khỏi người đàn ông Ấn Độ này, nhất định cô cũng sẽ vọt vào trong đó, mặc kệ có thể cứu được anh hay không...

Ít nhất có thể chết cùng cô... cô cố gắng muốn nhìn thấy...

Cô muốn nhìn thấy rõ trong lớp tro bụi cùng tiếng hét đỉnh tai, trước khi đài cao kia sụp xuống có thể nhìn được thân ảnh quen thuộc chạy ra. Ôn Hàn giống như nổi điên hét chói tai, “Buông ra.” Cô nói là tiếng Trung, không ai nghe hiểu được nhưng cô đã không còn lý trí cùng sức phán đoán nữa rồi.

Đàn voi này thật đáng sợ, giống như tai nạn, không ngừng đánh vào đài trúc cao kia. 18 ngàn cây gậy trúc, có thể đứng trên đó được mười mấy người, nhưng tại sao có thể nhận được hơn mười mấy con voi hung dữ như thế này... trong tiếng gãy lách tách của những cây gậy trúc, đài cao ầm ầm sụp xuống.

Tất cả mọi tiếng thét chói tai đều dừng lại, giờ khắc này, tất cả đều im lặng...

Trong nháy mắt Ôn Hàn cảm thấy bản thân trống rỗng...hoàn toàn trống rỗng, không hề có ý thức gì nhìn chăm chăm vào phế tích sụp đổ bụi bay mù mịt kia. Tiếng hét chói tai của người đàn ông bên cạnh đang ngăn cản cô cũng không còn, cả người cô bây giờ giống như đã bị người ta vét sạch nooin tạng máu, tất cả không thể nào phục hồi lại được...

Vừa rồi Trình Mục Vân còn không đứng đắn, đứng ở nơi này mà còn buông lời tán tỉnh với cô...

Người đàn ông vô liêm sỉ kia nói rằng đêm nay...

Ôn Hàn đập mạnh cái trán xuống đất, chỉ là không khóc được, cả người từ từ đứng dậy. Không biết là người đàn ông Ấn Độ kia buông cô ra lúc nào, không biết ai đã ôm cô đến dưới tàng cây, cũng không biết khi nào đàn voi kia đã được đám người kia chế ngự đưa đi nơi khác.

Còn có người nói rằng không ai thoát ra được.

Từ khi nghe được lời này, tất cả mọi thứ xung quanh cũng không có liên quan gì tới cô nữa...

..

Cho đến khi có người vừa khóc vừa hoảng sợ đi tới, dùng Tiếng Nga gọi tên của cô, “Ôn Hàn...”

Cả người Ôn Hàn run lên, đôi mắt không có tiêu cự ngẩng đầu...

TRước mắt cô là chiếc mũ che nawsg, còn có một khuôn mặt đang khóc giống như cô khiến cô bị kích thích, Trình Gia...

Bốn phía lại vang lên tiếng thét chói tai..

Ôn Hàn... mới vừa rồi còn khóc không ngừng, ngồi ngẩn ngơ ở đó nhưng đột nhiên bật dậy đem Trình Gia có ý tốt đưa khăn tay cho cô ép xuống dưới bùn đất.

Trình Gia cũng hét lên một tiếng, lại bị Ôn Hàn hung hăng kéo mái tóc dài, “Có phải cô hay không? Có phải cô làm hại anh ấy hay không?” Nước mắt pha lẫn bùn đất, Ôn Hàn vừa khóc vừa lớn tiếng nói, nhưng

bị Trình Gia vươn tay kéo ngược lại, xoay người đè Ôn Hàn xuống đất, “Cô điên rồi sao? Ôn Hàn. Đã là ngoài ý muốn, là ngoài ý muốn. Tôi làm sao có thể hại anh trai của mình?”

Nếu không phải vừa rồi bị tập kích bất ngờ, Trình Gia làm sao có thể bị cô kéo xuống đất chứ.

Ôn Hàn khóc, vịn vẹo thân mình, lại giống như vừa rồi không thể phản kháng lại được người đàn ông Ân Độ kia, hiện tại cũng không phản kháng lại được Trình Gia... đối mặt với một người đã qua huấn luyện, cô tựa như một con chim đoạn bị nắm lấy cổ chỉ cần người ta hơi dùng sức một chút là có thể chết bất cứ lúc nào...

Các ngón tay của Ôn Hàn cũng không thể cử động được, đều bị áp chế, cổ cần môi buộc chính mình không được khóc..

Nhưng mà Trình Mục Vân, em làm không được, cái gì cũng không làm được....

Anh bị người ta hại, em ngay cả việc giúp anh báo thù đều làm không được...

44. Chương 43: Phạt Trở Về Với Phạt (3)

Trong nháy mắt Ôn Hàn cảm thấy bản thân trống rỗng...hoàn toàn trống rỗng, không hề có ý thức gì nhìn chăm chăm vào phế tích sụp đổ bụi bay mù mù kia. Tiếng hét chói tai của người đàn ông bên cạnh đang ngăn cản cô cũng không còn, cả người cô bây giờ giống như đã bị người ta vét sạch nội tạng máu, tất cả không thể nào phục hồi lại được...

Đàn voi giống như càng hoảng sợ hơn, người huấn luyện voi nhân cơ hội này chế ngự lại đàn voi, vừa quát vừa đánh mắng, làm cho đàn voi đang tức giận cũng dần dần giảm bớt xuống. Đàn voi chậm rãi rời khỏi hiện trường để lại cho mọi người một đám phế tích đáng sợ.

Ôn Hàn đã không còn biết gì, ai kéo cô cô đều không nhúc nhích, cô quỳ rạp người trên mặt đất, khóc nức nở, cô nhắm chặt hai mắt, không muốn tin rằng tai nạn vừa xảy ra là có thật.

Vừa rồi Trình Mục Vân còn không đứng đắn, đứng ở nơi này mà còn buông lời tán tỉnh với cô...

Người đàn ông vô liêm sỉ kia nói rằng đêm nay...

.....

Cho đến khi có người vừa khóc vừa hoảng sợ đi tới ôm cô từ dưới đất lên, dùng Tiếng Nga gọi tên của cô, “Ôn Hàn...”

Cả người Ôn Hàn run lên, đôi mắt không có tiêu cự ngáng đầu...

Trước mắt cô là chiếc mũ che nắng, còn có một khuôn mặt đang khóc giống như cô khiến cô bị kích thích, Trình Gia...

Bốn phía lại vang lên tiếng thét chói tai..

Ôn Hàn... mới vừa rồi còn khóc không ngừng, ngồi ngẩn ngơ ở đó nhưng đột nhiên bật dậy đem Trình Gia có ý tốt đưa khăn tay cho cô ép xuống dưới bùn đất.

Cô dùng tiếng Nga mà đánh mắng, giống như ma quỷ mà nguyên rửa Trình Gia.

Tai nạn bất ngờ xảy ra khiến cho tất cả các vị khách cùng những người làm đều hoảng sợ mà hiện tại hai vị khách nữ này còn xung đột làm cho những vị khách ở đây còn hoảng sợ hơn.

Mấy người... thấy tẻ trẻ tuổi kia, cố gắng kéo Ôn Hàn đã như phát điên ra khỏi người Trình Gia.

Ngực Ôn Hàn phập phồng không ngừng, hai mắt đầm nước mắt mơ hồ, không ngừng lắc đầu, nắm chặt lấy cánh tay người đàn ông Ấm Độ vừa kéo cô ra, dùng tiếng Anh nói mơ hồ, “Là cô ta, là cô ta hại Trình Mục Vân, là cô ta, là cô ta...”

Mọi người đều cảm thấy khó hiểu...

Trình Gia cũng nhanh chóng sửa sang lại quần áo bị nhàu nát, xấu hổ cười, “Tôi nghĩ, cô ấy có thể là có hiểu lầm với tôi. Anh trai của cô ấy sống chết chưa biết, mà tôi là bạn gái của anh trai cô ấy, sẽ chịu trách nhiệm với cô ấy, có thể giao cô ấy cho tôi được không?”

“..Đó là điều đương nhiên, chúng tôi đương nhiên sẽ đưa Ôn Hàn tiểu thư giao cho người quen thuộc nhất chăm sóc cô ấy...” Có vài người đàn ông Ấm Độ đứng đối diện, có người nói, “Nhưng thoát nhìn qua cảm xúc của Ôn Hàn tiểu thư không được ổn định, cô xác định rằng bây giờ cô có thể ứng phó được với cô ấy sao?”

“Đương nhiên là có thể, cảm xúc của cô ấy chỉ là nhất thời...”

“Không.” Ôn Hàn đẩy người đàn ông Ấm Độ đỡ lấy mình ra, “Tôi không phải em gái của Trình Mục Vân, chính cô ta mới là em gái của anh ấy, cô ta là em họ của Trình Mục Vân. Tôi mới là bạn gái của Trình Mục Vân. Các anh không biết tôi họ Ôn, anh ấy họ Trình sao?”

...

Tất cả mọi người đều đồng tình mà nhìn Ôn Hàn.

Bọn họ đương nhiên biết, Ôn Hàn là em gái cùng mẹ khác cha với Trình Mục Vân, khác họ là tất nhiên, Trình Mục Vân đã sớm giải thích qua.

Ôn Hàn bắt lực nhìn mọi người, nơi này thế mà mà không có bất cứ ai biết chính xác quan hệ giữa cô và Trình Mục Vân...

Cô lui về phía sau, đến khi đụng phải cái bàn mới dừng lại, khuôn mặt đầm nước mắt lắc đầu, “Tôi không đi, tôi muốn ở lại chỗ này, tôi muốn chờ các anh dọn dẹp nơi đó... tôi không đi.”

Trình Gia cũng bước lên phía trước đỡ lấy cô, “Đương nhiên, chúng ta cũng không đi, chúng ta cũng chờ...”

“Không nên chạm vào tôi.” Ôn Hàn lại đẩy Trình Gia ra.

Trường hợp này thật sự là làm cho người ta cảm thấy xấu hổ...

Một người đàn ông gấp bất đắc, mà em gái cùng với bạn gái lại có xung đột vào lúc này... vài vị thầy tế nhìn không đành lòng, đem hai người tách ra hai nơi, nhẹ giọng khuyên bảo. Nói là cảnh sát tới rồi, tất cả mọi người đang dọn dẹp lại hiện trường sự cố, nói bọn họ kiên nhẫn chờ đợi.

Đúng lúc này, bên cạnh hiện trường tai nạn đột nhiên có tiếng vỗ tay hoan hô. Ôn Hàn lập tức nhìn về phía đó, có người đang lớn tiếng nói cái gì đó nhưng cô nghe không hiểu, hoàn toàn không hiểu.

Ôn Hàn khẩn trương lôi kéo người đàn ông Ấm Độ đang khuyên nhủ mình, “Bọn họ đang nói cái gì? Có phải là Trình Mục Vân còn sống hay không? Có phải là tìm được anh ấy rồi hay không?” Người đàn ông lộ vẻ mặt vui sướng nhưng lại tiếc nuối bi thương nói với cô, “Là anh trai của tôi, anh của tôi được cứu ra.”

“....” Ôn Hàn thất vọng đau khổ ngã nhào trên mặt đất.

“Anh ấy rất may mắn, khi đài trực cao bắt đầu sập thì đã chạy được ra ngoài. Ôn Hàn tiểu thư, cô không cần lo lắng, sẽ còn có hi vọng.” Trên khuôn mặt người đàn ông Ấm Độ này không che giấu được sự vui mừng vì anh trai của mình may mắn không việc gì.

Hai chân của cô như nhũn ra, đứng không được, run rẩy được người đàn ông đỡ ngồi dựa lên chiếc ghế...

Rất nhanh xuất hiện mấy chục cảnh sát Ấm Độ, còn có mấy vị cảnh sát ngày đó ở dưới nhà áp giải Trình Mục Vân đi. Hiện trường rất nhanh đã bị phong tỏa, đội cứu hộ cũng đã nhanh chóng tới dọn hàng ngàn cây gây trúc cứu người.

Trình Gia cũng vài lần có ý muốn lại gần giải thích với Ôn Hàn, vừa rồi nói như vậy là do Trình Mục Vân chỉ thị. Bởi vì Trình Mục Vân vẫn có ý định che dấu thân phận của Ôn Hàn... Mà Ôn Hàn lại cự tuyệt nói chuyện với cô ta, nhìn cũng không muốn nhìn, cho dù liếc mắt một cái cũng không có.

Trên khuôn mặt cô bây giờ đều là nước mắt pha lẫn bùn đất, có người làm hảo tâm đưa cho cô một cái khăn mặt. Chiếc khăn đã được nhúng qua nước ấm để cho cô rửa mặt, nhưng khi chiếc khăn đưa lên mặt thì nước mắt lại không ngừng chảy ra.

Ngày tàn, đêm đến...Một đôi giày dính đầy bùn đất đứng ở trước mặt Ôn Hàn, “Ôn Hàn tiểu thư.”

Cô ở trong gió đêm ngẩng đầu, nhìn Mạnh Lương Xuyên ngồi xổm người xuống, nói khẽ với cô, “Tốt nhất là nên rửa sạch mặt mũi đi đã. Bởi vì thân phận của Trình Mục Vân và Phó Nhất Minh có chút đặc thù, tạm thời không thể để cho cô tới hiện trường nhận diện thi thể được.”

“Thi thể...” Ôn Hàn mở miệng nói chuyện, cổ họng như bị nghẹn lại, “Thi thể?”

“Đúng vậy, phía dưới đồng đồ nát chỉ có thi thể thôi.”

Trái tim của cô đập liên hồi, bắt đầu có mồ hôi lạnh toát ra cả người. Cô cảm thấy trời đất xoay chuyển, chỉ có thể nhắm chặt mắt lại.

Không...không thể nào... Cô nắm chặt lấy bàn tay của mình ngay tức thì, khiến cho móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay. Trình Mục Vân nhất định sẽ không chết.

Cô không tin, không tin anh sẽ chết. Có lẽ vừa rồi bị hành động hung hãn của đàn voi kia kích thích cô có chút sợ hãi, nhưng cho dù nhớ tới lúc đó cũng không sợ bằng nỗi sợ hãi ngay bây giờ, cô cũng không tin anh sẽ chết.

Người đàn ông kia sẽ không chết ở trong này, anh sẽ không chết, cho dù bất cứ đâu anh cũng sẽ không chết.

Ôn Hàn lập tức trợn mắt, néo Mạnh Lương Xuyên, “Tôi không tin anh nói, anh đang gạt tôi đúng không? Mạnh Lương Xuyên, anh gạt tôi...”

“Ôn Hàn tiểu thư.” Mạnh Lương Xuyên rất nhanh lấy cánh tay của Ôn Hàn, nhím chăm chăm vào ánh mắt của cô, “Vào lúc này cô không tin tôi, còn có thể tin ai? Nói cho tôi biết, cô còn dám tin ai? Cô không có một chút tiền nào, ngay cả hộ chiếu hành lý cũng không có, ở đây cô chỉ có Trình Mục Vân. Cô phải tin tôi, chỉ có tôi mới có thể đưa cô trở về Moscow an toàn.”

Đúng vậy, tất cả những gì cô có đều để lại ở Nepal...bây giờ trên người không có thứ gì... Ngay cả thứ để chứng minh thân phận của cô cũng không có...

Hiện tại cô chỉ là một người nhập cảnh trái phép, bất kỳ lời nói của người nào cũng sẽ đáng tin hơn cô, Có lẽ những cảnh sát quốc tế vây quanh hiện trường cũng nắm rất rõ tư liệu của cô. Nhưng... Ôn Hàn nghĩ đến buổi sáng hôm đó, Trình Mục Vân bị họ dí súng trên vai, áp giải đi. Giống như không có thể tin tưởng bất kỳ ai, cô có chút luống cuống nhìn Mạnh Lương Xuyên, “Anh ấy không chết có đúng không?”

Mạnh Lương Xuyên lắc đầu, “Có thi thể.”

“Anh ấy không chết đúng không?” Ôn Hàn cắn chặt môi hỏi lại lần nữa.

Mạnh Lương Xuyên tiếp tục lắc đầu, “Tôi không thể cho cô đáp án chính xác được.”

“Anh ấy không chết đúng không?” Ôn Hàn có chút mất không chế, bả vai run nhẹ nhẹ, cả người bắt đầu run lên.

Mạnh Lương Xuyên nheo mắt, không trả lời. Hắn cũng không muốn thừa nhận, đó cũng chỉ là phán đoán của hắn. Trình Mục Vân là một người thâm sâu như vậy, chắc chắn sẽ không khinh địch đến mức chết không rõ ràng ở một nơi như thế này. Muốn cho anh chết, người hại anh ta sẽ phải bồi thường gấp trăm ngàn lần tính mạng của bản thân kẻ đó,

Nhưng.. quả thật là bây giờ có thi thể của Trình Mục Vân..

Sau đó toàn bộ người làm đều bị đuổi đi, nơi này hoàn toàn bị cảnh sát phong tỏa.

Đàn voi nổi giận đùng đùng có thể là ngoài ý muốn, nhưng tiếng nổ mạnh trên đài trúc cao lúc đó mới kích thích thêm đàn voi. Sự cố nổ trên đài trúc cao kia chắc chắn trăm phần trăm không phải là ngoài ý muốn.

Lúc này vị cảnh sát đã từng thẩm vấn Trình Mục Vân đang ngồi xổm ở hiện trường, trước những mẫu vụn thuốc nổ xen lẫn trong đám cây trúc bị gãy nát mà nhúu mảy.

Đúng là tổ chức địa ngục.... Hai người lãnh đạo trực tiếp chết cùng một ngày do nổ mạnh và đàn voi công kích....

Vị cảnh sát kia đứng dậy, vỗ vỗ tay, đi đến chiếc lán màu trắng gần nhất kia.

Mạnh Lương Xuyên nhìn thấy vị cảnh sát kia đi tới thì đứng dậy cúi chào.

Trình Gia cũng đứng thẳng người dậy, bởi vì thân phận của Trình Mục Vân đã bại lộ, lúc này cô cũng không giấu diếm gì nữa, cúi đầu chào, dù sao thì đây cũng không phải cấp trên trực tiếp của cô.

Chỉ có Ôn Hàn vẫn cuộn mình ngồi trên chiếc ghế như cũ, cũng không nhúc nhích gì.

Những việc phát sinh ngay trước mắt này cô cũng không hề hay biết, chỉ có một ý nghĩ trong đầu: anh không chết.

“Ôn Hàn tiểu thư.” Vị cảnh sát kia ho nhẹ chút rồi nói, “Chúng tôi đã có đầy đủ tư liệu của cô ở đây, ở Ấn Độ này cô là người nhập cảnh phi pháp. Đương nhiên lo lắng về thân phận đặc thù của cô chúng tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của cô ở đây. Mời cô phối hợp cùng với cấp dưới của tôi cùng Trần Uyên tiên sinh, làm một số kiểm tra tất yếu, sau đó Trần Uyên tiên sinh sẽ phụ trách đưa cô trở về Moscow an toàn.”

Ôn Hàn chậm rãi giương mắt... cô nhìn thấy một loạt bóng dáng, đưa lưng về phía đám đồ nát có ánh đèn soi rọi phía xa, bóng dáng mỗi người bọn họ đều chìm trong bóng tối.

Bất kể là vị cảnh sát kia hay Trần Uyên, Trình Gia, thậm chí là Mạnh Lương Xuyên...

Trình Mục Vân anh nói cho em biết, anh muốn em làm cái gì? Với tài cán này của em có thể làm được gì cho anh?

Cô vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ hỗn loạn của mình xen lẫn với lời nói của vị cảnh sát kia, nữ cảnh sát chịu trách nhiệm theo dõi Trình Mục Vân nâng cô đứng dậy đi theo một người, sau đó ngồi lên một chiếc xe việt dã, sau khi cô ngồi xuống, tấm rèm đen của cánh cửa cũng được hạ xuống.

Bên trái cô là Mạnh Lương Xuyên, phía trước là Trần Uyên và Trình Gia.

Xe xóc nảy đi rất lâu trên đường, bởi vì xóc nảy mà bức rèm cửa bị xóc lên một góc. Dưới ánh trăng cô nhìn ra được cảnh vật quen thuộc, vườn hoa hướng dương. Ngày đó Trình Mục Vân cũng bị đưa tới đây, ở nơi này anh nói cho biết rằng anh yêu cô. Nếu như có thể quay ngược thời gian trở lại, anh nguyện ý vì anh mà sống một cuộc sống khác. Rất nhanh, xe đã dừng lại.

Lần này là đi vào một ngôi nhà nhỏ, Ôn Hàn chưa từng tới, lần trước cô cùng Phó Nhất Minh đi tới nơi này thì bị anh ta ném ở ngoài vườn hoa, chỉ đứng ở ngoài đó mà đợi.

Cô nhìn bốn phía, rất nhiều người cảm sủng, im lặng nhìn vào cô.

Điều này làm cho cô nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy những người bên cạnh Trình Mục Vân sau khi thoát ra khỏi căn cứ buôn lậu đó. Anh quần mảnh vải trắng ngang người, ngồi ở trên tảng đá, hai bên hoặc đứng hoặc ngồi, một loạt những bóng đen chông chéo kéo dài đến tận dưới chân của cô. Khi đó cô đi lên trên tảng đá đó, cũng có cảm giác như đi vào một thế giới mà cô không biết gì.

“Ôn Hàn tiểu thư.” Trần Uyên đưa tay, chỉ chỉ cánh cửa, “Mời vào.”

Ôn Hàn dừng lại cước bộ, không nói lời nào chỉ nhìn Trần Uyên.

Trần Uyên lặp lại lần nữa, “Mời vào.”

“Anh không cảm thấy đau đớn sao? Vì sao phải làm như vậy?” Ôn Hàn nhẹ giọng dùng tiếng Nga hỏi hẩn.

Khuôn mặt Trần Uyên không chút thay đổi nhìn lại cô, lặp lại lần thứ ba, “Mời vào.”

Trình Mục Vân từng nói qua cho cô biết những người trong tổ chức, Trần Uyên chính là người nắm rõ nhất, bản thân nhận được tin tức, cũng như việc ẩn mình trong bóng đêm, cùng với một số thành viên có thân phận không rõ ràng trong nhóm nhỏ của tổ chức ở Moscow đều nhận được tin tức: Đối đãi với vị Ôn Hàn tiểu thư này như đối đãi với người vợ của Trình Mục Vân vậy.

Cho nên cho dù là Ôn Hàn có động tay động chân với Trần Uyên thì hẳn cũng không dám đánh trả.

Cho dù dám cũng phải lo lắng tới phản ứng của người đứng đầu và của những thành viên khác, cho dù là không liên quan đến tình cảm đi chăng nữa.

Ôn Hàn vẫn đi vào, phía sau lưng cô còn có Mạnh Lương Xuyên và Trình Gia.

Trước mặt bàn có ba chiếc ghế dựa, Trần Uyên chỉ vào vị trí chính giữa, “Ôn Hàn tiểu thư, mời ngồi, xin hãy trả lời những câu hỏi sau.” Sau đó nhìn vào hai người còn lại, “Hai người cũng vậy.”

Mạnh Lương Xuyên hừ mạnh một tiếng, “Cũng thật là lạ, lần trước thẩm vấn Trình Mục Vân lão tử cũng bị thẩm vấn, lần này thẩm vấn người phụ nữ của anh ta, lão tử lại bị thẩm vấn cùng là thế nào.”

Vị cảnh sát phụ trách thẩm vấn lần trước lần này là bồi thẩm, ngồi ở góc tối, ho khan hai tiếng, “cảnh sát Mạnh này, chú phối hợp một chút, lần này không nghiêm trọng như vậy.”

Trình Gia cũng không nói câu nào mà trực tiếp ngồi xuống.

Cửa bị khóa lại, ba người thẩm vấn, ba người thẩm vấn, và một người chuyên ghi chép.

Người đặt ra câu hỏi lần này không cần đoán, chính là Trần Uyên.

Trần Uyên làm như không biết ba người bọn họ, ngồi xuống, đẩy kính mắt lên, “Ba vị, bởi vì chuyện vừa rồi là do sự thất trách của con người khác gây ra, hai người lãnh đạo của tổ chức chết tại hiện trường, cho nên chúng tôi phải làm theo quy định, thẩm vấn với những người có mối quan hệ tiếp xúc với họ nhiều nhất.

Vì án tử này rất đặc thù cho nên việc thẩm vấn của ba người có thể mới giao cho tôi, mà không cảnh sát địa phương, hi vọng ba người có thể hiểu. Sau khi thẩm vấn xong, sẽ có người đưa ba người trở lại địa phương, cũng sẽ không bại lộ thân phận của các người. Cho đến khi chuyện này có manh mối, mới có thể hoàn toàn rửa sạch mọi nghi ngờ về các vị. Đương nhiên, lúc này các vị vẫn có thể tiếp tục cuộc sống bình thường của mình, sẽ không có người quấy rầy các người. Hi vọng những lời tôi nói mọi người sẽ hiểu được.”

Trình Gia cùng Mạnh Lương Xuyên cũng biết đây chính là trình tự, chỉ bình tĩnh gật đầu.

Chỉ có Ôn Hàn vẫn im lặng như cũ, nắm chặt lấy ngón tay của mình.

Trần Uyên dùng bút chỉ vào Trình Gia, “Cô cùng với Trình Mục Vân có quan hệ như thế nào?”

Ánh mắt Trình Gia cũng đỏ lên, giọng nói khàn khàn, “Tôi là em họ của anh ấy. Mười năm trước, trước khi diễn ra cuộc thanh trừ tàn nhẫn đối với các thành viên của tổ chức Moscow, tôi vừa chấm dứt công tác nằm vùng của mình, gia nhập vào tổ chức, khi đó tôi cũng mới biết anh họ của tôi là người lãnh đạo lâm thời của tổ chức ở Moscow.”

Trần Uyên gật đầu, “Tuổi còn trẻ mà đã nằm vùng như vậy, khi đó cô hẳn là vừa mới trưởng thành.”

“Đúng vậy.” Trình Gia cũng nhẹ giọng nói, “Tôi là bị chu khắc xúi giục, trở thành người nằm vùng.”

Mọi người đều kinh ngạc.

Trần Uyên hỏi lại, “Cô cùng với Chu Khắc bị bắn chết khi làm nhiệm vụ cách đây một thời gian là quan hệ như thế nào?”

“Người yêu.”

Trần Uyên gật đầu, “Cô tại sao lại tới Nepal.”

“Năm trước, sau khi Trình Mục Vân đi vào Nepal có đưa tin cho tôi, muốn tôi đến biên giới Nepal cùng Ấn Độ, tiếp tục điều tra. Năm đó cái án tử kia phá hủy con đường buôn lậu giữa biên giới Nga và Mông cổ, Trình Mục Vân nói anh ấy hiện tại muốn phá hủy tiếp theo chính là con đường buôn lậu giữa Nepal và Ấn Độ.”

Mạnh Lương Xuyên nhin không được mà cười ra tiếng.

Trần Uyên kinh ngạc hỏi lại, “Anh làm cái gì vậy?”

Mạnh Lương Xuyên ho khan hai tiếng, “Tôi chỉ là cảm khái thành viên trong tổ chức của các vị có tính giác ngộ thật cao, đáp án của vị tiểu thư này cùng với đáp án của anh trước kia hoàn toàn giống nhau.”

Trình Uyên nhú mày không nói gì.

Mạnh Lương Xuyên nhún vai, “Tôi chỉ vô tình hỏi vậy thôi, anh cứ tiếp tục hỏi.”

Trần Uyên nhăn mày, lại nhìn về phía Trình Gia, “Sau đó vì sao cô lại tới Nepal?”

Trình Gia cũng trả lời, “Bởi vì Trình Mục Vân nói rằng anh mới bị chặt đứt, để cho tôi quay về Moscow. Đối với tôi, quan hệ của tôi và anh ấy cách đây mười năm rất thân thiết, sau mười năm không gặp cho nên liền đi theo anh ấy đến đây... Còn có... cái chết của Chu Khắc khiến tôi thật sự đau khổ, coi như là đến Ấn Độ để giải sầu.”

Ôn Hàn kinh ngạc nhìn Trình Gia, cô ta đang nói dối... cũng không có người tỏ vẻ hoài nghi...

Trong phòng giờ phút này ngoài trừ có thể nghe được tiếng gõ bàn phím thì không còn bất cứ thanh âm nào.

Trần Uyên uống một hớp nước, “Cảm ơn sự phối hợp của cô, Trình Gia tiểu thư.”

Hắn nhìn về phía người vừa rồi phát ra tiếng động lạ... Mạnh Lương Xuyên, “Tôi cũng chỉ có một vấn đề đơn giản muốn hỏi anh, anh cùng Ôn Hàn tiểu thư có quan hệ gì?”

Mạnh Lương Xuyên cười, “Tôi cùng cô ấy không có quan hệ gì cả, nói chuyện cũng chưa nói qua mấy câu. Cô ấy là một khách du lịch bình thường tới Nepal du lịch mà thôi, bị Trình Mục Vân bắt cóc.. ừ... đưa tới Ấn Độ. Dù sao cô ấy cũng không có quan hệ với tôi.”

Bắt cóc?

Trừ bỏ Trần Uyên thì những người còn lại đều có chút kinh ngạc, điều này so với những tư liệu mà họ có hoàn toàn khác nhau.

Trong tư liệu có nói Ôn Hàn tiểu thư cùng Trình Mục Vân là nhất kiến chung tình, là cô ấy tự nguyện đi theo Trình Mục Vân từ Nepal đến Ấn Độ, có thể xem như là... chuyến hành trình du lịch của đôi uyên ương...

Người phụ trách ghi chép cũng cân nhắc hai chữ “Bắt Cóc” này rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định ghi vào biên bản.

Trần Uyên gật gật đầu.

Cuối cùng hắn nhìn về phía Ôn Hàn...người luôn đặt hai tay ở trên đầu, ngón tay quấn chặt lấy nhau...

Đối với cô gái này, tư liệu ở đây ghi rất đầy đủ, không có cái gì cần phải thẩm vấn...

Cô ấy là người không có khả năng chế tạo thuốc nổ hay bất cứ thứ gì liên quan đến chất nổ nhất...

“Ôn Hàn tiểu thư, chúng tôi chỉ cần cô nói những gì cô biết, không được giấu diếm. Một khi chúng tôi xác định được những gì cô biết không đủ để uy hiếp đến tổ chức thì cô tạm thời sẽ được tự do.”

“Tùy các anh muốn hỏi cái gì...” Ôn Hàn nói, “Nhưng các anh nhất định phải tìm ra được kẻ nội gián đó...”

Trong nháy mắt cả căn phòng im lặng như tờ... quả thật là rất tĩnh lặng...

Vị cảnh sát và người ghi chép lần trước, còn có những người có mặt trong căn phòng này, ngoại trừ Ôn Hàn, tất cả đều im lặng không nói gì.

Cô gái này nhất định không biết, lần trước chính tại nơi này hai người lãnh đạo của tổ chức là Trình Mục Vân và Phó Nhất Minh chính miệng bác bỏ tất cả ý kiến của mọi người, nội dung bác bỏ chính là: Tổ chức hành động tại Moscow không có nội gián, Trình Mục Vân cũng không có lên lún xử lý bất luận kẻ nào.

45. Chương 44: Phạt Trở Về Với Phạt (4)

Biểu tình của Trần Uyên lúc này chính là cảm thấy rất.... rất thú vị...

Hắn khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Ôn Hàn tiểu thư, tổ chức không có nội gián, Trình Mục Vân chính là người đã từng lãnh đạo tổ chức cùng với Phó Nhất Minh là người lãnh đạo hiện tại, đều khẳng định với mọi người rằng không có nội gián.”

Ôn Hàn nhìn thẳng Trần Uyên, “Không, anh ấy chính là đang tìm nội gián.”

Bởi vì cảm xúc phập phồng nên Ôn Hàn thở hắt không ngừng. Cô sống chết nhìn chăm chăm vào Trình Gia.

Ai cũng không thể thoát...

Trần Uyên mỉm cười, “Phải không? Cô tin tưởng không bị sự tưởng tượng của chính mình lừa gạt chứ? Cô yêu anh ấy như vậy, cho nên hi vọng Trình Mục Vân là anh hùng. Vì vậy cô đang tạo ra trong lòng mình hình tượng của một vị anh hùng sao?”

“Không, không phải...”

“Cô đang ảo giác rằng anh ta vì thâm cừu đại hận mà đi từ Nepal đến Ấn Độ, vì anh em vào sinh ra tử 10 năm trước mà tìm kiếm kẻ nội gián nằm vùng sao?”

“Không, không phải ảo giác của tôi.”

“Cô bị anh ta bắt cóc, lại còn muốn đem anh ta trở thành người hùng sao?” Trần Uyên tháo kính mắt xuống, buồn cười lắc đầu, “Ôn Hàn tiểu thư, cô giống như đang có hội chứng Stockholm thì phải? Cô quả thật là trường hợp bị thuần dưỡng thành công nhất.”

Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc. Tuy nhiên, những cảm xúc nói trên của “nạn nhân” hoàn toàn vô lý vì họ đang nhầm lẫn hành vi hành hạ với lòng tốt của kẻ bắt cóc, mặc cho những nguy hiểm mà họ đã phải trải qua. Hệ thống quản lý dữ liệu bắt cóc của FBI ước tính ít nhất tám phần trăm nạn nhân có biểu hiện của hội chứng Stockholm.

“Không phải là tôi tưởng tượng. Là Trình Mục Vân tự mình nói.” Ôn Hàn kích động đứng dậy.

Mọi người nơi này đều biết, Trần Uyên bởi vì tố giác Trình Mục Vân dùng hình phạt riêng để tìm ra kẻ nội gián mà bị cấp trên xử phạt. Mười mấy năm nằm vùng bên người Trình Mục Vân không có được công lao gì, cuối cùng còn bị xử phạt, đổi lại cho dù bất cứ ai đi nữa cũng không thể vui vẻ cho được...

Có điều khẩu khí thật sự là không tốt...

Vị cảnh sát kia nghe không nổi nữa, ho khan hai tiếng, “Trần Uyên, để cho tôi hỏi cô ấy cho. Cậu đối mặt với loại vấn đề này quá mất cảm rồi.” Trần Uyên cười lạnh, nhún vai, cũng không nói gì nữa.

Vị cảnh sát kia ho nhẹ hai tiếng, “Ôn Hàn tiểu thư, có lẽ cô không biết, không chỉ Trình Mục Vân chính miệng phủ nhận không có nội gián, mà ngay cả Phó Nhất Minh cũng có một bản báo cáo, giải trình với tất cả mọi người rằng trong tổ chức không có nội gián. Tôi nghĩ, cô có thể là hiểu lầm rồi.”

Ôn Hàn bị nghẹn không nói ra lời, “Các anh... các anh phải tin tôi, tôi sẽ không lừa các anh.”

Vị cảnh sát này cũng không có hòa ái dễ gần như vậy, trả lời một cách lạnh nhạt, “Cô cho rằng chúng tôi sẽ phủ nhận khẩu cung của hai người lãnh đạo sao, còn có khẩu cung của cảnh sát Mạnh Lương Xuyên này nữa, mà lại lựa chọn tin tưởng một mình cô sao?”

Ôn Hàn chỉ có thể nhìn Mạnh Lương Xuyên, “Anh có biết đúng không? Mạnh Lương Xuyên, anh chắc chắn là biết mà? Đúng không?”

“...” Ôn Hàn bất lực nhìn mọi người...

Trình Gia cũng vẫn vẻ mặt vô tội như cũ, nở nụ cười thật có lỗi với Ôn Hàn.

Tứ cố vô thân... Trình Mục Vân, lúc trước khi anh rời khỏi Moscow có phải cũng có loại cảm giác này hay không?

Không ai có thể tin tưởng? Không có có thể nói hết?

Cả người Ôn Hàn như nhũn ra, run lấy bầy không ngừng, nhưng rất nhanh cô đã nắm chặt tay mình, dưới ánh đèn nhấp nháy lại cố gắng làm cho bản thân phải bình tĩnh, thật bình tĩnh.

Thẩm vấn rất nhanh đã kết thúc.

Ôn Hàn chỉ có thể phối hợp mà nói đối cùng với bọn họ, trả lời mấy chục vấn đề, đều là những vấn đề có liên quan tới những thành viên trong tổ chức.

Trong quá trình trả lời cô cũng hiểu được vì sao mà Trình Mục Vân vẫn luôn giấu diếm mọi điều với cô, chỉ là dụng tâm lương khổ, phải bảo trì thế giới sạch sẽ của cô, những bí mật đó phải bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, mới có thể an toàn trở lại thế giới ban đầu mà cô đang sống...

“Được rồi, Ôn Hàn tiểu thư.” Vị cảnh sát kia cười cười vỗ bả vai của cô, “Người của chúng tôi sẽ đưa cô trở lại nơi cô muốn đi, bởi vì cô dùng hộ chiếu giả để vào Ấn Độ cho nên chúng tôi cần vài ngày để chuẩn bị thủ tục đưa cô về nước. Cô cứ yên tâm, xét theo mối quan hệ giữa cô và Trình Mục Vân, cho dù anh ta đã... Chúng tôi cũng sẽ cam đoan với cô rằng cô và người thân của cô ở Moscow đều được an toàn.”

Ôn Hàn không nói được một lời, cô vẫn nhìn chằm chằm Trình Gia ngoài cửa sổ.

Đến tận bây giờ, cho tới ngày hôm nay, những người nên loại trừ đã loại trừ, chỉ có cô ta...

“Cô có yêu cầu gì không? Chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng yêu cầu của cô, dù sao...” Vị cảnh sát kia cười cười, “Nếu cô thật sự bị Trình Mục Vân bắt cóc, chúng tôi cũng đồng ý bồi thường cho cô...”

“Không có, không phải, tôi là bạn gái của anh ấy, là tôi tự nguyện cùng anh ấy tới nơi này...” Ôn Hàn nhẹ giọng trả lời, “Không phải là bắt cóc.”

Vị cảnh sát kia gật đầu cười, “Vậy là tốt nhất.”

“Nhưng tôi có hai điều điện...” Ôn Hàn tiếp tục nói, “Thứ nhất, cảnh sát Trần Uyên của các người công khai vũ nhục tôi, nói rằng tôi bị bắt cóc còn mơ tưởng, bị hội chứng stockholm, tôi hi vọng các anh có biện pháp xử phạt đối với anh ta, một người cảnh sát có tố chất như vậy khiến cho tôi đối với những người làm cảnh sát như các anh không có sự tin nhiệm cũng như không có cảm giác an toàn. Tôi tuy rằng chỉ là một công dân Nga, nhưng tôi cũng là người mà các anh phải bảo vệ, không phải sao?”

Vị cảnh sát kia giật mình, cười khổ, “Được tôi sẽ báo cáo chi tiết lên cấp trên, về phần xử phạt thì cần phải do cấp trên quyết định như thế nào?”

“Thứ hai, mấy ngày nay tôi ở Ấn Độ, cần cảnh sát Mạnh Lương Xuyên làm bạn cùng. Dù sao tôi ở đây cũng không có bạn bè thân thích gì, vẫn là Trình Mục Vân... tôi có thể nói là phụ nữ góa chồng không?”

“Chỉ cần cô đồng ý, tôi hoàn toàn không có ý kiến gì.”

Ôn Hàn gật đầu, nhẹ giọng nói, “Là góa phụ của người đã từng là lãnh đạo của tổ chức hành động Moscow, tôi cần phải có người làm bạn với tôi vượt qua mấy ngày gian nan nhất này. Trong số các anh tôi chỉ tin tưởng anh ta.”

Vị cảnh sát kia phải xấu hổ ho khan, “Cái này.. tôi cần trưng cầu ý kiến bản thân cảnh sát Mạnh Lương Xuyên...”

“Không thể cưỡng chế hạ lệnh sao? Anh không phải cấp trên của anh ta sao?”

“Tuy rằng không phải cấp trên trực thuộc, nhưng trên nguyên tắc, có thể hạ lệnh.”

“Vậy xin anh hãy cưỡng chế hạ lệnh đi.” Giọng nói của cô càng lúc càng nhẹ, giống như có thể té xỉu bất cứ lúc nào..

Thật sự là đáng thương...

Vị cảnh sát kia nhìn mà cũng không đành lòng, phân phó người đi kêu Mạnh Lương Xuyên, truyền đạt lại mệnh lệnh.

Sau đó một vài phút vị cảnh sát kia nhận được điện thoại báo cáo khám nghiệm tử thi, những thi thể đó... thật sự có của Trình Mục Vân và Phó Nhất Minh... Vị cảnh sát kia nhìn khuôn mặt tái nhợt của Ôn Hàn, im lặng ngắt điện thoại, cũng không có nói cho cô biết tin này.

Chờ cho cô gái bình thường này trở về Moscow, cô ấy sẽ hoàn toàn không có bất cứ mối liên hệ nào nữa với tổ chức, cũng không có cơ hội tiếp xúc với những người như bọn họ...

Về việc Trình Mục Vân gặp chuyện không may ngoài ý muốn.. coi như là một bí mật, vĩnh viễn bị che giấu đi.

Ôn Hàn nhìn thấy ánh mắt của vị cảnh sát kia, giật mình, “Còn có vấn đề gì cần hỏi nữa sao?”

Vị cảnh sát kia cười càng hòa nhã hơn, “Không có, cô đã được tự do, Ôn Hàn tiểu thư.”

Thần kinh luôn căng thẳng của Ôn Hàn rút cuộc cũng được thả lỏng, áo sơ mi phía sau lưng hoàn toàn ướt đầm.

Phải biết rằng vừa rồi cô đã sợ như thế nào, mỗi một câu nói đều như khiêu chiến với cực hạn của cô. Cùng với vị cảnh sát xa lạ này nói chuyện, bị thẩm vấn, chịu đưa ra nghi vấn, còn có đưa ra nhiều yêu cầu như vậy... cho dù chỉ có một phút này thôi nhưng khi cô nhớ lại cũng không dám tin rằng những điều này là do chính cô nói ra.

Là tên của anh đã giúp đỡ chống đỡ.

Không nghĩ rằng cuối cùng lại là chờ đợi, chờ bị trục xuất quay về Moscow, hoàn toàn thoát khỏi hoàn cảnh cuộc sống của anh.. không nghĩ cũng không muốn bản thân cô khi trở lại thì hoàn toàn không có gì, không tìm thấy thế giới của Trình Mục Vân đâu nữa.

Khi Ôn Hàn rời đi, không chỉ có Mạnh Lương Xuyên làm bạn, mà còn có thêm một chiếc xe.

Đây là chiếc xe mấy ngày nay đã làm bạn với cô, đưa cô đi du ngoạn khắp Ấn Độ. Ôn Hàn ngồi bên cạnh ghế lái, đã không còn cái cảnh cửa kính bị che rèm đen nữa nên bây giờ cô có thể đưa mắt ra ngắm nhìn cảnh đêm ở bên ngoài.

Cho đến khi ghế lái có người mở cửa xe ngồi xuống.

Mạnh Lương Xuyên ngồi xuống, đưa mắt nhìn Ôn Hàn, “Cô thật sự là làm cho tôi kinh ngạc, thế nhưng còn có thể hòa nhau một ván, còn có thể để cho tôi ngồi bên cạnh cô như thế này.”

“Anh vì cái gì... vì cái gì không chịu thừa nhận rằng anh ấy đang tìm nội gián chứ?” Ôn Hàn trực tiếp đặt câu hỏi, tuy rằng cô không biết Trình Mục Vân cùng Mạnh Lương Xuyên vì sao lúc đó lại xuất hiện cùng nhau, nhưng cô cảm thấy Mạnh Lương Xuyên nhất định biết chuyện này, “Vì cái gì? Anh có biết hay không, anh ấy loại bỏ từng người đều rất khó khăn, thật vất vả chỉ còn một người...”

Mạnh Lương Xuyên đạp chân ga, lái xe rời khỏi nơi mà chính bản thân mình đã hai lần bị thẩm vấn này.

Không bao lâu, liền nhìn thấy được vườn hoa hướng dương. Xe đột nhiên dừng ở đó. Mạnh Lương Xuyên ý bảo Ôn Hàn xuống xe.

Hai người bỏ lại chiếc xe kia, đi bộ dọc theo vườn hoa hướng dương về phía trang viên. Mạnh Lương Xuyên tìm nửa ngày trong túi mới tìm ra được nửa liều thuốc, châm lửa hút, “Một mình tìm nội gián là trái quy định, nhưng lại liên tiếp chết nhiều người như vậy, càng không thể nói ra được, nếu không Trình Mục Vân nhất định sẽ bị thẩm vấn, sau đó sẽ là đền mạng. Mặc kệ anh ấy đã chết hay còn sống, tôi cũng không muốn anh ấy phải gánh lấy tội danh này.”

“Nhưng bây giờ chỉ còn lại Trình Gia. Đến bây giờ khả năng cô ta là nội gián rất lớn đúng không?”

“Tôi không rõ ràng lắm, không biết mà cũng đoán không được, chỉ có Trình Mục Vân mới biết bản thân đang dùng phương pháp loại trừ nào, còn có tiêu chuẩn phán quyết cuối cùng như thế nào, ai cũng không biết được.”

Ôn Hàn dừng lại.

“Làm sao vậy?” Mạnh Lương Xuyên nhún vai, “Tôi nói đều là thật. Trình Mục Vân cũng không nói cho tôi biết, anh ấy không muốn tin tưởng bất cứ ai. Anh ấy cũng chưa xác định được, một người ngoài như tôi làm sao mà biết được.”

“Nhưng...” Ôn Hàn hít sâu, bắt buộc chính mình mới có thể nói ra, “Nếu anh ấy đã chết... vậy liền buông tha cho kẻ nội gián kia sao?”

Nếu là anh ấy đã chết sao? Không phải nếu... mà là anh ấy đã chết..

Mạnh Lương Xuyên nghĩ đến báo cáo khám nghiệm tử thi vừa rồi liền trầm mặc, không biết nên nói như thế nào. Vừa rồi vị cảnh sát mà anh ta quen biết kia đã bảo anh ta cố gắng giữ bí mật, dù sao chết hoặc không chết, về sau Ôn Hàn cũng không tìm được người xác nhận. Nhưng không nói cho cô gái này biết có phải là quá tàn nhẫn hay không?

Ôn Hàn lắc đầu, chính mình phủ định lời nói vừa rồi của chính mình, “Anh ấy không chút đúng không?”

Mạnh Lương Xuyên vẫn im lặng như cũ.

“Không sao.... Anh không nói cũng không sao.” Ôn Hàn hít sâu một hơi, “Anh cho dù có nói anh ấy đã chết, tôi cũng sẽ không tin.”

Dưới ánh trăng, vườn hoa hướng dương nhìn không chói mắt như ban ngày. Những phiến lá hoa hướng dương đung đưa theo gió, những bông hoa hướng dương giống như hàng ngàn chiếc đĩa lớn nghiêng xuống cùng xuống một hướng, như là nhìn xuống cái gì vậy...

Không gian này có chút kỳ lạ...

46. Chương 45: Địa Ngục Trở Về Với Địa Ngục (1)

Đêm nay, trời mưa lớn. Trận mưa này so với trận mưa ở Nepal còn lớn hơn rất nhiều.

Vì trận mưa này mà Ôn Hàn và Mạnh Lương Xuyên đã bị kẹt ở tầng hai của một quán cơm nhỏ. Không gian của tầng 2 này thật sự là nhỏ, chỉ có hai cái bàn nhỏ, chỉ là chủ quán thấy có thể làm ăn được nên mới cố gắng bày thêm lên đây.

“Anh có biết không? Từ khi đến Nepal cho đến tận ngày hôm nay, trong trí nhớ của tôi trời không âm u nhiều mây thì cũng chính là mưa như thế này, cảm giác như cả đời này những lần tôi nhìn thấy mưa đều đã bắt gặp ở đây hết rồi.” Trời đẹp rất ít, giống như con người Trình Mục Vân vậy, thời điểm anh thoải mái rất ít, phần lớn thời gian đều khiến cho người khác nhìn không thấu.

“Ôn Hàn tiểu thư, cô tới đây thật sự là không đúng lúc, vừa đúng lúc ở nơi này trải qua mùa mưa.” Mạnh Lương Xuyên khó có khi được ăn bữa cơm thịt ở Ấn Độ, mà còn là suất hai người.

Cửa kính cửa sổ tầng hai bị nước mưa tạt nhìn vào rất nhạt nhòa, nhưng Ôn Hàn có thể nhìn ra được ngã tư đường bên ngoài không có một bóng người. Cô dùng khăn sạch lau khô tóc của mình, đem chiếc bùa hộ mệnh từ trong cổ thả ra.

Mạnh Lương Xuyên quan sát người ngồi trước mặt mình, “Cái này... cô ở Nepal không có mang mà đúng không?”

Ôn Hàn cúi đầu, nắm lấy chiếc bùa hộ mệnh này trong tay, lắc đầu.

“Trình Mục Vân đưa cho cô?” Mạnh Lương Xuyên như nhận thấy được điều gì, tiếp tục hỏi. Tất cả hành lý của Ôn Hàn đều để lại ở Nepal, trên người cô cũng không có thứ gì, đột nhiên trên người lại xuất hiện thêm đồ vật này nọ, 99% là người đàn ông kia đưa cho cô rồi.

Ôn Hàn cảm thấy thất vọng đau khổ hơn, nhẹ giọng nói, “Đúng vậy, là anh ấy đưa cho tôi, nhưng anh ấy cũng không nói gì.” Cô nói xong, mà giọng nói cũng bắt đầu run rẩy, cô làm sao có thể quên chứ, còn có những thứ mà anh đưa.

“Có thể cho tôi xem một chút không?”

Ôn Hàn tháo xuống để lên bàn, đưa tay đẩy qua.

Mạnh Lương Xuyên cầm lấy, đầu tiên là nhìn đi nhìn lại hoa văn trên đó, rất bình thường, là hình ngôi chùa thường có trong chiếc bùa hộ mệnh. Hắn nhíu mày nhớ lại, “Ngôi chùa trong chiếc bùa hộ mệnh này giống như nằm bên cạnh ngôi nhà đó...” Hắn ở nơi này nhiều ngày như vậy, thu thập được cũng không ít tin tức, hữu ích cũng có mà vô ích cũng có, đều cố gắng góp nhặt vào trong đầu.

“Ngày đó... tôi đi vào trong chùa thắp hương, anh ấy ở bên ngoài chờ, sau khi tôi ra thì anh ấy đưa cho tôi cái này.” Ôn Hàn lại càng cảm thấy đau khổ khó nói nên lời, “Anh mở bên trong ra mà xem, bên trong không phải bùa hộ mệnh gì, mà chỉ là một thứ giống như rễ cây thực vật vậy.”

Mạnh Lương Xuyên gật gật đầu, mở chiếc bùa ra, thật cẩn thận đổ ra thứ bên trong đó. Dưới ngọn đèn nhìn lại, sau đó đưa lên mũi ngửi ngửi, hơi nheo mắt lại, “Giống như là thuốc đông y.”

“Thuốc đông y?” Ôn Hàn kinh ngạc.

Thế nhưng cô lại chưa từng nghĩ tới chiều hướng này.

“Kế bên chùa này có một ông già người Ấn Độ, trước kia ở Trung Quốc mười mấy năm, chính là một thầy thuốc đông y.” Mạnh Lương Xuyên từ trong đầu lấy ra tư liệu mình đã sưu tập được, “Cũng không đúng, cũng không được tính là thầy thuốc. Cô có biết người ở tầng dưới cùng của xã hội Ấn Độ không thể nào khám bệnh, ông già này thường thu gom những dược phẩm cần thiết mà đám người nhà giàu không cần đến, phân loại ra sau này đưa miễn phí cho đám dân nghèo. Tôi còn nhớ rõ ông ta cũng có thu gom qua thuốc đông y, bởi vì cũng có một vài người giàu có tin tưởng vào phương thuốc đông y.”

Mạnh Lương Xuyên cũng đã nói hết những gì mình biết.

Ôn Hàn cũng không trì hoãn nữa, hai người vội vàng mua áo mưa, mạo hiểm trời mưa lớn, dựa theo chút tin tức mà Mạnh Lương Xuyên có ở giữa đường trời mưa lớn tìm kiếm ông cụ người Ấn Độ chuyên đi phát thuốc cứu người kia.

Nước bắn bắn lên khắp người, bùn đất xen lẫn nước mưa lênh láng khắp nơi, căn bản là không có chỗ sạch để bước qua.

Mạnh Lương Xuyên đối với hoàn cảnh bẩn thỉu này cũng không có cảm giác gì, lại mặc quần áo có chút giấy, cất bước dài đi về phía trước, bởi vì nhanh chóng muốn biết Trình Mục Vân lưu lại món đồ này rút cuộc có ý nghĩa gì, đi có chút nhanh nhưng vẫn quay đầu nhìn lại người phụ nữ đi sau mình.

Ôn Hàn mặc áo mưa giá rẻ, giấy thấm dưới chân đều đã lấm lem bùn đất, quần dài cũng ướt cả.

Cuối cùng khi bọn họ tìm được người gọi là trạm cứu tế kia, ông cụ người Ấn Độ kia sớm đã ngủ, bị Mạnh Lương Xuyên gọi dậy, mơ ngủ đi ra mở cửa, khi nhìn thấy hai người ướt nhẹp lại dính đầy bùn đất thì dùng tiếng địa phương nói lẩm bẩm hai câu mà hai người bọn họ hoàn toàn không hiểu gì.

Trái tim Ôn Hàn lắc lư một chút bây giờ lại rơi xuống hố đen, quần áo ướt đầm dính lên chân và bắp đùi của cô, hơn nữa gió lạnh khiến cho cả người cô đều run bần bật lên, còn tay vẫn nắm chặt tay của ông cụ người Ấn Độ kia, dùng tiếng Anh cố gắng hỏi, “Ông có biết không, đây là cái gì? Có phải là có một người đàn ông Hoa Kiều mua chỗ ông cái này không? Có phải không? Ông có phải là đã gặp qua một người đàn ông hoa kiều không?”

Cô vừa nắm tay vừa lặp lại liên tục mấy lần. Ông cụ kia vẫn lắc đầu không ngừng.

Ánh mắt của Ôn Hàn cũng có chút đỏ lên, giống như không đợi kịp, nhất định phải biết ngay đáp án bây giờ, cố gắng nắm lấy cổ tay của ông cụ, “Ông chờ một chút, chờ một chút...”

Mạnh Lương Xuyên ở một bên nhẹ giọng nói, “Để tôi ra ngoài tìm một người biết tiếng Anh.” Mạnh Lương Xuyên nói xong liền nhảy vào màn mưa.

Rất nhanh liền mang về một người đàn ông lái xe ba gác. Người đàn ông Ấn Độ kia chịu trách nhiệm phiên dịch lại lời nói của hai người cho ông cụ, lúc này ông cụ này mới giật mình, cẩn thận cầm lấy thứ mà Ôn Hàn nhét vào trong lòng bàn tay chính mình, lật qua lật lại nhìn một chút rồi gật đầu.

“Ông ấy nói, ông ấy biết đây là cái gì?” Người đàn ông phiên dịch kia dùng khẩu âm đặc tiếng Ấn Độ nói lại với hai người bọn họ.

“Là cái gì?”

“...”

“?” Ôn Hàn mờ mịt lặp lại...

“Đúng rồi...” Mạnh Lương Xuyên như được khai sáng, “Là độc hoạt, đây chính là độc hoạt...”

Độc hoạt....độc hoạt...

Độc hoạt hay Hương Độc hoạt là rễ của cây Mao Đương qui (*Angelica Pubescens Maxim. F. biserrata* Shan et Yuan.) thuộc họ Hoa Tán (*Umbelliferae*). Độc hoạt dùng làm thuốc được ghi đầu tiên trong sách Bản kinh. Chưa thấy có ở Việt nam. Ở Trung quốc sản xuất chủ yếu ở Tứ xuyên và Hồ Bắc nên gọi là Xuyên Độc hoạt là thứ tốt nhất hiện nay.

Trong nháy mắt cả người cô đều nóng lên. Dòng máu vẫn chuyển động điên cuồng trong cơ thể cô, sự nóng bất lực cả ngày nay vào lúc này đột nhiên cũng biến mất. Là độc hoạt (sống một mình). Trình Mục Vân đã sớm biết sẽ xảy ra chuyện như ngày hôm nay, đây là sắp xếp của anh ấy, tất cả đều nằm trong tính toán của anh ấy nếu không anh cũng sẽ không lưu lại thứ này cho cô, nói với cô rằng cô phải một mình sống cho thật tốt.

Cả người Ôn Hàn run rẩy, nắm mạnh lấy cánh tay Mạnh Lương Xuyên, “Tôi đã nói với anh, anh ấy không chết, anh ấy sẽ không chết. Ai cũng không thể giết chết anh ấy. Anh ấy sớm đã đưa cho tôi thứ này, chính là sợ tôi lo lắng, có đúng không?”

Móng tay của cô vì kích động mà cắm sâu vào cổ tay Mạnh Lương Xuyên.

Mạnh Lương Xuyên có chút ngu ngốc, không theo kịp suy nghĩ của cô, “Cô chờ một chút, nói chậm một chút thôi, cô nói như vậy là có ý tứ gì? Cô nói anh ta đã sớm đưa cho cô thứ này là ý nói cho cô biết anh ta còn sống sao?”

“Nhất định là như vậy.”

“Nhưng Ôn Hàn tiểu thư, cô có nghĩ tới một loại tình huống khác hay không. Anh ta biết mình có thể chết bất cứ lúc nào ở Ấn Độ này cho nên mới lưu lại thứ này cho cô, khiến cho sau khi anh ta chết cô có thể an ủi chính mình như bây giờ mà sống tiếp.” Đương nhiên khi nói ra loại khả năng này chính ngay cả Mạnh Lương Xuyên cũng cảm thấy không thể nào xảy ra được.

Lưu lại vật đính ước về sau là chuyện mà người đàn ông kia chắc chắn là không thể làm được.

“Không có khả năng, anh cho rằng nếu anh ấy đã chết thì những thứ này còn có thể an ủi tôi cái gì đây? Trừ khi anh ấy còn sống ra, tất cả mọi thứ đều không thể an ủi được tôi. Anh ấy đưa riêng cho tôi cái này chính là muốn nói cho tôi biết, nói cho tôi biết anh ấy cùng tôi đều phải...”

Lòng ngực Ôn Hàn phập phồng không ngừng, cô cố gắng thở, muốn để cho bản thân mình tỉnh táo lại, nhưng cô không bình tĩnh được. Bất cứ cho lưu lại cái gì để an ủi cô, Trình Mục Vân thật sự sẽ không đi làm chuyện như vậy, nếu anh ấy phải chết thì sẽ chết, tuyệt đối không có làm nhiều điều vô ích như vậy.

Nếu lưu lại miếng độc hoạt này cho cô, nhất định là dưới mọi tình huống, bất luận ai cũng không biết được mà nói với cô rằng: anh sẽ không chết mà em phải một mình sống sót. Em yêu, có lẽ chúng ta sẽ không gặp lại nhưng ít ra em cùng anh cũng còn phải sống.

....

Một chiếc ô được đặt dưới lối vào của căn nhà cũ kia.

Một người mặc chiếc áo mưa bước tới, cởi chiếc áo mưa trên người xuống, ánh mắt của cô ấy có chút đỏ, nhìn hành lang trước mặt không có một bóng người. Tối đen, không có ánh sáng.

Bên ngoài tiếng mưa rơi vẫn lớn như vậy, nơi này lại càng có vẻ tĩnh lặng hơn... Không biết vì cái gì mà nơi này bây giờ có chút dọa người..

Cô hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, lấy tay nén lại sự chua xót nơi hốc mắt, đi dọc hành lang cho đến cuối, đến cầu thang đi lên tầng hai. Rất nhanh trước mắt hiện ra một không gian thông thoáng, tầng hai này trừ mấy thứ trang hoàng đơn sơ bên ngoài, bất kể cái gì cũng không có. Trong góc tối có một cái giường, đệm chăn gối và linh tinh vài thứ khác trên đó.

Ở giữa phòng có chiếc bàn dài và mấy chiếc ghế xung quanh, trong góc sáng còn có giá sách với vài ngăn tủ.

Cô ở trong căn phòng này dọn dẹp thật lâu, đem những đồ dùng của Trình Mục Vân đã từng dùng qua, trừ bỏ đồ dùng của gia đình chủ nhân trang viên thì những đồ dùng tùy thân của Trình Mục Vân cô đều bỏ vào một cái túi nylon lớn. Khi xuống lầu, từ phía bên trái đằng trước có tiếng động truyền đến.

Rõ ràng ở nơi đây có nhiều tấm ván đã bị mục lâu ngày, bị vật nặng đè lên mới có thể vang lên tiếng vang chói tai như vậy, mới có thể tạo ra loại tạp âm kỳ quái như thế...

Cô kinh ngạc, dừng ở cuối cầu thang....

Có một bóng người chậm rãi đi tới, bóng người cao lớn ẩn hiện trong bóng tối âm u, hình dáng này bị ánh sáng mờ mờ nhưng kèm theo sự lạnh lẽo của cơn mưa đêm khuya bao lấy, tản mát ra hơi thở nguy hiểm quen thuộc...

Trong nháy mắt cả người cô đều lạnh như băng...

“Em gái yêu quý của tôi...” Người đi tới đang để ngón tay nắm lấy đai lưng của chính mình, chậm rãi đi từ trong bóng đêm ra, “Tôi hi vọng em mang theo hương nến cùng tiền tới nơi này để tế tôi mà không phải hai tay trong tron đến với ý đồ tìm được cái gì từ nơi này..”

Cả người Trình Gia cũng cứng ngắc, ngay cả đầu ngón tay cũng sợ tới mức không dám cử động.

Trừ anh ấy ra, còn có ai có thể khiến cho cô sợ tới mức như vậy? Chính là cái người đã ôm cô từ nhỏ tới lớn, cả tư liệu cũng tuyệt đối bí mật đối với tổ chức hành động Moscow, là người đàn ông mà 5 tiếng trước đã có báo cáo xác nhận đã tử vong.

Trên người Trình Mục Vân không có nước cùng bùn mưa.

Nói cách khác, vừa rồi khi cô đi dọc qua hành lang để lên lầu, đều đi qua dưới cái nhìn chăm chú của anh ấy. Trình Gia rất nhanh liếc mắt về túi nylon lớn trong tay, lui về sau nửa bước...

“Như ghế nào? Tôi cũng không phải lần đầu tiên tìm được đường sống trong chỗ chết.” Trình Mục Vân bất ngờ tiến lên hai bước, từ trong bóng tối để lộ ra khuôn mặt đầy đủ, ánh mắt thậm lại không chút ánh sáng nhưng lúc này anh đang cười, “Thật bất ngờ sao?”

Thời điểm Trình Mục Vân 6 tuổi, đã tự tay dùng dao găm vượt mặt trưởng bối mà săn được con hổ hoang dã lúc đó. Cả người đầy máu, chính sửa lại lớp da một chút, cả tấm da hổ không có lấy chút tỷ vết, đầy đủ cả lớp da hổ. Đây cũng chính là cảm nhận đầu tiên của Trình Gia về người anh họ này qua sự miêu tả của người nha..

Còn có khi Trình Gia lần đầu tiên dùng súng, hoảng hốt cướp cò, bắn trúng chân của Trình Mục Vân, mà anh mày cũng chưa nhú mặt cũng chưa nhả một chút nào, lúc đó cô sợ tới mức nửa tháng cũng không dám đụng tới súng nữa..

Còn có rất nhiều...

Quá khứ của Trình Mục Vân anh và Trình Gia cũng có liên quan, quá khứ không có quan hệ hay không đều hiện ra, giống như tuyết đọng trên núi cáo đột nhiên sụp đổ, làn sóng tuyết trắng khủng bố mãnh liệt, như nghiền nát mỗi một phần sợi dây thần kinh của cô. Cô sợ anh, thâm căn cố đế, xâm nhập vào tận xương tủy rồi...

“Em chỉ tới thu dọn những đồ dùng của anh..” Cô nhẹ giọng nói, cố gắng đứng thẳng lưng.

“Hử...em nghĩ xem nên nói như thế nào...” Anh dùng tiếng Nga quen thuộc nhất với cô từ nhỏ tới lớn, nhẹ giọng nói, “Em muốn nói thế nào đây...”

“Em nghĩ... tìm chứng cứ, muốn tìm xem ai là người đã làm hại anh..” Trình Gia nắm chặt bàn tay, hốc mắt đỏ lên, không chế không được mà cơ thể run nhè nhẹ, “Trình Mục Vân, anh không thể, không thể hoài nghi em như vậy... anh đang hoài nghi người hại anh chết là em sao?”

Người đàn ông trước mặt vẫn không nói chuyện, ánh mắt rũ xuống, không chút tìm cảm nào mà nhìn xuống cô.

Giống như là không biết cô chính là Trình Gia mà cứ đánh giá như vậy...

Cô thề, cô thật sự muốn sụp đổ rồi, cả người Trình Gia run lên không ngừng, bắt lực dùng tiếng Nga nhẹ giọng gọi anh, đôi chân bủn rủn đến mức đứng không được, ngã về phía sau, lui dần, bởi vì bậc thang đang còn cao, ngã sắp xuống, trượt xuống vài bậc thang.

Chính là trong chốc lát này cô giống như thấy được cơ hội sống, cả người trượt xuống hết các bậc thang, té trên mặt đất.

Còn chưa kịp đứng lên đã bị người đàn ông phía sau nắm lấy cổ áo, bẻ ngoặt cánh tay phải, ấn mạnh lên trên tường.

“Là cái gì cho cô dũng khí thế hả?” Trình Mục Vân cúi người tới gần cô, “Nghĩ có thể trốn thoát được sao?”

“Em sai rồi, anh...” Cả người Trình Gia run rẩy không ngừng.

Cô cố gắng kiềm chế, nhưng cơ thể vẫn run rẩy không ngừng, nước mắt cũng không ngừng rơi, “Em thề, em thề em thật sự không có làm hại Tiểu Trang, cũng không có làm ra vụ nổ đó mà hại anh, em thề, em thật sự không có hại chết bọn họ mà.”

“Đương nhiên không phải cô...” Anh tới sau tai cô nói nhỏ, “Đều là do tôi làm..”

47. Chương 46: Địa Ngục Trở Về Với Địa Ngục (2)

Trong đầu Trình Gia hiện lên từng hình ảnh, từng sự kiện, đoán rằng tất cả đều liên quan đến người đàn ông trước mặt này.

Đều là thử, tất cả đều là thử, nhìn qua như vậy nhưng thật ra đang trực tiếp có hiệu quả của phép thử rồi..

Cô... có dám không ngoài sáng cho dù biết Trình Mục Vân lúc nào cũng có thể lấy mạng của mình mà vẫn thản nhiên ăn những thứ mà anh đưa hay không?

Cô.. có thể ở trong tình huống mà anh đang hoài nghi cô là kẻ nội gián, còn có thể không để ý đến tính mạng xông lên mà cứu anh, lấy mạng đổi mạng không?

Chỉ cần cô là nội gián cô sẽ là người do dự. Cô càng nhỏ tâm, anh lại càng hoài nghi.

Bởi vì cô đoán không ra Trình Mục Vân sẽ làm cái gì, cô luôn sợ hãi bản thân có thể bị anh tư xử lý bất cứ lúc nào, nếu như có miếng băng mỏng cô sẽ vùi mình thật sâu trong đó.

Cô không biết mỗi việc làm của anh đều là đang thử? Hay vẫn là muốn mượn cơ hội mà xử lý cô?

Một cách thử khác thường. Nhưng những người trong tổ chức hành động Moscow đều rất biến thái...

Nơi này còn có Trình Mục Vân, Chu Khắc và một số người khác giống như bọn họ, đều là ôm lấy lý tưởng biến thái rằng ” đã là anh em của mình nếu muốn chết thì phải chết trước mặt mình”

Nơi này chỉ có một sự tín nhiệm, lấy mạng đổi mạng.

Loại tín nhiệm gần như điên cuồng vô tình này, lại không hề có đạo lý, phục vụ quên mình đi tham gia vào “tổ chức địa ngục” rất thích hợp này... chỉ có kẻ điên mới có thể nghĩ ra loại phương pháp này, cũng chỉ có những kẻ điên mới nhiệt đi theo anh cũng chính họ mới có thể thông qua bấy rập biến thái kiểu này.

Chiếc gông cùm xiềng xiếc trên người bỗng nhiên biến mất.

Trình Gia cũng từ từ xoay người lại, kê lưng sát vách tường, cố gắng muốn tìm được một chỗ dựa. Thân thể của anh từng đột nóng bỏng, nhưng lại là mồ hôi lạnh.

Lạnh cùng nóng ở trong người cô như muốn nổ tung, bao trùm lấy ý thức của cô, nuốt trọn nốt phần dũng khí còn lại. Khẩu súng màu đen phía sau lưng bị anh rút ra, vút trên mặt đất.

“Cô hẳn là nên cảm tạ Chu Khắc.” Trình Mục Vân dùng giày đâm khẩu súng tới cho cô, “Là cậu ấy đã cho cô có thể có tư cách dùng súng nhắm ngay vào đầu của mình.” Nếu không trừng phạt tuyệt đối không có đơn giản như vậy.

Trình Gia cũng tựa người vào vách tường, trên hành lang từng đợt gió thổi qua, lướt qua tay áo cổ áo của cô tiến vào trong người cô. Cô bắt lực cố gắng nhìn rõ khuôn mặt của Trình Mục Vân trong bóng đêm, cho dù là một chút cơ hội sống..

Cô không muốn chết, hoàn toàn không muốn... Bốn phía trong bóng đêm vang lên những tiếng mở chốt súng không ngừng đã kích thích thần kinh của cô.

Đây là đang nói cho cô biết, chỉ một khẩu súng này cũng đủ nghĩ tới chuyện chạy trốn, để cho cô tự mình kết thúc là đã nhân từ lớn nhất đối với thể gian này rồi.

Tay của cô chậm rãi đưa ra, từng chút một tiến gần tới khẩu súng. Khi chạm đến khẩu súng, nắm chặt lấy, lấy hết dũng khí nắm lấy khẩu súng, “Anh có thể để cho em im lặng ở đây một mình không...”

Cô dùng giọng nói khó ai có thể nghe được, cầu xin anh...

“Thật đáng tiếc, không thể.” Thời điểm Trình Mục Vân nói ra những lời này cũng không có mang theo chút tình cảm cá nhân nào, từng câu từng chữ nói cho cô biết, “Cô có biết, em gái yêu quý của tôi, tôi am hiểu nhất chính là ngục trang người chết. Đối với những người như chúng tôi mà nói, đối đãi với kẻ thù sẽ không có nhân từ, muốn tận mắt nhìn thấy hắn chết đi, xác nhận thi thể lạnh lẽo thì mới an toàn nhất. Đây chính là thưởng thức...”

Đây là thưởng thức... Chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy, lưng của cô đã ướt đầm mồ hôi...

Cái chết đến gần khiến cô có cảm giác sợ hãi thật sự, chân thật đến mức cô không thể tin được, đây là sự thật, cô chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, tìm được manh mối, tìm được tượng phật có xá lợi tử kia...

“Trình Mục Vân, chẳng lẽ anh không muốn biết em vì cái gì mà phản bội anh sao?”

Trình Mục Vân trầm mặc không đáp... Anh cũng không muốn biết. Trên đời này ai phản bội mà chả có nỗi khổ riêng, nhất là phản bội anh em thân như tay chân của mình, nhưng anh cũng không muốn nghe. Qua đêm nay sẽ có người phụ trách đưa những việc làm khi còn sống của người phụ nữ này báo cáo lại, mỗi một ngày từng giờ từng phút đều phải kiểm chứng, lại một lần tắm trắng nữa, nhất định sẽ liên lụy đến rất nhiều người.

Cuối cùng báo cáo sẽ nói cho mọi người biết, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì. Mà Trình Mục Vân muốn làm chính là tìm ra người có vấn đề, loại bỏ hoàn toàn.

“Anh phải nói cho mẹ em em...” Trình Gia khóc cầu xin anh, “Nhất định phải nói với bà, em...”

“Tôi sẽ nói với bà rằng cô phản bội tôi cùng cả gia tộc...”

Cả người cô chấn động, gần như sụp đổ mà dựa vào vách tường, khóc thành tiếng, “Trình Mục Vân, anh là anh trai em mà. Anh không thể làm như vậy với em được...”

“Phải không? Tôi vì cái gì mà không thể làm như vậy với cô được?”

Ánh mắt kia nhìn xuống cô lạnh như băng, nhìn giống như ánh mắt của một thẩm phán vậy... Cô thậm chí còn cảm thấy được rằng Trình Mục Vân đã trở lại, người của mười năm trước đã hoàn toàn trở lại...

Đây không phải ánh mắt của con người, đôi đồng tử màu nâu, dựng thẳng lên như một khe hở, giống như ánh mắt của một con rắn độc luôn ẩn núp trong bóng tối. Khoan dung là cái gì? Tha thứ là cái gì? Anh không hiểu cũng không biết...

.....

Đợi một lúc lâu sau rút cuộc đổi lấy một tiếng súng...

Trong bóng đêm người đàn ông đó tìes lên, dùng ngón tay lạnh lẽo chạm vào cổ và mấy nơi khác trên người Trình Gia, không mang theo cảm xúc gì, sau khi xác nhận khối thi thể này đã không còn dấu hiệu của sự sống thì mới chậm rãi ngồi xổm người xuống, lòng bàn tay mơn trớn đỉnh đầu cô ấy, cảm thấy được lòng bàn tay đang làm phúc cho cô chạm lên những sợi tóc mềm mại, cảm nhận được cô trước khi chết đã bị sở hãi tới mức hồi hồi lạnh tỏa ra nhiều như thế...

Trình Mục Vân ngồi xổm người xuống trước mặt thi thể Trình Gia, bày ra một tư thế rất kỳ lạ, trước mắt anh giống như là đang có rất nhiều thi thể vài. Có một vài khuôn mặt vẫn rõ ràng như trước.

Mười năm anh vẫn nhớ rõ rằng sâu trong lòng anh có mười mấy ngàn bản kinh đều không thể siêu độ được vong linh của bọn họ.

Trình Mục Vân ngẩng đầu, trong mắt là chút ánh sáng quen thuộc. Ngữ điệu lười biếng trầm khàn vang lên trong không gian im lặng xen lẫn giữa tiếng mưa, “Có ai có thuốc không?”

Có người trong bóng tối ném lại một gói thuốc.

Anh ngồi chồm hổm xuống, mở hộp thuốc lá kia, chỉ còn lại nửa điếu, còn có thêm một cái bật lửa của Ấn Độ. Anh thấp giọng mắng một câu, ngậm điếu thuốc vào miệng một lúc rồi châm lửa.

Một đốm lửa xuất hiện trước mặt anh, nháy nháy hai cái, chứng minh anh đã rít hai hơi thuốc rồi. Cái bật lửa mặc dù là của Ấn Độ, nhưng nửa cây thuốc kia là của Nga, hương vị của cổ hương. Làn khói thuốc xâm nhập vào lục phủ, qua hồi lâu mới được chậm rãi thở ra. Trong màn sương khói đó anh thản nhiên dùng hai ngón tay cầm lấy điếu thuốc, để điếu thuốc xuống sàn nhà, “Đem nơi này thu dọn sạch sẽ, đồ vật của tôi cũng để lại chỗ cũ đi.”

Ánh sáng chớp chớp màu đỏ của nửa cây thuốc kia được đặt trước mặt Trình Gia. Anh đứng dậy không hề nhìn lại cô em gái mà mình ôm trên tay từ nhỏ tới lớn.

Có lẽ Chu Khắc có thể tha thứ cho cô ấy...

Mà anh thì không thể.. phạt trở về với phạt, địa ngục trở về với địa ngục...

Ôn Hàn không nói được một lời kéo ống tay áo Mạnh Lương Xuyên, rời khỏi trạm cứu tế nhỏ đó. Cô đi ra nhìn xem mảnh độc hoạt kia đã trôi đi đâu trong lớp bùn đất kia rồi, mắt nhìn thấy mảnh độc hoạt kia lẫn trong nước bùn, bị dòng nước dơ bẩn cuốn chảy vào đến đồng rác.

Trong tay cô đang nắm chặt là chiếc bùa hộ mệnh trống không...

“Anh có biết... Trình Gia đi nơi nào không?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“Tôi không biết, tôi cũng không phải thượng cấp của bọn họ, cho dù là thượng cấp cũng không phải là cấp trên trực tiếp, không có quyền tìm hiểu hành động của bọn họ, đây là quy luật. Nhưng tôi lạ biết Trần Uyên người đã thẩm vấn cô, chiều ngày hôm qua đã rời khỏi Ấn Độ, về tổng bộ ở Thụy Sĩ rồi. Hiện tại, anh ta hẳn là ở trên máy bay rồi.”

Ôn Hàn gật gật đầu.

“Cô không phải thực sự nghĩ rằng Trình Mục Vân còn sống chứ?” Mạnh Lương Xuyên không thể nhìn cô cứ diên như vậy được, xem ra phải nhần tâm một lần, giữ chặt lấy tay cô, giữa trời mưa to không ngừng mà nói cho cô chân tướng sự thật, “Trước khi chúng ta lái xe rời khỏi nơi đó đã có báo cáo khám nghiệm tử thi, anh ấy thật sự đã chết rồi, Ôn Hàn tiểu thư.”

“.. Anh nói cái gì?” Ôn Hàn nhìn anh ta chằm chằm.

“Báo cáo khám nghiệm tử thi, Trình Mục Vân cùng Phó Nhất Minh đều đã chết rồi.” Mạnh Lương Xuyên cố gắng biểu đạt một cách ngắn gọn.

“...” Ôn Hàn luống cuống lắc đầu, “Vì cái gì ngay từ đầu anh không nói cho tôi biết?”

Mạnh Lương Xuyên không đành lòng, tránh đi ánh mắt của Ôn Hàn, “Cô xem, anh ấy đều lưu lại cho cô mảnh độc hoạt này, Ôn Hàn tiểu thư, không cần phải suy đoán lằng mằng nữa, cô phải tin tưởng không ai có thể dấu diếm được một khi đã làm khám nghiệm tử thi.”

Bởi vì lời nói này của Mạnh Lương Xuyên mà nguyên một buổi tối, Ôn Hàn ở trong nhà trọ nhỏ kia đều gặp ác mộng.

Đến rạng sáng, cô ngồi bật dậy, quanh người mồ hôi lạnh tỏa ra không ngừng. Cô sợ rằng những điều kia chỉ là phỏng đoán, lỡ như anh thật sự lưu lại, làm cho cô hiểu lầm là anh không có chết.. Ôn Hàn trần trọc. Đây cũng không phải là nhà trọ tốt gì cho lắm, chung quanh đều rất ẩm ướt, tuy rằng trong phòng có huân hương cũng không che lấp được mùi ẩm mốc của nhà trọ rẻ tiền, khiến cho đầu cô càng choáng váng hơn.

Trong chốc lát giống như cảm thấy mình đã về tới Moscow, trong chốc lát lại cảm thấy được mình đang ở trong khách sạn ở Nepal kia, hay là căn nhà nhỏ ở trong trang viên kia. Nửa mê nửa tỉnh mãi đến sau nửa đêm, đều là những hòa thượng tu hành khổ hạnh, lửa trại, còn có Trình Mục Vân...

Trời vừa sáng, Ôn Hàn liền bật dậy, chạy tới cách vách đánh thức Mạnh Lương Xuyên, để cho anh ta cùng mình đi tới trang viên, “Ôn Hàn tiểu thư, ” Mạnh Lương Xuyên vẫn còn chưa tỉnh ngủ, “Cô còn muốn tới nơi đó làm cái gì?”

Ngữ khí của Ôn Hàn có chút thê lương, “Tôi chỉ muốn... lưu lại chút đồ vật của anh ấy mà thôi.”

Lý do này làm cho người ta nghe vào mà lòng chua xót.

Mạnh Lương Xuyên cũng không cự tuyệt, đưa Ôn Hàn tới cái trang viên kia, tiếp đãi Ôn Hàn chính là người con trai lớn của chủ nhân trang viên này, ngày đó tìm được đường sống trong chỗ chết, cũng là chủ nhân của mấy dãy nhà mấy tầng ở bên bờ sông Hằng kia. Anh ta đối với việc Trình Mục Vân chết thì vô cùng tiếc nuối, không ngừng sám hối, là bởi vì mình lúc đó có người kêu đi, mới để Trình Mục Vân đứng đợi ở dưới đài trúc cao đó, khiến Trình Mục Vân mất mạng.

Toàn bộ cuộc nói chuyện, Ôn Hàn không có nói câu nói, chỉ có khuôn mặt tái nhợt giống như đang khẩn cầu đối phương.

Ôn Hàn muốn đến căn nhà nhỏ đó, người thầy tế này cũng hiểu được, tự mình mang theo Ôn Hàn và Mạnh Lương Xuyên đi xuyên qua trang viên, đến căn nhà nhỏ đó.

Dưới ánh mặt trời, những con chim công đều đã ra khỏi chuồng, đang ở phơi nắng, lười biếng xòe đuôi ra, từ xa nhìn vào Ôn Hàn. Chúng nó là những con vật không chê mặt có ướm bẩn, vẫn xòe đuôi, có lẽ bọn chúng cũng biết rõ chính mình, so với lớp lông đẹp đẽ này thì bùn đất cùng mấy giọt nước mưa kia có là gì.

Mạnh Lương Xuyên cùng người đàn ông Ấn Độ kia đứng ở dưới lầu. Ôn Hàn một mình đi vào hành lang tầng một không bóng người kia...

Không có những hòa thượng tu hành khổ hạnh kia, nơi này lại trở nên rất trống trải, cô xem qua từng phòng, đi đến cuối hành lang, bước từng bậc thang đi lên.

Tầng hai ngoại trừ được sơn trang hoàng lại bên ngoài, bên trong thì không có gì.

Trong góc tối có một cái giường, đệm chăn gối và linh tinh vài thứ khác trên đó.

Ở giữa phòng có chiếc bàn dài và mấy chiếc ghế xung quanh, trong góc sáng còn có giá sách với vài ngăn tủ.

Cô cầm một túi nylon lớn, đem những đồ dùng cá nhân của Trình Mục Vân bỏ vào trong đó. Không ai tới nơi này, không có ai từng tới qua, mọi vật vẫn còn nguyên chỗ cũ.

Ôn Hàn cúi đầu, cắt chiếc quần dài cuối cùng vào trong túi, rút cuộc nhìn không được, quỳ xuống sàn nhà, ghé người lên giường khóc lớn.

Vì cái gì mà tất cả mọi người đều nói anh đã chết...

Trình Mục Vân, anh không chết có đúng không?

Nói cho em biết, anh không chết..

48. Chương 47: Địa Ngục Trở Về Với Địa Ngục (3)

Ôn Hàn ôm mọi đồ vật còn lại của Trình Mục Vân trở về nhà trọ.

Đợi đến giữa trưa mới có người tới đưa hành lý cho cô. Đây là hành lý cô bỏ lại ở Nepal, nghe nói mấy ngày trước có người hảo tâm nhặt được, đưa đến Kathmandu, tài xế chiều nay mới đưa tới đây. Hiển nhiên vị hỏa tâm kia nhất định là do Trình Mục Vân an vãi.

Mạnh Lương Xuyên giúp cô mở hành lý ra, “Cô nhìn xem, bên trong có thiếu thứ gì không?”

Một vali hành lý, có đồ kỷ niệm, máy ảnh, váy áo...

Tầm mắt Ôn Hàn đảo qua nhìn đến chiếc áo sơ mi lần đó bị Trình Mục Vân kéo đứt cúc áo, còn có váy dài, còn có chiếc mũ đêm đó đi mang theo... Mỗi một đồ vật cô đều nhớ lại, còn có hộ chiếu của cô, hộ chiếu thật của cô vẫn còn ở đây...

Mạnh Lương Xuyên cầm bản hộ chiếu kia đi ra ngoài khoảng 1 tiếng, sau khi trở về thì đã thu xếp ổn thỏa thủ tục nhập cảnh cho cô, còn có thủ tục xuất cảnh cùng vé máy bay.

Nói cách khác, từ bây giờ trở đi lúc nào Ôn Hàn cũng có thể tùy lúc bay về Moscow được. Hơn nữa cấp trên cũng đã hạ lệnh, phải tiếp đãi cho tốt, cô gái này đêm nay phải rời khỏi nơi này.

“Ôn Hàn tiểu thư.” Mạnh Lương Xuyên ho hai tiếng cho nhuận giọng, ngồi xổm xuống trước mặt cô, “Tôi rất may mắn, vì có thể ở Nepal gặp được cô và người tài năng như Trình Mục Vân, tôi nghĩ, đây là những kỷ niệm đáng giá nhất cuộc đời này. Đối với người đàn ông của cô, tôi thật sự tôn kính anh ấy, tuy rằng lần này không có thể giúp được anh ấy, nhưng tôi có thể cùng anh ấy ở Nepal vào sinh ra tử ở căn cứ buồn lậu kia, tôi cũng cảm thấy không còn gì tiếc nuối.”

Tầm mắt Ôn Hàn hơi chuyển động, nhìn về phía Mạnh Lương Xuyên.

“Tôi muốn cô biết rằng, chỉ cần cô cần, bất luận là bạn bè như thế nào của Trình Mục Vân đều sẽ giúp đỡ cô, trong đó có cả tôi.” Đây mới là mục đích Mạnh Lương Xuyên nói câu này.

Cô không nói chuyện, đang cố gắng tự hỏi mình... Cô còn cái gì... cô còn cái gì có thể liên lạc được với anh... Trong đầu cô bỗng nhiên xuất hiện một hình ảnh...

Anh đưa lưng về phía mặt trời, đọc thư thiếp trong tay, sarnath (Vườn lộc uyển)... Vườn lộc uyển...

Ôn Hàn đột nhiên như sống lại, “Mang tôi đi một nơi.”

“Đi đâu?” Mạnh Lương Xuyên nhìn đồng hồ ở cổ tay, “Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa.”

“Tôi biết.” Ôn Hàn biết mặc dù những người này rất lễ phép với mình, nhưng cũng sẽ không thực sự tự ý làm mọi việc, hơn nữa bây giờ thân phận của cô là người nhập cảnh phi pháp, nhưng cô nhất định phải đi, “Vườn lộc uyển, mang tôi đi vườn lộc uyển...”

“..” Mạnh Lương Xuyên biết cô gái này và Trình Mục Vân đều rất giống nhau, đó là đều tin phật.

Nhưng không nghĩ tới vào lúc này, cô còn muốn nhanh chân đến thăm quan thánh địa phật giáo nổi danh kia.

Ôn Hàn đương nhiên sẽ không nói cho hẳn biết lý do gì, tâm tư của cô rất nhỏ, cô chỉ nói mình nhất định với tới nơi đó. Mạnh Lương Xuyên nhìn đồng hồ một lúc rồi nói có thể, sau đó lái xe, đưa cô đến đó bằng tốc độ lớn nhất.

Chỗ đó cách Vanarasi mấy chục cây số, cũng không tính là xa lắm.

Khi cô tới đang có rất nhiều tăng nhân người trung quốc đi tham quan tụ tập lại một chỗ, đều mặc áo bào màu vàng đất, một chiếc túi lớn cắt chéo tà áo, hơn một trăm người ngồi ở bãi cỏ và trên thềm đá, dùng tiếng trung nhỏ giọng trao đổi.

Ôn Hàn cũng không biết mình muốn đi đâu, tìm cái gì.

Ở đây phạm vi nhìn quá lớn, ngoại trừ tấm bia trước phật pháp bắt mắt nhất.. du khách cũng chỉ có một vài người và vườn lộc uyển. Đưa mắt nhìn lại, dưới tàng cây bồ đề tập trung nhiều du khách nhất, nhưng mà cũng không có gì đặc biệt. Ngay khi Ôn Hàn tìm xung quanh thì hơn 100 tăng nhân người trung quốc kia cũng tản dần đi.

Cũng không biết có phải bởi vì bọn họ là người trung quốc hay không, hay là còn nguyên nhân khác.

Ôn Hàn nhịn không được đuổi kịp bọn họ, giống như đang ngắm phong cảnh, thế nhưng lại càng chạy càng nhanh, liên tục đi qua bên cạnh mỗi người, sau cùng thậm chí là chạy tới muốn nhìn rõ mỗi khuôn mặt, muốn nhìn rõ xem trong đó có anh hay không..

Đáng tiếc cuối cùng chỉ có sự thất vọng, còn các tăng nhân thì kinh ngạc nhìn lại cô..

Ôn Hàn gơ hai tay tạo thế chữ thập, cúi khom người với họ, biểu thị ý xin lỗi vì sự đường đột của mình. Mạnh Lương Xuyên đứng cách đó không xa nhìn một màn này, thực sự là cảm giác nói không nên lời, một người thích Trình Mục Vân, cho dù người đàn ông đó còn sống hay đã chết, cũng muốn một lần đi tìm những thứ có liên quan đến người đó hay sao? Mạnh Lương Xuyên nhìn thời gian, tùy ý để Ôn Hàn đi tìm như vậy, cho đến hoàng hôn anh ta mới nhắc nhở Ôn Hàn, “Ôn Hàn tiểu thư, chúng ta cần phải đi..”

Ôn Hàn bước chậm lại, không cam lòng nhìn hẳn.

Mạnh Lương Xuyên cười hối lỗi, “Rất xin lỗi, nhiệm vụ của tôi lần này không phải chỉ là làm bạn của cô, còn phải đưa cô tới gặp người từ Moscow tới, thấy cô thuận lợi rời khỏi Ấn độ. Cho nên chúng ta nhất định phải đi, Ôn Hàn tiểu thư.”

Ôn Hàn biết không có cách nào khác, đứng trên mặt cỏ ướt nhẹp, nhìn lại tấm bia sau tháp Phật, “Tôi có thể đi ngang qua Vanarasi không?”

Theo Mạnh Lương Xuyên rời khỏi nơi này, dưới cây bồ đề, có nhiều du khách vẫn đang ngồi xếp bằng nghỉ ngơi, có một du khách nữ đột nhiên ngẩng đầu, nhẹ giọng nói, “Người phụ nữ của cậu chủ thật sự là thần kỳ, làm sao mà tìm được tới đây vậy?”

Người sau đưa tay chống cằm, “Phỏng chừng là từng có quan hệ thân mật rồi,tâm linh tương thông sao?”

Mọi người đều như ong mầy như hiểu ý.

Bên cạnh có một nam học sinh ho khan, “Vóc người thật tốt, ở trong rừng núi Nepal ngày đó cũng không dám nhìn nhiều, ngày hôm nay mới được nhìn một cách toàn diện, đúng là người đẹp toàn diện nhé.”

“..” Một người ngồi ở xung quanh dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hẳn.

“Tôi chỉ nói một chút thôi mà.” Cậu thanh niên đó nhún vai, ho khan, “Cậu chủ tới đây rồi sao?”

“Đúng vậy, từ hôm qua đã bắt đầu đến Vườn lộc uyển này, tôi đã hỏi qua tiểu hồ ly, nói là vườn lộc uyển đại diện thiên đường của phật giáo và còn nhiều điều khác nữa, nói chung là rất quan tâm.”

Dù sao cũng là em gái mình, máu mủ tình thâm.

Sau khi Ôn Hàn đến sân bay bị đưa vào phòng làm việc không người.

Mạnh Lương Xuyên rút cuộc cũng gặp người từ Moscow tới đón cô, cũng vô tình bị ngăn ở bên ngoài phòng làm việc, sẽ không có khả năng cùng Ôn Hàn trao đổi bất kỳ điều gì.

Tuy rằng ở đây vẫn là sân bay Ấn Độ nhưng phòng làm việc này tạm thời thuộc về cảnh sát Moscow,.

Túi hành lý của Ôn Hàn bị một người đàn ông trung niên trong đó lấy đi.

Chỉ để lại hai nữ cảnh sát Moscow mặc thường phục, kiểm tra toàn thân đối với cô, đưa cho cô một bộ quần áo mới từ trong ra ngoài, lễ phép giống như cô là khách quý vậy, thực ra là làm kiểm tra từ trong ra ngoài cho cô.

“Ôn Hàn tiểu thư, chúng tôi nhận được tin, cô ở Nepal từng tiêm qua thuốc tránh thai, chính cô có biết không?”

Ôn Hàn ngăn người, mờ mịt lắc đầu.

Bên tai vang lên câu nói của Trình Mục Vân, anh nói rằng cô sẽ không mang thai... thì ra, sau khi ép buộc cô đi cùng anh, anh đã từng tiêm cho cô loại thuốc này sao?

“Loại thuốc này không có bất kỳ nguy hiểm nào, nửa năm sau sẽ đào thải hết khỏi cơ thể cô, không cần lo lắng.” Nữ cảnh sát làm theo quy định giải thích cho cô.

Ôn Hàn không nói chuyện, mắt hơi cay, cảm thấy mệt mỏi và có chút bất lực. Nếu như anh thật sự chết, cô thà rằng có một đứa con với anh, lớn lên giống như anh...

Nữ cảnh sát lấy ra một ống tiêm, “Theo luật, cô sẽ có một giấc ngủ ngon, khi tỉnh lại chắc chắn đã ở trên máy bay rồi.”

Ôn Hàn cũng không muốn hỏi lại theo luật là như thế nào, thế nhưng ở trong căn phòng này có nhiều cảnh sát đến từ Moscow như vậy, cô không muốn cự tuyệt, cũng không có mượn cớ, cũng không có quyền lợi.

Cô dựa theo lời người phụ nữ này nói ngồi xuống... vén ống tay áo lên, đối phương có kỹ thuật tiêm thật tốt, chỉ có cảm giác đau đớn nhỏ, rất nhanh, con buôn ngủ dâng lên, cô không thể mở nổi mắt nữa... dần dần cô mất đi ý thức.

Có một cánh tay đẩy cửa ra, một người đàn ông với chiếc gọng kính màu xanh đi vào, tất cả những người bên trong phòng đứng thẳng lưng, đồng loạt hành lễ với hắn ta.

Người đàn ông đó mỉm cười, đáp lễ qua loa, “Các vị không cần khẩn trương, mọi người đều làm theo luật cả.” Nữ cảnh sát phụ trách tiêm cho Ôn Hàn mở to đôi mắt màu xanh nhạt nhìn chăm chăm hắn, nở nụ cười dịu dàng, “Chúng tôi giao ở đây lại cho anh, cảnh sát Trần. Vì phòng ngừa thuốc gây tác dụng phụ đối với vị tiểu thư xinh đẹp này, đại khái chỉ có khoảng mười phút hiệu quả, mong anh nắm chắc thời gian.”

Trần Uyên gật đầu, khôi phục biểu tình nghiêm túc.

Toàn bộ những người đó lui ra ngoài...

“Ôn Hàn tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.” Hắn tháo cặp mắt kính của mình xuống, gấp lại, đặt trên bàn, “Bây giờ chúng ta tâm sự một chút, có một pho tượng Phật có xá lợi tử. Tôi tin rằng Trình Mục Vân nhất định đã cho cô nhìn qua vật phẩm vô giá bị cất giấu đó.”

49. Chương 48: Địa Ngục Trở Về Với Địa Ngục

Đây là cơ hội cuối cùng của hắn.

Trần Uyên biết chính mình sau khi rời khỏi Ấn Độ thì cho dù bất cứ cách nào cũng không thể nhập cảnh lại đất nước này nữa, nếu không sẽ khiến cho những anh em trong tổ chức hoài nghi. Cho nên đây là cơ hội cuối cùng của hắn để lấy được món đồ đó.

Cũng vì thế mà hần bí quá hóa liều, từ trong miệng Ôn Hàn lấy được tin tức này, trước tiên chạy tới nơi này, căn nhà nhỏ ba tầng nằm bên bờ sông Hằng ở varanasi.

Theo như lời Ôn Hàn nói, cô tự tay đem đồ vật đó giấu ở trong góc tủ của phòng bếp.

Là giấu ở trong bình mê diệt hương

Trần Uyên chạm tới chiếc túi cuối cùng, cẩn thận lấy ra, ở dưới ánh trắng mờ mờ, đưa tay vào trong chậm rãi tìm viên xá lợi tử chỉ có nửa bàn tay.

Xá lợi tử là thứ mà cao tăng sau khi hỏa táng còn lại, còn có một tượng Phật không rõ giá trị, buông lỏng suy nghĩ, khoanh chân ngồi xuống, những người đó cần tu hành bao nhiêu lâu mới có thể để lại được những món đồ như thế này..

Hần cảm thấy có chút sững sờ nhìn xá lợi tử trong lòng bàn tay. Từ khi biết Trình Mục Vân, mất thấy người kia tin Phật nhiều năm như vậy nhưng lại không thể thấy tín ngưỡng của anh ta, nhất là ở những loại giáo đường địa phương của Moscow như thế này.

Nhưng mà hiện tại khi cầm xá lợi tử trong lòng bàn tay, lại cảm nhận được cảm giác như có ai đó đang nhìn chăm chăm mình.

Nhanh chóng buộc lại chiếc túi sau đó nhét vào góc, cất kỹ số hương liệu còn lại, làm cho nơi này giống như chưa có ai động đến.

Nháy mắt khi đang đóng cánh cửa tủ, ngoài cửa sổ xuất hiện một bóng đen.

Trần Uyên lạnh cả người, chậm rãi quay đầu, dưới ánh trắng có thể nhìn thấy được hình dáng là của một con vật, là con chó màu vàng. Con chó vàng này theo thói quen hằng ngày nửa đêm thường lượn qua đây, vờn đầu lưỡi liếm liếm cửa sổ, xoay người nhảy xuống khỏi nơi đó. Chỉ là một con vật mà thôi, không sao.

Trần Uyên nắm chặt xá lợi tử trong tay, nhắm mắt bình ổn lại hơi thở, sau đó đi ra khỏi phòng bếp.

Khi hần vừa đặt chân vào phòng khách thì đột nhiên căn phòng đang tối có chút ánh sáng xẹt qua. Có âm thanh ồn ào, là ca múa Ấn Độ, TV đột nhiên mở lên khiến cho cả căn phòng lâm vào trạng thái sôi nổi một cách kỳ lạ...

Trên ghế salon người đàn ông vốn đã chết vẫn đang ngồi ở đó, Trình Mục vân...

Một tay của anh ta khoát lên chỗ tựa phía sau lưng, cũng không có nhìn Trần Uyên, chỉ nhĩ chăm chăm màn hình tivi, “cậu hần là phải hiểu rõ, tôi luôn hi vọng cậu giờ khắc này đã về tổng bộ, mà không phải ở đây, nơi bờ sông Hằng mà tro cốt của Chu Khắc còn được rải ở đây, tìm cái gọi là xá lợi tử đó.”

Khi nhìn thấy Trình Mục Vân ngồi ở kia, Trần Uyên biết hần đã xong rồi.

Hần đứng cách ghế sofa chỉ có khoảng năm bước chân, nhìn một bên khuôn mặt của Trình Mục Vân...

Mười ba năm giao tình.... Bắt đầu theo sát Trình Mục Vân khi anh bắt đầu tiến vào tổ chức hành động Moscow, hần vẫn luôn là cái bóng phía sau Trình Mục Vân, vô số lần làm cho người đàn ông ngồi trên ghế salon kia tránh được nguy hiểm. Nhưng ở Trung Quốc khi Trình Mục Vân làm hòa thượng mười năm, hần cũng phải ăn ở mười năm ở nơi thâm sơn cùng cốc đó.

Thậm chí có khi ngồi xổm dưới tuyết ăn món nướng thôn quê cũng sẽ cảm thấy hoảng hốt.

Có phải cả đời này sẽ làm bạn như vậy với Trình Mục Vân hay không? Anh ta ở ngoài sáng mà bản thân hần chỉ ở trong tối... có khi hần cũng hi vọng, hi vọng Trình Mục Vân vĩnh viễn không cần rời núi.

Khi anh ta mặc chiếc áo cà sa, đầu trọc, vĩnh viễn trong ngôi đền một năm không được vài vị khách ở nơi thâm sơn cùng cốc kia ngày ngốc cả đời không phải tốt sao?

Trần Uyên biết đây thật sự chỉ là một cái bẫy.

Nhưng mà thân bất do kỷ, chẳng sợ núi đao biển lửa hần cũng nhất định phải tận tay lấy về món đồ này. Bỏ qua thời cơ này hần không có khả năng trở lại Ấn Độ nữa, sẽ không có cơ hội để lấy được đồ vật này đến tay. Đây đối với hần mà nói chính là đi chết.

Hắn biết từ khi chính mình bước vào căn phòng bếp kia, mở tủ hương liệu ra, cũng không còn gì có thể biện minh cho bản thân được nữa. Thứ mà hắn cầm trong tay đã nói lên hết tất cả, hắn phản bội Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân giơ tay, chỉ vào chiếc ghế đối diện, “Ngồi đi.”

Trần Uyên đi qua ngồi xuống.

Trình Mục Vân lại bổ sung một câu, “Đem thứ mà cậu đang cầm trong tay để lên bàn đi.”

Trần Uyên hơi sững sốt, đem tượng Phật và cả xá lợi tử đều được đặt lên bàn.

Trình Mục Vân gật đầu, “Ngồi đi.”

Trần Uyên vừa mới ngồi xuống, cổ tay đã bị Trình Mục Vân đè chặt, người đàn ông này thân hình cứng rắn như bàn thạch, áp mạnh tới. Đầu gối Trần Uyên quỳ trên mặt đất, mặt cùng người đều bị Trần Mục Vân đè trên ghế sofa... Chính là Trình Mục Vân cái gì cũng chưa làm... Nhưng trước khi buông hắn ra vài giây, nhỏ giọng dùng tiếng nói để cho những người khác trong phòng này không nghe được, “Thật đáng tiếc, là cậu...”

“Tôi cảm thấy rất may mắn...” giọng nói của Trần Uyên cũng không thể nghe rõ, “Anh vẫn còn sống.”

Ngày đó khi tiếng nổ mạnh phát ra, hắn nhìn đang voi điên cuồng cách đó không xa, mắt thấy đàn voi không ngừng quật mạnh vào những cây trúc, trời mới biết lúc đó hắn cũng nghĩ như Phó Nhấ Minh vậy, liều lĩnh xông lên cứu Trình Mục vân...

Bảo vệ Trình Mục Vân, đã sớm là bản năng của hắn.

Trần Uyên không có giấy dựa, cũng không có động, súng ngay phía sau thắt lưng của hắn, ý niệm muốn động đến súng cũng không có, Hắn biết lúc này phản kháng đã không có bất cứ ý nghĩa gì, quanh người cũng không có chút sức phản kháng nào, giống như người sắp chết, nhắm mắt lại.

Hắn cảm giác được, Trình Mục Vân lấy khẩu súng sau lưng hắn...

Một khẩu súng bị nhét vào trong lòng bàn tay Trần Uyên, “Đi tốt.”

Mọi sức nặng trên người đều biến mất, rời khỏi nôi hắn, buông hắn ra. Trần Uyên nhanh chóng nắm lấy khẩu súng của mình, nhắm ngay lồng ngực.

Có rất nhiều hình ảnh cả đời của hắn lần lượt hiện ra ở trong đầu, cũng không gián đoạn.

Thời điểm cuối của cuộc đời, hắn phát hiện ấn tượng sâu sắc nhất cả đời hắn đều liên quan đến người đàn ông phía sau này, một tiếng nổ vang lên, thân thể Trần Uyên run nhẹ hai cái, sau đó ngã xuống sàn nhà. Một vệt máu từ thân thể hắn chảy xuống sofa rồi xuống sàn nhà..

Trình Mục Vân đứng ở trước tivi, nhìn thi thể Trần Uyên...

Phía sau mấy người theo dõi toàn bộ quá trình của Trình Mục Vân bao gồm ba nam một nữ cũng bước ra, đưa mắt nhìn lẫn nhau.

Trong đó người phụ nữ ho khan hai tiếng, “Ông chủ Trình, chuyện đêm nay chúng tôi sẽ làm một báo cáo gửi lên trên, đối với chuyện Trần Uyên phản bội, bốn người chúng tôi cùng vật kia sẽ là nhân chứng và vật chứng. Chúng tôi tin rằng chuyện này đã kết thúc ở đây rồi.”

Trình Mục Vân im lặng, coi như là sự chấp nhận.

Dừng ở đây, người phụ nữ kia cùng ba người đàn ông đi cùng đều nhẹ nhàng thở ra.

Sau khi Tiểu Trang giả chết thoát thân, Trình Mục Vân liền bày mưu đặt kế, lấy danh nghĩa cá nhân tổ giác Trần Uyên. Khi đó tổng bộ chia là hai phía, tranh chấp không ngừng, là nên tin tưởng một người có bối cảnh không sạch sẽ nhưng lập được công lớn trong tổ chức hành động Moscow và còn từng là người lãnh đạo của tổ chức? Hay là vẫn tin tưởng một người luôn phụ trách theo dõi Trình Mục vân?

Ngày đó khi Thẩm vấn Trình Mục Vân vẫn chưa giải quyết được vấn đề này.

Cho đến khi Trình Mục Vân giả chết, anh cùng tổng bộ lập ra ước định: Trình Mục Vân từ nay về sau sẽ biết mất khỏi thế giới này, đem toàn bộ tổ chức nhỏ của anh giao cho quyền lãnh đạo cho người anh tin tưởng nhất Phó Nhất Minh, không hề cùng với tổ chức hành động Moscow có bất cứ quan hệ gì nữa. Đây là hình phạt đối với anh vì việc tự mình điều tra nội gián. Quy củ không thể phá hư. Mà bởi vì Trần Uyên có thân phận đặc thù, Trình Mục Vân phải tìm được chứng cứ, sau đó mới có thể định tội được hắn ta. Mà không phải giống như Trình Gia là giải quyết trong nội bộ tổ chức.

“Ông chủ Trình, chúng tôi cũng rất cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã làm trong mười mấy năm qua.” Có người bổ sung, Trình Mục Vân không nói một lời, ngồi ở trên bàn, mu bàn tay hướng ra ngoài vẫy vẫy với mấy người kia. Ý là các người có thể rời khỏi đó.

Dựa theo trình tự, vài người muốn mang thi thể Trần Uyên đi...

Nhưng bọn họ đưa mắt nhìn lẫn nhau vài lần, quyết định vẫn là để thi thể này lại đây. Mấy người rời khỏi căn phòng, cách một tiếng, tiếng khóa cửa cũng vang lên.

Trong phòng tivi vẫn phát tiết mục ca múa Ấn Độ như cũ, náo nhiệt nhưng cũng rất phong tình.

Trình Mục Vân vẫn ngồi ở trên bàn trà, nhìn chăm chăm thi thể ở salon phía đối diện.

Có người đi ra ném cho anh hộp thuốc, là hộp mới chưa bóc. Hộp thuốc lá đặt ngay trên đùi Trình Mục Vân.

Trình Mục Vân xe lớp nilon bóng mỏng bên ngoài, kéo giấy bạc, lấy ra một điếu thuốc.

Lần đầu tiên nhìn thấy Trần Uyên, Trình Mục Vân còn có cảm giác, người đàn ông này chỉ dùng vào việc theo dõi chính mình mà thôi. Nhiều năm như vậy, anh dựa vào cảm giác này mới thấy rõ được tình cảnh nguy hiểm, sống sót tới bây giờ. Nhưng anh cảm thấy được sự tồn tại của Trần Uyên rất quan trọng, nếu anh là tổng bộ anh cũng sẽ làm như vậy.

Dù sao Trình Mục Vân anh quá nửa đời người cũng thật sự là không quá sạch sẽ. nếu nói tới việc vào sinh ra tử với Trình Mục Vân thì Phó Nhất Minh còn kém xa với Trần Uyên...

Trình Mục Vân dùng răng cắn điếu thuốc trong miệng, vừa rồi anh thật sự rất muốn hỏi, vì cái gì?

Vì cái gì mà hắn không tiếc sinh mạng làm một cái bóng suốt mười năm qua? Thế nhưng đến cuối cùng vẫn lựa chọn phản bội?

Nhưng đến cuối cùng anh vẫn đưa cho Trần Uyên một khẩu súng, dụng sinh mạng ngăn hắn nói chuyện, làm cho Trần Uyên cả đời đều không thể chính miệng trả lời những vấn đề của anh.

Vì cái gì? Những người anh em bị hắn hại chết, còn có Chu Khắc giành cho anh sự chân thành nhất, ai cho bọn họ cơ hội hỏi một câu ” vì cái gì”?

Cho nên Trình Mục Vân anh không có quyền được hỏi, không có quyền thay những người chết oan này hỏi tới loại vấn đề nghiêm trọng này.

“Tôi đã từng sống ở một ngọn núi tận mười năm, không có cảnh tượng náo nhiệt, một lão hòa thượng chín mươi mấy tuổi đã giúp tôi quy y, không chịu làm sư phụ của tôi, liền cho tôi pháp danh để làm sư đệ của ông ấy.” Anh dùng giọng nói nhẹ, như là đang nói chuyện phiếm với nhau, dùng tiếng Nga để tất cả mọi người trong phòng đều nghe hiểu được, ” Khi vừa đến nơi đó, tiếng Trung của tôi cũng không tốt, tôi cùng lão hòa thượng kia hai người trao đổi cho nhau, ông ta dạy tôi tiếng Trung, tôi dạy ông ấy tiếng Nga, cũng không phải là không thể nói chuyện được với nhau. Trần Uyên lúc này rất thâm, mười năm nay ngoài trừ mấy món ăn ở đây thì không thể tìm cái gì khác để ăn, cũng không ai làm bạn cùng hắn, có tiền cũng không có nơi mà dùng, không thể mua sắm được cái gì.”

Vì Trần Uyên bảo vệ Trình Mục Vân mười năm, nên hắn ngay tại thời điểm tổ giác Trình Mục Vân cũng không có nói. Ở trong hiểu biết của Trần Uyên, hắn và các tổ viên khác giống nhau, đều là người thu nhận tin tức của Trình Mục Vân, tới khi tới Nepal...

Đương nhiên bất cứ người nào trong tổ chức hành động Moscow đều có quyền dấu giếm hành tung của chính mình.

Nhưng Trần Uyên vì cái gì giấu diếm?

Là không muốn tiết lộ nơi ẩn thân của Trình Mục Vân mười năm nay sao?

Không ai biết chính xác được, hiện tại người đã chết, ai cũng sẽ không biết. Mọi chuyện phát sinh đều chấm dứt vào đêm nay.

Trình Mục Vân lấy tay vẩy lấy ngọn lửa bùng lên từ chiếc bật lửa, anh châm lửa cho điếu thuốc, nhưng không có hút, đem điếu thuốc đặt lên trên vai Trần Uyên.

Trên vách tường có những hình ảnh không ngừng biến đổi, đó là màn hình tivi hắt lên.

Trình Mục Vân đứng dậy mở cửa, vừa rồi con chó vàng nhảy từ cửa sổ xuống liền đi tới, đi quanh anh hai vòng, phe phẩy cái đuôi sủa lên hai tiếng. Trình Mục Vân hoạt động bả vai, nghiêng người, tay khoát lên khung cửa, ngón tay gõ nhẹ lên ván cửa.

Anh cười nói, “Mấy tiết mục này cũng khá hay, xem cho hết đi.”

Nói xong nhẹ nhàng khép cửa lại, không có khóa, còn để lại chút khe hở... đây là mệnh lệnh cũng là từ biệt.

Đương nhiên tiết mục này kết thúc sớm nhất cũng đã hai giờ sáng rồi. Bây giờ mới có 10h49 phút, anh còn hơn ba tiếng nữa để rời đi.

Những tổ viên đó, mặc là những người đã đi theo Trình Mục Vân vào sinh ra tử mười năm, lần tránh được lần tẩy trắng đó, hay là những người mới được Phó Nhất Minh chiêu mộ vào, đây đều là lời từ biệt của anh đối với bọn họ.

Lời nói cuối cùng anh lưu lại cho những người anh em chính là để họ xem hết tiết mục ca múa Ấn Độ mà họ xem không hiểu gì..

Không cần phải đi theo anh...

50. Chương 49: Trần Thế Về Với Trần Thế

Nửa năm sau ở Moscow.

Ôn Hàn cầm điều khiển điều hòa cũ, không ngừng ấn mở điều hòa, ý đồ làm cho nó chạy lại lần nữa. Năm nay ở Moscow thật sự rất nóng bức, 36 độ. Trần cô mồ hôi ứa ra không ngừng, cô nghĩ chút hi vọng điều hòa trên tầng vẫn hoạt động tốt...

Điều chỉnh thử không có kết quả, để lại cái điều khiển lên trên quầy, cô ngồi trở lại trên ghế dựa nhỏ.

Cô nhớ rõ tất cả mọi thứ lúc đó, chính mình nhìn bà chủ khách sạn kia xem tắm bư thiếp, sau đó quan sát thật lâu, Trình Mục Vân làm như thế nào cầm bư thiếp lên, trả tiền mua nó. Khi đó anh nói rằng cô là vợ của anh... Cô gục xuống bàn, hai tay đè lên trên bư thiếp, đem tắm bư thiếp mỏng kia dựng thẳng trước mặt mình, nhìn chăm chăm vào hình phật tháp được vẽ trên đó.

Ngày đó nếu như có thêm chút thời gian, ở sarnath nhất định sẽ tìm... Ôn Hàn nhắm chặt mắt lại...

Nếu không phải bư thiếp này, cùng với hình xăm phía sau lưng, cô đều đã nghĩ rằng chính bản thân mình sinh ra ảo giác. Vương Văn Hạo đã bị bỏ tù, Agassi cùng rum đều cho rằng bọn họ bị cách ly trông coi ở Nepal, Ôn Hàn cũng bị cách ly như vậy mà thôi. Mà bố mẹ nuôi của cô đều nghĩ đơn giản rằng con của họ ở quê hương của Phật giáo du lịch hơn một tháng mà thôi, dù sao cô khi đó cũng mới tốt nghiệp, chưa có công việc, vui chơi nhiều một chút cũng không có gì.

Từ Nepal tới Ấn Độ, nhiều chuyện xảy ra như vậy, trừ bỏ chính Ôn Hàn thì cũng không ai biết...

Cửa bị đẩy ra, một chuỗi tiếng chuông đồng nhẹ nhàng vang lên, thuận tiện mang theo một luồng khí nóng hỗn tạp từ bên ngoài vào... có người đi đến gần, tay bỏ lên trên quầy..

Đặt hai tờ tiền ở trên quầy, “Làm phiền chút, tôi cần hai phòng.”

Cả người Ôn Hàn run lên, chậm rãi ngẩng đầu, là một người đàn ông có khuôn mặt trắng nõn, phía sau là một người thiếu niên mang tai nghe đang nghe nhạc...

“Ôn Hàn...” Phó Nhất Minh nheo ánh mắt lại, nhẹ giọng cười, “Hiện tại cô có thể trả lời vấn đề cuối cùng kia của tôi rồi, nếu có ngày Trình Mục Vân rời bỏ cô, cô có cảm thấy đau khổ hay không?”

Mặt trời chói chằng xuyên qua từng nhánh lá cây rậm rạp, dừng ở trong sân ngôi miếu đổ nát.

Một đài nước trên bệ xi măng, nơi nơi đều là những dòng chảy nhỏ tỏa ra.

Trình Mục Vân mặc áo dài màu tro, hơn phân nửa lưng trần ở bên ngoài, mồ hôi lộ ra hình xăm. Anh khoanh chân ngồi, giống như rất kiên nhẫn, nghe hai người bên cạnh khuyên anh đừng đi tới những nơi nào để làm lễ cúng bái siêu độ mà nhất định là phải đi nhà ai làm lễ...

Một loạt những con kiến xếp theo đội hình đi qua trước mặt anh...

Kỳ thật là anh đang đếm xem có bao nhiêu con kiến đang đi trước mặt mình...

“Đại sự, nơi người cúng bái siêu độ hành lễ đều là những nơi nổi tiếng, người nhà ở vùng quê đó trước giờ đều bất hòa, trong nhà đứa con lớn thì phạm tội giết người, đứa con thứ hai và cô con gái út lại luôn không rõ làm nghề gì, trong thôn có rất nhiều lời ra tiếng vào. Có thể nuôi dưỡng ra được những người con như vậy, thế hệ trước cũng không phải là lương thiện gì...”

67 con kiến? Chắc là đúng rồi...

Anh gật đầu, “Thí chủ, bình luận về người khác với ý không tốt như vậy thì họa từ miệng mà ra đấy.”

“...” Lập tức có người im miệng.

Người kia mĩa mai, “Đại sư à, chúng tôi chỉ là nói chuyện phiếm giết thời gian thôi mà...”

“Phương đông của cỏi Diêm Phù Đề có núi tên là Thiết Vi, núi đó tối đen, không có ánh sáng của mặt trời, mặt trăng. Có địa ngục rất rộng lớn, ại có ngục Cực vô gián, lại có ngục đại A Tỳ.” Anh híp mắt lại, che khuất chút ánh sáng vừa lóe lên nơi đáy mắt, “Thí chủ nghe có hiểu được không?”

“Ngục A Tỳ,.. nghe hiểu được.. nghe hiểu được.”

“Vậy trong ngục đó có hơn trăm ngàn ngục nhỏ, bản thân mình tạo phải nghiệp chướng gì mới phải đi tới nơi đó, thí chủ nghe có hiểu không?”

“...” Người kia cũng câm miệng..

“Chớ lấy những việc ác nhỏ nhoi đó ra để bêu xấu, hiện tại mỗi câu thí chủ nói người sẽ không nhớ rõ, nhưng quỷ sẽ nhớ rõ, phật tổ cũng sẽ giúp thí chủ nhớ rõ. Cho nên...” Trình Mục Vân đưa mắt nhìn xuống dưới, “Thỉnh thí chủ ăn nói cẩn thận.”

Bỗng nhiên có một dải ánh sáng bạc lướt qua trước mắt.

Anh theo phản xạ nghiêng đầu nhìn lại, một cô gái trẻ tuổi mang theo một chiếc mũ che nắng màu trắng, đứng che lấp ánh sáng mặt trời, quơ quơ chuối vòng kim loại trên tay, đang cười nhìn anh.

Trình Mục Vân đưa lưng về phía ánh nắng, hơi hơi nheo mắt lại, nhìn cô đang đi đến trước mặt mình.

Ôn Hàn dừng bước. Cô nhìn người đàn ông trước mắt này, hoảng hốt giống như đang ở trong mơ.

Cô dùng nửa tháng thời gian dưới sự giúp đỡ của Phó Nhất Minh rời khỏi Moscow không hề để lộ chút sơ hở nào, cô từ bỏ cái tên Ôn Hàn này đi, cô đã chết một lần rồi mới có thể đứng ở chỗ này tìm được anh. Cho dù là chính mình, cũng không có ngoại lệ, muốn gặp được Trình Mục Vân cũng phải “chết”.

Tựa như anh ở bên bờ soog Hằng đã từng hỏi qua chính mình rằng: em có nguyện ý vì một người đàn ông mà chết không?

Đúng vậy, cô nguyện ý. Bởi vì người đàn ông đó chính là Trình Mục Vân.

Trước khi đi, Phó Nhất Minh giao cho cô hai tập hồ sơ điều tra thật dày, phân biệt giữa Trình Gia và Trần Uyên, để cho cô đưa cho Trình Mục Vân. Đây là kết quả điều tra cuối cùng sau nửa năm.

Theo như lời Phó Nhất Minh nói thì...

Mười ba năm trước, Chu Khắc khuyên Trình Gia tham gia tổ chức thì khiến cho tin tức của bản thân bị bại lộ. Lúc này Trình Gia cũng vì bảo vệ Chu Khắc, không thể không bán đứng danh sách các thành viên trong nhóm tổ chức nhỏ này, trực tiếp hại chết mười mấy người, cũng bởi vậy mới có được sự tín nhiệm, diệt trừ được những người trong đường dây buôn lậu biết được thân phận của Chu Khắc. Mười năm trước, hại chết nhiều anh em như vậy chính là Trình Gia, cô ấy cũng vì bảo vệ Chu Khắc.

Mà Trần Uyên, hẳn ta thật sự mới là nội quỷ ở trong tổng bộ từ rất lâu rồi, ngoài ý muốn bị điều xuống theo dõi Trình Mục Vân trong tổ hành động Moscow. Trong mười ba năm hẳn chưa bao giờ phản bội Trình Mục Vân, chỉ có trong quán trọ ở Nepal kia, bởi vì bảo vệ Trình Mục Vân chạy trốn, chủ động tiết lộ thân phận của Chu Khắc cho bọn buôn lậu biết, dùng tính mạng của Chu Khắc làm cơ hội chạy trốn cho Trình Mục Vân. Nửa năm trước hại chết Chu Khắc chính là Trần Uyên, hẳn vì muốn bảo vệ Trình Mục Vân.

Khi đó Phó Nhất Minh nói xong cũng khẽ thở dài, “Tôi đoán Trần Uyên đi trộm xá lợi tử có lẽ là vì có thể thuận lợi trở về đường dây buôn lậu kia, báo thù cho Chu Khắc.”

“Là phỏng đoán sao? Anh xác định như vậy?”

“Không thể xác định, người biết rõ ràng nhất đã chết.”

Chân tướng cũng sẽ không làm bất cứ người nào cảm thấy thoái mái.

Mỗi người đều có suy nghĩ của họ, mặc kệ là lý do gì đi chăng nữa, hại người khác mất mạng thì sẽ phải đền mạng. Một người hại chết hơn mười người, một người hại chết anh em của mình, đều được Trình Mục Vân đưa cho mỗi người một khẩu súng, so sánh với việc mang nhiều điều sai trái trên người như vậy, có lẽ chọn chấm dứt sinh mệnh mới là điều nhẹ nhàng nhất.

Ôn Hàn lúc đó không có nhận hai phần tài liệu kia, chỉ hỏi một câu: Trình Mục Vân cũng biết những điều này sao?

Phó Nhất Minh trả lời cô rằng: không, anh ấy cũng không muốn biết.

“Anh hãy để cho anh ấy buông quá khứ đi thôi.” Đây là Ôn Hàn nhẹ giọng cầu xin hẳn.

Phó Nhất Minh suy nghĩ một chút, tự tay thiêu hủy báo cáo điều tra cuối cùng này. Từ nay về sau trên cái thế giới này trừ hẳn cùng Ôn Hàn ra sẽ không có nhiều người biết được tường tận sự việc nữa.

“Vị nữ thí chủ này...” Người đàn ông đang ngồi chễm chệ bên cạnh Trình Mục Vân đứng lên, xoa xoa tay, “Cô là ai? Đến đây du lịch sao? Làm sao tìm được đến chỗ chúng tôi ở đây vậy? Đây là nơi thâm sơn cùng cốc...”

Ôn Hàn nhẹ nhàng lắc đầu, “Không, tôi đến tìm người.”

Trong đôi mắt của Ôn Hàn phản chiếu hình ảnh Trình Mục Vân đang ngồi khoanh chân ở nơi đó, cô nở nụ cười tươi, hai tay tạo thành thế chữ thập, rất thành kính cúi đầu hướng anh làm lễ, “Buổi chiều tốt lành đại sư. Anh còn nhớ rõ, hơn nửa năm trước ở Nepal đã từng nói qua, em xinh đẹp đến mức làm cho anh thần hồn điên đảo không?”

Hai người đàn ông trung niên lớn tuổi ở bên cạnh bị những lời này của cô dọa sợ. Vị đại sư này quả thật đã rời khỏi nơi này khoảng 7 hay 8 tháng gì đó, nhưng nghe nói... vị đại sư này đi hành hương cơ mà...

“Hả? Thật sự sao?” Trình Mục Vân đưa lưng về phía ánh nắng, thay đổi tư thế, tiếp tục chống cằm nhìn cô, “Chúng ta đã từng gặp qua nhau ở Nepal sao?”

Anh giống như đã quên cô.

Nhưng ánh mắt kia vẫn giống như ánh mắt ở tầng bốn của khách sạn nhỏ ở Nepal, giống như ánh mắt ở trong căn phòng kia, có sự uy hiếp khiến cho người khác không dám nhìn thẳng, mang theo nguy hiểm mà không thể đoán trước được. Sâu trong đôi mắt đen tối ấy chính là ý cười thật sự...

Anh... chính là anh... cô làm sao có thể sợ anh được.

“Không sao, tin rằng tối nay anh nhất định sẽ nhớ tới. À đúng rồi, quên nói với anh...” Ôn Hàn nhẹ giọng dùng tiếng Nga nói, “Rất vui vì quen biết anh ở Trung Quốc này.”

51. Chương 50: Tình Yêu Trở Về Với Tình Yêu

Trung Quốc, đúng vậy, ở Trung Quốc. Bọn họ đều đang ở Trung Quốc.

Trình Mục Vân thay đổi tư thế ngồi, đưa cánh tay đặt lên đầu gối, thân mình hơi nghiêng về phía trước, nhẹ giọng dùng tiếng Nga nói, “Phó Nhất Minh... thật đúng người ” àn bà” có thù tất báo.”

Chuyện nội gián đã được giải quyết xong.

Nhưng sự trả thù cũng theo đó mà lớn hơn trước kia rất nhiều lần. Tổ chức hành động Moscow cùng với tổ chức buôn lậu không thể kết thúc một sớm một chiều dễ dàng như vậy được, có lẽ còn phải trải qua mấy thế hệ mới có thể có người làm được như Trình Mục Vân đối với người phụ nữ của anh, anh dùng tất cả các phương pháp để cô tiếp xúc với tất cả mọi chuyện, sau đó có thể bình an tiếp tục cuộc sống thường ngày ở Moscow. Cần bao nhiêu khí lực đây? Thậm chí không tiếc vứt bỏ tất cả, giả chết thoát thân, đều là vì để cô có thể có cuộc sống bình thường.

Kim thiên thoát thoát, cuối cùng lại bị Phó Nhất Minh đẩy Ôn Hàn tới đây.

Đem người phụ nữ mà Trình Mục Vân yêu nhất đẩy vào vòng xoáy nguy hiểm.

....

Đoàn kiến vẫn tiếp tục cuộc vận chuyển xác một con ve đi qua trước mặt anh.

Hai người đàn ông trung niên mặc chiếc áo vải bông đã bị câu nói tiếng Nga của Trình Mục Vân dọa sợ, những chuyện xảy ra trong thôn vừa được nói đến cũng đã quên.

Trong từng tiếng ve kêu, Trình Mục Vân rút cuộc cúi đầu, cười lắc đầu, “Hai vị xin hãy về trước đi, tôi muốn cùng người vợ trần tục này của tôi giải quyết ít vấn đề riêng.”

Làm người ta xấu hổ nhất chính là hai người kia cứ im lặng chê cười bọn họ, sau đó vỗ tay, đi ra về với bước chân rất hỗn loạn.

Ánh mặt trời chói chang, giống như thiếu đốt mọi thứ.

Ôn Hàn đi đến trước mặt anh, nhìn quanh bốn phía, tìm một nơi sạch sẽ rồi ngồi xuống. Chân của cô đã đau lắm rồi, cô mang đôi giày cao gót đi đường núi hơn 50 phút, may mắn nơi này hẻo lánh nhưng cũng không có vách núi đá gì đó, nếu không cô muốn gặp anh chỉ sợ còn phải mất một ngày tìm dân bản xứ giúp đỡ.

Chóp mũi cô đầy mồ hôi, cả vầng trán cũng vậy. Lời nói trấn định vừa rồi là do cô đã tập duyệt vô số lần trước đó, nhưng hiện tại trong ngôi miếu không có một bóng người này, chỉ có anh cùng cô, chỉ có anh cùng với cô...

Giấc mơ nửa năm qua luôn mơ thấy nay đã thành sự thật.

Ôn Hàn nhẹ nhàng thở ra, sự kiên cường chống đỡ bề ngoài đều biến mất, mũi cũng cảm thấy chua xót, cổ họng khô rát, thậm chí tay cô cũng không chế không được mà run nhè nhẹ.

Cô rút cuộc có dũng khí, nâng mắt lên, sau khi ngồi xuống được một lúc, bây giờ cô mới dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen đang nhìn mình, “Em nói với mẹ em rằng, em đã yêu một người đàn ông. Anh ấy từng ở Moscow làm việc nhưng đã đắc tội với rất nhiều người, không thể không rời khỏi quê hương, em muốn dùng quãng đời còn lại ở bên cạnh anh ấy, có thể sẽ không có cơ hội quay về quê hương. Bà ấy nói rằng, em muốn

làm như vậy cũng tốt, là nên làm, bà ấy không thể ở bên cạnh em cả cuộc đời. Bà ấy đã nuôi dưỡng em, cũng là vì muốn cho em niềm vui trong cuộc đời.”

Bàn tay của Trình Mục Vân đặt sau đầu cô, chạm tới được tới hơi ấm nơi cô.

Trời biết, từ khi dần voi lồng lên đập nát dài trúc cao anh đã muốn làm như vậy, mỗi lần nghĩ tới việc cô vì cái chết của anh mà khóc thì đã muốn mang cô đi theo.

Anh đột nhiên nhớ tới, khi ở Nepal, Mạnh Lương Xuyên có nói, số mệnh chính là khi bị người khác tác động tới, làm cho bản thân rút cuộc cũng ý thức được lúc nào cần phải đấu tranh, tự nhiên sẽ cam tâm tình nguyện đập đầu tin phục.

Khi đó anh đối với lời nói này không có chút tin tưởng nào.

Bởi vì vào buổi sáng sớm đó, tất cả mọi thứ còn nằm trong lòng bàn tay anh, Chu Khắc còn ngồi ở đại sảnh của quán trọ giả vờ ngủ, mạch đập vẫn còn nhấp nhô, vẫn còn hơi thở của sự sống.

Nhưng hiện tại, anh đã bắt đầu tin tưởng.

“Em yêu, em có biết...” Trong đôi mắt của Trình Mục Vân như muốn nói lên rất nhiều thứ, “Anh đã từng hoàn tục qua một lần. Đền chùa cũng không phải quán trọ, mà có thể tùy ý ra vào. Em có biết, anh có thể mang em rời đi, có thể...”

Anh kề sát vào người cô, “... Có thể cả đời này em không thể quay về Moscow.”

Đây là cơ hội cuối cùng, cô có thể đổi ý.

“Phó Nhất Minh đã đồng ý sẽ chăm sóc tốt cho cha mẹ nuôi của em, còn có anh để lại cho em nhiều tiền như vậy, em chỉ đem theo một ít, còn lại đều để lại cho bọn họ. Hơn nữa em nghĩ rằng...” Lông mi cô hơi run rẩy, “Có lẽ, rất nhiều năm sau khi chúng ta có thể gửi ảnh trở về, bên trong bức ảnh còn có con của chúng ta. Anh xem, có lẽ Phó Nhất Minh sẽ có năng lực hơn anh, có thể diệt trừ tận gốc bọn buôn lậu đó, chúng ta có thể trở về không phải sao?”

Nơi này rất im ắng, ngay cả một cơn gió cũng không có.

“Anh xem, anh cũng đã 30 tuổi rồi...” Ôn Hàn nhẹ giọng dùng tiếng Nga than thở, “Nếu còn do dự nữa, cũng sẽ rất khó để có nhiều con đó.”

Trình Mục Vân vì những lời này của cô mà anh mắt chớp chớp không ngừng.

Trong cuộc sống trước đó mọi việc diễn ra vô cùng tự nhiên, ví dụ như hôm qua có người chết, sau này cũng vậy, ví dụ như hôm nay sinh.

Đây chính là tâm nguyện lớn nhất của anh.

Cho nên anh cho rằng ở những nơi yên tĩnh như cửa Phật là tốt nhất. Nhưng mà vận mệnh thường luôn trêu đùa với bản thân anh. Ví dụ như hiện tại.

Trần thế không chỉ về với trần thế mà tình yêu cũng về theo sau đó.

Sau chút im lặng, anh đem cổ áo bẻ thấp của cô kéo lên, “Nếu như em muốn như vậy.”

Anh bỏ lại một câu chờ anh, đứng dậy trở về căn phòng phía sau ngôi miếu nhỏ, không bao lâu sau đi ra, thay bộ quần áo của nhà sư, mặc lại bộ quần áo leo núi lúc trước của anh, từ phía sau ngôi miếu đi ra, đưa tay sờ sờ chiếc đầu bóng loáng của mình, sau đó lấy một chiếc mũ đội lên che đi.

Từ năm 15 tuổi anh đã bắt đầu thủ giới, để nội tâm mình bình yên.

Một năm đó, đứng ở trên đài cô nhìn cô gái xinh đẹp cách chục vài chục bước như vừa được sinh ra, anh không rõ ràng lắm, cho đến nay cũng không rõ Ôn Hàn có phải là ông trời vì muốn thưởng cho anh mà gửi người con gái này tới nhân gian hay không.

Đơn thuần, cứng cổ, thông minh, dưới mọi tình huống đều có thể rất nhanh tìm được hướng đi cho mình.

Không, thật ra cô còn trẻ, phải nói là một cô gái thanh xuân.

Anh không do dự, mang theo cô rời khỏi ngôi chùa này, cũng không cần chào tạm biệt tăng nhân trong chùa, cửa chùa rộng mở, cứ như vậy rời khỏi đó.

Khoảnh khắc ra khỏi cánh cửa đá cuối cùng của ngôi chùa, anh lao ra ôm lấy thắt lưng của cô, trực tiếp ôm cô lên cao, Ôn Hàn cả kinh kêu thành tiếng. Cô bị anh ôm lên cao, đón ánh nắng mặt trời, đôi mắt cũng không mở ra được.

Đây là lần đầu tiên anh ôm cô lên cao như vậy, ngửa đầu, nhìn cô đầy yêu thương.

Đến khi anh buông cô ra, anh trực tiếp đưa tay theo bả vai cô trượt vào bên trong áo lót, đến khi chạm tới ngực cô, đồng thời cắn lấy môi cô, dùng sức mút vào thật mạnh, bắt cô phải hé miệng.

Ôn Hàn không đứng vững được, cả người lúi dúi về phía sau, chạm lên vách tường.

Đột nhiên có sự thân mật da thịt, khiến cho máu trong người cô bắt đầu sôi trào.

Còn cả nước mắt, căn bản là không khống chế được, cứ thế chảy ra, giống như là muốn đem nửa năm ủy khuất này chảy hết ra ngoài dưới ánh mặt trời chói chang.

“Em yêu...” Trình Mục Vân nhẹ giọng dùng tiếng Nga cọ cọ ở cần cổ cô mà nói, “Em vừa mới nói cái gì? Muốn có con cùng với anh sao?”

Không đợi cô mở miệng anh đã bịt kín môi cô.

Ngón tay Trình Mục Vân luồn vào trong tóc cô, hất chiếc mũ che nắng xuống đất khiến cho mái tóc dài đen xõa ra dưới ánh nắng mặt trời, anh nheo mắt lại nhìn mái tóc của cô tung bay dưới ánh mặt trời, ánh nắng hắt trên mái tóc rất chói khiến đôi mắt anh không mở ra được.

Đôi mắt của Ôn Hàn sớm đã phấp phỏng, không ngừng kêu anh, “Anh thật sự đi cùng với em có đúng không? Sẽ không có chuyện giả chết nữa đúng không?”

“Sẽ không có chuyện đó nữa đâu.” Anh cúi đầu hôn lên ngực cô, “Sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì đâu.”

Anh sẽ không để cho bất kể người đàn ông nào nhìn thấy thân thể cũng như đôi mắt kia của cô, chỉ mình anh cảm nhận được linh hồn chân thành nóng bỏng của cô, “Chúng ta phải nhanh xuống núi, tìm một nơi ở qua đêm. Em yêu, em có biết ý của anh không? Em xem khát vọng của anh đối với em vĩnh viễn không dừng lại, anh nghĩ anh nói như vậy chắc là em đã hiểu ý rồi đúng không?”

Đã qua nhiều ngày như vậy cô mới tìm được ngôi chùa nơi thâm sơn cùng cốc này, cô đã từng lo lắng qua rất nhiều điều, sợ anh không nhớ chính mình, sợ anh từ chối rời đi cùng cô, thậm chí sợ anh cũng lừa Phó Nhất Minh, căn bản là anh không ở nơi này... Vào lúc này đây cô lại nghĩ tới tất cả những điều đó, từng từ từng chữ của anh như vỗ về, trấn định khiến cô bối rối chờ đợi, bây giờ bọn họ đang ở ngoài bức tường ngôi chùa mà anh đã ẩn thân mười năm.

“Anh yêu em, Ôn Hàn.” Trình Mục Vân không còn che giấu gì, anh cho tới bây giờ cũng không cần phải giấu diếm bản thân nữa, mặc kệ là dục vọng ban đầu hay là tình yêu sau này, cho dù là cái gì đi chăng nữa, anh cũng không khống chế được, tất cả cảm tình của mình đều có liên quan tới người phụ nữ này.

“Mặc kệ là trừng phạt hay là chuộc tội, ông trời đưa em đến bên cạnh anh, chỉ có em có thể để cho anh cảm nhận được dục vọng lớn dần không ngừng nghỉ, còn có làm cho anh không biết sao nhưng luôn cảm thấy ghen tị, còn có tình yêu của chúng ta nữa. Anh yêu em, anh vẫn yêu em, Ôn Hàn, anh vẫn yêu em.”

Ôn Hàn bị ánh nắng mặt trời hắt vào không mở mắt ra được, còn có cả nước mắt.

Người đàn ông này rút cuộc cũng đã thể hiện con người thật của anh trước mặt cô. Từ nay về sau, tất cả mọi thứ họ có được, mặc kệ là bốn ba nơi đâu hay là bỏ mạng nơi vách núi anh cũng sẽ không phải đi một nữa, mà cô cũng sẽ không sống một mình.

Không bao giờ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cam-do-chi-mang>